

Giới thiệu Đối Thủ Tình Trường

Truyện Đối Thủ Tình Trường, cùng làm việc chung một công ty nhưng hai người lúc nào cũng đầu khẩu như chó với mèo, không lúc nào ngừng chế giễu nhau hết. Chỉ vì anh bị người yêu bỏ mà trút những cơn giận đó lên đầu cô. Nhưng trong công việc anh vẫn luôn giúp đỡ cho cô, công tư phân minh.

Còn cô trong tình từ bấy lâu nay cô không còn cảm giác gì nữa sau cái lần bị đổ vỡ trong hôn nhân, nhưng tình cờ trong lần đi du lịch cô gặp được người giống với người tình cũ nên hai người nhanh chóng quen nhau. Khi cô phát hiện ra anh là một người bay bướm thì cô lại đau thêm một lần nữa.

Thì ra từ lâu trong tim cô luôn có hình bóng của người đồng nghiệp làm chung công ty, cô quyết định lấy hết can đảm để bày tỏ với anh nhưng không ngờ người yêu cũ quay lại muốn trở lại với anh.

Bạn đang đọc truyện *Đối Thủ Tình Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tình yêu chỉ là truyền thuyết

Đơn độc một mình nơi góc tối, làm bạn cùng nỗi cô đơn, thử mượn hơi men để say đắm và nghĩ rằng mình thật cõi mờ. Cuộc sống rối bời và vô vị luôn mang đến cho con người những nghi hoặc. Tình yêu mãi khiến ta khó phân biệt đúng sai. Liệu tình yêu đối với tôi chỉ là một truyền thuyết? Rốt cuộc, tôi phải làm thế nào đây?

Tình yêu chỉ là truyền thuyết – Vũ Thiên

Trong quán ăn theo phong cách châu Âu sang trọng, hai người ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn nằm tách biệt phía sau khung cảnh nhiệt đới. chàng trai mặc âu phục, đi giày da không hề động đến một món nào trước mặt. Cô gái ăn mặc thời thượng, thần thái tự nhiên đang gắng sức chiến đấu với miếng thịt cừu. Miếng thịt cừu được cắt ngay ngắn từng miếng nhỏ rồi được cô gái đưa vào miệng một cách nhẹ nhàng và nho nhã.

Một nam một nữ, một người ngồi ăn, còn một người im lặng, vô cùng ý vị.

Hai người không giống vẻ đã quen biết, có điều ngồi ăn cùng bàn thì cũng chẳng hẳn xa lạ.

Không gian lãng mạn, tao nhã nhưng không khí lại rất đối lập kỳ.

Thẩm Xuân Hiểu ăn xong miếng thịt cừu cuối cùng liền lấy khăn lau miệng. Cuối cùng, cũng có thời gian để ý tới anh chàng trước mặt, bây giờ cô mới nhận ra anh không ăn gì. Lúng túng suy nghĩ một hồi, cô nói với giọng điệu rất có khí khái của người chừ: “À, anh... anh là Đỗ Vệ Kỳ phải không? Anh cũng ăn đi, món ăn ở nhà hàng này rất tuyệt đấy, nếu không ăn thì anh phải chịu tổn thất lớn rồi!”.

Đỗ Vệ Kỳ mỉm cười gượng gạo. Anh muốn tìm cơ hội để nói chuyện với cô gái đang ngồi trước mặt nên luôn nhìn cô, muốn tranh thủ những giây phút cô ngừng ăn để bắt chuyện vài câu, nhưng cái miệng của cô luôn hoạt động hết công suất giống như máy nghiền thực vật vậy, mặc dù thế, anh vẫn phải thừa nhận rằng, đây là chiếc máy rất lịch sự.

Thấy cô cuối cùng cũng quan tâm đến sự đói no của mình, Đỗ Vệ Kỳ đành nói: “À... Tôi không đói”. Đối với anh mà nói, ăn uống là chuyện nhỏ, xem mặt mới là chuyện lớn!

“Ừm, thế chúng ta có thể đi chưa?”, máy nghiền thức ăn nhẹ nhàng nói, “Tôi không muốn lợi dụng anh, cũng chẳng muốn bị người khác lợi dụng, đầu sao chúng ta cũng chưa thể coi là quen biết nên tiền ăn chia đôi nhé!”.

“Không, tôi mời mà!” Tuy chưa trò chuyện gì song Đỗ Vệ Kỳ cảm thấy cô gái này rất có cá tính, không tỏ vẻ kèn kiệu nên cũng có vài phần cảm mến, hơn nữa, anh cũng chẳng phải kiểu người tính toán từng xu.

“Không, không! Chia đôi đi!”, nụ cười của Thẩm Xuân Hiểu ẩn chứa sự kiên quyết. Cô vẫy tay gọi phục vụ đến thanh toán.

Thật giống với tác phong thẳng thắn, dứt khoát được rèn luyện trong quân đội, không để Đỗ Vệ Kỳ có cơ hội từ chối, Thẩm Xuân Hiểu đã nhanh chân trả trước phần của mình. Điều này cũng thể hiện rõ mức độ thành thực của cô. Phải đi xem mặt bao nhiêu lần mới có kinh nghiệm như vậy chứ?

Hết sức bị động, Đỗ Vệ Kỳ chỉ đành gượng cười trả nốt phần của mình.

Hai người bước ra khỏi nhà hàng, Đỗ Vệ Kỳ đắn đo muốn mời cô đi đâu đó, lúc ăn cơm đã chẳng nói được chuyện gì, thậm chí ngay cả những thông tin cơ bản của cô, anh cũng không biết, tìm hiểu nhau một chút cũng là điều cần thiết.

Thẩm Xuân Hiểu lại không muốn tìm hiểu thêm gì, khẽ nghiêng đầu, mỉm cười: “Anh Đỗ, thật ngại quá, tôi còn có việc, hôm nay đến đây thôi nhé!”. Đây quả là ngữ khí khẳng định chứ không phải là trưng cầu ý kiến! Nói rồi cô tiếp tục phát huy tốc độ nhanh như chớp của mình, vẫy taxi sau đó quay lại cười nói: “Bye bye!”.

Rất khách sáo, rất lịch sự, nhưng ngay cả những trình tự cơ bản của một buổi xem mặt, cô cũng không thực hiện đầy đủ! Người con gái này có thực sự đến để xem mặt không? Hay chỉ tìm người cùng ăn một bữa cơm? Có điều, anh chắc chắn rằng, cô không có ý sẽ phát triển mối quan hệ với mình, qua việc chỉ chú ý đến đồ ăn mà chẳng quan tâm gì tới người đối diện cũng có thể dễ dàng biết điều đó.

Đỗ Vệ Kỳ đã đoán đúng, Thẩm Xuân Hiểu thực sự không phải đến để xem mặt, nhưng vì không chịu nổi sự quấy nhiễu của Triệu Yến Minh, đồng thời coi bữa cơm thịnh soạn là món quà cho mình nên mới đồng ý thể thân nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

May mà lần hẹn này cô không phải cầm dao bên sườn mà lên rừng sâu xuống biển lửa. Thẩm Xuân Hiểu ngồi trên taxi, lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Yến Minh, nói giọng như nhân viên đội đặc nhiệm: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, phá vòng vây thành công!”.

Tiếng cười của Triệu Yến Minh lạnh lạnh như tiếng chuông gió, nói thoải mái: “Tốt lắm, có thể báo cáo kết quả với bố mẹ rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu lắc đầu tròn mắt, cô và Triệu Yến Minh đều hai mươi tám tuổi và đều giả bộ như có nhiều anh chàng theo đuổi. Nhưng, Triệu Yến Minh không qua nổi cơn mắt tình tường của mẹ mình. Bà liên tục gọi điện thúc giục, đến mức cuối cùng phải tổ chức cuộc họp gia đình với quy mô lớn nhằm thúc ép con gái phải thường xuyên đi gặp mặt.

Triệu Yến Minh không thể chịu nổi nên đã rập khuôn máy móc, vừa bức ép vừa dụ dỗ Thẩm Xuân Hiểu cùng mình dối trên gạt dưới. Nói theo cách mỹ miều thì có phúc cùng hưởng. Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy ý nghĩa phía sau câu nói này lại như bạn tốt chính là thứ có thể đem bán được, bạn bè, không khéo còn là nỗi bi thương lớn nhất của đời người.

Song, chẳng phải cô cũng không bị mất mát gì sao? Hóa đơn ăn cơm, uống cà phê, đều có người thanh toán, lại còn được ăn một bữa thịnh soạn nữa chứ.

Nhiệm vụ của cô chỉ là từ chối khéo, để những anh chàng đến xem mặt thấy khó hoặc chán nản mà rút lui, tuy nhiên vì thế, cô cũng không tiếc tự làm xấu hình tượng bản thân mình. Có điều kết quả rất khả quan, cho đến hiện tại thì tỉ lệ thành công luôn là 100%.

Về điểm này, cô thấy mình thật may mắn khi một mình sống ở thành phố. Nếu bố mẹ có liên tục gọi điện thúc ép thì ở đầu dây bên này, cô cũng dễ dàng nói dối các cụ cho qua chuyện.

Biết mình đã được giải thoát nên Triệu Yến Minh chuyển sang trêu đùa Thẩm Xuân Hiểu qua điện thoại: “Xuân Hiểu, nói thế nào thì cậu cũng giúp tớ đi xem mặt hơn hai mươi lần rồi, thế đã gặp được ý trung nhân chưa? Nếu có thì giải quyết việc hôn nhân đại sự của cậu trước. Tớ đây cũng coi như đã có công cống hiến cho sự hài hòa của xã hội, chẳng phải sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu lời lẽ danh thép: “Chuyện chồng con của bạn bè không thể lấy ra đùa giỡn được, dù có xem mặt bao nhiêu lần đi nữa thì đó cũng là của cậu, còn tớ, ngay cả liếc mắt cũng chẳng thêm nữa là”.

Triệu Yến Minh hét lên: “Thôi đi cô, thế thì tôi có bao nhiêu ông chồng hả?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười ha ha, khiến cho bác tài cứ liên tục nhìn cô qua gương chiếu hậu. Cô cũng không bận tâm, nói tiếp: “Nếu cậu thật sự nghĩ cho tớ thì đừng biến tớ thành ma thể thân nữa, coi như cậu đã đại từ đại bi lắm rồi. Vừa nghĩ đến việc bị những lời bức ép và dụ dỗ của cậu mà phải đi lừa gạt các tâm hồn trong sáng kia, tớ lại cảm thấy mình như tội phạm ấy!”.

“Thôi đi cô ơi! Những đối tượng cô đi xem mặt trẻ nhất cũng đã hai mươi chín tuổi rồi, các anh chàng ở độ tuổi ấy mà cũng có tâm hồn trong sáng sao? Cậu đừng nói lời hoang đường nữa đi!”, Triệu Yến Minh nói với giọng coi khinh.

Thẩm Xuân Hiểu cũng không nhịn được cười, tuy cô có chứng bệnh sợ tình yêu và khóa chặt cánh cửa tình cảm của mình lại, nhưng đi xem mặt thì không như thế, đặc biệt là thay người khác đi xem mặt sẽ tuyệt đối không có kết quả và càng không có ảnh hưởng gì.

Hai người cười đùa một hồi rồi tắt điện thoại, Thẩm Xuân Hiểu cấp tốc về công ty, tiếp tục công việc còn đang dở dang do cú điện thoại cầu cứu của Triệu Yến Minh.

Công ty ở tầng chín, vào thang máy, cô vừa ấn nút lên bỗng có người ở cách đó không xa gọi vội: “Đợi chút!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhanh chóng nhấn nút mở cửa theo bản năng. Người kia vừa chỉnh ca vát vừa chạy vào, vô cùng vội vàng, hơi thở có chút gấp gáp. Thẩm Xuân Hiểu vừa nhìn thấy anh, sắc mặt liền trở nên lạnh lùng, định đóng cửa cho anh đứng ở ngoài nhưng không ngờ động tác của anh quá nhanh, sai chân một bước dài đã ở trong thang máy rồi.

Thẩm Xuân Hiểu không muốn có những biểu hiện làm mất phong độ, cô lại ấn nút đóng cửa rồi chọn số tầng, song trong lòng đầy tức tối. Liếc mắt nhìn người mới vào, cô nói với giọng điệu có chút khinh thường: “Giám đốc Lư bị bọn cho vay nặng lãi đuổi sao? Xem mặt mũi anh méo xệch đi rồi kia, quần áo cũng không ngay ngắn. Người khác không biết lại cho rằng công ty cũng giống như hình tượng của anh lúc này, thế thì chẳng phải chúng tôi đều bị liên lụy hay sao?”.

Thang máy đi lên, Lư Hạo Tường thờ phào một tiếng, cười ha ha rồi làm bộ ngay ngắn, điềm nhiên nói: “Cảm ơn cô đã quan tâm! Giám đốc Thẩm, chẳng phải ba đồng lửa của viên quan mới nhậm chức [1] đã đốt quá lâu rồi sao? Bức tường phòng cháy của bộ phận Thiết kế cũng bị cô xuyên thủng, có phải cô muốn tham gia chỉ đạo công việc của bộ phận chúng tôi không?”.

[1]. Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa, ý nói người mới nhậm chức thường hăng hái đưa ra những chủ trương lớn; quan chức mới thường làm những

việc để chứng tỏ uy quyền của mình.

Thẩm Xuân Hiểu “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói: “Tôi chẳng có hứng thú gì với công việc của bộ phận các anh cả”.

Hai người, một là giám đốc bộ phận Thị trường, một là giám đốc bộ phận Thiết kế. Theo lý mà nói, hai bộ phận này phải hợp tác ăn ý với nhau. Nhưng Thẩm Xuân Hiểu và Lư Hạo Tường không hợp nhau, từ nửa năm Thẩm Xuân Hiểu được thăng chức trở lại đây, cô và Lư Hạo Tường đã xảy ra xung đột không dưới một trăm lần.

Nửa năm trước, khi Thẩm Xuân Hiểu được thăng chức, tình cảm của hai người vẫn còn tốt đẹp, lúc đó Thẩm Xuân Hiểu vẫn là chủ nhiệm của bộ phận thị trường, cùng cạnh tranh chức vụ giám đốc với một chủ nhiệm khác. Trong thời điểm quan trọng ấy, một hạng mục lớn mà Thẩm Xuân Hiểu và Lư Hạo Tường cùng hợp tác lại xảy ra vấn đề. Do phát hiện sớm, Thẩm Xuân Hiểu đã kịp thời khắc phục nên không xảy ra rắc rối gì nghiêm trọng, thế là cô được nhậm chức giám đốc một cách thuận lợi.

Người có thể giờ thủ đoạn khi ấy chính là Lư Hạo Tường, cứ tưởng cô và người cùng cạnh tranh chức giám đốc suýt chút nữa bị rơi vào âm mưu bí ối của hắn, nếu không thông minh và không có vận may thì cái ghế giám đốc này không biết sẽ do ai ngồi vào nữa. Làm sao Thẩm Xuân Hiểu có thể không thấy căm ghét Lư Hạo Tường cơ chứ?

Lư Hạo Tường cũng căm ghét Thẩm Xuân Hiểu. Nửa năm trước, anh và An Châu chia tay, An Châu lại quyết định đi Canada khiến anh có muốn cũng chẳng thể cứu vớt được cuộc tình. Mọi người đều biết, An Châu và Thẩm Xuân Hiểu là bạn thân, nếu không phải do Thẩm Xuân Hiểu bụng dạ hẹp hòi, công tư bất phân, vì chút tranh chấp nhỏ nhặt trong công việc mà ôm hận trong lòng rồi đi nói xấu Lư Hạo Tường với An Châu thì sao An Châu lại bỏ anh đi chứ?

Tuy sự việc đã qua hơn nửa năm rồi, nhưng mâu thuẫn giữa hai người không những không thuyên giảm mà còn ngày càng trầm trọng hơn.

Sự bất đồng quan điểm trong công việc và muôn vàn rắc rối khiến quan hệ của hai người thêm căng thẳng. Thẩm Xuân Hiểu ứng đối lạnh lùng, Lư Hạo Tường cũng lý luận sắc bén. Chỉ cần hai người gặp nhau thì nhất định sẽ như có mây mù bao phủ. Nhưng thực lực của hai người ngang nhau nên lần nào cũng bất phân cao thấp.

Cả công ty đều biết xích mích của hai người, may mà gần đây họ công tư phân minh, đối với việc tư thì họ đấu đá nhau đến mức khói đạn mịt mù, thịt nát xương tan, còn trong công việc nếu cần hợp tác thì sẽ hợp tác, cần bàn bạc thì bàn bạc, thỉnh thoảng cũng khách khí vài câu nham hiểm, nhưng không hề mang dấu tích của những cuộc chiến gay gắt.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến tình hình chung, Phó tổng giám đốc Giả Lạc Sơn – người phân công công việc cho bộ phận Thị trường và Thiết kế – cũng sẽ nhắm mắt cho qua.

Lư Hạo Tường nhìn Thẩm Xuân Hiểu từ trên xuống dưới, nói bóng gió: “Lúc này đi qua nhà hàng tây B&R, tôi nhìn thấy một người đang ngồi ăn ở đó”. Anh nhếch miệng cười đều, giọng chế giễu: “Không ngờ Giám đốc Thẩm luôn tỏ ra là người thông minh xinh đẹp mà lại phải đi xem mặt cơ đấy!”.

“Chuyện tôi đi xem mặt thì có liên quan gì đến anh?”. Thẩm Xuân Hiểu then quá hóa giận, nếu không phải vì bữa trưa thịnh soạn, cô sẽ nhanh chóng gọi Triệu Yên Minh đến để xử lý rồi, thay cô ấy đi xem mặt là chuyện nhỏ, nhưng bị tên tiểu nhân này chế giễu mới là chuyện lớn.

“Đương nhiên là chẳng liên quan gì tới tôi, cô không cần nổi cơn tam bành lên như thế!”, Lư Hạo Tường cười ha ha, có chút đắc ý vì phán đoán của mình dễ dàng được kiểm chứng. Anh chỉnh lại cà vạt, một tay chống vào thang máy, một tay còn lại cho vào túi quần, ung dung nói: “Nghe nói phụ nữ lớn tuổi mà không yêu, không kết hôn sẽ không cân bằng nội tiết tố. Theo thống kê chưa đầy đủ thì xác suất của việc mãn kinh sớm là 70%. Nói không chừng còn chuốc họa vào thân, ai muốn hợp tác với quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào chứ? Khó khăn lắm cô mới chuẩn bị lấy chồng, đây là cái phúc của bộ phận Thị trường và cũng là bộ phận Thiết kế! Tôi đây vốn chẳng lo gì cho phụ nữ lớn tuổi, như vì lo lắng cho sự hài hòa của quốc gia nên mới quan tâm đến cô thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh một cái rồi cong môi giễu cợt: “Tôi lớn tuổi, nhưng chẳng phải trong mười số đếm thì không chỉ có số hai thôi sao? Anh cũng đi mà lo cho bản thân mình đi!”.

Lư Hạo Tường cười đều, nói với thái độ không mấy nghiêm túc: “Không thể nói thế được. Trai ba mươi tuổi hãy còn xuân, huống hồ tôi có sự nghiệp, tướng mạo khôi ngô, phong độ, rất đáng giá. Chỉ cần tôi đồng ý thì chẳng phải có thể thoát khỏi số kiếp độc thân sao? Không giống một số người, đã bắt đầu sầu muộn vì chuyện lấy chồng mà đi xem mặt... Ha ha ha!”.

Anh cố gắng làm bộ mặt nín cười đến mức méo xệch, Thẩm Xuân Hiểu nói cay độc: “Rất buồn cười, đúng không?”.

Lư Hạo Tường nín cười đến mức đỏ mặt, nói: “Đương nhiên... chẳng buồn cười chút nào... Ha ha!”.

Thẩm Xuân Hiểu tức tối mặt đỏ tía tai, bị gã đàn ông này cười chế giễu như thế chẳng biết giải thích ra sao. Đương nhiên, nếu có giải thích, cô cũng chẳng thêm giải thích với anh ta. Anh ta là ai chứ? Cô mang theo sự tức giận đến căn phòng riêng và cả nỗi buồn chán không thể nói nên lời của mình để hằn học lờm anh một cái.

Lư Hạo Tường hoàn toàn phớt lờ, cô càng tức, anh càng cười, hiếm có cơ hội như thế, nếu không giữ vững phong độ si nhục cô nàng thì anh thật có lỗi với cái miệng của mình quá.

“Cười, cười, cười! Anh cười cho chết đi!” Thẩm Xuân Hiểu thấp giọng chửi rủa: “Đồ tiểu nhân đắc ý!”.

“Quá khen, quá khen!” Lư Hạo Tường cười hả hê: “Cô thì tốt đẹp điểm nào chứ? Cổ nhân đã nói, chỉ có đàn bà và tiểu nhân mới khó nuôi! Tôi chỉ là tiểu nhân, còn cô không những là tiểu nhân, mà còn là đàn bà!”. Lư Hạo Tường thu lại tiếng cười song lông mày, khóe mắt, mũi, miệng, thậm chí là tóc, tất cả đều chứng tỏ anh đang cười.

“Sao tôi lại tiểu nhân? Không giống như một số người, bề ngoài có vẻ nho nhã lịch thiệp nhưng hóa ra thực chất lại là văn hóa suy đồi. Âm thầm hại người, còn không biết liêm sỉ giữa ban ngày ban mặt!”.

“Thẩm Xuân Hiểu, cô hãy hiểu lý lẽ một chút. Tôi sớm đã nói rằng không phải tôi hại cô, rốt cuộc cô muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa đây?” Thấy cô vẫn nhắc lại chuyện cũ, sự thanh thoi vừa rồi của Lư Hạo Tường bỗng chốc biến thành chua ngoa không thể kìm nén. “Cô đã khiến cho An Châu rời xa tôi, thế mà vẫn chưa hài lòng sao?”.

“Anh có nói bao nhiêu lần thì cũng không thể thay đổi được sự thực rằng anh là đồ tiểu nhân.” Thẩm Xuân Hiểu lạnh lùng nói, “Còn về chuyện tình cảm của anh và An Châu xảy ra vấn đề thì liên quan gì đến tôi? Chỉ là anh đã quen cái thói ngấm máu phun người rồi, quen biết những người như anh, quả là tôi đã hạ thấp giá trị của mình, nhưng tôi không muốn mình cũng mất phẩm chất như anh!”.

“Giống nhau cả thôi.”

Thang máy cuối cùng cũng đến nơi, “tình” một tiếng, cửa mở, Thẩm Xuân Hiểu không muốn đợi thêm giây phút nào nữa, tức tối lách qua người anh ra khỏi thang máy. Lư Hạo Tường cũng nhanh chóng sải bước theo.

Thẩm Xuân Hiểu lờm anh một cái, thờ phỉ phò lao về phía trái. Không hề thua kém, Lư Hạo Tường trả lại cô ánh mắt lạnh lùng, tức tối đi về hướng phải.

Buổi tối, Thẩm Xuân Hiểu và Triệu Yến Minh gặp nhau tại Cynthia Pub.

Trên chiếc ghế cao bên quầy bar, Triệu Yến Minh với bộ lễ phục trễ ngực màu rượu đỏ, vô cùng xinh đẹp, cầm chiếc ly nhẹ nhàng uống thứ chất lỏng màu xanh nhạt, đôi môi hồng hé mở rất đỗi quyến rũ.

Thẩm Xuân Hiểu ăn vận đơn giản hơn nhiều với chiếc áo khoác màu vàng nhạt, trang điểm nhẹ nhưng không hề tầm thường.

Hai người nhìn đám người trong sàn nhảy đang lắc lư theo điệu nhạc, khóe môi nhếch lên một nụ cười. Triệu Yến Minh có vóc người chuẩn, tầm mắt cũng cao, đầu phải đối tượng xem mặt nào cũng lọt vào tầm ngắm của cô? Nếu không phải sợ mẹ mình phát bệnh tim vì tức giận cô cũng chẳng miễn cưỡng làm cái vẻ mặt nịnh bợ với Thẩm Xuân Hiểu để nhờ bạn thể thân cho mình.

Cô thích cuộc sống hiện tại, âm nhạc, đèn nhấp nháy, cocktail, những người nhìn tưởng như rất thân quen nhưng thực chất lại vô cùng xa lạ, bên cạnh có bạn tốt, ngày tháng trôi đi chậm chậm mà thư thái. Vì sao phải tìm đàn ông chứ? Một mình cô cũng có thể khiến cho tháng ngày qua đi một cách tuyệt vời. Cứ coi như nhất định phải tìm một anh chàng thì người đó cũng phải do đích thân cô lựa chọn.

Triệu Yến Minh luôn cảm thấy xem mặt là một việc hết sức sai lầm, đặc biệt, sau khi một số kênh truyền hình ra sức phát sóng chương trình xem mặt thì cô càng cảm thấy nó nực cười, có lẽ xem mặt là sự thật lùi của nền văn minh. Vấn đề tự do yêu đương đã được tiến hành suốt một trăm năm, là người phụ nữ của xã hội hiện đại mà ngay đến chuyện hôn nhân đại sự mà cũng phải nhờ vào lời nói của người mai mối sao?

Cô thà chết chứ không bước chân vào bức tường thành hôn nhân không có tình yêu kia. Cho dù có tình yêu thì chưa chắc cô đã dám bước vào. Thử nghĩ mà xem, hai người hoàn toàn khác biệt, quan niệm khác nhau, quá khứ không tương đồng và tư tưởng cũng chẳng giống nhau, thế mà lại muốn chung sống, còn chung sống trong một thời gian dài nữa chứ.

Thời kỳ tươi đẹp của tình yêu mãi mãi thuộc về giai đoạn chưa kết hôn. Một khi đã xác định rõ quyền sở hữu thì tất thảy sẽ thay đổi, cũng giống như câu mà mọi người thường nói “Hôn nhân là nấm mồ chôn tình yêu” vậy. Cô luôn không thể hiểu được tại sao biết rõ đó là nấm mồ mà vẫn có người cứ thích chui đầu vào chứ? Phải chăng họ đã chán ngán cuộc sống này?

Về điểm đó, cô rất ngưỡng mộ Thẩm Xuân Hiểu vì có đáng sinh thành dễ dàng bị lừa gạt. Chỉ cần trong điện thoại, Thẩm Xuân Hiểu nói đang yêu đương ai đó, đầu dây bên kia lập tức thích thú khuyên răn phải làm như thế nào, không hề hoài nghi tính chân thực trong những lời nói của con gái. Nếu có bố mẹ như thế thì cô sẽ đốt hương kính Phật. Nhưng đáng tiếc, bố mẹ cô lại anh minh như thám tử Sherlock Holmes tái sinh, căn bản không thể bị mắc lừa.

Đa phần các cô gái lớn tuổi đều đã trải qua những lần xem mặt nhưng chẳng mấy ai thăm hại như cô. Lý lịch và ảnh của cô trải đầy các trang môi giới hôn nhân, chẳng khác nào phát lệnh truy nã tội phạm vậy, từ đó có thể thấy song thân của cô đã phải bỏ ra biết bao vốn liếng cho việc này.

Chỉ là chưa kết hôn, chưa có bạn trai, điều đó không có nghĩa là không lấy nổi chồng. Đối với hành động ấy của bố mẹ, cô vô cùng bức bối. Cô cảm thấy họ đã quá lao tâm khổ tứ, một lòng một dạ chỉ mong con gái vào động phòng. Nhưng, có tức tối đến đâu cô cũng chỉ đành che đậy bằng nụ cười hiểu thuận, chứ chẳng dám biểu hiện ra ngoài.

Đây cũng là một nguyên nhân mà Triệu Yến Minh nhất định phải kéo theo Thẩm Xuân Hiểu vào vòng xoáy của mình. Cô đang ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng, là bạn bè tốt, nói gì thì nói cũng không thể để Thẩm Xuân Hiểu đứng trên bờ mà không bị ướt giày được.

Lúc bắt đầu, Triệu Yến Minh cũng chưa nghĩ ra hạ sách này, nhưng mấy ngày liên tiếp đi xem mặt những anh chàng mà theo cách nói của cô là có dung mạo như trái táo nứt thì cô bắt đầu chẳng còn hứng thú gì nữa, tất cả đều phải nhờ Thẩm Xuân Hiểu đến từ chối khéo thôi.

Ngoài Thẩm Xuân Hiểu, Triệu Yến Minh cũng chẳng thể gây tai họa cho người nào khác .

Trước đây có thêm An Châu, ba cô gái cùng sát cánh, ngày tháng vui vẻ trôi qua, muốn có bao nhiêu niềm vui cũng đều được đáp ứng. Nhưng nửa năm trước, An Châu sang Canada, và chiếc kiềng bỗng thiếu đi một chân. Còn bố mẹ Triệu Yên Minh suốt một thời gian dài chìm đắm trong trò mặt chược và cờ tướng, chẳng biết thế nào mà sau một đêm lại ý thức được rằng tuổi của con gái mình đang có xu hướng ngày một tăng lên, bèn bắt đầu thúc ép cô nhanh chóng kết thúc cuộc sống độc thân.

Không phải cô không khát vọng yêu đương, không muốn nói đến chuyện ái tình khiến con tim dao động, không muốn cùng người nào đó trải qua cuộc sống gia đình. Nhưng, chuyện này đâu giống như đi chợ mua đồ, mà là một quá trình hai bên chọn lựa, hơn nữa đối tượng xem mặt chỉ thích hợp thôi là chưa đủ, cái cô cần chính là sự rung động của con tim.

Cô không cho rằng chức năng yêu của mình đã thoái hóa đến mức chỉ cần tìm một chàng trai thích hợp, chứ chẳng cần đến yếu tố trái tim rung động.

Bố mẹ càng tìm đủ mọi cách ép cô đi xem mặt, thì cô càng phản đối, càng hoang mang sợ hãi, chỉ còn thiếu nước chạy vào rừng trốn mà thôi. Nguyên nhân đến tận bây giờ cô vẫn chưa chạy trốn chính vì bên cạnh còn có một bệ lủ mà cô có thể nhờ thế thân, có thể giúp cô gắng gượng lấy đạo hiếu để tiếp tục tiến hành đi xem mặt một cách dối trá.

Lúc này đây, Thẩm Xuân Hiểu đang ung dung tự tại khẽ nhấp một ngụm Long Island Iced Tea, bộ dạng vô cùng thanh thoi. Nhìn gương mặt nhu mì xinh đẹp mà nhẹ nhàng hiền dịu kia, Triệu Yên Minh thật sự khó có thể tưởng tượng được cảnh Thẩm Xuân Hiểu ngồi đối diện với anh chàng xem mặt, chỉ cầm đầu cầm cổ vào các món ăn. Suy nghĩ này khiến cô không thể nhịn được cười.

Thẩm Xuân Hiểu lừ cô một cái: “Đã nhìn đủ chưa? Tớ có phải đàn ông đâu!”.

Triệu Yên Minh phì cười, nói: “Cậu mà là đàn ông thì đã tốt, nếu thế, mẹ tớ sẽ không bắt tớ đi xem mặt nữa!”.

Thẩm Xuân Hiểu cũng cười nhưng lập tức lại nghiêm nét mặt cảnh cáo: “Sau này cậu tự mà giải quyết đi, nói gì thì nói, tớ cũng không dám làm mà thế thân nữa đâu”. Hôm nay bị gã Lư Hạo Tường đáng ghét tóm được cơ hội mịa mai một trận rồi, cô không muốn có lần thứ hai nữa.

“Chuyện sau này thì để sau này tính đi!” Triệu Yên Minh cười tinh quái.

Đột nhiên, có người bung ly rượu đến gần, phong thái ung dung, nho nhã lịch sự cất tiếng chào hỏi Thẩm Xuân Hiểu: “Xin chào cô Triệu!”.

Hai người cùng lúc ngẩng đầu, anh chàng đối diện về mặt tươi cười, đây chẳng phải là đối tượng xem mặt lần trước – Đỗ Vệ Kỳ – sao? Thế giới này thật quá nhỏ bé, ở đâu cũng có thể gặp nhau.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười: “Anh Đỗ tìm Triệu Yên Minh phải không? Đây, đây mới là cô ấy!”. Nói xong, biết ngay mình sẽ gặp tai họa, đầu cô đã bị chiều Cửu âm bạch cốt trào[2] của Triệu Yên Minh công kích, lại còn ra đòn Vô ảnh cước nữa chứ. Cô nín đau để duy trì nụ cười đẹp đẽ trên gương mặt, nói: “Cô ấy có chứng sợ đi xem mặt, cho nên tôi đành bắt đất đi giúp đỡ. Bây giờ vừa hay có nhân vật chính ở đây, hai người cứ thoải mái trò chuyện nhé!”.

[2]. Cửu âm bạch cốt trào là một trong nhiều môn võ công được ghi lại trong Cửu âm chân kinh, bộ võ công tối thượng trong tiểu thuyết võ hiệp Anh hùng xạ điêu của nhà văn Kim Dung

Nét mặt của Đỗ Vệ Kỳ vô cùng kỳ lạ, nhăn mày chau mặt ba giây, cuối cùng cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, phong độ cười nói: “Hóa ra là như thế, thật may mắn khi được quen biết hai người! Cô Triệu, xem ra chúng ta rất có duyên nên vẫn gặp được nhau!”.

Triệu Yên Minh bị đẩy lên đoạn đầu đài, tuy dưới gầm bàn đã xuất chiêu Cửu âm bạch cốt trào và Vô ảnh cước nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng thực nữ, lịch sự nâng ly: “Ngại quá, không phải tôi muốn chống đối ý của bố mình, chỉ là không thích bị ép đi xem mặt. Chi tiết cụ thể cũng chẳng cần giải thích nữa, đã gặp nhau ở đây rồi thì cho tôi xin lỗi, tôi xin cạo trước để tỏ lòng kính trọng!”.

Đỗ Vệ Kỳ không để bụng, cười nói: “Không có gì! Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô!”.

Nâng chén xong, không khí bỗng trở nên thoải mái, ba người chính thức làm quen, trò chuyện mấy câu thì đối diện có người gọi Đỗ Vệ Kỳ đến uống rượu, anh mỉm cười nói: “Tôi còn có bạn ở bên kia nên cáo lui trước!”.

“Anh cứ tự nhiên!” Triệu Yên Minh như trút được gánh nặng, đến quán rượu mà vẫn gặp phải đối tượng xem mặt, cô cảm thấy mình thật xui xẻo.

Đỗ Vệ Kỳ nhìn Thẩm Xuân Hiểu ở bên đang mỉm cười, lễ phép gật đầu rồi trở về phía bạn mình.

Triệu Yên Minh liếc xéo Thẩm Xuân Hiểu: “Cái cô họ Thẩm kia, tại sao hôm nay tôi mới phát hiện ra cô chẳng có chút nghĩ khí nào thế nhỉ?”.

Thẩm Xuân Hiểu vẫn nhìn với ánh mắt kiêu ngạo, cười nói: “Tớ chỉ có trách nhiệm thế thân cho cậu trong những buổi xem mặt thôi, còn những lúc khác, tớ không thể đội tên cậu mà đi rêu rao khắp nơi được!”.

Triệu Yên Minh thờ dãi, trong lời nói có chút ý tứ trầm mặc: “Cậu nói đúng, thật sự là tớ có chứng sợ xem mặt, đều tại bố mẹ tớ ép cả. Haizz, Xuân Hiểu, chúng ta một người thì có bệnh sợ xem mặt, một người lại có chứng sợ yêu đương, xem ra cả đời này chúng ta đừng có nghĩ tới chuyện bước chân vào bức tường thành của hôn nhân!”.

“Cũng chưa hẳn thế, nói không chừng có người chữa được căn bệnh sợ xem mặt của cậu đấy. Ví dụ như, anh chàng Đỗ Vệ Kỳ vừa rồi!” Thẩm Xuân

Hiếu tùy hứng nói. Câu nói “chứng sợ yêu đương” của Triệu Yến Minh đã chạm phải vết thương lòng của cô, cô chỉ có thể dùng cách lấy yếu thắng mạnh để đáp trả bạn mình thôi.

Triệu Yến Minh không hiểu ý trêu chọc kia, cười hi hi nói: “Hình như anh ta không tức giận gì, xem ra người này rất có phong độ, đáng về cũng anh tuấn. Xuân Hiểu, cậu cảm thấy thế nào?”.

“Nếu thấy thích thì cứ theo đuổi đi, cùng lắm là đi gặp mặt lần nữa!” Xuân Hiểu trêu đùa.

“Cậu vừa nói anh ta tên gì nhỉ?”

“Đỗ Vệ Kỳ!” Thắm Xuân Hiểu đảo mắt, “Cậu nên có chút thành ý, hẹn hò xem mặt mà ngay cả tên người ta cũng không biết!”.

“Cậu biết là được rồi, thế danh thiếp của anh ta đâu?”.

“Vứt đi rồi.” Thắm Xuân Hiểu nghĩ một lát rồi trả lời với vẻ tiếc nuối. Thực sự, cô đã tiện tay vứt nó đi sau khi lên taxi, ngay cả những chữ trên đó cô cũng chưa kịp đọc.

Triệu Yến Minh cười nói: “Không sao, tớ có thể biết được anh ta là ai!”.

Về điểm này, Thắm Xuân Hiểu tin rằng, dựa vào những mối quan hệ của một tổng biên tập tạp chí như Triệu Yến Minh thì tìm hiểu về một người chẳng phải là việc dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng có một điều cô không hiểu, nếu một cô gái suốt ngày ru rú trong nhà rồi trở thành gái ế thì cũng không có gì đáng nói, bởi dẫu sao người ta cũng ít bạn bè. Nhưng Triệu Yến Minh quan hệ rộng như thế, lại thường xuyên tiếp xúc với nhiều người, vậy mà tại sao ngay đến chuyện cả đời cũng không thu xếp ổn thỏa được?

Từ lần tình cờ gặp Đỗ Vệ Kỳ ở Cynthia Pub. Triệu Yến Minh có một thời gian dài không lộ diện, công việc xem mặt của Thắm Xuân Hiểu cuối cùng cũng có thể nói là thành thoi.

Trở thành giám đốc Thị trường, công việc của cô cũng chẳng được nhàn hạ, những việc như đi công tác, tổ chức cuộc họp rất nhiều. Thêm vào đó, thời gian này, giám đốc bộ phận Hành chính không biết vì sao ngày nào cũng đến phòng làm việc của cô cầu nhà cầu nhàu, mà rõ ràng nhìn vẻ ngoài chẳng có chút hơi men nào.

Còn cái dáng vẻ chề bai giễu cợt, miệng lưỡi sắc bén của Lư Hạo Tường, cô phải mất mười hai phút tập trung tinh thần và thể lực mới có sức để đánh trả lại, vì vậy, cũng chẳng có hơi đâu để nghe ngóng tình hình của con người Đỗ Vệ Kỳ ấy ra sao.

Một tháng cứ thế trôi đi, Thắm Xuân Hiểu đã thành công trong việc làm hao mòn tâm lực chứa chan nhiệt tình của giám đốc Hành chính.

Cô chuyên tâm giải quyết số lượng công việc khổng lồ ở công ty, cái việc gọi là đại sự cả đời mình, cô cũng không buồn nghĩ đến.

Tất cả là do sau khi người yêu đầu tiên cùng thê non hẹn biển lại bắt cả hai tay mà không hề có điểm báo trước, cô cương quyết quảng mình về vị trí cũ, nỗi sợ hãi trong lòng cứ lớn dần lên, thế chỗ cho khao khát tình yêu, đồng thời không tránh khỏi tâm lý kính nhi viễn chi với tình yêu và cũng chẳng dám ước mong quá cao.

Kỳ thực, cô có chứng sợ tình yêu, không dám dễ dàng cho đi tình cảm của mình.

Không phải cô không nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng lại chẳng dám tin vào tình yêu. Lời thề cửa miệng của chàng trai nào có thể chống lại sự thay đổi của năm tháng đây? Chẳng qua cũng chỉ là kết quả của việc dư thừa hormone. Cô không muốn lại bị tổn thương thêm lần nữa.

Nếu chỉ là tìm một người để sống cho qua ngày thì sự việc lại vô cùng đơn giản, cũng chẳng cần tìm sớm như thế. Cô mới hai mươi tám tuổi, vẫn còn chưa hưởng trọn tự do mà. Sinh mệnh thực sự đáng quý, cái giá của tình yêu cũng rất cao, nếu phải đánh đổi tự do, cô thà vứt bỏ hai thứ đó.

Thắm Xuân Hiểu tin rằng sẽ có một ngày, ở một góc rẽ nào đó, cô sẽ gặp được anh chàng có thể cùng mình sống những ngày tháng giản dị mà hạnh phúc.

Tuy cô thực tế nhưng cũng không kém phần lãng mạn. Cô không tin tình yêu song lại mong đợi sự ấm áp mà tình yêu mang đến, mâu thuẫn là thế, nhưng ai có thể bác bỏ được sự trùng hợp trên đường đời?

Thắm Xuân Hiểu rất có tố chất trở thành một người phụ nữ kiên cường, chỉ cần bắt tay vào công việc là có thể vui đầu vào đó mấy tiếng đồng hồ, quên cả uống nước.

Hạng mục mà cô đang phụ trách đã gần đến giai đoạn cuối, để hoàn thành toàn vẹn các khâu cuối cùng, cô đã phải bận bịu suốt hai ngày trời. Ngẩng đầu lên từ đồng tài liệu, Thắm Xuân Hiểu đứng dậy, định đi rót cốc nước.

Bỗng nhiên, điện thoại trong ngăn bàn vang lên khúc ca vui vẻ, Thắm Xuân Hiểu có chút bức bối kéo ngăn bàn ra, nhận cuộc gọi, ngữ khí không tốt lắm: “Chuyện gì?”.

Tiếng cười ở đầu dây bên kia mang đầy vẻ nhỉnh bợ: “Xuân Hiểu, đang làm gì thế?”.

“Còn có thể làm gì chứ? Đang bán mạng cho tư bản đây!” Giọng Thẩm Xuân Hiểu có chút bất mãn, yếu ớt.

“Đi ăn tối nhé!” Triệu Yến Minh cười hi hi. “Một tháng trời không gặp nhau rồi, tớ nhớ cậu nên muốn mời cậu đi ăn!”.

Thẩm Xuân Hiểu cảnh giác nói: “Được đấy nhì, tự nhiên lại tò về ăn cần chu đáo, nếu không phải gian tặc thì cũng là phường trộm cướp! Lại có chuyện gì thế?”.

“Không có gì, thật sự không có chuyện gì, chỉ muốn tụ tập với cậu chút thôi!”.

Giọng nói của Triệu Yến Minh pha chút ngượng ngịu, còn mang theo cả sự hưng phấn. Theo những gì Thẩm Xuân Hiểu hiểu về Triệu Yến Minh thì cứ mỗi khi cô ấy nói không có chuyện gì là y rằng có chuyện. Thẩm Xuân Hiểu cũng không nhiều lời mà nhắm đung tìm đen: “Lại sắp đi xem mặt à? Nói đi, lần này là ở đâu, đối tượng tên gì? Liên lạc ra sao?”.

Triệu Yến Minh cười hi hi nói một cách đáng thương: “Xuân Hiểu, trong lòng cậu và trong mắt cậu, tớ chỉ là một kẻ sống vì cái việc xem mặt đó thôi sao? Là một phụ nữ của thời đại mới, ngoài việc xem mặt ra, tớ còn có thể làm được rất nhiều việc nữa đấy!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười lớn, khịt mũi giễu cợt: “Dưới thủ đoạn marketing tập trung như súng bắn của mẹ cậu mà cậu còn có thời gian để làm nhiều việc nữa sao?”.

“Cũng có lý nhì! Cho nên để giải thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của bà thì phương pháp tốt nhất chính là tớ sẽ bắt đầu yêu đương”, Triệu Yến Minh mặt mày hớn hờ nói.

“Chẳng phải cậu đã bắt đầu yêu rồi sao?”.

“Tớ bắt đầu lúc nào? Tớ còn chưa tìm được mục tiêu nữa là, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất là tìm kiếm mục tiêu, bắt đầu một cuộc tình mới!”

“Hay lắm! Tinh thần đáng khen. Nhưng, chuyện này có liên quan gì đến tớ?”

“Là thế này, có một công ty mai mối tổ chức hoạt động xem mặt với quy mô lớn, cách thức giống như trên truyền hình mà cậu biết rồi đấy, tất cả những nơi mai mối đều có tài liệu về tớ, cho nên, họ gọi điện thông báo cho tớ...”, Triệu Yến Minh vốn vẫn nói với giọng điệu bưng bưng khí thế, bỗng chốc như uống phải thuốc, bi thảm vô cùng.

“Đây là chuyện tốt mà, cậu không muốn đi sao?” Thẩm Xuân Hiểu thành thoi cười về cái việc chẳng liên quan gì đến mình.

“Đương nhiên là tớ không muốn đi! Nhưng, cậu biết đấy, nếu tớ không đi thì mẹ tớ sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với tớ mất”, giọng nói của Triệu Yến Minh truyền qua điện thoại đáng thương vô cùng.

Cho rằng Triệu Yến Minh nói rõ khoa trương, đương nhiên Thẩm Xuân Hiểu không tin và tiếp tục giễu cợt: “Chẳng phải cậu vừa nói muốn thoát khỏi vận mệnh bị ép đi xem mặt sao? Bây giờ có cơ hội, nói không chừng, một anh chàng đơn độc giàu có lại quý dưới váy cậu ý chứ. Vậy là Triệu Yến Minh trở thành hoa có chủ, đến lúc ấy mẹ cậu chỉ chuyên tâm thấp hương tạ lễ thôi và sẽ không còn thúc ép cậu nữa, như thế chẳng phải rất tốt sao?”.

“Có dễ dàng như vậy không?”

Thẩm Xuân Hiểu chế giễu: “Cậu cứ tận đạo hiếu, ngoan ngoãn một lần đi, có ảnh của cậu ở đó thì lần này cậu không thể bắt tớ đi chết thay cậu được”.

“Cái gì mà chết thay chứ? Cậu đừng nói khó nghe như thế, nếu thật sự muốn chết, tớ lại cần gọi cậu đến bảo cậu thay tớ à?” Triệu Yến Minh lời lẽ đanh thép, hào hùng, bỗng chốc lại cười hi hi, có vẻ như khó khăn lắm mới mở lời được: “Hay là, chúng ta cùng đi nhé!”.

“Cậu được lắm, người ta thông báo cho cậu tham gia, cậu còn kéo theo tớ đến làm bia đỡ đạn?” Thẩm Xuân Hiểu không cho phép mình nói năng úp úp mở mở.

“Không thể nói như thế chứ?” Triệu Yến Minh hào hứng động viên. “Chẳng phải cậu cũng bị liệt vào hàng cao tuổi sao? Nói không chừng hoạt động lần này thật sự có thể gặp được Bạch Mã hoàng tử và chuyện đại sự cả đời cậu cũng được giải quyết ổn thỏa ấy chứ!”

“Người cười bạch mã chưa chắc đã là hoàng tử, Đường Tăng cũng cười bạch mã đó thôi!” Thẩm Xuân Hiểu cười nhạo: “Tớ không đi.”

“Tớ mời cậu đi ăn, cậu cũng không đi sao?”

“Không đi!”

“Chiếc áo khoác hiệu Armani tớ mới mặc một lần, chẳng phải cậu nói rất thích sao? Tớ tặng cậu đấy! Thế có đi không?”

“Không!”

“Nếu không thì tớ tặng cậu chiếc túi hiệu LV kiểu mới nhất nhé, cái màu vàng nhạt mà cậu ưng ý ấy! Có đi không?”

“Được!” Thẩm Xuân Hiểu cười ha ha, nói: “Vừa nhìn kiểu dáng cái túi đó trên mạng là tớ đã muốn có rồi. Nếu cậu chịu bỏ vốn mà nhắm cho tớ cái túi

ấy thì tớ cũng phải liều mạng giúp đỡ người quân tử chứ!”.

Triệu Yến Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thấy lợi quên nghĩa, Thảm Xuân Hiểu, bạn tốt như cậu cũng có giá cao nhì, cậu chẳng tốt bụng gì cả!”.

Thảm Xuân Hiểu cười tăng lờ: “Nói rõ ra là tớ xử sự công bằng, hợp lý, chẳng lừa già dối trẻ, không bao giờ nương tay với những kẻ ép giá, tuyệt đối không nương tay!”. Nghĩ một lát cô lại nói: “Cậu đi tham gia hoạt động xem mặt, thế anh chàng Đỗ Vệ Kỳ đâu?”.

“Đỗ Vệ Kỳ? Đỗ Vệ Kỳ nào?”, Triệu Yến Minh tỏ vẻ hết sức mơ hồ.

Thảm Xuân Hiểu cố không đảo mắt, nhẫn nại nói: “Anh chàng lần trước tớ giúp cậu đi xem mặt, sau đó lại gặp ở Pub đó, chẳng phải cậu đang theo đuổi anh ta sao?”.

Triệu Yến Minh bùng tỉnh, cười khanh khách: “Tớ việc gì phải theo đuổi anh ta. Ngựa tốt không nhai cỏ úa, hơn nữa anh ta cũng chẳng phải cỏ của tớ. Bây giờ còn có cả một rừng cây, tớ không tin là không tìm được ai theo đuổi mình!”.

“Hóa ra lúc đó cậu chỉ dám nói mà chẳng dám làm”, Thảm Xuân Hiểu thật sự cảm thấy buồn cười.

Triệu Yến Minh cười nói: “Cậu hài quá đấy. Nếu dễ động lòng như vậy, liệu tớ có độc thân đến giờ không?”.

“Tớ chẳng thèm quan tâm đến cậu nữa! Nói đi, rừng cây đó khi nào mở đây? Tớ cần chuẩn bị những gì?” Thảm Xuân Hiểu bắt đầu hỏi vấn đề chính.

“Tôi cùng đi ăn, tớ sẽ từ từ kể cho cậu nghe!” Lại lần nữa kéo được Thảm Xuân Hiểu xuống hố cùng mình, tuy phải trả giá cao nhưng Triệu Yến Minh vẫn có một niềm hưng phấn được xem kịch hay.

Thảm Xuân Hiểu lắc đầu cười nói: “Tôi đó gặp nhau, tớ còn có việc nữa, lại nói chuyện với cậu cả buổi như thế, cậu muốn dồn chết tớ chác!”.

“Được, hẹn gặp lại! Bye bye!”

Nhà môi giới tổ chức hoạt động xem mặt này được gọi là Hiệp hội Thước kiều[3]. Mỗi một giai đoạn họ lại có những hoạt động với quy mô lớn, những chàng trai cô gái đăng kí thông tin để xem mặt nếu thấy hài lòng thì có thể trao đổi danh thiếp để bắt tay nhau cùng “tu thành chính quả”. Nghe nói, mỗi lần tổ chức như thế, đã có mấy đôi nên duyên vợ chồng.

[3]. Thước kiều: Cầu hỷ thước. Chiếc cầu hỷ thước bắc qua sông Ngân Hà trong truyền thuyết Ngưu Lang, Chức nữ, ví với việc vợ chồng, tình nhân gặp lại nhau sau bao năm xa cách.

Hiện tại, các chàng trai cô gái nơi thành thị đều rất bận, ngay cả thời gian để nói chuyện yêu đương cũng không có. Việc mà Hiệp hội Thước Kiều làm cũng rất đơn giản, đó chính là tổ chức cho mọi người một buổi gặp mặt tập thể.

Nhưng một lần hiệu triệu đơn giản như thế lại giúp cho không gian chọn lựa của mọi người được mở rộng, mọi người được cùng xem mặt, đây thật sự là một mạng lưới lớn.

Chủ tịch Mao đã từng nói, tình yêu không lấy việc kết hôn làm mục đích đều là hành vi không nghiêm túc, may mà những người tham gia xem mặt đa số đều có mong muốn kết hôn, vì thế, các hoạt động mà Hiệp hội Thước kiều tổ chức ngày càng lớn, người tham gia ngày càng đông.

Mọi người cùng lúc lựa chọn và được người khác lựa chọn, tất cả quá trình xem mặt đều diễn ra công bằng.

Khi Triệu Yến Minh và Thảm Xuân Hiểu đến đã không còn sớm nữa, điều đó đều vì Triệu Yến Minh là người muốn làm nhưng lại không có gan hành động, bình thường cô khá chua ngoa, song nghĩ đến lần này đứng trước con mắt của bao người, phải gặp gỡ cả những người quen, một đời lấy lòng của cô chẳng phải đã xuôi theo dòng nước rồi sao? Nhiều khi, muốn và làm là hai việc hoàn toàn khác nhau, nếu không chống nổi sự công kích như pháo cao xạ thì bắt buộc phải đến; nếu đến thật rồi thì lại bằng mặt mà chẳng bằng lòng, không tránh khỏi sự lèo nhèo và suy tính thiệt hơn. Triệu Yến Minh trong lòng bất an, nhẹ giọng hỏi: “Xuân Hiểu, cậu nói xem, nếu người quen nhìn thấy tớ đến tham gia hoạt động xem mặt thì cái mặt đáng yêu, xinh tươi của tớ biết trốn đi đâu chứ?”.

“Nếu sợ gặp người quen thì chúng ta đừng đi nữa.” Thảm Xuân Hiểu vừa nhìn vừa trộm cười, cô chỉ là một vị khách đi cùng nên có tâm trạng thoải mái, hơn nữa, khoản thù lao cũng hậu hĩnh. Triệu Yến Minh nếu không đi, cô cũng lập tức vui vẻ gật đầu.

“Phải làm thế nào đây? Đã đến cổng rồi mà không vào chẳng phải sẽ giống như vào bảo sơn rồi trở về tay không sao? Tuy chẳng biết rốt cuộc bảo sơn ấy có phải là ngọn đồi trọc hay không, nhưng đã đến rồi thì thế nào cũng phải mở mạng kiến thức chứ?” Triệu Yến Minh do dự nói.

“Thế thì đừng có suy trước tính sau nữa, cậu cứ sợ hãi rụt rè như vậy, người ta lại tưởng cậu đang suy nghĩ mờ ám gì đấy!”.

“Tớ có suy nghĩ mờ ám sao?” Triệu Yến Minh ngồi thẳng lưng, trừng mắt nhìn Thảm Xuân Hiểu, đáng vẻ rõ ràng đang muốn chứng tỏ mình không những có suy nghĩ gì mờ ám mà còn vô cùng quang minh chính đại. Thấy Thảm Xuân Hiểu vẫn có vẻ mặt bình thản, cô lại hiểu kỳ: “Xuân Hiểu, có phải cậu sợ gặp người quen không?”.

“Gặp thì gặp chứ sao!” Thảm Xuân Hiểu không để tâm, nói: “Dù gì tớ đến để góp vui thôi mà!”.

“Nhìn thấy cảnh cảm động cũng không ra tay à?” Triệu Yến Minh cười bồn chồn.

“Khi nào thấy hăng hay!” Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy vô cùng tê nhạt.

Tổng giám đốc của Hiệp hội Thuốc kiều là anh chàng có tên Trương Hướng Dương, khoảng ba mươi tuổi, mũi cao, nụ cười vô cùng thân thiết, mang khuôn mặt của một thương gia.

Triệu Yến Minh nhìn thấy anh từ xa, khẽ nói: “Xã hội thay đổi rất lớn, mai mối luôn là công việc của nữ giới, thế mà bây giờ ngay cả nam giới cũng bước chân vào, mà còn làm rất tốt nữa!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười khi khi: “Đừng nói chắc chắn như thế, ông tơ là nam hay nữ đây? Hơn nữa, lão ngư trong Ngư Lang Chức Nữ hình như cũng là giống đực! Còn xuất hiện sớm hơn cả bà mối nữa đấy!”.

Triệu Yến Minh không nhịn được bật cười thành tiếng, nói: “Không sai, rất có tài biện luận, thấy cậu bình thường như vậy, tớ có thể yên tâm bước vào rồi!”.

“Đi vào thôi, cậu mới là người không bình thường ấy!”.

Nơi mai mối có tên gọi rất hoành tráng, nhưng quy mô lại không quá lớn, nhân viên làm việc cũng không nhiều, bởi thế Trương Hướng Dương vừa là tổng giám đốc vừa là người đón khách, còn là người chủ trì, một lúc kiêm nhiều việc như vậy nên anh bận đến tối mắt tối mũi. Thấy Thẩm Xuân Hiểu và Triệu Yến Minh đến, anh lập tức tươi cười đón tiếp: “Cô Triệu, hoan nghênh cô đến, tôi đang lo cô có việc bận không đến nên định gọi điện cho cô, may mà cô đã đến!”.

Ngữ khí rất chuyên nghiệp, Thẩm Xuân Hiểu nhìn có vẻ rất vui, Triệu Yến Minh lại chẳng thèm để ý: “Anh biết số điện thoại của tôi?”.

“Biết, tại sao lại không biết chứ!” Trương Hướng Dương cười tít mắt, nói, “Hôm cô đến gửi lại thông tin ở chỗ chúng tôi, tôi đã biết rồi. Người có điều kiện như cô Triệu cũng không nhiều, vì thế tôi đã rất để tâm ghi nhớ!”.

Triệu Yến Minh nghe mà chán ngán, cảm giác trong lòng như có một nỗi hờn dỗi mà không biết trút bỏ đi đâu, Thẩm Xuân Hiểu ở bên nở nụ cười giễu cợt.

Trương Hướng Dương lại vô cùng chu đáo, nhận ra Thẩm Xuân Hiểu không phải là khách mà công ty phát thiệp mời, liền cười ha ha, nói: “Bạn của cô Triệu phải không, tôi là Trương Hướng Dương, rất hoan nghênh cô đến và mong được chỉ giáo!”.

Hai người bắt tay làm quen, Triệu Yến Minh cười nói: “Tổng giám đốc Trương, điều kiện của cô ấy còn tốt hơn tôi đấy, tôi đưa cô ấy đến cùng nhưng xem ra anh rất nhiệt tình. Nói không chừng lại còn thu thêm vé vào cổng nữa ấy chứ?”.

Trương Hướng Dương vội vàng cười nói: “Cô Triệu, cô đừng nói tôi thế, tôi là thương nhân khá thành đạt nhưng cũng không phải chỉ biết nhìn đến lợi nhuận thôi đâu. Cô Thẩm đến đây là chúng tôi vinh dự lắm rồi, sao phải nói tới chuyện vé vào cổng chứ? Hơn nữa, nơi này của chúng tôi chẳng phải công viên, chỉ là nơi giúp đỡ bạn bè thôi. Tôi hy vọng những người có tình trong thiên hạ đều quen biết nhau, nếu các cô đến đây và tìm được cho mình những người bạn thì đó mới là niềm vui lớn nhất của tôi”.

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy anh chàng Trương Hướng Dương này rất biết cách ăn nói, rõ ràng là một cuộc môi giới có tính chất thương mại mà qua lời nói của anh, nó lại lập tức được khoác lên mình một diện mạo mới.

Triệu Yến Minh đương nhiên không coi những lời nói của Trương Hướng Dương là thật, nhưng cũng chẳng muốn đôi co làm gì, chỉ cười cho qua chuyện.

Lúc đó lại có người đến, Trương Hướng Dương liền nói: “Hai cô cứ vào trong ngồi, mọi người uống chút gì rồi nói chuyện và làm quen trước nhé!”. Nói rồi anh gọi người đưa hai cô vào, còn mình lại tiếp tục bận bịu với việc tiếp đón.

Triệu Yến Minh nhảy Thẩm Xuân Hiểu một cái, nói: “Đi vào thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười: “Hôm nay tớ liều mạng đến đây cùng cậu chỉ vì đã trót nhận lời rồi, sao cậu có thể tỏ thái độ dửng dưng thế nhỉ, đừng tưởng kéo được tớ đến đây là tớ chỉ có mỗi nhiệm vụ xem cảnh huyên náo thôi nhé”.

“Cậu bớt làm nhảm đi, nói không chừng lát nữa cậu lại gặp được Bạch Mã hoàng tử rồi thăng tiến động phòng hoa chúc ấy!” Triệu Yến Minh phì cười. “Không thể nói trước được mọi chuyện, ai biết vận đào hoa của cậu đến khi nào chứ?”

Thẩm Xuân Hiểu không trả lời mà hứ một tiếng.

Nhân viên của hiệp hội đưa hai người lên tầng hai, vừa bước lên tầng đã nhìn thấy một đại sảnh vô cùng rộng rãi, khoảng không phía trước đặt một chiếc bàn lớn, trên đó có chiếc micro, đây là chỗ ngồi của vị chủ trì, đơn giản nhưng cũng có thể coi là thuận mắt. Phía sau đặt sáu, bảy chiếc bàn, ghế ngồi cũng không nhiều lắm, mỗi chiếc ghế có thể ngồi được khoảng sáu người, có lẽ là phải mất nhiều công sức mới có thể bố trí được tỉ lệ nam nữ tương đương nhau như vậy. Bên phải có một cánh cửa hình như là để đi ra sân thượng.

Thẩm Xuân Hiểu và Triệu Yến Minh đến muộn nên những chiếc bàn gần như đã kín chỗ. Nhân viên đưa hai người đến trước chiếc bàn thứ tư bên trái, cô nhân viên luôn nở nụ cười chuyên nghiệp vô cùng thân thiết: “Mời hai cô ngồi, có yêu cầu gì có thể gọi chúng tôi bất cứ lúc nào!”

Chiếc bàn này vừa hay còn thừa đúng hai chỗ trống. Bên cạnh chỉ có một cô gái dung mạo bình thường nhưng trang điểm khá thời thượng đang ngồi

uống nước ngọt, còn ba người khác đều là nam giới.

Triệu Yến Minh ngồi trước, nói như không có ai ở bên: “Xuân Hiểu, sao tớ cảm thấy như kiểu mình bị bố mẹ bán đi rồi ý? Tớ chỉ nghĩ đến một từ là treo giá! Thật bi thảm quá!”. Dọc đường, cô liên tục quét mắt ra xung quanh, đến lúc không nhìn thấy người quen mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh chàng ngồi bên đứng lên niềm nở giúp Thẩm Xuân Hiểu kéo ghế, Thẩm Xuân Hiểu nói: “Cảm ơn anh!”. Ngồi xuống, cô thần nhiên liếc mắt sang Triệu Yến Minh, cười nói: “Đã đến rồi thì cứ ngồi yên đi!”.

Trên một mức độ nhất định mà nói, nhìn nhận về sự treo giá của Triệu Yến Minh căn bản chẳng ảnh hưởng gì tới tâm trạng của Thẩm Xuân Hiểu, cho dù nhiều người hơn nữa, cô cũng có thể dùng tâm trạng của người ngoài cuộc để quan sát vở kịch xem mặt ở nơi đô thị phồn hoa. Không mang theo kỳ vọng, luôn có thể điềm nhiên xử lý mọi việc đó chính là tâm trạng của cô lúc này.

Anh chàng đối diện vừa cuối xuống uống cà phê, nghe thấy cuộc trò chuyện bỗng ngẩng phát đầu lên. Vừa hay Thẩm Xuân Hiểu bắt gặp ánh mắt của anh ta, ngay lập tức nụ cười tự nhiên trên gương mặt trở nên cứng đờ, sắc mặt cũng tái nhợt.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà, người đó chính là Lư Hạo Tường.

Lư Hạo Tường cũng vô cùng kinh ngạc, lập tức mồm miệng méo xệch vì nhin cười.

Theo suy luận thì nụ cười của Lư Hạo Tường không như những gì Thẩm Xuân Hiểu nghĩ, tuy thái độ của anh hơi khoa trương nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cục diện chung cả.

Triệu Yến Minh không hề biết bạn gái cũ của anh là An Chân, cũng chẳng biết giữa anh và Thẩm Xuân Hiểu có xích mích, thấy mặt Thẩm Xuân Hiểu bỗng dung biến sắc, lại nhìn sang Lư Hạo Tường đang nhin cười đến độ hết sức khó coi, Triệu Yến Minh biết ngay họ quen biết nhau từ trước.

Cô không gặp phải người quen nên thấy mình thật may mắn, bây giờ thấy Thẩm Xuân Hiểu rơi vào tình huống ấy, tự nhiên cô thấy hứng khởi, nở nụ cười tinh nghịch, cầm chiếc cốc lên và chuẩn bị xem kịch hay.

Thẩm Xuân Hiểu chau mày, thấy Lư Hạo Tường cười đến mức nhăn nhó mặt mày, nếu không phải vì công lao rèn luyện phi phạm trong hai mươi mấy năm thì suýt chóc nữa cô đã hất đổ cốc nước trước mặt rồi. Bây giờ cô chỉ có thể vờ cúi đầu để che dấu cái lườm căm hận dành cho anh mà thôi.

Ánh mắt sắc nhọn như dao, hơn nữa mục tiêu lại chuẩn xác nhưng rõ ràng không hề có sức sát thương. Lư Hạo Tường căn bản chẳng có thay đổi gì, vẫn cười đến mức bộ dạng như bị chuột rút vậy.

Anh chàng vừa kéo ghế giúp Thẩm Xuân Hiểu lại là người đầu tiên phá tan bầu không khí kì lạ này, anh cười nói đùa bỡi: “Chào cô, xin hỏi quý danh của cô là gì? Tôi họ Từ, Từ Chí Tiệp, đây là danh thiếp của tôi!”, rồi đưa ra một danh thiếp.

Mong muốn được xem kịch hay của Triệu Yến Minh lại được tăng thêm một bậc, nhất là khi nghe ba từ “Từ Chí Tiệp” suýt nữa cô phì cười. Từ Chí Tiệp? Kẻ chí tiệp[4] thì không ai sánh nổi rồi. Tên gọi này đúng là sấm chớp giết người một cách vô tình đây mà.

[4]. Chí tiệp nghĩa là vô cùng tỉ tiệp, bí ỏi.

Giữa hành động vừa hỏi han vừa đưa danh thiếp của anh chàng này, Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bối rối, đành nhận lấy, trên đó có ghi ba chữ “Từ Trị Kiến”, là cổ vấn của một công ty đầu tư, tên gọi bình thường chứ không có sấm sét gì như trong tưởng tượng của Triệu Yến Minh.

Rõ ràng anh chàng Từ Trị Kiến này rất có cảm tình với Thẩm Xuân Hiểu, trong hoạt động xem mặt với quy mô lớn mà gặp được đối tượng mình cảm thấy có thể theo đuổi thì chủ động một chút cũng là chuyện thường tình. Nhưng trước nụ cười bốn cọt của Lư Hạo Tường, Thẩm Xuân Hiểu lại có cảm giác mình thật sự trở thành người đang treo giá, nỗi buồn bực bỗng chốc tăng lên gấp bội. Thấy Từ Trị Kiến đang nhìn mình với ánh mắt vô cùng tha thiết, nếu không đáp lại thì có phần mất lịch sự, nên cô đành trả lời: “Tôi họ Thẩm!”.

Bất kể ai cũng nghe thấy sự gượng gạo trong câu trả lời ấy, nhưng Từ Trị Kiến vì quá nhiệt tình nên chẳng hề để ý, vẫn cười nói: “Cô Thẩm, rất vui được làm quen với cô, nhân tiện cho tôi số điện thoại nhé?”.

Thẩm Xuân Hiểu vừa lắc đầu thì nhìn thấy không chỉ Lư Hạo Tường với nụ cười giễu cợt, mà gương mặt Triệu Yến Minh cũng mang theo vẻ trêu đùa “chỉ e thiên hạ không đại loạn”, nét mặt vô cùng tinh quái. Thẩm Xuân Hiểu trầm nghĩ, các người muốn xem truyện cười mà, thế thì tôi sẽ cho các người xem chán chết. Vì thế, cô liền nở nụ cười tự nhiên, nói: “Đương nhiên rồi!”, sau đó đưa cho người đàn ông ấy danh thiếp của mình.

Từ Trị Kiến nhận tám danh thiếp bằng hai tay, tươi cười hơn hờ.

Thật giống với một màn hề kịch, ánh mắt của những người xung quanh đều dừng lại ở chỗ hai người họ, Triệu Yến Minh đến gần khẽ giọng nói: “Xuân Hiểu, không uống công chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu nở nụ cười vô cùng đẹp đẽ nhưng giọng nói lại hậm hực, không chút thiện cảm: “Cậu quan tâm tới bản thân một chút đi!”.

Triệu Yến Minh cười hi hi nói: “Tớ không có ý định treo giá bản thân, còn cậu, vận đào hoa đã đến thì khó tránh nên mới trở thành tiêu điểm của cái bàn này! Cậu thực sự khiến người ta ngưỡng mộ quá!”.

“Cần phải đính chính một chút, kiếp đào hoa chứ không phải vận đào hoa!” Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt, ánh mắt sắc bén. “Cậu ngưỡng mộ thì có thể

giúp cậu xinh đẹp hơn đây!”

Triệu Yến Minh cười nhẹ, trêu đùa: “Xuân Hiểu, cậu dịu dàng chút đi, như thế cậu sẽ dọa người ta sợ đấy!”.

Từ Trĩ Kiến cũng không chịu yên, tiếp tục tấn công nhiệt tình: “Cô Thẩm, cô thật đẹp, không ngờ đến tham gia hoạt động này, tôi lại được quen biết người xuất sắc như cô!”.

Nghe xong câu này, Triệu Yến Minh trừng mắt, lập tức nhin cười rồi nghiêng đầu bưng cốc uống nước. Đương nhiên, Thẩm Xuân Hiểu xuất sắc thì cô không phủ nhận, nhưng chứng kiến cảnh Thẩm Xuân Hiểu bị đả bôi như vậy mà vẫn có thể nhin cười được thì Triệu Yến Minh cô chính là thánh nhân rồi!

Thẩm Xuân Hiểu trong lòng có chút bức bối nhưng nhìn Lư Hạo Tường ở phía đối diện vẫn tỏ vẻ như đang xem hài kịch, cô chỉ có thể tiếp tục giữ phép lịch sự, khách khí nói: “Anh Từ quá khen rồi. Anh và tôi không hề quen biết, dù sao cũng không nên lạm dụng hai từ xuất sắc ấy!”.

“Tôi tin vào con mắt của mình”, Từ Trĩ Kiến tha thiết nói, “Tôi cũng tin rằng, chắc chắn mình không dùng sai từ”.

Thẩm Xuân Hiểu còn chưa tiếp lời, Lư Hạo Tường cười ha ha, nói: “Đây là anh Từ phải không? Quả nhiên anh có con mắt độc đáo, hơn nữa sở thích cũng đặc biệt. Anh quả thật không dùng sai từ! Nếu tiếp xúc với cô ấy nhiều hơn, anh sẽ biết ngay cô ấy còn rất nhiều điểm xuất sắc nữa, đặc biệt là tài ăn nói! Chính vì quá ưu tú, cao siêu, ít người hiểu được nên mới trở thành gái ế!”.

Thẩm Xuân Hiểu bức bối, bất giác chau mày.

Từ Trĩ Kiến nhìn Lư Hạo Tường rồi quay sang Thẩm Xuân Hiểu, cười nói: “Hai người quen nhau sao?”.

“Không quen!” Thẩm Xuân Hiểu buột miệng.

“Không quen!” Lư Hạo Tường lập tức biện minh.

Lại đồng thanh! Nói xong, hai người nhìn nhau, ánh mắt đều hàm chứa con tức giận.

Triệu Yến Minh không ngờ còn có hạng mục kèm thêm này, vốn đang bùng bùng khí thế muốn được tiếp tục xem tiếp nhưng cái giá phải trả cho hành vi không chính đáng ấy đương nhiên vô cùng nặng nề. Sau một hồi suy tính, cô liền cười ha ha giảng hòa: “Anh Từ, anh cừ quá, tôi cũng có suy nghĩ như anh, anh thật có con mắt nhìn người đấy!”.

Từ Trĩ Kiến gật đầu với Triệu Yến Minh, cười nói: “Hóa ra là thế, cô Thẩm, xem ra mọi người đều công nhận cô là người ưu tú! Cô đừng khiêm tốn như vậy, khiêm tốn quá thành ra giả dối đấy. Không biết tôi có vinh hạnh trở thành bạn cô không?”.

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy hôm nay thật thất sách, vốn định không để tâm đến những chuyện vặt vãnh, chỉ làm khán giả ngồi xem kịch hay thôi. Nhưng đầu tiên là nụ cười nhạo báng của Lư Hạo Tường, sau đó đến sự nhiệt tình của Từ Trĩ Kiến khiến cô thật sự khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Tuy là vô tình thu được kết quả bất ngờ song khó tránh một điều là kết quả thu được lại quá sức tương tượng.

Nếu từ chối thì rõ ràng cô là người quá nhỏ mọn, hơn nữa, mục đích mà mọi người đến đây là gặp mặt làm quen, người ta lại đầy thành ý như thế, vì sự lương thiện của các cô gái trẻ trong xã hội chủ nghĩa, cô cũng không thể thẳng tay dìm anh chàng này xuống thùng nước lạnh được, nếu không chẳng phải cô sẽ trở thành hung thủ tình nghi của việc làm thúc đẩy căn bệnh cúm lợn sao?

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười: “Đương nhiên là càng nhiều bạn càng tốt mà!”.

Dưới sự nhiệt tình của Từ Trĩ Kiến, không khí bỗng chốc trở nên sôi nổi, tuy hai người nói chuyện không quá hồ hởi nhưng cũng chẳng phải là buồn chán.

Một lúc sau, Trương Hường Dương cầm micro đứng trước khán đài, lớn tiếng nói: “Chúc các bạn có một buổi tối vui vẻ! Hoạt động lần này mà Hiệp hội Thước kẻ tổ chức chính là đem đến cho những người ưu tú, hết lòng vì công việc và không có thời gian suy nghĩ về vấn đề cá nhân như các bạn cơ hội quen biết những người khác giới. Tôi đảm bảo rằng các vị ngồi đây đều là những người vô cùng xuất sắc, chỉ cần các bạn lưu tâm một chút cũng có thể phát hiện ra những ưu điểm tuyệt vời của đối phương. Nói không chừng, ở chính nơi đây một nửa của bạn đang đợi bạn chủ động tới làm quen. Xin mọi người, chớ nhút nhát, chớ chùn bước! Nếu các bạn nhút nhát thì hạnh phúc thuộc về bạn sẽ thuộc về người khác, nếu bạn chùn bước thì có thể bạn chỉ đi lướt qua một nửa thích hợp nhất của mình. Chúng ta thường nói: ‘Kiêm nhường là đức tính tốt’, tôi tin rằng các vị ngồi ở đây, rất nhiều người có đức tính ấy, nhưng ở đây tôi không khuyến khích đức tính đó, tôi cảm thấy câu nói thích hợp hơn là ‘hành động trước là kẻ mạnh, hành động sau sẽ thất bại’. Tối nay, thành viên trong hiệp hội của chúng tôi chính là những người giúp đỡ các bạn, cũng chính là những chú chim hỷ thước rực rỡ sắc màu. Bây giờ, những chú chim hỷ thước của chúng tôi sẽ đặc biệt phụ trách công việc bắt những cây cầu và toàn tâm toàn lực hoàn thành tốt công việc của mình. Mọi người hãy nắm lấy cơ hội và chọn thời điểm thích hợp để hành động!”.

Những lời nói này rất có hiệu quả hài kịch, trước khán đài bỗng ồ lên tràng cười lớn. Triệu Yến Minh mỉm cười, nói với Thẩm Xuân Hiểu: “Thế nào? Thú vị chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn đáng vẻ vô cùng hứng khởi của Triệu Yến Minh liền trêu đùa: “Chính xác! Thế cậu định hành động với ai rồi?”.

“Nhảm nhí!” Triệu Yến Minh liếc xéo bạn. “Đương nhiên là Trương Hường Dương rồi. Chọn đúng ông chủ để sau này có thể thường xuyên được xem cảnh tượng hay!”.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, nghiêm túc nói: “Có lý!”. Ánh mắt cô nhanh chóng quét qua mọi người, thấy Trương Hường Dương trên khán đài đang tươi cười hớn hở. Cô nghĩ, nếu Triệu Yên Minh thật sự phát triển tình cảm với người này thì sẽ rất thú vị đây.

Tiếp theo là một vài hoạt động theo kiểu tương tác, thực ra những hoạt động này cũng chẳng có gì đặc biệt, các công ty môi giới khác cũng dùng phương thức ấy để các đôi nam nữ có thể tìm hiểu thêm về nhau nhiều hơn, từ đó mà dễ dàng đạt được mục đích mai mối của mình. Nhưng Trương Hường Dương chắc chắn là vô cùng khéo léo trong việc tạo bầu không khí, hoạt động vốn không có gì đặc sắc song qua điệu ngữ của anh, chúng lại trở nên vô cùng thú vị, vì thế các hoạt động đó đạt hiệu quả rất cao.

Thấy Lư Hạo Tường không hề tham gia hoạt động nào, Trương Hường Dương đến vỗ nhẹ lên vai anh một cái, cười ha ha nói: “Anh bạn, tớ mời cậu đến làm khách giả danh mà, xin cậu tỏ ra chuyên nghiệp chút có được không?”.

Triệu Yên Minh đứng bên nghe thấy, nói: “Hay quá, ông chủ Trương, hóa ra anh mời người đến để đánh lừa tình cảm trong sáng của chúng tôi sao?”.

Trương Hường Dương cười ha ha, nói: “Cô Triệu, Hiệp hội Thước kẻ luôn cố gắng hết sức để mời những trai gái ưu tú đến làm quen nhau. Người có thể tìm được tình yêu chính là những trai gái xứng đôi, còn những đối tượng không tìm được tình yêu chính là khách mời giả danh của chúng tôi”.

“Thế thì chắc chắn tôi cũng trở thành khách hàng giả danh của các anh rồi?”

“Đúng thế!” Trương Hường Dương cười ha ha. “Cô Triệu là một khách hàng giả danh vô cùng ưu tú, chúc cô hôm nay có thể công thành thân thoái[5]!”

[5]. Triết lý của Lão Tử, nghĩa là xong việc rồi thì hãy rút lui, công thành rồi thì nên lui về.

“Nghĩ kỹ rồi chứ? Nếu thật sự như thế anh không cảm thấy những đồng tiền mình kiếm được là quá dễ dàng sao?” Triệu Yên Minh nghe anh giải thích như vậy thì chẳng cảm thấy có gì kỳ lạ, cô có thể hiểu được sự hóm hỉnh của anh. Cô nghiêng đầu mỉm cười, bản thân cô đã được chứng kiến sức sát thương của Lư Hạo Tường đối với Thẩm Xuân Hiểu, thấy anh cảm xúc mỉm cười, đáng vẻ không hề biến sắc cho dù có bị ngọn Thái Sơn chèn ép, cô cười nói: “Vị này có lẽ cũng giống tôi, thông tin cá nhân được lưu giữ ở công ty mai mối nên mới trở thành thượng khách?”.

Lư Hạo Tường cười nhưng không nói, thái độ khá thận trọng.

Trương Hường Dương cười ha ha đáp lời: “Điều này thì không đúng rồi, cậu ấy là người anh em của tôi, cậu ấy chính là người đề xuất ý kiến thành lập công ty môi giới này đây. Tôi coi môi giới hôn nhân là công việc cả đời mình và coi vấn đề hôn nhân của cậu ấy là một bộ phận quan trọng nhất trong sự nghiệp cả đời tôi. Nếu có hoạt động mà không mời cậu ấy tham dự thì chẳng phải tôi cũng có lỗi với chính bản thân mình lắm sao?”.

Triệu Yên Minh quét ánh mắt lên người Lư Hạo Tường một lượt đánh giá, chấm chín mươi điểm cho ngoại hình và phong cách, thầm nghĩ: Nếu không phải mời anh chàng này làm khách hàng giả danh thì thật lãng phí. Trương Hường Dương quả nhiên có đầu óc kinh doanh, rõ ràng nói là muốn giải quyết vấn đề hôn nhân của Lư Hạo Tường, nhưng đứng ở góc độ của anh mà xem xét thì còn chưa biết ai giúp ai nữa!

Lư Hạo Tường cười nói với Trương Hường Dương: “Cậu cứ giải quyết vấn đề hôn nhân đại sự của bản thân đi rồi hãy quan tâm đến tớ!”.

Triệu Yên Minh thấy bộ dạng của Lư Hạo Tường có phần uể oải, lại nhớ đến những lời lẽ đánh thép lúc trước anh đấu khẩu với Thẩm Xuân Hiểu, xem ra anh chàng này chỉ dành sự chua ngoa cho Xuân Hiểu mà thôi, còn những lúc khác thì rất phong độ. Triệu Yên Minh không có ác cảm gì với anh, nhưng bây giờ, người khiến cô có hứng thú hơn chính là Trương Hường Dương.

Hôm nay đến tham gia hoạt động, cô không phải chỉ đơn thuần đến để xem mặt.

Thứ nhất, với tư cách là bạn tốt, Triệu Yên Minh hy vọng Thẩm Xuân Hiểu có thể bước ra khỏi vòng lẩn quẩn của chứng bệnh sợ tình yêu, giống như mình chủ động mượn cơ hội xem mặt phù phiếm này để trị chứng bệnh sợ xem mặt của bản thân vậy. Rất nhiều người cùng ở một nơi và đương nhiên sẽ có rất nhiều sự chọn lựa, phạm vi rộng, mục tiêu cũng không rõ ràng, nếu như xem mặt mà thấy không hợp nhau thì cũng chẳng sao. Cô cảm thấy căn bệnh của mình chẳng có gì to tát, chẳng qua chỉ là không muốn đi xem mặt thôi, nhưng vấn đề của Thẩm Xuân Hiểu lại mang tính căn bản, đã không định bụng độc thân cả đời thì phải kết hôn, mà chẳng phải tình yêu là yếu tố đầu tiên dẫn tới việc kết hôn sao? Nếu Thẩm Xuân Hiểu thật sự gặp được người có thể khiến trái tim rung động thì chẳng phải chứng bệnh sợ yêu của cô ấy cũng sẽ tự khỏi mà chẳng cần chút chữa trị hay sao?

Thứ hai, với tư cách là một nhân viên truyền thông ưu tú, ánh mắt của Triệu Yên Minh luôn nhạy bén. Cô cảm thấy những nhân vật như Trương Hường Dương sẽ có rất nhiều điểm để mình khai thác, nói không chừng còn có thể giúp cho cuốn tạp chí nào đó được tiêu thụ với số lượng lớn.

Nếu như có lý do thứ ba, thì đó chính là những gặt hái bất ngờ. Cô cảm thấy Trương Hường Dương là người rất hóm hỉnh, lời nói hài hước, tương mạo cũng không phụ lòng mong đợi của số đông. Nếu sau này nảy sinh tình cảm gì đó và thật sự muốn cùng anh ta nói chuyện yêu đương thì cũng không phải điều không thể. Nhưng bây giờ nói những chuyện đó còn sớm quá, hãy cứ hoàn thành công việc sẵn tin trước đã.

Thấy Triệu Yên Minh tỏ ra nhiệt tình hơn với Trương Hường Dương, Lư Hạo Tường khá vui vẻ, biết điều nhường không gian riêng cho hai người và bắt đầu đến những nơi khác.

Nếu Trương Hường Dương thật sự có anh là khách mời giả danh thì Hiệp hội Thước kẻ nhất định sẽ tiến vào như nước. Đầu tiên anh chỉ đứng ngoài rìa của hoạt động nên không thu hút sự chú ý của người khác. Bây giờ vừa bước chân vào đám nam thanh nữ tử, bỗng chốc anh trở thành một điểm sáng trong trăm khóm hoa, được mọi người xúm xít vây quanh.

Lư Hạo Tường thoát khỏi vòng người xung quanh, đến sân thượng để hít thở không khí trong lành. Vừa ngẩng đầu lên, nhờ ánh đèn điện của muôn nhà xung quanh, anh lại nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu đang khoanh tay trước ngực, ung dung tựa vào lan can rồi gù gù đến mình một nụ cười chế giễu.

Lư Hạo Tường chau mày, nói: “Ồ, cô ở đây một mình hóng gió sao? Xem ra tôi đã đoán đúng rồi, đã ế mà còn không biết học tính hiền dịu, bởi thế nên chẳng có ai hỏi han đến cũng là chuyện thường tình thôi”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh bằng ánh mắt lạnh nhạt rồi cười nhạt: “Hình như không chỉ có mình tôi đứng ở đây thì phải?”.

“Tôi chỉ ra ngoài hít thở không khí trong lành thôi. Cô không thấy sao, tôi rất có giá đấy, dù không phải anh chàng kim cương nhưng chí ít cũng là người đàn ông độc thân quý giá.” Lư Hạo Tường cười đắc ý.

“Nông cạn!” Thẩm Xuân Hiểu tỏ vẻ khinh thường.

“Có nông cạn thì cũng khá hơn về giá và thanh cao. À, đúng rồi, thực ra cô cũng không phải là không có ai chú ý tới, cái anh chàng chí tiện vô song của cô đâu rồi?”.

“Anh mới là chí tiện vô song đấy!” Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt. “Lư Hạo Tường, người đàn ông miệng lưỡi ti tiện như anh không sợ bị báo ứng sao?”

“Cảm ơn vì đã quan tâm” Lư Hạo Tường ngênh ngang đi qua bên khác hóng gió, cười nói: “Cô mà cũng quan tâm tới người khác thế à? Xem ra cô sắp có hỷ sự rồi, chúc mừng, chúc mừng!”.

“Quen biết anh thật là xui xẻo, chuyện của tôi không cần anh bận tâm!”

“Thế cô thử nói xem tôi quan tâm gì đến chuyện của cô nào?” Lư Hạo Tường cũng tựa vào lan can, ung dung nói: “Tôi nhắc nhở cô câu này, khó lắm cô mới được tên chí tiện vô song để ý đến, cô nên nắm chắc lấy cơ hội cứu mạng ấy. Nếu không, sẽ chẳng có con muỗi nào liều chết đâm đầu vào mạng nhện của cô nữa đâu, chẳng phải như thế cô sẽ hối hận cả đời sao?”

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng tức giận, những câu soi mói ấy thật chua ngoa, cô chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng như lửa đốt từ lòng bàn chân đang phi thẳng lên đỉnh đầu.

Vì bị Triệu Yến Minh dụ dỗ nên cô mới đến đây, căn bản là chẳng muốn phát triển thứ tình cảm nào cả. Đối với sự nhiệt tình của Từ Trị Kiến, cô cũng chẳng quan tâm. Để tránh xa anh ta, trong lúc diễn ra hoạt động, cô liền chuồn ra ngoài ban công để hít thở không khí trong lành, và cho lỗ tai của mình được nghỉ ngơi, đợi đến khi hoạt động kết thúc, cô sẽ cùng Triệu Yến Minh trở về, coi như đó là lời báo cáo kết quả công việc. Nhưng lại gặp ngay tên Lư Hạo Tường đáng ghét, còn cả cái miệng lưỡi ti tiện của anh ta nữa, cứ động phát ngôn là lại làm người khác tổn thương.

Lư Hạo Tường căn bản chẳng hề để ý tới ánh nhìn sắc lạnh của cô. Cô vừa chán vừa bức bối, hằm hằm nghiền răng nghiền lợi nói: “Anh nên chuẩn bị cho một ngọn cỏ cứu mạng đi, chứ như anh thế này cũng chẳng có ai để ý đâu, mà nếu có thì cũng chẳng chịu nổi tính cách của anh. Anh cứ chuẩn bị tâm lý mà sống độc thân cả đời đi!”.

Lư Hạo Tường chẳng hề cau giận, cười ha ha nói: “E là sẽ khiến cô thất vọng, điều kiện của tôi tốt như thế, nếu muốn độc thân cả đời như những lời cô nói thì các cô gái khác cũng sẽ không đồng ý đâu!”.

Thẩm Xuân Hiểu hứ một tiếng, cảm thấy cái sân thượng này căn bản chẳng có gió thổi đến, trái lại, vì sự có mặt của một kẻ nào đó mà trở nên vô cùng ngột ngạt. Bởi thế cô chẳng muốn ở đây thêm giây phút nào nữa, một từ cũng không buồn nói, liền quay người bước vào đại sảnh.

Trong đại sảnh có mấy đôi nam nữ đang khiêu vũ, những điệu nhảy dưới ánh đèn rực rỡ mang đầy tình ý, Thẩm Xuân Hiểu thờ ơ nhìn một lượt, không thấy Triệu Yến Minh đâu, liền nghiêng đầu, bỗng thấy Triệu Yến Minh và Trương Hường Dương đang ngồi nói chuyện vui vẻ bên chiếc bàn đặt ở bên phải, sau đám người đang khiêu vũ.

Thấy Triệu Yến Minh nhìn Trương Hường Dương bằng ánh mắt chân thành, Thẩm Xuân Hiểu thầm cười. Triệu Yến Minh bỏ mặc mình, mình chỉ đành tự giải khuây thôi.

Từ Trị Kiến không nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu đâu, đang định đi tìm thì thấy cô xuất hiện, anh lập tức tươi cười đi đến. “Cô Thẩm, tôi tìm cô mãi, hóa ra cô ở đây!”.

Về mặt nghiêm nghị vì vừa bị chọc tức của Thẩm Xuân Hiểu đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nở nụ cười gượng gạo, lạnh nhạt nói: “Vâng! Anh tìm tôi có việc gì à?”.

Từ Trị Kiến lại không nhận thấy tiếng “Vâng” đó lạnh nhạt, mà cho rằng Thẩm Xuân Hiểu thẹn thùng. Là đáng nam nhi, anh hoàn toàn có trách nhiệm, có nghĩa vụ phải chủ động quan tâm, bởi thế nhiệt tình nói: “Cô Thẩm, tôi có thể mời cô nhảy một bài không?”.

Vốn không muốn nhảy, nhưng bỗng thấy Lư Hạo Tường đang bước vào, Thẩm Xuân Hiểu lại càng chẳng có hứng thú, dè dàng nói: “Xin lỗi anh Từ, tôi có chút mệt mỏi”.

Từ Trị Kiến vội nói: “Cô mời ở chỗ nào? Không sao chứ?”.

“Không sao.” Thẩm Xuân Hiểu gượng cười: “Tôi ngồi một chút là khỏe ngay thôi! Anh Từ cứ tự nhiên”. Nói xong, cô lịch sự gật đầu rồi tìm cho mình một góc khuất để hưởng thụ sự yên tĩnh.

Từ Trị Kiến bị từ chối nên cũng không quá rầy cô nữa. Cô tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi, vừa ngồi xuống thì một nhân viên đến phục vụ nước uống.

Xem ra, Trương Hường Dương rất biết cách lãnh đạo, những nhân viên của anh đều vô cùng tinh nhanh. Thẩm Xuân Hiểu bụng cóc nước cam, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!”.

Vị trí cô ngồi cách chỗ của Triệu Yên Minh rất xa nên không nghe thấy Triệu Yên Minh và Trương Hường Dương đang nói chuyện gì. Nhìn sản phẩm trước mặt, cô nhẹ nhàng uống ngụm nước cam, cảm giác mình chẳng hợp gì với không khí nơi đây.

Một cô gái hai mươi tám tuổi sợ kết hôn, đến tham gia hoạt động xem mặt với quy mô lớn mà chẳng có liên quan gì đến mình, đứng ở vị trí người ngoài cuộc để nhìn người khác bận bịu với việc tìm một nửa của đời mình, bản thân cô lại như một vị khách qua đường, nghĩ thế nào cũng có cảm giác kỳ quặc.

Thẩm Xuân Hiểu quyết định ăn mình như thế. Trương Hường Dương suy nghĩ rất chu đáo, để giúp những vị khách không cảm thấy nhàm chán, anh đã bố trí cho ánh đèn không sáng lắm mà có vài phần mờ lung, tô thêm vẻ lãng mạn.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi ở một góc trống, cố ý thoát khỏi ánh mắt của mọi người, bởi thế cũng không thu hút sự chú ý của người khác lắm.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia hoạt động như thế này, tuy bị Triệu Yên Minh kéo đến nhưng cô cũng hiểu được ý tốt của bạn, cô ấy chỉ muốn mình từ bỏ nỗi sợ hãi trong lòng mà thôi.

Đối với tình yêu, Triệu Yên Minh năng nổ hơn Thẩm Xuân Hiểu. Điều mà Triệu Yên Minh bài bác chỉ là những cuộc xem mặt mà bố mẹ sắp đặt, nhưng khát vọng tình yêu, khát vọng tìm thấy một nửa của đời mình thì mãnh liệt hơn rất nhiều so với Thẩm Xuân Hiểu.

Triệu Yên Minh thường nói: Chúng ta không thể làm trái với quy luật tự nhiên mà ảnh hưởng đến sự hài hòa của xã hội, không thể sống độc thân cả đời được, tại sao lại không tìm cho mình một người cùng chung sống để những ngày tháng sau này thêm phần thú vị chứ?

Từ câu nói ấy có thể thấy, Triệu Yên Minh không bài xích sự gò bó của cái gọi là vòng vây gia đình, cô chỉ không muốn tùy tiện chọn một người nào đó để cùng vào vòng vây ấy. Người thực sự bài xích điều đó chính là Thẩm Xuân Hiểu, một lần thất bại trong tình yêu đã khiến cho trái tim cô nguội lạnh với cụm từ “hôn nhân”.

Hai mươi tám tuổi, vẫn giữ được lý tưởng của tuổi thanh xuân, chiếc roi da trong tay bố mẹ ở một thành phố khác có dài đến mấy cũng chẳng thể chạm đến được sợi tóc của cô, nhưng cô có thể lừa gạt họ mãi sao? Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, đến lúc bố mẹ biết tình hình của con gái thì khó trách được việc các cụ lo lắng, khó chịu, đến khi ấy cô làm sao kham nổi? Liệu có cái lỗi nào cho gái ế như cô chui xuống không?

Nhưng, cô sợ tình yêu như thế thì sao có thể hy vọng sẽ có một chàng trai nào đó nhẹ nhàng đến mở cánh cửa lòng của cô được chứ?

Nghĩ vậy, Thẩm Xuân Hiểu cảm giác tiền đồ thật ảm đạm.

Sự náo nhiệt và ầm ĩ ở nơi chỉ cách xa mấy mét kia rõ ràng chẳng có quan hệ gì tới cô. Thẩm Xuân Hiểu một tay chống lên trán, tay khác bắt giác nhẹ nhàng chuyển động trên thân cóc.

“Hi!”, một tiếng cười nhẹ bỗng vang lên tai cô.

Thẩm Xuân Hiểu ngược mắt lên, đúng như dự liệu, cô nhìn thấy khuôn mặt cười đáng ghét của Lư Hạo Tường. Cô chau mày, không khách khí nói: “Âm hồn không tan”.

Lư Hạo Tường cười hi hi, nói: “Ồ, cô ở đây học theo Lâm muội muội[6] sao? Em gái họ Lâm mới có mười sáu xuân xanh, đôi mày khê chau lại, hơi thờ ơ nhẹ nhàng, ai ai cũng yêu mến. Giám đốc Thẩm, cô vẫn còn kém xa so với người ta, muốn thu được hiệu quả như thế thì thật sự quá khả năng rồi, cũng bắt chước việc mà Đông Thi[7] đã làm, như thế chỉ càng bôi xấu hình tượng của Đông Thi thôi!”.

[6]. Lâm đại muội: là một cách gọi thân quen dành cho nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cẩn.

[7]. Thời Xuân Thu, ở nước Việt có nàng Tây Thi, thân hình yểu điệu, môi hồng răng trắng, vô cùng xinh xắn. Nhưng do bệnh tim nên nàng thường dùng tay ôm ngực, đôi mày chau lại. Dù vậy, dáng điệu của nàng vẫn vô cùng dễ thương và rung động lòng người. Nhà bên có nàng Đông Thi xấu xí, thấy vậy cũng bắt chước làm theo, nhưng lại càng thêm xấu xí.

Những lời đó chẳng phải đang nhieóc móc cô học cách nàng Đông Thi bắt chước chau mày sao? Vô cùng tức giận, Thẩm Xuân Hiểu hít một hơi thật sâu và nhắc nhở mình bình tĩnh. Lư Hạo Tường quen thuộc nơi này hơn cô, nếu cô thật sự nổi nóng thì mới thật sự làm xấu hình tượng bản thân. Cô chau mày, cong môi giễu cợt: “Giám đốc Lư, trong mắt anh, tôi là gái ế, việc tôi ngồi ở đâu cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng tôi thấy có một điều kỳ lạ, anh là người đáng giá như thế, tại sao biết bao cô gái trong sảnh đường kia chẳng ngó ngang gì tới anh thế nhỉ? Xem ra quan niệm thẩm mỹ của họ bình thường quá. Anh chẳng tự cho mình là tài giỏi, số phận cuối cùng ắt hẳn chỉ có thể dương dương tự đắc mà thôi!”.

“Quá khen, quá khen!”, Lư Hạo Tường cười ha ha rồi ngồi xuống bên cạnh cô một cách rất tự nhiên, nói: “Cũng chưa đến mức phải dương dương tự đắc!”. Anh giơ tay, mười mấy tấm danh thiếp trong lòng bàn tay tạo thành khối hình chữ nhật, tiếng cười mang theo ý khoe khoang. “Họ cương quyết nhét danh thiếp vào tay tôi, tôi chỉ đành miễn cưỡng nhận thôi. Những cô gái ấy đều có điều kiện rất tốt, việc này chẳng phải khiến tôi khó xử lắm sao? Giám đốc Thẩm, nếu có thời gian, mong cô góp ý giúp tôi nhé!”

“Xin lỗi, tôi sẽ không dùng thời gian của mình để làm những chuyện vô ích. Hơn nữa, muốn giúp người thì phải xem đối tượng là ai. Đối tượng là Lư Hạo Tường anh sao? Tôi không có nghĩa vụ và cũng chẳng có hứng làm việc ấy!”.

“Nói rất hay, tôi có thể hiểu được. Cảm thấy hổ thẹn khi đối diện với những người bạn cùng giới ưu tú hơn mình cũng là điều khó tránh. Lòng tự trọng

của Giám đốc Thắm rất lớn, tôi cũng không thể ép người vào hoàn cảnh khó khăn được, đúng không?” Lư Hạo Tường miệng lưỡi sắc sảo, rồi lại tươi cười bổ sung thêm: “Hon nữa, nhìn thân thương phận rất tổn hại sức khỏe. Tôi cũng không thể nhẫn tâm vui vẻ trên sự xấu hổ của cô được, đúng không?”.

“Anh mới là người phải xấu hổ đấy!” Nhìn vẻ mặt ung dung bốn cột của Lư Hạo Tường, Thắm Xuân Hiểu thật sự muốn làm cho ngũ quan của anh ta thay đổi vị trí, chớp mũi nở hoa. Tay cô run run nhưng cuối cùng vẫn không chế được, không đánh đổ cốc nước. Cô nghiêng đầu nhìn, bây giờ mà to tiếng với anh ta chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ. Lư Hạo Tường cứ trơ trẽn như thế, bản thân lại không khiến anh ta mất mặt được, Thắm Xuân Hiểu hôm nay thật sự tâm trạng không thoải mái, không muốn hiểu chiến, cũng chẳng thể chịu thua, cô nhẫn nhịn nói: “Tôi chỉ muốn yên tĩnh một lúc thôi, xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, điều đó tốt cho tất cả mọi người đấy!”.

Lư Hạo Tường cười nói: “Xem ra Giám đốc Thắm coi nơi đây là phòng làm việc của mình rồi, đây là nơi công cộng nên chẳng ai có quyền sở hữu cả. Tôi cảm thấy chỗ này rất tuyệt nên không muốn rời khỏi! Kỳ lạ, ông chủ Trương nói mỗi người đều có những ưu điểm tuyệt vời, nhưng sao tôi chẳng thể tìm thấy ưu điểm nào ở nơi cô thể nhỉ?”.

“Như nhau cả thôi!” Thắm Xuân Hiểu đứng lên, liếc xéo anh một cái, lời nói kèm theo ý coi thường: “Anh không đi thì tôi đi!”.

“Cứ tự nhiên!” Lư Hạo Tường cười rồi nhẹ nhàng đưa tay ra làm động tác xin mời.

Thắm Xuân Hiểu thật sự không muốn đối diện với anh chàng này nữa, nếu biết hôm nay anh ta có mặt ở đây thì cho dù Triệu Yến Minh có dùng khoản tiền lớn thế nào để dụ dỗ, cô cũng không đến. Đương nhiên, nếu khoản tiền của Triệu Yến Minh vượt quá sáu đơn vị, cô cũng sẽ cân nhắc.

Thấy Thắm Xuân Hiểu rời đi trong sự phẫn nộ, Lư Hạo Tường chau mày cười, nụ cười thắng lợi, ngay cả trong mắt cũng nhấp nháy ánh sáng của sự khiêu chiến.

Triệu Yến Minh không biết Thắm Xuân Hiểu ở bên này đang bực bội chán chường thế nào, bởi cô nói chuyện quá mãi miết với Trương Hường Dương. Cô đã bắt đầu hoạch định cho việc phỏng vấn, ngay cả thời gian cũng đã lên lịch. Nếu không phải vì Trương Hường Dương quá bận thì cô đã hẹn phỏng vấn anh ngay ngày hôm nay rồi.

Bây giờ, Trương Hường Dương muốn đi tiếp đãi những vị khách mời giả danh. Triệu Yến Minh vô cùng vui mừng và hài lòng, cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy Thắm Xuân Hiểu đang đứng ở phía trước bên phải với vẻ bực bội, anh chàng với nụ cười đắc ý đang đứng bên cạnh chẳng phải là Lư Hạo Tường sao?

Xem ra họ thật sự không hợp nhau, vừa gặp mặt là đã tuốt gươm giương nỏ ra rồi. Triệu Yến Minh hứng thú nhìn Thắm Xuân Hiểu đi vào đám người.

Cô mỉm cười, lúc trước vì một lòng nghĩ đến cuộc phỏng vấn Trương Hường Dương nên cô chẳng hề để tâm đến những động tác nhỏ nhặt của Thắm Xuân Hiểu ngoài sân thượng. Lúc này Thắm Xuân Hiểu bị anh chàng Lư Hạo Tường chọc tức đến nổi đầu óc quay mòng mòng mà hăm hăm lao vào giữa đám người xem mặt. Đây đúng là chuyện tốt.

Cái nàng Xuân Hiểu này miệng lưỡi sắc sảo chẳng bằng anh chàng Lư Hạo Tường đang đứng bên đó. Xem ra, anh ta là người chiếm ưu thế rồi.

Thắm Xuân Hiểu dáng người cao ráo, xinh đẹp, thêm vào nữa lại biết cách ăn mặc, đúng là hình tượng người phụ nữ hiện thực. Từ Trì Kiến với tấm lòng nhiệt huyết, cảm thấy tất cả các cô gái tham gia hoạt động này đều không sánh bằng Thắm Xuân Hiểu, vì thế một lần nữa lấy hết dũng khí đến mời cô khiêu vũ.

Thắm Xuân Hiểu cảm thấy nếu đi vào đám đông mà không khiêu vũ thì lại quá gây sự chú ý, lấy lòng mọi người và tỏ ra nổi trội vốn không phải là việc cô thích làm. Nếu Từ Trì Kiến đã có lời mời, mình lại từ chối nữa cũng không hay cho lắm, bởi thế lần này cô cùng anh bước vào sân khiêu vũ.

Tuy trình độ khiêu vũ của cô bình thường nhưng Từ Trì Kiến nhảy cũng khá, dưới sự dẫn dắt động tác của anh, cô cũng không bị mất mặt. Triệu Yến Minh như đang xem dạ vũ, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn hai người họ mong tìm thấy một manh mối nào đó dưới ánh đèn mập mờ.

Từ Trì Kiến rất có cảm tình với Thắm Xuân Hiểu, luôn dùng ánh mắt đầy tình ý để biểu thị tấm lòng yêu thích cô. Đến tham gia buổi xem mặt do hiệp hội này tổ chức, anh vốn chỉ có suy nghĩ thử xem thế nào thôi, không ngờ mọi việc lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, anh đã bị tiếng sét ái tình với Thắm Xuân Hiểu.

Cảm giác trái tim rung động khiến trái tim anh chàng ba mươi tuổi bỗng trở nên đầy nhiệt huyết, rất đổi hài lòng.

Tiếc là Thắm Xuân Hiểu tinh thần sớm đã ở cách xa tám trăm dặm rồi, ánh mắt tỏ tình của anh hoàn toàn như đàn gảy tai trâu.

Tâm trạng của Triệu Yến Minh đang rất tốt, không cưỡng lại nổi tính tò mò, cô đánh mắt nhìn Từ Trì Kiến và Thắm Xuân Hiểu, rồi lại nhìn sang anh chàng Lư Hạo Tường đang đứng ở góc khác.

Lúc này, Lư Hạo Tường đang hí hóp mặt nghịch tặc danh thiếp trên tay, ánh mắt lại hướng tới phía đám đông, không biết đang nhìn ai nữa, trông bộ dạng có chút ẻo ỏi. Nhưng cho dù như thế, khí chất vô cùng lãnh đạm của anh cũng khiến người khác phải để ý.

Triệu Yến Minh chuyển ánh nhìn, cô khẽ cười rồi bụng ly rượu đi đến.

Nghe tiếng bước chân, Lư Hạo Tường ngẩng đầu thấy Triệu Yến Minh đang đi về phía mình, anh cười cười thay cho lời chào hỏi.

Triệu Yến Minh ngồi xuống đối diện Lư Hạo Tường, cười dịu dàng rồi nâng ly rượu nói với anh: “Chào anh, tôi là Triệu Yến Minh!”.

Lư Hạo Tường cũng nâng ly, nói ngắn gọn: “Lư Hạo Tường!”.

Triệu Yến Minh cười nói: “Anh không khiêu vũ sao?”.

Lư Hạo Tường quay sang nhìn cô một cái, ánh mắt mang theo ý cười, uể oải nói: “Nếu cô mời tôi khiêu vũ thì tôi có thể suy nghĩ lại!”.

Triệu Yến Minh cười nhẹ, ánh mắt lướt qua tệp danh thiếp trong tay anh, nói xấu xa: “Thôi, nếu mời anh khiêu vũ, tôi sẽ trở thành mục tiêu công kích mất. Hơn nữa, tôi còn phải chú ý một chút tới tình cảm bạn bè chứ, không thể vui đùa với anh trong khi anh vừa chọc tức bạn tôi được!”.

“Bạn bè? Thẩm Xuân Hiểu?” Lư Hạo Tường động lòng, thầm nghĩ, có phải cô gái này cũng quen biết An Châu? Nghĩ tới An Châu, lòng anh đau nhói, tuy mọi chuyện đã qua lâu rồi nhưng khi cái tên ấy bỗng nhiên được gọi lên từ đáy lòng, nó vẫn khiến anh đau đớn.

Đối với sự ra đi không lời từ biệt của An Châu, anh không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, yêu thương xen lẫn oán hận, đau đớn hòa cùng bi ai, tất cả dường như đan chéo với nhau mang đến cho anh cảm giác vô cùng mẫn liệt, khó có thể hình dung.

“Hai người hình như quen biết nhau rất lâu rồi?” Tính tò mò của Triệu Yến Minh đang không ngừng bành trướng trong cô. Thẩm Xuân Hiểu làm gì cũng rất bình tĩnh, điềm đạm, còn anh chàng Lư Hạo Tường này thì thật sự đáng gờm, chỉ cần anh ta nói nhẹ nhàng vài câu là đã chiếm thế thượng phong và khiến Thẩm Xuân Hiểu biến sắc. Nếu không tò mò một chút, cô cũng có lỗi với tâm hồn bị Thẩm Xuân Hiểu làm tổn thương của mình lắm.

“Các cô là bạn bè thì vấn đề này cô cần gì phải hỏi tôi!” Lư Hạo Tường lấy lại tâm trạng, thân nhiên cười, nụ cười rất lịch sự mà cũng vô cùng ngạo mạn.

“Trên đời này không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng chẳng có mối hận thù nào bỗng dưng được tạo nên cả, xem ra, mối hiềm khích của hai người không phải ngày một ngày hai. Là bạn Xuân Hiểu, tôi cũng nên tránh xa anh một chút. Chỉ là sự hiếu kỳ của tôi thường vượt quá tình bạn mà thôi!” Bị từ chối thẳng thừng như thế, Triệu Yến Minh không hề lúng túng, vẫn tươi cười nói.

Lư Hạo Tường nghe cô nói thế lại cười lớn, đánh mắt nhìn cô một lượt, lời nói vừa lạnh nhạt vừa sâu cay: “Những cô gái xinh đẹp đều cho rằng mình là tâm điểm chú ý, cho rằng ai cũng có nghĩa vụ trả lời câu hỏi họ đưa ra, vậy nên càng có tính tò mò. Có người nói, một cô gái bằng năm trăm con vịt! Thế thì liệu một mỹ nữ tương đương với cả nghìn con vịt không?”.

“Quá khen, quá khen! Tôi không bao giờ phủ nhận vẻ đẹp của bản thân. Tuy bị anh sánh ngang với nghìn con vịt, nhưng tôi thà chết vẫn bảo vệ quyền lợi được tò mò của mình!” Triệu Yến Minh không nổi giận, mà vẫn mỉm cười, vô cùng tự nhiên, nhả nhận cảm chiếc ly lên, có ý hờ hững nói: “Những anh chàng đẹp trai một chút đa phần đều thích giả vờ độc địa, cho rằng có thể liếc nhìn phụ nữ trong thiên hạ bằng nửa con mắt. Lư Hạo Tường anh hãy dựa vào chính hành vi của mình để kiểm chứng câu nói này. Tôi nghĩ, tôi cũng hiểu đôi phần về nguyên nhân hiềm khích của anh và Xuân Hiểu rồi đấy!”.

Bị cô gái đối diện mỉa mai một trận, Lư Hạo Tường thầm nghĩ, quả nhiên ngu ngốc ngu ngốc mà tầm mã, ngay cả miệng lưỡi sắc sảo cũng giống, bởi thế anh cười nói: “Quả nhiên gần mực thì đen, bây giờ tôi đã hiểu”.

“Anh quá khen, nhưng tôi lại cảm thấy đúng ra là gần đèn thì rạng!” Triệu Yến Minh mỉm cười, cô vốn xinh đẹp, giờ lại thêm vẻ liếc mắt cười, càng thêm phần quyến rũ.

Lư Hạo Tường này giờ không chú ý nhưng lúc này đối diện với nụ cười của cô, anh cảm thấy cô thật sự xinh đẹp, vẻ đẹp không giống Thẩm Xuân Hiểu. Vẻ đẹp của Thẩm Xuân Hiểu mang theo chút kiêu ngạo, lạnh lùng. Còn vẻ đẹp của cô lại là sự thân thiết, nhiệt tình, khiến người khác như được tắm gió xuân, cảm giác thật gần gũi.

Điều kỳ lạ là, Thẩm Xuân Hiểu càng lạnh lùng, cao ngạo thì anh lại càng muốn khích bác cô, khích bác cho cô tức giận đến đỉnh điểm, anh mới có vài phần đắc ý. Trái lại, đối với vẻ thân thiết của Triệu Yến Minh, anh lại chẳng thấy hứng thú gì.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu ở bên kia đã kết thúc bài khiêu vũ, Triệu Yến Minh đứng lên cười nói: “Thôi được rồi, một nghìn con vịt như tôi phải đi đây, anh Lư, tạm biệt”.

Lư Hạo Tường mặt không biến sắc, cười nói: “Cảm ơn vì đã đề cho lỗi tai tôi được yên!”.

“Nói hay lắm, nói hay lắm!” Bây giờ, Triệu Yến Minh càng muốn biết tình hình của Thẩm Xuân Hiểu ở đằng kia như thế nào, bởi vậy những lời nói chua ngoa của Lư Hạo Tường, cô chỉ xem như lời nhảm nhí.

Thẩm Xuân Hiểu từ chối khéo léo lời mời của một anh chàng khác ở bài khiêu vũ thứ hai, cũng khước từ sự quan tâm ân cần của Từ Trị Kiến, rồi ra khỏi sàn khiêu vũ.

Triệu Yến Minh ngẩng mặt tươi cười nói: “Cảm giác thế nào?”.

Thấy Triệu Yến Minh có ý xấu, Thẩm Xuân Hiểu vừa bực vừa buồn cười, nhìn bạn một cái rồi nói: “Ồ trong đám nam nữ dư thừa hormone này, vừa phải chịu đựng ánh mắt ngưỡng mộ cùng những cái lườm trắng trợn, vừa phải chịu đựng sự nhiệt tình và cả sự ghen tuông của bao người thì cậu sẽ cảm thấy thế nào?”.

“Cậu đừng nói cay nghiệt thế chứ?” Triệu Yến Minh cười nói: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ai bảo cậu ra vẻ nho nhã, giống thực nữ làm gì cơ chứ?”.

“Thế còn cậu? Tình hình thế nào? Trương Hường Dương cũng là anh chàng xuất sắc, nếu cậu dự định đêm nay động phòng hoa chúc thì tớ sẽ tự lái xe về!” Thẩm Xuân Hiểu neho mắt nhìn Triệu Yên Minh, nhẹ nhàng giễu cợt.

“Hôm nay là ngày xui của tớ hay sao ý? Gặp anh chàng chưa ngoa Lư Hạo Tường, còn cả cô bạn sắc sảo như cậu nữa, có phải những lời nói đánh thép của hai người đều hướng đến tớ không vậy? Hai người cứ châm biếm nhau, nhưng tớ không phải là con cá trong ao, sao lại bị liên lụy chứ?”.

“Haizzz, đừng có gộp tớ với anh ta vào với nhau, chúng tớ cùng đẳng cấp sao?” Thẩm Xuân Hiểu vẻ mặt coi khinh, thẳng thừng ngắt lời.

Triệu Yên Minh phì cười, nói: “Được, được, được, coi như tớ chưa nói gì. Giờ tớ muốn đi khỏi đây, cậu có đi không?”.

“Đương nhiên rồi, lẽ nào lại đợi người ta mời ăn đêm?” Thẩm Xuân Hiểu liếc nhìn.

Hai người đến chào Trương Hường Dương rồi rời khỏi Hiệp hội Thước kẻ, nhưng thời gian vẫn còn quá sớm, là những cô gái nơi đô thị, nếu còn sớm như vậy mà đã về ngủ thì quả là lãng phí cuộc đời. Hai người nhìn nhau, Thẩm Xuân Hiểu nói: “Đi uống ly rượu chứ!”.

Triệu Yên Minh tươi cười, lúc này cần hơn hết là một nơi chỉ có cô và Thẩm Xuân Hiểu, để cô giải tỏa trí tò mò của mình, Xuân Hiểu đã chủ động đề xuất, cô cũng đồng ý ngay.

Hai người vào một quán rượu có vẻ rất cao cấp ở ven đường, vừa đặt mình trong sự náo nhiệt của những ánh đèn lung linh sắc màu, tế bào tò mò của Triệu Yên Minh bỗng chốc được kích thích, đôi mắt lăm lăm la lăm lét, đôi mi dài chớp chớp như cánh bướm, nói thậm thụt: “Chẳng lẽ phải nên khai thật ra rồi sao?”.

“Khai gì chứ?” Thẩm Xuân Hiểu nâng ly rượu lên, chiếc ly để cao trong suốt, thứ chất lỏng màu tím nhạt trong đó càng trở nên kiều diễm dưới sự khúc xạ của ánh đèn.

“Quan hệ của cậu với tay Lư Hạo Tường đó!”.

“Chúng tớ là đồng nghiệp!” Thẩm Xuân Hiểu chau mày.

“Đơn giản thế thôi sao? Xem chừng không giống quan hệ đồng nghiệp lắm nhì? Tớ chưa bao giờ thấy cậu vì một người dung mà ngay cả về nguy trang thực nữ xuất sắc đến thế cũng bị lột bỏ sạch đấy!”.

“Gi mà về nguy trang thực nữ chứ? Tớ chưa bao giờ là thực nữ!” Thẩm Xuân Hiểu nói như không thể chịu nổi nữa. “Cậu có thể đừng ngoa ngoắt như thế được không? Cậu mới là thực nữ ấy, cả nhà cậu đều là thực nữ!”

Triệu Yên Minh phì cười, chữa lời: “Được rồi, coi như tớ nói sai. Từ trước tới nay, dù Thái Sơn có sụp xuống thì mặt cậu cũng không biến sắc, thế mà với Lư Hạo Tường, cậu lại mất bình tĩnh thế?”.

Thẩm Xuân Hiểu uống thêm một ngụm rượu nữa, thờ dãi một hơi rồi nhẹ nhàng nói: “Anh ta là bạn trai cũ của An Châu! Cái người mà trước khi đi Canada, An Châu đã rời bỏ đấy!”.

Triệu Yên Minh thất thanh, kinh ngạc nói: “Chính là anh ta?”.

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu, nói: “Cậu đừng nói cậu là người vô tội gặp tai họa nữa, tớ mới là người hứng nạn đây. Về sự ra đi của An Châu, anh ta đổ hết tội lỗi lên tớ, hơn nữa, xích mích giữa bọn tớ không chỉ có thế thôi đâu. Cho nên, chẳng có lần nào tớ với anh ta có thể trò chuyện trong hòa bình cả!”.

Triệu Yên Minh mở to hai mắt, thờ dãi nói: “Không ngờ tớ đi tu nghiệp có một năm mà xảy ra nhiều chuyện như thế, sớm biết vậy, tớ đã nhường vé cho người khác rồi. Rốt cuộc tớ đã bỏ lỡ bao nhiêu chuyện hay rồi?”.

Thẩm Xuân Hiểu tính tình điềm đạm mà cũng không chịu nổi, bèn trừng mắt với Triệu Yên Minh: “Không tò mò như thế thì cậu sẽ chết à?”.

“Tò mò là một phần trong công việc của tớ, hoàn toàn là một bản năng, ha ha!” Triệu Yên Minh nói với vẻ đồng tình. “Tớ cũng có phần hiểu được tại sao anh ta lại tò mò thái độ ấy với một mỹ nữ như cậu. Tớ dám chắc rằng sau khi anh ta bị An Châu bỏ rơi thì đã hận đời, coi tất cả mỹ nữ trong thiên hạ là kẻ thù rồi. Haizzz!”

“Cậu muốn gây chuyện với anh ta hả?”

“Tớ có rảnh đến mức ấy đâu. Chẳng qua là lúc trước thấy cậu và anh ta có chút hiềm khích nên tớ đi thám thính chút thôi. Tớ chẳng có hứng thú với anh ta, ai mà rồi hơi coi việc đầu khẩu với anh ta là thú vui chứ!”

Thẩm Xuân Hiểu bật cười, nói: “Thôi đừng nhắc đến anh ta nữa, chúng mình nói chuyện khác đi! Tình hình của cậu sao rồi? Có phải sắp đi gặp cô chú Trương rồi không?”.

Triệu Yên Minh nhăn mặt nói: “Xuân Hiểu, cậu có thể đừng tàn nhẫn như thế không? Cứ lúc nào tâm trạng tớ tốt tốt một chút, chỉ cần một câu nói của cậu là tớ phải quay về với hiện thực rồi, lẽ nào cậu không biết hai chữ cảm thông viết như thế nào?”.

Xuân Hiểu nâng ly, mỉm cười không nói.

Chương 2: Nở rộ

Tôi đứng ở nơi cũ kiếm tìm giấc mộng của mình, hồi ức là cái cớ của nỗi nhớ, viết ra bao điều thị phi nhưng dù có thêm bao nhiêu mực thì cũng mãi là không đủ.

Nở rộ – Du Tư Viễn

Mấy ngày sau đó, không biết Triệu Yến Minh đã dùng cách nào mà khiến bố mẹ cô tạm thời yên tâm như thế. Thẩm Xuân Hiểu cũng không bị cô bắt đi xem mặt thay nữa, cuộc sống cuối cùng cũng trở về quỹ đạo bình thường.

Thẩm Xuân Hiểu và Lư Hạo Tường vẫn thường xuyên chạm mặt. Thời gian này, Tổng giám đốc Trần Hoa Sinh có chỉ thị, mọi sản phẩm của công ty quý sau thế nào cũng phải chuyển vào trung tâm thương mại Hoa Vũ, phải giành được một gian hàng trong đó. Trung tâm thương mại này có chi nhánh trên toàn quốc, nếu đạt được mục đích hợp tác thì có thể phát triển với các chi nhánh của Hoa Vũ trên toàn quốc. Trước mắt, rất nhiều công ty có chủ ý này.

Bởi vậy, họ phải nhanh chóng, nếu muốn thiết lập một chỗ đứng trong thị trường lớn mà chỉ dựa vào bộ phận Thị trường thôi thì chưa đủ. Tổng giám đốc ra chỉ thị cho bộ phận Thị trường và Thiết kế cùng hợp sức. Trong một tháng, bộ phận Thiết kế phải thiết kế được mẫu mới, đưa ra nhãn hiệu mới và dùng nhãn hiệu này để trực tiếp gia nhập thị trường. Ông còn chỉ định, việc này do Giám đốc bộ phận Thiết kế Lư Hạo Tường và Giám đốc bộ phận Thị trường Thẩm Xuân Hiểu đích thân phụ trách. Hai bộ phận cần xem đó như mục tiêu chiến lược phải hoàn thành, chỉ được thành công chứ không được phép thất bại.

Điều ấy có nghĩa là, Thẩm Xuân Hiểu và Lư Hạo Tường phải thường xuyên tiếp xúc với nhau. Hai người phải cùng trao đổi ý tưởng cũng như phong cách cho thiết kế mới và dự báo thị trường, sau đó đi đến thống nhất ý kiến, cùng giúp cho mẫu trang phục mới bén rễ, phát triển rộng rãi, có mặt ở khắp các quầy kinh doanh trên thị trường.

Thẩm Xuân Hiểu dù có thầm chửi rủa Lư Hạo Tường nhiều thế nào chăng nữa thì cũng không thể không thừa nhận năng lực thiết kế của anh. Nếu năng lực thiết kế ấy cộng thêm sự nắn nắn cảm với thị trường và những mảnh khoe kinh doanh của cô, thì việc xâm nhập vào thị trường Hoa Vũ chẳng phải là không có hy vọng. Từ khía cạnh này có thể thấy, tổng giám đốc vẫn là người có con mắt tinh tường.

Nhưng cô thật sự không muốn tiếp xúc quá nhiều với Lư Hạo Tường và xem ra anh cũng chẳng muốn tiếp xúc nhiều với cô. Trong tình hình khó chịu như vậy, không gây ra những hậu quả phản tác dụng đã là tốt lắm rồi.

Dưới sự quản lý của Giả Lạc Sơn, các nhân viên trong bộ phận Thị trường và Thiết kế chiều nay sẽ có một cuộc họp nhỏ để một lần nữa nhấn mạnh về trách nhiệm của việc thiết kế sản phẩm mới lần này.

Thực ra, nếu không nhấn mạnh thì trách nhiệm gánh vác việc này cũng đổ lên đầu hai vị giám đốc hai bộ phận. Điều quan trọng không phải là trách nhiệm thuộc về ai, mà là vấn đề thiết kế mới có thể chiếm được chỗ đứng trên thị trường hay không. Nhưng Giả Lạc Sơn cho rằng, đó là việc Lư Hạo Tường và Thẩm Xuân Hiểu phải bàn bạc, nhiệm vụ của ông ta chỉ là phân công công việc.

Lư Hạo Tường nói: “Tôi sẽ toàn quyền phụ trách, thiết kế một mẫu mới có thể thu hút được tất cả nam nữ thành thị, nhưng thiết kế tốt phải có phương pháp kinh doanh tốt thì mới có thể mở rộng quy mô. Nếu không, rệu rã dù tốt đến mấy thì vẫn sợ con ngõ sâu. Hoa Vũ luôn có yêu cầu rất khắt khe với việc thiết lập quầy chuyên doanh, đương nhiên, họ có quyền khắt khe như thế. Tôi tin vào thực lực của mình, chỉ có điều không biết bộ phận Thị trường có thực lực như thế không thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu nở nụ cười xinh đẹp, nhỏ nhẹ nói: “Chỉ cần sản phẩm của bộ phận Thiết kế thật sự được như Giám đốc Lư nói là có thể thu hút được mọi nam nữ đô thị, tôi có thể đưa sản phẩm ấy tiến sâu vào quầy chuyên doanh của Hoa Vũ. Nếu sản phẩm thiết kế ra chỉ là sự thổi phồng, khoác lác thì hãy thứ lỗi vì tôi không thể biến thứ mục nát trở nên thần kỳ được!”.

Giả Lạc Sơn nhìn họ đầu khầu, cười ha ha nói: “Nếu hai vị đã có lòng tin như thế thì tôi yên tâm rồi. Sản phẩm thiết kế và thị trường tiêu thụ đều là những vấn đề then chốt, Tổng giám đốc Trần cũng rất coi trọng đề án này. Hy vọng hai vị cố gắng hợp tác để có thể đánh một trận thật thành công!”.

Ánh mắt Lư Hạo Tường và Thẩm Xuân Hiểu vô tình chạm nhau, ngay lập tức trong không khí như có cảnh tàn sát khốc liệt mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

Thẩm Xuân Hiểu đưa ánh mắt đi chỗ khác, giọng nói vẫn lạnh lùng như mọi khi: “Được thôi, Phó tổng giám đốc Giả!”.

Lư Hạo Tường cũng chẳng thua kém, nói: “Ông cứ yên tâm, Phó tổng giám đốc Giả!”.

Chính sách thách đấu đã lập, tình trạng quân lệnh cũng được đưa ra.

Giả Lạc Sơn rất hài lòng, đây là điều mà ông thấy vui tai vui mắt nhất. Cho dù Lư Hạo Tường và Thẩm Xuân Hiểu có bao nhiêu ân oán riêng tư, căm thù sâu sắc đến mức không đội trời chung thế nào chẳng nữa thì ta đây, chỉ cần một hai câu nói nhẹ nhàng, không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể khiến hai người họ hết lòng làm theo và chấm dứt khiêu khích đối phương.

Đây chính là cái gọi là trình độ quản lý.

Giả Lạc Sơn ung dung tự đắc nói: “Hai người tiếp tục bàn bạc các chi tiết cụ thể đi, tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến bất kỳ quyết định nào của hai người đâu, điều tôi cần chỉ là kết quả thôi”.

Sau đó, ông ta vẫy vẫy tay rồi nhàn nhàn rời khỏi phòng họp, như thể chuyện này chẳng có liên quan gì tới mình, nhường cả không gian rộng lớn lại cho hai bộ phận.

Nhân viên của hai bộ phận không nhiều lắm, bộ phận Thiết kế mới có tám người, còn bộ phận Thị trường cũng chỉ có bốn, năm người gì đó. Mọi người đều liếc nhìn cấp trên của mình. Lư Hạo Tường và Thẩm Xuân Hiểu ngầm giao chiến, không ai mở lời trước. Bỗng chốc, phòng họp mười mấy người chỉ còn nghe thấy những tiếng thở nặng nhọc.

Được khoảng hai phút, Thẩm Xuân Hiểu đứng lên nói: “Giám đốc Lư, bộ phận Thị trường chúng tôi sẽ đợi tác phẩm tuyệt mỹ của bộ phận Thiết kế, chúng tôi bận chút việc nên không ở đây tiêu tốn thời gian nữa!”.

Lư Hạo Tường mỉm cười, khoe môi khê cong lên, ung dung nói: “Một chuyện dễ hiểu rằng, thông thường, hiệu suất công việc không cao nên thường phải tranh thủ mọi thời gian. Có câu nói như thế nào nhỉ? À, đúng rồi, biết thân biết phận! Giám đốc Thẩm cứ tự nhiên”.

“Hiệu quả công việc của anh mới không cao ấy.” Thẩm Xuân Hiểu nói xong liền nhớ ra đây là cuộc họp của hai bộ phận, nếu biến cuộc họp thành cuộc đấu khẩu e rằng chỉ làm mất hình tượng của mình và dễ dàng rơi vào thế yếu mà thôi. Nghĩ thế, cô cũng nhếch môi, không vội đi nữa mà lại ngồi xuống, ung dung tươi cười nói: “Giám đốc Lư nói đúng lắm, không phải ai cũng có cái mỹ đức ấy. Chỉ sợ hiệu suất công việc không cao, lại phải dây dưa kéo dài, ảnh hưởng tới công việc của những bộ phận dưới mà vẫn dương dương tự đắc cho rằng ta đúng!”.

Lư Hạo Tường cười nói: “Đùn đẩy trách nhiệm chẳng phải luôn là độc quyền của phụ nữ sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu lạnh nhạt trả lời: “Tôi không cảm thấy thế, ngược lại, nam giới mà không dám gánh vác trách nhiệm sẽ luôn có những cơ hội nghe chừng rất quang minh chính đại!”.

Nhân viên hai bộ phận mặt mày nhăn nhó nhìn hai vị giám đốc tranh luận với nhau như bằm như bở, không ai dám tiếp lời.

Lư Hạo Tường nói: “Chúng ta đừng tranh cãi nữa, hãy nói về năng lực đi, sản phẩm lần này có được đưa vào quầy chuyên dụng hay không còn phải xem biểu hiện của bộ phận Thị trường các cô thế nào”.

“Hai bộ phận như nhau cả thôi!” Thẩm Xuân Hiểu đứng lên, nói: “Chúng ta đi thôi!”.

Nhân viên bộ phận Thị trường cùng Thẩm Xuân Hiểu bước ra khỏi phòng họp, Lư Hạo Tường mỉm cười mãi đến khi họ đi ra ngoài.

Tiểu Trương của bộ phận Thiết kế lại bất bình, nói: “Giám đốc, những người bộ phận Thị trường đều coi trời bằng vung sao?”.

Lư Hạo Tường cười nói: “Phụ nữ quản lý mà, khó tránh điều đó lắm! Nam nhi không chấp phụ nữ, khả năng đấu khẩu chẳng thể hiện được phong độ của đẳng nam nhi chúng ta, chúng ta còn phải để cấp dưới noi gương nữa chứ. Bởi thế, chúng ta phải giúp đỡ đẳng này râu không bị coi khinh nữa!”.

Không chỉ Tiểu Trương, những anh chàng khác có mặt ở đây đều tỏ thái độ bức tức, hằm hè.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã kích thích ý chí chiến đấu của những người trong bộ phận, Lư Hạo Tường cười như mây trời gió thoảng, nói: “Mọi người hãy suy nghĩ về ý tưởng cũng như tính khả thi của sản phẩm lần này nhé, chiều nay chúng ta thảo luận”.

Thẩm Xuân Hiểu ra khỏi phòng họp, thái độ giận dữ ban nãy đã không thấy đâu nữa, bước chân nhẹ nhàng đi về phòng làm việc, thậm chí vẫn hiện rõ nét cười trên gương mặt.

Thư ký An Ni đi cùng, thấy vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh thì không hiểu, nói: “Giám đốc, người ở bộ phận Thiết kế chẳng nề nang gì như thế, sao chị lại không bức tức?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn An Ni một cái rồi tiện miệng nói: “Người phụ nữ giỏi không tranh đấu cùng đàn ông! Tại sao tôi phải trừng phạt bản thân vì sự ngông cuồng của người khác chứ, tôi có gốc thế đâu”.

“VẬY VỪA RỒI SAO CHỊ LẠI ĐẤU KHẨU GAY GẮT VỚI GIÁM ĐỐC LƯ NHƯ VẬY?” An Ni mở to mắt.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, nói: “Tôi càng thể hiện thái độ khinh thường thì phương án thiết kế của họ càng hoàn mỹ, vì Lư Hạo Tường là người không dễ chịu thua, đặc biệt là thua tôi. Cô nghĩ xem, chẳng phải sản phẩm thiết kế ra càng hoàn mỹ thì sẽ càng có lợi cho chúng ta hay sao?”.

“Ồ!” An Ni bỗng hiểu ra, nói: “Giám đốc, chị suy nghĩ thật chu toàn!”.

Thẩm Xuân Hiểu thoáng nét cười, nói: “Đi thôi cô em, đừng có tăng bốc nữa! Bảng phân tích thị trường quý trước tôi cần đã làm xong chưa? Lát nữa

đem vào để tôi nghiên cứu!”.

An Ni cười hi hi, nói: “Em đi lấy ngay!”.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi trên ghế, mười ngón tay đan vào nhau để trước ngực, người hơi nghiêng về phía sau, tư thế rất thoải mái. Nghĩ đến Lur Hạo Tường, cô lại thờ dài. Hai bộ phận đáng ra phải hợp tác chặt chẽ nhưng vì quan hệ của cô và Lur Hạo Tường nên đành phải dùng cách thức này để xử lý công việc thôi.

Lur Hạo Tường chẳng muốn thua cô, cô càng không muốn thua anh ta, bởi thế, cô dốc toàn tâm toàn lực vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để đưa sản phẩm gia nhập vào quầy chuyên dụng của trung tâm thương mại Hoa Vũ.

Trung tâm thương mại Hoa Vũ là điểm mấu chốt để cô động não trong năm nay, đã mấy tháng trời mà cô vẫn chưa thể gặp được tổng giám đốc của Trung tâm thương mại Hoa Vũ. Tục ngữ nói rất đúng: Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó gặp. Điện thoại thì bị từ chối khéo, còn đích thân đến lại không gặp được.

Hoa Vũ là trung tâm thương mại nổi tiếng toàn quốc, giá cả ở mỗi quầy chuyên dụng đều không hề nhỏ, hơn nữa cũng vô cùng kén chọn sản phẩm. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, sản phẩm được đưa vào quầy chuyên dụng của Hoa Vũ luôn được nâng cao về mặt đẳng cấp, lại không phải tiêu tốn quá nhiều tiền quảng cáo mà vẫn đạt được hiệu ứng tốt. Bởi thế, các nhà máy và nhà phân phối trên toàn quốc đều nhắm vào Hoa Vũ. Là tổng giám đốc của một trung tâm thương mại, ông ta chẳng mấy khi xuất đầu lộ diện cũng là lẽ đương nhiên.

Thẩm Xuân Hiểu đã sử dụng mọi kỹ năng của mình, bây giờ lại bị Lur Hạo Tường xem thường, nên dù thế nào cô cũng phải đưa được sản phẩm vào thị trường Hoa Vũ, chỉ được thành công chứ không được thất bại. Nếu không, chẳng phải sẽ lại được nhìn cái bộ mặt tiêu nhân dương dương tự đắc của Lur Hạo Tường sao?

Đúng là vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến, cô đang nghĩ đến gương mặt đáng ghét của Lur Hạo Tường thì gương mặt ấy bất chợt lác lư tiến vào phòng làm việc của cô, còn nở nụ cười nhếch môi nữa chứ.

Nụ cười của Lur Hạo Tường thực ra rất có sức hấp dẫn, nhưng anh chỉ mỉm cười với cô thư ký vừa vào đưa tài liệu thôi. Đứng trước nụ cười như cảnh xuân tươi đẹp của anh, hai má An Ni bỗng chốc ửng hồng, cô đặt tập tài liệu xuống mà tim đập dồn dập.

Nhưng trong mắt người tình thì bạn là Tây Thi, còn trong mắt kẻ thù bạn lại trở thành Đông Thi, hơn nữa, còn là nàng Đông Thi bị hủy hoại nhan sắc. Trong mắt Thẩm Xuân Hiểu, nụ cười của anh chẳng hấp dẫn chút nào.

Cô khách sáo nói: “Anh đến đây làm gì? Đây là phòng làm việc của tôi mà!”.

Đây là câu mà Lur Hạo Tường nói ra ở nơi công cộng hôm đến buổi xem mặt do Hiệp hội Thước kẻ tổ chức, đương nhiên anh vẫn nhớ, bèn cười ha ha, nói: “Nói đúng ra là phòng làm việc! Phòng làm việc là nơi để làm việc, tôi đến tìm cô cũng vì công việc, chứ có đến cái nơi nào gọi là phòng làm việc của riêng cô đâu!”.

Không phản bác lại được, Thẩm Xuân Hiểu bị chẹn họng đến mức chỉ muốn trừng mắt lườm anh cho bõ tức, nhưng lại nghĩ, trước mắt, hai bộ phận cần giữ quan hệ hợp tác chặt chẽ, nếu cứ làm phiền nhau, rõ ràng mình quá hẹp hòi ích kỷ rồi. Thế là cô đành lảng sang chuyện khác: “Anh không biết gõ cửa khi vào phòng sao?”.

Trong mắt Lur Hạo Tường ánh lên một tia hài hước, nói xin lỗi như kiểu biết điều lắm: “Tôi còn không biết, hóa ra thánh giác của Giám đốc Thẩm lại kém đến thế, là tôi sơ ý quá! Xin lỗi, lần sau tôi sẽ mang theo kèn đồng và chùy sắt đến, như thế mới có thể đạt được hiệu quả làm chấn động căn phòng, và mới không bị Giám đốc Thẩm chỉ trích tôi là người không có lễ nghĩa!”.

“Anh...” Thẩm Xuân Hiểu hậm hực lườm Lur Hạo Tường, cái bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng kia thật khiến cô không thể khẳng định nổi là vừa rồi cô phải mình suy nghĩ đến thất thần nên không nghe thấy tiếng gõ cửa hay không? Nghĩ thế, cô liền nhún nhường đôi chút. Nhưng thua lý mà không chịu thua khí thế, cô hậm hực ngồi thẳng người, hơi nghiêng về phía trước, sắc mặt đành lại, nghiêm túc nói: “Đã đến nói chuyện công việc thì đừng nói những lời nhảm nhí nữa, anh muốn nói gì thì nói đi!”.

Lur Hạo Tường không vội nói ngay, nhìn vào chiếc ghế dành cho khách ở trước bàn làm việc của cô rồi thoải mái ngồi xuống.

Thẩm Xuân Hiểu bĩu môi: “Đúng là tự nhiên như ruồi!”.

Lur Hạo Tường như cười như không, nói: “Là một đáng nam nhi có tác phong và trình độ nên tôi cũng không thể trách cứ sự thất lễ của phụ nữ, chỉ đành dùng hành động để bù đắp lại khiếm khuyết cho cô thôi. Giám đốc Thẩm, cô không cảm ơn sự chu đáo của tôi sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu chau mày, mình đã không mời anh ta ngồi, anh ta lại giờ lý lẽ ra nói, còn nói với về vô cùng đáng hoàng nữa chứ, cô lạnh lùng nói: “Hạ thấp người khác để nâng cao bản thân, anh thấy thú vị lắm sao?”.

“Không phải thế!” Lur Hạo Tường hươ hươ tay, mỉm cười phản pháo: “Lấy thời gian làm việc để giải quyết ân oán cá nhân, cô thấy thú vị không?”.

Chẳng phải ý anh là cô công tư bất phân sao? Chỉ xuất một chiêu mà đã làm cho đất trời dịch chuyển, anh đứng ở điểm trung tâm mà chẳng dính chút bụi nào, rồi khi tất cả biến đổi hết thì mới quay về.

Thẩm Xuân Hiểu vốn giỏi kiềm chế mà cũng phải tức giận đến mức mặt mày trắng bệch. Cô ngấm ngấm chịu đựng, cố gắng đè nén cơn thịnh nộ đang

sục sôi nơi cổ họng, bức bối đến mức mắt mờ to, cổ nặn ra nụ cười xinh đẹp, giọng nói bình tĩnh: “Giám đốc Lur, xin hỏi anh đến tìm tôi có việc gì?”.

Đôi mắt Lur Hạo Tường sáng lên, có chút đắc ý vì đã chiếm được thế thượng phong, cười híp mắt, anh há miệng nhưng không nói gì, rồi lại vỗ vỗ lên đầu. “Haizzz, tôi đang trí thật rồi! Hóa ra là có việc, nhưng sự chỉ trích và ánh mắt lạnh lùng của cô làm tôi quên bồng mất mục đích đến tìm cô là gì rồi!”

“Lur Hạo Tường!” Thẩm Xuân Hiểu đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mũi người đàn ông trước mặt, hơi thở cũng không ổn định, lắp bắp nói: “Anh, anh đến để chọc tức tôi sao?”.

Những ngón tay nhỏ nhắn đang ở tư thế hăm dọa chỉ cách mặt Lur Hạo Tường khoảng chừng hai, ba centimet song có thể thấy rõ làn da mịn màng và những mạch máu li ti dưới làn da ấy. Ánh mắt Lur Hạo Tường tập trung trên những ngón tay thon dài đó. Anh hơi nghiêng đầu, cẩn thận tránh xa hướng chỉ của ngón tay rồi mới nhìn Thẩm Xuân Hiểu, cười một cách vô cùng thích thú, ung dung nói: “Theo như những gì cô nói thì cô chính là một đáng hào kiệt trong những nữ anh hùng, thế mà tôi dám chọc tức cô sao? Hơn nữa, lúc tôi đang có hứng nói về công việc thì lại bị cô bắt bẻ rằng đến không đúng giờ, rồi lại bị soi mói chuyện hành vi lịch sự, nếu không phải cô cố ý nói những lời vô ích làm ảnh hưởng đến tư duy của tôi, thì sao tôi có thể quên sạch mọi mục đích mình đến đây chứ? Cô phải chịu một phần trách nhiệm rất lớn, sao cô có thể trong chớp mắt đã đổ hết tội lỗi lên đầu tôi? Làm người đừng nên như thế!”.

Thẩm Xuân Hiểu hậm hực nghiêng rặng, sự phẫn nộ vừa rồi đã biến mất theo động tác nghiêng rặng ấy. Cô thu ngón tay về, làm như chưa hề xảy ra chuyện gì, gương mặt tươi cười, giọng nói bình tĩnh: “Thật sự là không nhớ sao?”.

“Không nhớ ra thật!” Lur Hạo Tường làm vẻ mặt vô tội.

“Thế anh có thể đi được rồi.” Thẩm Xuân Hiểu không khách khí chỉ tay ra cửa, giọng lạnh như băng, rồi lại cứng ngắt nói: “Lúc nào anh nghĩ ra thì quay lại sau, tôi không có thời gian đùa giỡn với anh!”.

Lur Hạo Tường không có ý đứng lên, câu nói rõ ràng mang theo ý công kích lại bị anh cố tình không để ý, mà chỉ tiện miệng cười nói: “Giám đốc Thẩm, về mặt biến sắc khi diễn kịch kịch cũng không thay đổi nhanh chóng như cô đâu, thấy mặt cô biến sắc nhanh như lật giờ từng trang sách, tôi thật bất phục!”.

Thẩm Xuân Hiểu không đáp lại, đúng lúc có tiếng gõ cửa nhẹ, An Ni ôm một bó hoa to đứng đứng trước cửa, trong nụ cười của cô mang theo cả sự ngưỡng mộ và niềm vui nho nhỏ, giọng nói véo von: “Giám đốc, đây là hoa của chị, em vừa ký nhận giúp chị rồi!”.

Đó là một bó hoa hồng lớn, còn là hoa hồng đỏ, tặng hoa hồng đỏ biểu thị ý nghĩa gì thì đã quá rõ rồi.

Ánh mắt Lur Hạo Tường cứ chần chừ trên những cánh hoa, rồi lại nghiêng đầu nhìn Thẩm Xuân Hiểu, khóe miệng cong cong.

Bị nhìn đến mức thẹn quá hóa giận, Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn An Ni, lại thêm phiền phức gì nữa đây? Thấy ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Xuân Hiểu, An Ni không biết tại sao giám đốc lại không vui như thế, liền nuốt gọn mấy câu trêu đùa đang định nói xuống, đem bó hoa cắm vào chiếc bình vừa vận rồi nhanh chóng đi ra.

Trên bàn làm việc bỗng xuất hiện một bó hoa hồng rực rỡ, có cảm giác khác lạ, nhưng lại làm hài hòa không khí căng thẳng vừa rồi.

Thuận tay nhặt tấm danh thiếp trong bó hoa lên nhìn, hóa ra người tặng chính là Từ Trị Kiến. Thẩm Xuân Hiểu chau mày.

Đôi mắt Lur Hạo Tường ánh lên một tia bốn cột, nói: “Xem ra lưới giăng cá lớn đã rất hiệu quả, có cá mắc câu rồi! Là hoa của buổi xem mặt, hay là kết quả của Hiệp hội Thước kẻ mang lại thế? Người này cũng hào phóng thật, tặng hẳn một bó hoa to, tôi cứ tưởng là tặng rau cải xanh chứ? Ha ha, tôi biết rồi, hôm nay chắc tiệm hoa thanh lý hoa hồng ế rồi”.

“Miệng chó không nói lời hay!” Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy Từ Trị Kiến đúng là thừa hơi lắm sức, tặng gì không tặng lại tặng hoa hồng, còn hẳn một bó hồng lớn. Nhưng Lur Hạo Tường lại dùng ngữ khí ấy để sỉ nhục cô, cô không thể nhẫn nhịn như mọi khi được nữa.

“Cô nói gì?” Thẩm Xuân Hiểu nói không to lắm nên anh chưa nghe rõ.

Thẩm Xuân Hiểu ngược mắt, nói với vẻ chẳng vui gì: “Tặng rau cải thì đã làm sao? Tôi thích đấy! Tôi nhắc nhở Giám đốc Lur, đây là phòng làm việc của tôi, đây cũng là chuyện riêng của tôi, anh ở đây để bắt bẻ những chuyện đâu đâu như thế mới cảm thấy dễ chịu à? Tôi khuyên anh nên hành xử đúng với vị trí của mình, quan tâm đến công việc hằng ngày của bản thân đi! Phòng làm việc của tôi có không gian hạn hẹp nên anh đừng ở đây làm ô uế không khí nữa!”.

“Đã sớm nghe nói Giám đốc Thẩm miệng lưỡi sắc sảo, mắng người khác mà chẳng dùng lời thô tục, quả nhiên danh bất hư truyền!” Lur Hạo Tường khề khàng vỗ tay, bị nói cạnh khóe nhưng anh không hề tức giận, vẫn cười nói: “Giám đốc Thẩm, tôi có thể hiểu tâm trạng của cô, khó khăn lắm mới được người ta tặng hoa thế mà lại bị tôi làm cho gai mắt, ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của cô. Nhưng tôi nhắc nhở cô một câu rằng, những bông hoa này đã nở bung cả rồi, đến một hôm nào đó nó sẽ tàn úa, cũng giống như Giám đốc Thẩm vậy, là thứ ế thối, những ngày tháng tươi đẹp sẽ ngày một ít dần, chỉ bằng hãy nắm chắc những ngày tháng ấy, chứ một khi nó đã qua rồi thì không thể lấy lại được đâu!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười tươi như hoa, nói: “Anh cứ quan tâm đến bản thân mình trước đi, theo những gì tôi thấy, anh cứ lớn tiếng khoác lác thế thì sẽ sống cô đơn đến già đấy. Tôi thật sự đau lòng cho mẹ anh, kiếp trước bà đã làm gì nên tội mà ông Trời lại trừng phạt bà như thế!”.

“Về điều này thì cô yên tâm. Mẹ tôi ngày nào cũng sống thoải mái, hoàn toàn không cần cô đau lòng vì bà làm gì. Có một người con ưu tú như tôi cũng là hạnh phúc chán so với đứa con gái hai mươi tám tuổi mà vẫn ế ả!”

Thắm Xuân Hiểu lại một lần nữa bị chẹn họng, cô quyết định không chấp Lư Hạo Tường nữa. Cô luôn tự tin đối với EQ của mình, nhưng anh chàng này và cô có oán thù từ kiếp trước, khi ở trước mặt anh, cô không dám tự hào rằng chỉ số EQ của mình cao, bởi anh chính là kiểu người chuyên đi bắt bẻ, chỉ số EQ có cao đến mấy cũng không thể nén nổi cơn tức giận.

“Có bó hồng ở đây, trong lòng cô nhất định sẽ vui mừng như hươu gặm cỏ, dẫu sao thì cũng ế ảm lâu đến thế rồi, khó khăn lắm mới có người để mắt tới mà. Tôi đi trước đây, không quá rầy tâm trạng mèo khen mèo dài đuôi của cô nữa, lúc khác tôi sẽ đến tìm cô nói chuyện công việc.” Lư Hạo Tường tiếp tục xỏ ra những lời sâu cay, thoải mái đứng lên, rồi lại đánh mắt nhìn bó hồng lần nữa, ung dung cười nói: “Nên chăm sóc cho tốt, đừng để đến lúc hoa tàn, người già đi mà không hay biết đấy!”. Nói xong, anh liền quay người rời bước.

Đúng là không phải lời nói của con người, Thắm Xuân Hiểu tức đến mức vớ lấy tập tài liệu trên bàn, bực bội định ném sau lưng cái kẻ ra về hợp tác kia, không ngờ, cánh tay vừa giơ lên thì Lư Hạo Tường bỗng quay ngoắt đầu lại.

Thắm Xuân Hiểu chỉ giả làm động tác thế thôi chứ cũng không định ném tập tài liệu đó thật, bốn mắt nhìn nhau, bỗng chốc cô ngẩn ra, dừng mọi động tác, tư thế kỳ quặc.

Lư Hạo Tường có biểu cảm lạ lùng, ánh mắt chuyên chú trên tập tài liệu, rồi lại tiếp tục tỏ vẻ như bưng bình ngọc: “Giám đốc Thắm muốn tôi xem tài liệu đó sao? Kết quả phân tích thị trường của các cô chẳng có tác dụng gì đối với tôi cả. Đây là công việc của cô, tuy tôi có năng lực xuất chúng, có thể cải tử hoàn sinh, biến đồ mục nát thành thứ thần kỳ nhưng tôi không có ý định can thiệp vào việc nội bộ của bộ phận các cô đâu! Đừng nói là cô giờ cao như thế, cho dù cô chân thành hạ mình đãi sãi, tôi cũng không nhúng tay vào!”.

“Nghĩ hay lắm!” Thắm Xuân Hiểu hậm hực thu tập tài liệu về, trừng mắt nhìn anh.

Lư Hạo Tường cười ha ha rồi đi ra ngoài.

Cuối cùng cô cũng được yên tĩnh. Thắm Xuân Hiểu mở tập tài liệu phân tích thị trường ra xem, chuẩn bị hoạch định phương án sơ bộ dựa trên tình hình tiêu thụ của quý trước. Nhưng tám thiệp đồ rực trước mắt vô cùng khó coi, Thắm Xuân Hiểu ấn một số điện thoại, nói: “An Ni, vào đây một lát!”.

Hai phút sau, An Ni đứng trước bàn làm việc của Thắm Xuân Hiểu.

Thắm Xuân Hiểu chỉ vào bó hồng, lạnh lùng nói: “Phiền cô giúp tôi đem vứt thứ này đi!”.

An Ni tròn mắt, liu lười: “Giám đốc, vứt... vứt đi sao?”.

“Ừm, ai thích thì cho người ta, phòng làm việc của tôi không cần thứ này!”

An Ni thấy sắc mặt Thắm Xuân Hiểu có chút lạnh lùng nên không dám nói nhiều bèn cầm bó hoa đi ra. Đến cửa, cô nghe thấy tiếng nói của Thắm Xuân Hiểu: “Tiện thể đóng luôn cửa lại!”.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Thắm Xuân Hiểu nghĩ một lát, cảm thấy thôi thì lịch sự một chút, cũng nên gọi cho người ta một cú điện thoại. Cô lục tìm trong túi, đầu óc trống rỗng, không biết lúc ấy mình đã để danh thiệp của Từ Trị Kiến ở đâu rồi.

Cuối cùng thì cũng tìm được danh thiệp của Từ Trị Kiến ở góc túi, cô cầm di động lên bấm số. Bấm được chín số, cô lại tần ngần, nghĩ hay là thôi đi, không nên tự chuốc lấy phiền phức nữa.

Cô liền lắng di động vào ngăn kéo, nó bỗng đổ chuông, màn hình hiển thị đúng dãy số mình vừa bấm. Xem ra, anh ta cũng đoán thời gian, tính toán lúc này hoa đã được mang đến, chưa đợi lời cảm ơn của cô mà đã gọi điện đến trước rồi.

Thắm Xuân Hiểu nhún nút nghe, nhẹ giọng nói: “Chào anh!”.

“Chào cô!” Giọng nói của Từ Trị Kiến có chút thận trọng, nhưng chỉ một lát sau đã nhanh chóng điều chỉnh lại: “Cô Thắm, thứ lỗi vì tôi đã mạo muội, tôi không biết cô thích hoa gì nhưng tôi nghĩ, đa số phụ nữ đều thích hoa hồng, hơn nữa, chỉ có hoa hồng mới tỏ hết được lòng tôi, cho nên tôi quyết định tặng cô bó hoa đó. Hy vọng cô thích!”.

Đa số phụ nữ thích nghĩa là tôi cũng thích sao? Thắm Xuân Hiểu rủa thầm song vẫn giữ nụ cười lịch sự trên môi theo thói quen, nói: “Cảm ơn anh Từ, anh tốn kém quá!”.

“Không tốn kém, không tốn kém, chỉ là một chút thành ý thôi mà!”, Từ Trị Kiến vội nói, “Tôi nay cô Thắm có rồi không? Tôi biết một nhà hàng Pháp rất tuyệt, chúng ta đến đó ăn tối nhé!”.

“Xin lỗi”, Thắm Xuân Hiểu lịch sự nói: “Tôi nay tôi bận rồi”.

“Ồ, không sao!” Rõ ràng giọng nói của Từ Trị Kiến mang chút thất vọng nhưng lại nhanh chóng vui vẻ, nói: “Hay là ngày mai đi, ngày mai cũng được đó!”.

“Mai bạn tôi tổ chức sinh nhật, tôi đã nhận lời sẽ đến chúc mừng cô ấy rồi!”

“Không sao, thế thì ngày kia đi, tôi xem dự báo thời tiết rồi, ngày kia thời tiết rất đẹp, thích hợp để đi dạo!”

“Xin lỗi anh!” Ngay cả dự báo thời tiết mà anh ta cũng định liệu đầu vào đấy, chắc anh ta cũng thật lòng, nếu từ chối thì thật có lỗi nhưng Thẩm Xuân Hiểu vẫn nói: “Ngày kia tôi cũng có việc rồi!”.

“Vậy sao, thế thì, thế thì...”

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười nói: “Anh Từ, thế này nhé, lúc nào có thời gian tôi sẽ liên lạc với anh, được không?”.

“Cũng được, cũng được!” Từ Trị Kiến vội nói.

Cúp điện thoại, Thẩm Xuân Hiểu làm bộ mặt xấu với cái di động, có thời gian thì liên lạc, cứ đợi đi nhé! Cô không phải là Triệu Yến Minh, không tích cực đâm đầu vào sự nghiệp yêu đương như thế đâu, cứ như kiểu sợ mình không lấy nổi chồng ấy.

Cô thả lỏng như hiện tại, không yêu thì cũng sẽ không bị tình yêu làm tổn thương.

Cúi đầu, cô bắt đầu chuyên chú nghiên cứu số liệu phân tích thị trường.

Vừa nghiên cứu vừa ghi chép, các chuỗi số liệu cứ thể hiện ra, phương án sơ bộ cũng bắt đầu hình thành. Thẩm Xuân Hiểu viết suy nghĩ lên giấy, cô dụi mắt rồi kéo ngăn kéo bên phải của bàn làm việc, lấy ra một lọ thuốc nhỏ mắt nhỏ mấy giọt vào mắt phải, cảm nhận đôi mắt dần trở nên khoan khoái, mát mẻ. Đang trong lúc thư thái, An Ni gõ cửa rồi đẩy cửa vào, nhẹ nhàng nói: “Giám đốc, có việc gì cần em làm nữa không?”.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt, nhìn thời gian ở góc dưới bên phải màn hình, hóa ra đã đến giờ tan ca rồi, cô lắc đầu nói: “Không, cô về trước đi!”.

An Ni vâng một tiếng rồi đóng cửa đi ra.

Thẩm Xuân Hiểu xem lại tỉ mỉ phương án mình tự tay viết ra một lần nữa, phương án này rất khả thi, khung sườn sơ bộ đã có rồi còn các chi tiết cụ thể thì sẽ hoàn thiện sau. Cô hài lòng với công việc mình đã làm suốt hơn một tiếng đồng hồ này, khoe môi bắt gặp nhếch lên nụ cười. Hừm, ngày mai sẽ hoàn thành biểu đồ và tiến hành hoàn thiện các chi tiết nhỏ, trong đầu cô đã có suy tính. Nhìn đồng hồ, quá nửa tiếng rồi, cô nhét tất cả vào ngăn kéo rồi cầm túi xách ra về.

Phòng làm việc bên ngoài không còn ai khác.

Thẩm Xuân Hiểu lắc đầu cười, bây giờ quan niệm về thời gian của mọi người thật cứng nhắc, những khi không phải tăng ca thì tuyệt đối không lãng phí giây phút nào để lại phòng làm việc.

Từ phòng làm việc yên tĩnh chậm rãi đi ra, tiếng giày cao gót gõ trên sàn gỗ như tiếng nhạc, cảm giác tiết tấu rất mạnh, lại còn phát ra cả tiếng vọng nữa.

Bước qua phòng làm việc lớn, đến cầu thang máy, xung quanh chẳng có ai đợi thang máy, cô ấn nút đi xuống. Có hai thang máy, một thang máy ở tầng mười bảy và một thang máy ở tầng một.

Thang máy từ tầng mười bảy bắt đầu đi xuống, còn chiếc thang máy ở tầng một lại không hề có động tĩnh gì, cô im lặng chờ đợi, ánh đèn hành lang chiếu rọi lên người những vầng sáng vàng nhạt, khiến toàn thân cô toát lên vẻ vô cùng an nhiên điềm tĩnh.

Thang máy ở tầng mười bảy chậm chậm đi xuống, cuối cùng cũng đến nơi, trong đó có người nhưng cô không để ý, đầu óc vẫn suy nghĩ về các chi tiết của phương án, cô nhanh chóng bước vào thang máy.

Ngón tay cô vừa chạm đến nút bấm, giọng nói ung dung chế giễu bỗng vang lên: “Haizzz, Giám đốc Thẩm ở lại tăng ca sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu giật mình, cô biết trong thang máy có người nhưng không ngờ lại là con người này. Phòng làm việc của họ ở cùng tầng, tại sao anh ta lại đi từ tầng trên xuống nhỉ? Cô đưa mắt nhìn anh, trong ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. Cô không lên tiếng.

Lư Hạo Tường không sợ ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị ấy, bởi cô luôn nhìn anh như thế. Sớm đã có hệ miễn dịch với ánh mắt đó rồi nên anh chẳng thêm quan tâm, chỉ mỉm cười nói: “Xem ra hiệu suất công việc của Giám đốc Thẩm còn phải nâng cao, nếu không thì chẳng lẽ lại để cho anh chàng chỉ tiện vô song của cô đợi đến mức hoa tàn hết sao? Dù gì người ta cũng có tấm chân tình, vừa tặng hoa vừa biểu lộ tình cảm mà!”.

Thẩm Xuân Hiểu ngẩng đầu: “Sao anh biết là anh ta tặng hoa?”.

Lư Hạo Tường chống một tay lên tường thang máy, dáng điệu ung dung nhưng nhìn cũng rất vừa mắt, còn thêm vài phần coi mờ. Anh cười nhạt: “Điều này mà cũng phải hỏi sao? Cô lại si nhục trí tuệ của tôi rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhếch môi, nói về khinh khỉnh: “Anh có trí tuệ mà có thể bị si nhục sao?”.

Lư Hạo Tường cười ha ha, nói: “Làm người không nên như thế, tôi có lòng tốt nhắc nhở cô, cô không cảm ơn thì thôi còn mắng tôi như vậy. Nếu biết anh chàng chỉ tiện vô song biết cô trước mặt anh ta thì già bộ thực nữ, sau lưng lại là một con hổ cái thì chẳng phải sẽ dọa anh ta sợ đến chạy mất dép sao?”.

Tưởng rằng cô không nghe thấy mình bị chửi là hổ cái sao? Ném đá giấu tay, chỉ gà mắng chó chính là vũ khí mà họ thường dùng, hễ gặp nhau thế nào cũng sử dụng vũ khí đó đến mấy lần. Thẩm Xuân Hiểu chuyển ánh nhìn, nhẹ nhàng cười nói: “Chuyện của tôi không cần anh bận tâm! Đại giám đốc Lư,

anh rửa người khác là chí tiện vô song, dù chí tiện vô song thì cũng là người, còn tốt hơn sói chán! Huống hồ, còn là một con sói lẻo lét màu sắc”.

Lư Hạo Tường tươi cười, không những không tức giận mà đáp lại: “Giám đốc Thẩm, cô đang chửi tôi là sói màu à? Mới lạ, thật mới lạ! Lần đầu tiên tôi được người ta chụp cho cái biệt danh đó đấy. Giám đốc Thẩm, cô nhìn xem”. Nói rồi, anh làm một tư thế mời xem. Tay đặt lên ngực lướt từ trên xuống dưới, ý mời cô đánh giá lại một cách tổng thể rồi hãy nói, sau đó anh đưa ra đánh giá của bản thân: “Dù thế nào, tôi cũng vẫn vô song toàn, tài mạo xuất chúng, vô cùng phong độ, là nhân tài số một! Cô xem, điều kiện của tôi như thế, cần gì phải làm sói màu chứ?”.

“Đó là vẻ nguy trang của anh, cậy vào tướng mạo giả tạo rồi tưởng rằng mình là thiên hạ vô địch!”

“Có lý! Thú vị, thật thú vị! Theo như những gì cô nói thì trong thang máy này đang có một con sói màu và một con hồ cái, có lẽ là một sở thú nhỏ đây nhỉ? Chúng ta còn ở cùng một chuồng, có khi lại cùng loài đấy!”

Thẩm Xuân Hiểu bị anh chọc cho phì cười: “Anh đừng cố tình ở đây mà kết thân với tôi nữa!”.

Lư Hạo Tường chớp mắt, rồi bỗng cười lớn, vừa cười vừa nói: “Có lý lắm, sói thì làm sao hung ác bằng hồ được. Tôi xin hàng, không kết thân với cô nữa, vậy là được chứ gì?”.

Thẩm Xuân Hiểu sững người, nghĩ một lát, đúng là mình đã nói sai thật rồi, cô lập tức sầm mặt. Lư Hạo Tường cười vô cùng sáng khoái còn Thẩm Xuân Hiểu lại bức tức nghiêng răng nghiêng lợi, xem ra họ thật sự không cùng loài.

Ra khỏi thang máy, đường rộng thênh thang, mỗi người đi một hướng, càng khẳng định họ không cùng loài.

Thẩm Xuân Hiểu bước trên con đường thênh thang, tiện tay vẫy một chiếc taxi rồi ngồi vào đó. Nghĩ đến gương mặt cười đáng ghét vừa rồi của Lư Hạo Tường, cô vẫn bức, nhưng nhớ đến lúc mình bức đến nỗi nói năng sơ suất, cô lại không nhịn được cười.

Những tán cây xanh bên đường không ngừng bị bỏ lại phía sau, cảnh vật vừa lướt qua ánh mắt cũng mang theo chút tâm trạng chán nản. Thẩm Xuân Hiểu bắt đầu suy nghĩ sẽ làm gì tiếp theo.

Nói là tối đã có hẹn, chỉ là lời nói phô diễn với Từ Trị Kiến thôi, buổi tối cô không những không bận, mà ngay cả bữa tối cô cũng chưa biết sẽ ra sao.

Nhưng không sợ, cô sẽ nấu nỳ, hơn nữa, cũng có thể chế biến thành nhiều món, ví như nấu nỳ ăn liền, nỳ trứng, nỳ rau, nỳ sợi, đôi khi hứng chí lên cô còn có thể nấu món nỳ xào tương hoặc nỳ Ý, nhưng các lần làm thì hình thù những sợi nỳ lại không giống nhau.

Triệu Yến Minh sau lần ăn món nỳ Ý cô làm thì nỳ Ý liền trở thành ác mộng của cô ấy, sau này vào các nhà hàng Tây, Yến Minh không bao giờ chọn món ăn ấy nữa, thật sự chỉ dám kính nhi viễn chi mà thôi.

Cho nên nỳ Ý là món dự phòng mà Thẩm Xuân Hiểu rất ít làm.

Cô nhớ ra tủ lạnh nhà mình đã trống trơn, định nấu bữa tối thì phải đi siêu thị mua về vài thứ mới được.

Đến gần một tiểu khu, xuống taxi, Thẩm Xuân Hiểu bước vào siêu thị. Lúc này, rất nhiều người tan ca cũng đi mua đồ nên siêu thị đông nghịt người. Thẩm Xuân Hiểu đẩy xe chờ hàng, đi đến các gian hàng chọn đồ.

Đi qua khu thực phẩm tươi sống, cô không hề liếc mắt lấy một cái. Có liếc mắt cũng vô dụng, hiện tại, năng lực nấu ăn của cô vẫn chưa đạt tới trình độ đó nên có nhìn cũng như không, mua về cũng vô dụng.

Đồ đạc trong xe chờ hàng dần chất đầy, đều là đồ ăn vặt, nỳ gói, đồ uống, trái cây. Cô thấy cũng khá đủ nên đẩy xe sang bên phải đến quầy thu ngân, đối diện cũng có một người đang đẩy xe đến, đồ đạc trong xe rất nhiều, có thịt, xương, rau cái, nấm hương, hai chai rượu vang...

Có rau có canh, có chay có mặn, đầy đủ dinh dưỡng, hơn nữa, đa phần đều là đồ ở khu thực phẩm tươi sống.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, có thể lấy được nhiều món rau như thế, so với tài nghệ nấu nỳ của mình, rõ ràng cao hơn không chỉ một bậc, đây là người phụ nữ của gia đình nào thế nhỉ?

Vừa ngược mắt lên, cổ họng cô gần như tắc nghẹn.

Là một người đàn ông.

Áo sơ mi trắng, rất sạch sẽ, khuôn mặt với những góc cạnh rõ ràng, vẻ đẹp trai còn mang theo nét anh tuấn, nho nhã.

Người đàn ông đó lại là người mà cô quen biết – Đỗ Vệ Kỳ!

Nhìn những thực phẩm tươi sống trong xe mua đồ của người ta, rồi lại nhìn những món ăn nhanh trong xe đồ của mình, Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng cô nghĩ đến một câu hỏi, những thực phẩm tươi sống đó khi mua về, sẽ do mẹ hay bạn gái anh ta nấu nhỉ? Bây giờ rất ít người ở cùng mẹ, vậy thì chỉ có thể là bạn gái nấu thôi. Anh ta đã có bạn gái, vậy mà còn hẹn hò xem mặt với Triệu Yến Minh, thế là ý gì chứ? Muốn tạo cơ hội để bắt cả hai tay sao?

Đỗ Vệ Kỳ cũng nhận ra cô, liền cười ôn hòa, nói: “Cô Thẩm, thật trùng hợp quá!”.

Thẩm Xuân Hiểu có quan niệm bảo thủ, ấn tượng về anh bỗng chốc chẳng có gì tốt đẹp, cô chỉ khẽ gật đầu, vẫn duy trì nụ cười lịch sự, nói: “Đúng thế, thật trùng hợp!”.

Thấy Đỗ Vệ Kỳ đã xác định mục tiêu, đi thẳng đến quầy thu ngân để xếp hàng, cô lại vội dừng bước rồi hơi lùi lại một chút, xếp ở hàng kế đó.

Hai người cách nhau một mét, phía trước đều có bốn người nữa đang đợi thanh toán.

Thời gian đứng đợi đến lượt thanh toán thật vô vị, Thẩm Xuân Hiểu nhìn ngó khắp nơi, cô đã có chủ ý là sẽ không mở miệng nói gì nhưng Đỗ Vệ Kỳ không muốn giữ mãi sự im lặng như thế. Anh chủ động mở lời: “Cô Thẩm, cô đã ăn tối chưa?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn vào chiếc xe đẩy trước mặt người đàn ông kia, lòng thầm nghĩ: Bữa tối này chắc là thực đơn rất phong phú đây, định làm bữa tối trong ánh nến sao? Nhưng cô vẫn lịch sự, gật đầu nói: “Vâng, tôi đang định về nấu”.

Nấu gì chứ? Nấu mỳ sao? Nhìn xe đồ của mình, cô bỗng thấy câu nói ấy chẳng thuyết phục gì cả.

Đỗ Vệ Kỳ cười nói: “Cô Thẩm ở gần đây sao? Tôi cũng thế. Nếu cô đồng ý, hay là chúng ta cùng ăn tối nhé, tôi mua nhiều đồ lắm!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười có chút gượng gạo: “Ồ không, cảm ơn, tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi!”.

“Kỳ đà cản mũi?” Nhận ra ý tứ của cô, Đỗ Vệ Kỳ phì cười, nói: “Cô hiểu lầm rồi, tôi ở một mình!”.

“Ở một mình?” Thẩm Xuân Hiểu bất giác hai mắt sáng bừng, nhìn xuống xe đồ của anh, rồi lại nhìn anh. Lần này cô thực sự kinh ngạc, chỉ vào chỗ thực phẩm đó, lắp bắp: “Thế, những, những thứ này...”.

Đỗ Vệ Kỳ thấy Thẩm Xuân Hiểu kinh ngạc như thế, biết ngay cô đang nghĩ gì, bèn cười nói: “Tôi tự nấu ăn đấy! Trước đây tôi cũng không biết rằng, sau khi đến thành phố lớn thì phải cố gắng mà học hỏi công việc nội trợ của mẹ, cố gắng trở thành một người giỏi việc bếp núc cũng như công việc ngoài xã hội!”.

“Ồ!” Thẩm Xuân Hiểu thật sự được mở rộng tầm mắt, tiếp tục cười, sự ác cảm vừa dành cho anh bỗng chốc tiêu tan hết, thiện cảm bắt đầu dâng lên, giống như nước Hoàng Hà cuộn cuộn chảy. Đối với nam giới mà nói, giỏi các công việc ngoài xã hội đã là gì chứ? Giỏi việc bếp núc mới là đáng quý. Hôm nào gặp Triệu Yên Minh, thế nào cô cũng sẽ bảo cô ấy suy nghĩ lại. Có như thế sau này mình mới có hy vọng ăn ké ở gia đình họ. Huống hồ, người ta cũng được cái tướng tá, có thể xếp vào hàng đẹp trai, thỉnh thoảng còn biết pha trò hài hước, sẽ không làm bẽ mặt ngon cỏ Triệu Yên Minh... À không đúng, là bông hoa Triệu Yên Minh!

Nghĩ đến đó, Thẩm Xuân Hiểu bỗng cười tươi, nói: “Thật không ngờ anh lại tài đến thế, sau này ai được làm bạn gái của anh là có phúc lắm đó”.

Đỗ Vệ Kỳ vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt ấm áp như mùa xuân: “Đừng khen tôi thế, tôi lúc nào cũng tự nấu rồi lại một mình ăn, còn không biết có thể tiếp đãi khách bằng tay nghề này không nữa! Cô Thẩm, nếu không chê xin mời làm khách đầu tiên của tôi, được không?”.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ ngợi một lát, nếu muốn gả nữ tử Triệu Yên Minh cho anh chàng này thì cô phải đi dò la tình hình trước đã. Nếu giải quyết được việc đại sự cả đời của Triệu Yên Minh, chẳng phải cô chính là công thần số một của họ sao? Bởi thế, cô cảm thấy có thể đi! Nhưng cô lại không thân quen gì với người này, nên mỉm cười, không vội trả lời ngay.

Thấy trong nụ cười của cô không có ý từ chối, Đỗ Vệ Kỳ cũng cười, bộ dạng rất vui vẻ.

Đến trước quầy thu ngân, Thẩm Xuân Hiểu xếp đồng đồ ăn vặt và đồ uống lên quầy, đều là những túi nhỏ mà tay cô phải đưa lên đưa xuống những hơn mười lần, nhân viên thu ngân thuận thực quét mặt mã rồi thông báo tổng số tiền. Lúc cô lấy ví ra trả tiền, ngược nhìn lên phía trước quầy thu ngân bên cạnh, đã không thấy Đỗ Vệ Kỳ đâu nữa.

Thẩm Xuân Hiểu xách hai túi đồ trên tay đi ra ngoài cửa, xem ra cũng không nhiều đồ lắm và cũng không quá nặng.

Cách cửa siêu thị không xa, Đỗ Vệ Kỳ ngẩng đầu cười nói: “Nào, để tôi giúp cô!”.

Hai tay anh đã trống trơn, một chiếc Bora đậu gần đó, Thẩm Xuân Hiểu nghĩ chắc anh đã để hết đồ vào trong xe và đặc biệt đến giúp đỡ mình.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười. “Cảm ơn!”

Đỗ Vệ Kỳ đặt túi đồ vào hàng ghế sau rồi giúp cô mở cửa bên ghế lái phụ. Thẩm Xuân Hiểu cũng không khách khí, nói cảm ơn rồi ngồi vào trong.

Hai người đứng là ở cùng một khu, nhưng một người ở tòa nhà phía đông, một người ở tòa nhà phía bắc, giữa hai tòa có một vườn hoa nho nhỏ. Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Thật trùng hợp quá!”.

“Đúng thế, thật trùng hợp! Thế mà trước đây lại không gặp nhau!” Đỗ Vệ Kỳ tươi cười.

Thẩm Xuân Hiểu nghiêng đầu nhìn, cảm thấy rất hài lòng và thậm chí cho anh điểm cao. Lúc đó, Triệu Yên Minh chỉ nói mà không làm, nếu thật sự cô ấy

phát triển quan hệ với Đỗ Vệ Kỳ, nói không chừng bây giờ đã có giấy đăng ký kết hôn rồi ấy chứ. Nhưng com ngon không sợ trời tối, có cô ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ giúp họ vào động phòng.

Xe chạy đến khu nhà, Thẩm Xuân Hiểu muốn về cất đồ trước đã, Đỗ Vệ Kỳ dừng xe, nói mình ở phòng 1802 rồi mỉm cười: “Tôi về trước chuẩn bị, lát nữa cô qua nhé! Hay tôi sang đón cô?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười, nói: “Không cần, tôi có thể tìm được nhà anh mà, tôi cũng chẳng giúp được anh làm gì, nếu giúp ăn uống thì đó chính là thể mặt của tôi!”.

Hai người mỉm cười rồi nói lời tạm biệt.

Về đến nhà, Thẩm Xuân Hiểu cất các loại đồ ăn vặt và nước uống rồi tìm một giỏ hoa quả thủ công. Lần trước Triệu Yến Minh mang hoa quả đến, cô cảm thấy chiếc giỏ này rất đẹp nên giữ nó lại, bây giờ có thể đem ra dùng rồi.

Đặt hoa quả vừa mua vào trong đó, sắp xếp lại một lát là có ngay một giỏ hoa quả.

Sau một hồi sắp xếp, tạo kiểu dáng đẹp đẽ, rồi ngắm nghía lại một lượt, Thẩm Xuân Hiểu thấy khá hài lòng. Bởi thế cô xách giỏ hoa quả đó xuống lầu, đến tòa nhà phía đông.

Nghe thấy tiếng chuông, Đỗ Vệ Kỳ nhanh chóng ra mở cửa. Anh mặc sơ mi trắng, ống tay xắn lên, chiếc tạp dề vẫn đeo trên người, dáng vẻ bận bịu nhưng lại không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai. Thẩm Xuân Hiểu giống như mẹ vợ nhìn con rể, cười tí mắt, nói: “Có người đến ăn kè rồi!”.

Đỗ Vệ Kỳ cười nói: “Xem cô nói kìa, tôi muốn mời cũng không mời nổi ý chứ!”, rồi mời Thẩm Xuân Hiểu vào nhà.

Căn nhà này có ba gian, rất ngăn nắp, sạch sẽ, và quả nhiên không có người thứ ba.

Thẩm Xuân Hiểu dịu dàng cười nói: “Lần đầu đến chơi không thể đến tay không được. Đây là hoa quả tráng miệng mà tôi mang đến”.

Đỗ Vệ Kỳ cười ha ha, chỉ chỉ vào chiếc tạp dề của mình, nói: “Cô ngồi đi, tôi còn một món nữa, sẽ xong ngay thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi trên sofa, nhìn bóng dáng cao to của Đỗ Vệ Kỳ đang tiến vào bếp, cảm thấy nếu mình chỉ ngồi đợi ăn thôi thì thật ngại, nên vội nói: “Có cần tôi giúp gì không?”. Câu nói rất giọng gạo, cô không tự tin về tài nghệ nấu ăn của mình, nếu thật sự phải vào bếp thì không biết cô có giúp gì được anh không.

May mà Đỗ Vệ Kỳ quay đầu cười cười, sáng khoái nói: “Không cần đâu, trong bếp vừa nhiều dầu vừa nhiều khói, sẽ làm bẩn tay cô đấy!”.

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy điệu bộ quay đầu lại cười thật sự nghiêng nước nghiêng thành, đẹp trai vô cùng, mặc dù trong đó có rất nhiều cảm giác cá nhân của cô, ví như cô thích vẻ thông minh của anh, thích phong độ của người có công danh như anh, thích sự quan tâm chu đáo của anh.

Lúc này, cô càng cảm thấy nước phù sa không thể để cho người dung hưởng lợi, dù thế nào cũng phải thuyết phục Triệu Yến Minh, khiến cô ấy suy nghĩ lại thật kỹ, nếu hai người có thể phát triển một chút tình cảm gì đó thì coi như cô đã cống hiến cho xã hội, đó chính là có công giảm thiểu một đôi trai gái lờ thì, công lao vô cùng to lớn. Điều quan trọng nhất là, nếu Triệu Yến Minh thật sự mắc vào lưới tình thì cô cũng không cần phải làm bia đỡ đạn nữa.

Thẩm Xuân Hiểu mãi mê với suy tính hoàn hảo của mình, khéo môi bắt giác nhếch lên nụ cười mỉm, Đỗ Vệ Kỳ bung đồ ăn ra, nhìn gương mặt rạng rỡ nét cười của cô, trong ánh mắt lộ rõ vẻ dịu dàng, như sợ sẽ quấy rầy dòng suy nghĩ của cô nên bước chân anh bắt giác dừng lại.

Không khí yên tĩnh, người ngắm phong cảnh lại không biết mình đã trở thành phong cảnh để người khác ngắm nghía, rất giống với một bức tranh đầy ý tứ, bầu không khí vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ.

Dòng suy nghĩ của Thẩm Xuân Hiểu không biết đã quanh quẩn bao lâu, cuối cùng cũng quay về hiện thực, cô lập tức cảm thấy một cái nhìn đang hướng về phía mình, quay đầu lại thì bắt gặp ngay ánh mắt của Đỗ Vệ Kỳ.

Đỗ Vệ Kỳ định thần lại, như bị người ta nhìn thấu tâm can nên có chút mất tự nhiên, mỉm cười chống chế rồi đặt đĩa thức ăn lên bàn, cười nói: “Xong rồi, có thể bắt đầu ăn cơm rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, khề khàng đứng dậy đến giúp anh một tay, thể hiện rõ sự giỏi giang, hoạt bát của mình. Hai người như đã ngầm phân công công việc từ rất lâu rồi, bát đũa, cốc chén được bày biện đâu vào đấy, trên bàn có ba món mặn và một món canh: thịt thái sợi, xương sườn xốt tương, rau cải xào nấm, canh ba món.

Những món này có đầy đủ hương, sắc, chắc chắn mùi vị cũng không tồi. Thẩm Xuân Hiểu rất vui, thầm nghĩ nếu để Yến Minh đánh giá một cách toàn diện thì những món này đều sẽ được cộng điểm.

Đỗ Vệ Kỳ đã tháo tạp dề ra, tay áo sơ mi trắng vẫn còn xắn cao nhưng lại không hề lếch thếch, ngược lại còn có vài phần tự nhiên, thoải mái. Anh cầm chai rượu vang rót vào hai ly, những ngón tay thon dài, móng tay được cắt gọn gàng. Vừa vào bếp nấu nướng nhưng trên người, trên tay anh lại không hề lưu mùi dầu mỡ, chỉ thoảng mùi hương nhẹ nhàng, thanh khiết.

Thẩm Xuân Hiểu có chút hối hận, nếu vừa rồi cô gọi Triệu Yến Minh cùng đến thì bây giờ, ngồi trước vẻ đẹp trai quyến rũ như thế này, chắc chắn cô ấy sẽ lập tức rạo rực con tim. Nhưng tiếc một điều rằng mình cũng đến đây lần đầu, không thể gọi thêm bạn bè cùng đến để ăn không của người ta được.

Nhưng không sao, sau này quen rồi, cô sẽ tạo nhiều cơ hội cho Yến Minh được tiếp đón long trọng.

Ngoài cửa sổ đã rõ sắc đêm, Đỗ Vệ Kỳ đi bật điện rồi quay lại ngồi trước bàn, cầm ly rượu đế cao đưa cho Thẩm Xuân Hiểu. Sắc rượu đỏ trong cốc qua lớp thủy tinh phát ra thứ ánh sáng màu hổ phách, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn lại càng thêm nồng ấm.

“Cảm ơn!” Thẩm Xuân Hiểu đón ly rượu, cười nói.

Đỗ Vệ Kỳ nhìn Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười cầm ly, dung mạo cô vốn xinh đẹp, nhờ phản chiếu của ánh đèn và ly rượu đỏ lại tăng thêm vài phần xinh tươi, đẹp đẽ, ngón tay trắng nõn nà và màu rượu đỏ cùng tôn thêm vẻ đẹp của nhau, thật giống với câu mà người xưa thường nói, những ngón tay ngọc nõn nà. Đỗ Vệ Kỳ lại có chút bối rối, bất giác ngẩn ngơ.

Thức ăn thơm phức, Thẩm Xuân Hiểu không phát hiện ra tình cảm khác biệt trong ánh mắt Đỗ Vệ Kỳ, cô lấy thân phận bạn bè hàng xóm mà vui vẻ thoải mái nếm đồ ăn và rượu vang, cười tươi như hoa.

Một bữa tối cả chủ và khách đều rất đổi vui vẻ.

Ăn xong, Đỗ Vệ Kỳ tiễn cô ra cửa rồi định tiễn xuống tận dưới lầu.

Thẩm Xuân Hiểu tuy tính tình cởi mở nhưng cũng ngại ngùng khi nhận được sự nhiệt tình như thế, vội khước từ: “Tôi tự về được rồi, anh đừng tiễn nữa”.

Đỗ Vệ Kỳ cười nói: “Tôi không chỉ tiễn cô thôi đâu, vừa mới ăn xong, tôi cũng muốn xuống đi bộ một lát. Hơn nữa, chúng ta ở cùng một khu, cho dù có tiễn cô về đến tận nhà cũng chẳng bao xa”.

Thẩm Xuân Hiểu ngẫm nghĩ giây lát, không khỏi bối rối, những người đàn ông trên đời này đa phần đều có phong độ, nho nhã, lịch sự, chỉ có Lư Hạo Tường là khác người, bụng dạ hẹp hòi, ăn miếng trả miếng. May mà sau khi tan ca, cô không phải đối diện với cái bộ mặt đáng ghét đó nữa, niềm vui của cô vẫn có ở khắp mọi nơi. Thế là cô dịu dàng mỉm cười, không khước từ anh nữa.

Ra khỏi thang máy, đi chưa được bao lâu thì đến khu phong cảnh xanh hóa, tuy dưới ánh đèn đường, những cây cối sắc xanh đều trở thành màu đen, nhưng không khí tĩnh lặng, môi trường trong lành, luôn khiến người ta thấy dễ chịu.

Đỗ Vệ Kỳ chậm bước, cười nói: “Tôi rất thích nơi đây, lúc đầu quyết định mua nhà ở đây chính là thích môi trường trong lành này đấy. Bởi thế, sau khi ăn tối tôi thường đến đây dạo bộ”.

Thẩm Xuân Hiểu ngày thường luôn đề suy nghĩ vào công việc, đôi lúc lại bị Triệu Yến Minh hại cho khôn khéo, đâu còn tâm trí để nhận ra phong cảnh đặc biệt nơi đây trong màn đêm chứ? Vừa nghe Đỗ Vệ Kỳ nói, lại từ từ lĩnh hội, cô cảm thấy một năm sống ở đây quả là vô vị, chưa hề cảm nhận dù chỉ một lần sự yên tĩnh và trong lành nơi này, cũng bất giác bước đi thật chậm.

Hai người sánh bước bên nhau, tuy mỗi người đều chạy theo những suy nghĩ riêng của mình song trong mắt người ngoài thì họ thật sự là một đôi trai tài gái sắc.

Đang lúc thư thái, điện thoại của Thẩm Xuân Hiểu bỗng đổ chuông. Cô lấy điện thoại ra xem, cười áy náy với Đỗ Vệ Kỳ rồi đi sang một bên nghe điện thoại.

Người gọi đến là Lư Hạo Tường, Thẩm Xuân Hiểu đứng quay lưng lại Đỗ Vệ Kỳ, chau mày trầm ngâm: Giờ tan ca, anh ta lại có chuyện gì không biết?

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy cuộc gọi này đúng là đồ quỷ nhiễu đáng ghét. Nhưng Lư Hạo Tường chưa bao giờ gọi điện đến trong giờ tan ca để tiếp tục những lời lẽ đánh thép lúc ban ngày, chắc có chuyện quan trọng gì đó, cũng có thể là việc công, cô không thể để lỡ công việc được.

Cô suy tính, xem ra anh ta có đáng ghét đến thế nào đi nữa thì mình cũng phải nhận cuộc gọi này.

Thẩm Xuân Hiểu nhấn nút nghe, cố gắng nhỏ giọng nhưng cũng không ngăn nổi sự chua ngoa, nói: “Giám đốc Lư, anh quen với mấy giờ bên Mỹ rồi sao? Bây giờ là mấy giờ rồi, anh biết không?”.

Giọng nói của Lư Hạo Tường truyền đến trong điện thoại, đầy vẻ chế giễu: “Haizzz, Giám đốc Thẩm quả nhiên rất có ý thức về thời gian. Tôi thấy kỳ lạ, nghe nói có người nào đó còn chưa gặp được tổng giám đốc của trung tâm thương mại Hoa Vũ nữa. Dù có ý thức về thời gian đến mấy, nhưng công việc không có hiệu quả thì chẳng phải cũng vô nghĩa sao?”.

“Đó là chuyện của tôi, anh ít can thiệp vào công việc của tôi giùm cho!” Thẩm Xuân Hiểu then quá hóa giận, đây đúng là cái gai trong lòng cô, nghĩ đến mà thêm bực bội. Tổng giám đốc của Hoa Vũ luôn tránh mặt cô, bao nhiêu suy tính đều thành công cốc, ngay cả một lời đáp lại cũng chẳng có. Bây giờ Lư Hạo Tường không nhắc tới chuyện khác mà chỉ nói đến chuyện này, rõ ràng đang cố ý làm nhục cô, hơn nữa phi đao lại rất chuẩn, luôn đâm vào chỗ đau nhất của cô.

“Tôi cũng có muốn thế đâu, nhưng ai bảo công việc của chúng ta lại có mối tương quan đến nhau như môi hở răng lạnh chứ? Cô định dùng năng lực công việc như thế để phát triển thiết kế hoàn mỹ của bộ phận Thiết kế chúng tôi sao? Tôi có nên sớm chuẩn bị tâm lý, không nên ôm ấp hy vọng hão huyền đối với cô để tránh đến lúc lại quá thất vọng không nhỉ?”

“Lư Hạo Tường, anh gọi điện đến để bới móc tôi sao?” Thẩm Xuân Hiểu kìm nén cơn giận nhưng giọng nói vẫn lộ rõ vẻ bực tức. “Tôi đã tan ca rồi, thế mà anh không để cho tôi được yên tĩnh à? Xin anh có chút phong độ của đáng mày râu đi, được không?”

“Bối móc? Tôi không rồi hơi đến thế!” Giọng nói của Lư Hạo Tường uể oải, vẻ chẳng liên quan gì đến mình. “Có điều tôi đang ở câu lạc bộ Đào Xanh, nhìn thấy ngài tổng giám đốc Vương gì gì đó của Hoa Vũ đang chơi bowling, người chơi cùng anh ta chính là vị quản lý bộ phận Thị trường của Công ty Long Khánh. Tôi có lòng tốt, lại luôn công tư phân minh, độ lượng, cho nên mới gọi điện nói với cô một tiếng, còn có hứng hay không là việc của cô.”

Thẩm Xuân Hiểu kinh ngạc, Tổng giám đốc Vương của Hoa Vũ? Quản lý bộ phận Thị trường của Long Khánh? Đây chính là hai quả pháo mả. Con phần nộ vừa rồi bỗng chốc vượt ra ngoài chín tầng mây, thông tin này khiến cô thật sự sốc, biến cố bất ngờ làm cô thấy sững sờ, vội nói: “Lư Hạo Tường, không phải anh đang đùa tôi đấy chứ? Anh có chắc chắn mình không nhìn nhầm không?”.

Công ty Long Khánh là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của công ty Xuân Hiểu, hai công ty có thực lực tương đương, đang hằm hè nhau để đim đối phương xuống hàng sau mình, từ trước tới giờ luôn cạnh tranh quyết liệt. Thứ để cạnh tranh chính là thực lực, là thiết kế, là sản phẩm, đồng thời cũng chính là thủ đoạn của người quản lý bộ phận Thị trường.

Từ tình hình hiện tại có thể thấy, mục tiêu chiến lược của đối phương giống với công ty cô, cũng nhắm vào quầy chuyên dụng của trung tâm thương mại Hoa Vũ, hơn nữa, họ còn đi trước được một bước.

Đây là tin khá quan trọng.

Biết mình biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, bây giờ cô đã biết được vấn đề then chốt là trong những đối thủ cạnh tranh của cô có cả Long Khánh, xem ra phải điều chỉnh lại sách lược thôi.

Nhưng, cô đã nỗ lực lâu như thế rồi mà vẫn chưa gặp được Tổng giám đốc Vương của Hoa Vũ, còn người quản lý bộ phận Thị trường của Long Khánh lại đã xây dựng được mối quan hệ nhất định với Tổng giám đốc Vương, từ điểm này có thể thấy, cô đã chậm chân một bước.

“Giám đốc Thẩm, nếu tôi không quan tâm đến thiết kế của tôi thì cô tưởng tôi thật sự ăn no rồi dừng mớ đi gọi điện cho cô sao?” Lư Hạo Tường rõ ràng rất không thoải mái với lời chất vấn vừa rồi của Thẩm Xuân Hiểu, anh nói giọng lạnh lùng rồi cúp điện thoại.

“Này, này...” Đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh tút tút.

“Đồ nhỏ nhen!” Thẩm Xuân Hiểu hậm hực, nắm chặt điện thoại rồi suy tính một hồi lâu, trong đầu đã có quyết định. Quay lại, thấy Đỗ Vệ Kỳ đứng cách đó vài bước chân đang mỉm cười nhìn mình, cô áy náy nói: “Thật ngại quá, anh Đỗ, tôi có chút việc phải đi. Cảm ơn anh vì bữa tối và sự tiếp đãi nhiệt tình, hôm khác tôi sẽ mời anh ăn!”. Nói rồi, cô quay người bước ra cổng khu chung cư.

Đỗ Vệ Kỳ vội nói: “Cô đi đâu để tôi đưa cô đi?”.

“Cảm ơn anh, tôi không nên làm phiền anh nữa.” Thẩm Xuân Hiểu ngoái lại cười nói: “Tôi gọi taxi, bye bye!”.

Thẩm Xuân Hiểu như được lấp thêm bánh xe lửa ở dưới chân, thoáng cái đã đi tới giao lộ, vẫy taxi rồi nói với bác tài sau khi đã lên xe: “Câu lạc bộ Đào Xanh, phiền bác đi nhanh một chút!”.

Bác tài vâng một tiếng, thấy cô có vẻ rất vội nên nhanh chóng đạp chân ga, chiếc xe lao vút đi.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn dòng xe qua lại ngoài cửa kính và con đường được ánh điện phản chiếu dưới màn đêm mà lòng thầm lo lắng. Tuy chưa gặp anh chàng Vương Chấn Duy đó nhưng cô cũng chẳng lạ gì anh ta.

Đối với người phụ trách bộ phận Thị trường thì việc nắm bắt thông tin của tất cả những nhân vật quan trọng chính là công việc nền tảng. Cô hiểu về người này không ít. Vương Chấn Duy không chịu gặp cô, chắc chắn vì hiện tại các công ty thời trang đang trong tình trạng vàng thau lẫn lộn, anh ta cho rằng công ty cô cũng giống như một số xí nghiệp hạng ba, nhưng đó chỉ là suy nghĩ nông cạn và không hề nắm được những thông tin cơ bản về chất lượng cũng như kiểu dáng sản phẩm của công ty cô. Đây chính là công việc mà Thẩm Xuân Hiểu phải giải quyết, vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần gặp được anh ta thì nhất định cô sẽ tạo nên bước đột phá.

Do vậy, với thông tin Lư Hạo Tường cung cấp, cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đây thật sự vừa là cơ hội vừa là thách thức, có thể gặp được Vương Chấn Duy là việc tốt, nhưng quản lý bộ phận Thị trường của công ty đối thủ cũng có mặt ở đó nên mọi vấn đề sẽ không đơn giản.

Hy vọng tối nay cô sẽ tạo nên một khâu đột phá, còn về vấn đề khi nào mới khiến Tổng giám đốc Vương có ấn tượng về mình thì chỉ có thể căn cứ vào tình hình mới quyết định được.

Xe dừng lại trước cổng câu lạc bộ Đào Xanh, Thẩm Xuân Hiểu mau chóng trả tiền, xuống xe rồi bước thẳng đến cổng lớn nhưng lại bị nhân viên bảo vệ lịch sự ngăn lại.

Đào Xanh là một câu lạc bộ vui chơi giải trí cao cấp, thực hiện chính sách hội viên, chỉ có hội viên mới được vào, đương nhiên, nếu đi cùng hội viên thì cũng có thể vào. Nhưng Thẩm Xuân Hiểu không phải là hội viên của Đào Xanh, lại chỉ đến một mình, bởi thế khi nhân viên bảo vệ mời cô xuất trình thẻ hội viên, cô mới nhớ ra mình đã đi vào quá lỗ mãng.

Không vào được câu lạc bộ thì cũng chẳng thể gặp được Vương Chấn Duy, mà cô cũng không thể đứng ở bên ngoài để đợi mãi được.

Nghĩ đến cảnh Vương Chấn Duy đang ở bên trong cười cười nói nói với vị quản lý Thị trường của Long Khánh, nghĩ đến quầy chuyên dụng của Hoa Vũ có thể sẽ từ chối sản phẩm của công ty mình ngay từ ngoài cửa, Thẩm Xuân Hiểu vô cùng buồn phiền lo lắng, nếu vào được trong đó thì nhất định cô sẽ nghĩ ra cách! Chán nản đi đi lại lại mấy vòng, Thẩm Xuân Hiểu thực sự không nghĩ ra cách nào, cuối cùng đành thê thảm rút điện thoại ra, liếc nhìn ẩn một dãy số.

Giọng Lư Hạo Tường ở đầu dây bên kia vang lên sau bốn tiếng chuông: “Ồ, tôi không nhìn lầm chứ? Là mặt trời mọc đằng tây hay bà cô không cẩn thận nên ăn nhầm số thế? Thật khiến tôi vô cùng kinh ngạc đấy!”.

Quyết định gọi cuộc điện thoại này, Thẩm Xuân Hiểu đã cảm thấy mình vô cùng nhục nhã, nếu không phải hiện tại chẳng nghĩ ra cách gì thì cô sẽ không bao giờ chịu cúi đầu như thế. Phản ứng của Lư Hạo Tường tuy đúng như dự liệu nhưng cô vẫn khó có thể chịu đựng nổi, đang định phản pháo thì ánh mắt lướt qua khuôn mặt của nhân viên bảo vệ, bên lập tức quay về hiện thực, cơn bức tức bỗng tiêu tan, hơi cúi người xuống và cũng không thể không cúi đầu, nói: “Giám đốc Lư, tôi đang ở ngoài cổng cầu lạc bộ Đào Xanh!”.

Giọng Lư Hạo Tường đầy nhạo báng: “Đúng bốn mươi phút đến nơi, quả là không tồi. Nhưng, Giám đốc Thẩm, chúng ta khi ở cơ quan là đồng nghiệp, là ngang, khi tan ca rồi thì cũng chẳng hơn gì người dung, tôi căn bản không muốn nhúng tay vào công việc nội bộ của bộ phận Thị trường các cô, lộ trình và kế hoạch của cô hoàn toàn không cần thiết phải báo cáo với tôi!”.

Báo cáo, ai báo cáo với anh chứ, lại còn đề cao bản thân nữa. Cô đã chịu cúi mình như thế rồi, có cần phải nói trắng ra nữa không? Thẩm Xuân Hiểu biết dù mình có tức giận thế nào đi chăng nữa cũng chẳng có kẻ sách nào khả thi, bởi thế đành tiếp tục kiềm chế cơn bức bối, nói: “Tôi không phải là hội viên nên không thể vào được!”.

“Ồ, hóa ra là như thế!” Lư Hạo Tường chuyển đề tài, chậm rãi nói: “Cô định đứng ở ngoài đó đợi sao? Ừm, cách này cũng không tồi, chắc là khó khăn lắm Giám đốc Thẩm mới nghĩ ra. Cô gọi điện là muốn cung cấp thông tin cho tôi à? Giám đốc Thẩm, hình như tôi không có nghĩa vụ ấy nhỉ?”.

Đã biết rõ rồi còn có ý hỏi, Thẩm Xuân Hiểu thực sự muốn rời khỏi đó, nhưng nghĩ đến quầy chuyên dụng ở Hoa Vũ, nghĩ đến tình hình hiện tại của bộ phận Thị trường, nghĩ đến sự bất đồng với bộ phận Thiết kế, thấy tà hạ mình bấy giờ còn hơn sau này lúc nào cũng phải cúi đầu khuất phục, thế là cô nhẫn nhục nói: “Giám đốc Lư, có thể phiền anh đưa tôi vào đó không?”.

“Haizz, cô đang khần cầu tôi sao?” Tiếng cười của Lư Hạo Tường lộ rõ vẻ dương dương tự đắc, khiến Thẩm Xuân Hiểu chỉ muốn đi luôn vào đường truyền điện thoại để bóp chết người ở đầu dây bên kia. Cười mấy tiếng, rồi anh mới nói: “Nhưng tôi cũng không phải là hội viên!”.

Thẩm Xuân Hiểu đã kiềm chế lắm rồi, có thể nhịn được gì thì đã nhịn, nhưng cơn giận xé lăm cũng quặn, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói trong tức giận: “Lư Hạo Tường, anh là đồ khốn!”.

Đối phương không đáp trả, cô thẳng tay tắt điện thoại.

Vô duyên vô cớ chịu đựng sỉ nhục, hơn nữa còn tự dẫn thân đến cho người ta sỉ nhục chứ, Thẩm Xuân Hiểu trong lòng vô cùng phiền muộn, nhưng phiền muộn rồi cũng thế, sự việc chưa được giải quyết và cô vẫn không thể vào được cầu lạc bộ.

Nghĩ ngợi giây lát, cô liền gọi điện cho Triệu Yến Minh.

Điện thoại vừa kết nối thì tiếng ăn uống linh đình ở đầu dây bên kia đã vọng thẳng vào tai, vô cùng ồn ào, xem ra cô ấy đang nâng chén thù chén tạc rồi. Thẩm Xuân Hiểu không thêm quan tâm, đi luôn vào vấn đề chính: “Yến Minh, cậu có cách nào giúp tớ vào được cầu lạc bộ Đào Xanh không?”.

“Vào đó làm gì?” Triệu Yến Minh nói: “Tớ cũng có phải hội viên ở đấy đâu, cậu biết mà”.

“Đương nhiên là tớ biết, nhưng vấn đề này chẳng lẽ không thể nhờ vào mối quan hệ của một tổng biên tập như cậu sao?” Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Xin cậu hãy giúp tớ, tớ đang đứng ở ngoài cổng cầu lạc bộ đấy!”.

“Giờ tớ không thể đi khỏi đây được.” Tiếng ồn ào nhỏ đi một chút, xem ra Triệu Yến Minh đã đi đến một góc để nghe điện thoại, cô khó xử nói: “Tớ cũng chẳng thể cứ gặp ai là hỏi xem người đó có phải là hội viên cầu lạc bộ Đào Xanh không được!”.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ, cô ấy nói cũng đúng. Nghe thấy ở đầu dây bên kia có người gọi Triệu Yến Minh, Thẩm Xuân Hiểu liền hướng ánh nhìn về phía cổng cầu lạc bộ, trong lòng có chút thất vọng nhưng ngoài miệng vẫn nói thoải mái: “Thôi vậy, cậu bận gì thì cứ làm đi, tớ sẽ tự nghĩ cách”.

Tắt điện thoại, cô lại gọi cho mấy người bạn, không phải họ bạn, chỉ là họ không phải hội viên. Cô thất vọng thờ dãi một tiếng, thế nào gọi là lỗ mất cơ hội chứ? Có lẽ cũng giống như tình hình hiện tại của cô.

Đã không vào được, lại phải phí sức ở đây, Thẩm Xuân Hiểu vô cùng thất vọng, cái quy định khỉ gì chứ, không phải hội viên thì không được vào, thật là kỳ quái. Cô bức bối nghĩ rồi chán nản, quyết định rời khỏi đó, coi như chưa từng nghe gì đến tin tức này, không để ý thì cũng chẳng buồn lòng.

Đã quay người đi rồi nhưng lòng vẫn không cam chịu, Thẩm Xuân Hiểu quay đầu nhìn lại một lần nữa, trên gương mặt và trong ánh mắt đều là nét hậm hực. Đúng lúc ấy, một anh chàng mặc đồ vest từ trong đó đi ra rồi bước thẳng đến chỗ Thẩm Xuân Hiểu, hỏi: “Xin hỏi, cô là cô Thẩm phải không?”.

Thẩm Xuân Hiểu dừng bước, trả lời: “Tôi đây!”.

Người đó mỉm cười nói: “Cô Thẩm, tôi là quản đốc của khu tennis trong cầu lạc bộ Đào Xanh, bạn cô đang đánh tennis trong đó, anh ấy bảo tôi ra dẫn lối cho cô!”.

“Bạn tôi? Là ai thế?”

Vị quản đốc nọ tiếp tục mỉm cười nói: “Cô Thẩm vào là sẽ biết ngay thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu sững sờ, anh ta nói thế là có ý gì chứ, cô có thể vào được câu lạc bộ Đảo Xanh ư? Cho dù người đó là bạn bè thế nào, cho dù người đó có là ai, nếu vào được trong câu lạc bộ chẳng phải có thể gặp được Tổng giám đốc Vương và công việc sẽ tiến triển thêm một bước theo chiều hướng tốt đẹp sao? Suy nghĩ một hồi, về mặt cô bỗng chốc thay đổi một trăm tám mươi độ, tươi cười nói: “Thế phiền anh quá!”.

Quản đốc mỉm cười thân thiện. “Cô Thẩm khách khí quá, mời cô!”

Có vị quản đốc này dẫn đường, nhân viên bảo vệ đương nhiên không ngăn cản nữa, Thẩm Xuân Hiểu có thể vào trong thuận lợi. Quản đốc dẫn cô đi qua các hành lang, sau đó chỉ về phía trước, mỉm cười nói: “Cô Thẩm, phía trước chính là tòa nhà chơi tennis, bạn cô đang ở đó!”.

Thẩm Xuân Hiểu khách sáo nói: “Cảm ơn!”.

“Hy vọng cô Thẩm chơi vui vẻ, cần gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào!” Quản đốc mỉm cười lịch sự làm động tác xin cứ tự nhiên rồi rời đi.

Thẩm Xuân Hiểu đang định đi qua đó thì điện thoại đổ chuông.

Cô lấy điện thoại lên xem, là Triệu Yến Minh gọi đến, cô ấy nói: “Xuân Hiểu, cậu đã vào được Đảo Xanh chưa? Trương Hường Dương là hội viên ở đó, tớ vừa gọi cho anh ấy đấy!”.

“Tớ vào được rồi!”

Đầu dây bên kia vẫn vô cùng ồn ào, nghe nói Thẩm Xuân Hiểu đã vào được câu lạc bộ, Triệu Yến Minh nói: “Vào được thì tốt rồi. Tớ đang bận nên không trò chuyện nhiều được, bye bye!”.

Cúp máy, Thẩm Xuân Hiểu quyết định đến nhà đánh tennis xem anh bạn đã bảo vị quản đốc ra đón mình là ai để cảm ơn người ta trước.

Người trên sân tennis không nhiều, không ít người đang ngồi trên dãy ghế ở bên nghỉ ngơi, Thẩm Xuân Hiểu liếc nhìn một lượt về phía đó, chả có ai quen, cô lại lướt ánh mắt lên sân tennis, chỉ có sáu người đang đánh bóng, đội thứ nhất là một nam một nữ, cô đều không quen biết, tổ thứ hai có hai nam, cô cũng chẳng quen.

Khi đó, người ở đội thứ ba đã chơi một nền ra sân nghỉ ngơi, anh chàng ở phía sau mặc bộ đồ thể thao sọc xanh trắng, đang lau mồ hôi trên mặt, chính là Từ Trị Kiến.

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bất ngờ, lẽ nào Từ Trị Kiến đã giúp mình, nhưng sao anh ta lại biết mình muốn vào câu lạc bộ nhỉ? Đúng rồi, anh ta tham gia vào Hiệp hội Thước kiềng, chắc chắn là bạn của Trương Hường Dương, có thể Trương Hường Dương đã gọi điện cho anh ta.

Nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu, Từ Trị Kiến cũng vô cùng bất ngờ, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói: “Cô Thẩm đến rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu vẫn còn cảm kích, cũng cười đáp lại: “Vâng!”.

“Đợi chút!” Từ Trị Kiến về mặt tươi cười, đi một lát rồi cầm về hai lon coca, đưa cho cô một lon, nói: “Cô ngồi trước đi! Hay là lát nữa chúng ta chơi một trận?”.

Thẩm Xuân Hiểu không cầm lon coca bởi còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm, cô hươ hươ tay rồi nói: “Không cần đâu, anh Từ, thật sự cảm ơn anh! Tôi còn có chút việc khác phải tới sân bowling nên xin phép đi trước!”.

“Cô khách sáo quá, chỉ là việc dễ như trở bàn tay thôi mà!” Từ Trị Kiến cứ ngỡ Thẩm Xuân Hiểu cảm ơn mình vì lon coca nên cười nói: “Tôi cũng mới đánh bowling xong, hay tôi đưa cô đến đó nhé!”.

Ý của Từ Trị Kiến rất rõ ràng, nhưng Thẩm Xuân Hiểu không muốn chuốc thêm phiền phức, hơn nữa, cô đến đây vì công việc, nếu đi cùng Từ Trị Kiến thì thật sự có nhiều điều bất tiện. Bởi thế cô vội mỉm cười từ chối: “Không cần đâu, anh vừa chơi tennis xong nên phải nghỉ ngơi một lát chứ. Tôi cũng chẳng có việc gì nên muốn đi đến đó chút thôi, lát nữa tôi sẽ quay lại”.

Lúc này, Lư Hạo Tường từ nhà vệ sinh đi ra, vừa nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu đang trò chuyện với Từ Trị Kiến, anh chậm chậm dừng bước, ánh mắt lạnh lùng. Nụ cười của Thẩm Xuân Hiểu vô cùng thân thiết, nhìn ở cự li xa như thế vẫn có thể nhận ra, thân hình cô cao gầy, gương mặt xinh xắn, cử chỉ khéo léo, rất lịch sự và có phong cách, đây chính là nẫu người phụ nữ đô thị điển hình. Vẻ đẹp ấy khác hẳn với nét lạnh nhạt ngày thường cô dành cho anh.

Cô gái này, chỉ thích hợp để nhìn ngắm từ xa thôi, vì khi ấy, trên người cô toát lên vẻ nguy trang đẹp nhất. Nếu không phải vì công việc khó tránh được sự tiếp xúc thường xuyên khiến anh nhìn rõ vẻ chân thực nhất của cô thì có lẽ, anh cũng giống như anh chàng chí tiện vô song kia, ngỡ rằng cô thật sự là một thực nữ.

Anh không lập tức đến đó, hơn nữa đối với việc nhờ người đưa cô vào đây, anh cũng không mong đợi có được lời cảm ơn của cô.

Thẩm Xuân Hiểu và Từ Trị Kiến đã mỉm cười chào tạm biệt, thấy cô đi ra, Lư Hạo Tường liền đến lấy đồ đạc của mình và cũng rời khỏi sân tennis.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Xuân Hiểu đến câu lạc bộ Đào Xanh, câu lạc bộ này bên ngoài quản lý nghiêm ngặt nhưng bên trong lại rất thoải mái, chỉ cần vào được thì đều là khách hàng, đều là Thượng Đế. Nhân viên phục vụ vô cùng lịch sự và nhiệt tình, cô vừa hỏi đã lập tức có người nói cho cô biết sân chơi bowling ở đâu, hơn nữa còn chu đáo dẫn cô đến đó.

Thẩm Xuân Hiểu bước đi vội vã, từ lúc bắt xe tới đây đến giờ cũng được gần một tiếng đồng hồ, vị quản lý bộ phận Thị trường của Long Khánh chắc cũng có thể tóm được rất nhiều cơ hội đề cập với Tổng giám đốc Vương về chuyện đưa trang phục công ty mình vào quầy chuyên dụng của Hoa Vũ. Bản thân đã đánh mất cơ hội quan trọng, nếu cuối cùng vẫn không thể đưa được sản phẩm vào trung tâm thương mại Hoa Vũ thì không biết Lur Hạo Tường còn chế giễu cô đến mức nào.

Sân bowling đông người hơn sân tennis, Thẩm Xuân Hiểu đi tìm lần lượt nhưng không nhìn thấy Vương Chấn Duy đâu cả. Cô tìm lại một lần nữa, vẫn không thấy người đâu. Đã tìm kỹ khắp lượt như thế rồi mà vẫn không thấy anh ta, thế thì chỉ có thể giải thích rằng Vương Chấn Duy vốn không có ở đây.

Hy vọng để rồi dần thất vọng, bỗng trong đầu nảy ra một suy nghĩ, liệu thông tin mà Lur Hạo Tường cung cấp có đáng tin như thế không? Có lẽ anh ta chỉ nói thế để báo thù mình ban sáng đã không nể nang gì anh ta.

Loại người như Lur Hạo Tường đúng là lòng dạ tiểu nhân, có thù ắt báo, nói gì mà Vương Chấn Duy và quản lý Thị trường của Long Khánh đang ở đây chứ? Nói không chừng anh ta bịa đặt, muốn mình nóng lòng nóng ruột, khiến mình mất đi lý trí, lộ rõ vẻ lo lắng trước mặt anh ta để anh ta cười nhạo.

Nếu không thì vì sao anh ta không đích thân ra đưa mình vào? Có lẽ là anh ta vốn không ở trong câu lạc bộ này, lại càng không thể nhìn thấy Vương Chấn Duy và người nào đó đang ở cùng nhau, hơn nữa, như anh ta đã nói, anh ta cũng chẳng phải là hội viên ở đây.

Thẩm Xuân Hiểu càng nghĩ càng cảm thấy có thể là như thế, trong lòng bỗng trào dâng nỗi oán hận. Cô ghét nhất loại người công tư bất phân và dùng việc công để báo thù riêng, Lur Hạo Tường, anh đúng là vô cùng tiểu nhân.

Vì bản thân không đủ bình tĩnh, vì một tin tức không xác thực mà vội vàng đến câu lạc bộ này, Thẩm Xuân Hiểu có chút kích động, được thôi, Lur Hạo Tường, anh không chịu làm ngày mồng một thì tôi cũng sẽ không làm ngày rằm, anh đã đối phó với tôi như thế, tôi cũng sẽ cho anh mở to mắt ra mà xem.

Trong lòng cô thầm nghĩ rằng nghiêng lợi đến mấy chục lần, cuối cùng chỉ có thể hậm hực ra khỏi sân bowling, cô muốn tìm Lur Hạo Tường tính sổ.

Tại đại sảnh của câu lạc bộ, Thẩm Xuân Hiểu vừa ngẩng mặt lên thì gặp ngay Lur Hạo Tường, nhìn bộ dạng có vẻ đang muốn rời khỏi đây, anh đã thay bộ đồ thể thao bằng trang phục thường ngày, thân hình cao lớn khỏe mạnh khiến bộ quần áo hết sức bình thường trở nên rất đối hấp dẫn. Theo như lời nói của Thẩm Xuân Hiểu thì anh chính là người ra về ta đây nhơ nhả.

Oan gia thù địch, Thẩm Xuân Hiểu hậm hực khí thế xông thẳng tới mục tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Thủ Tình Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chuyện thị phi

Chúng ta luôn không nhìn thẳng vào vấn đề, những vấn đề thị phi ấy mãi khiến người ta đau đầu nhức óc. Em sẽ chờ đợi tình yêu nở rộ vào buổi bình minh, nhất định sẽ là một tình yêu đẹp.

Chuyện thị phi – Phạm Vũ Kỳ

Lur Hạo Tường đương nhiên cũng nhận thấy ánh mắt như đao như kiếm của Thẩm Xuân Hiểu, anh nghiêng đầu nhìn một cách chuẩn xác. Bốn mắt giao nhau, hai mắt Thẩm Xuân Hiểu bùng bùng con thịnh nộ, Lur Hạo Tường cũng giương mắt nhìn lại, có vẻ đúng như dự liệu nên không ai ngạc nhiên.

Thẩm Xuân Hiểu bước đến gần, hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào anh, hậm hực nói: “Lur Hạo Tường, anh thật tiểu nhân!”.

“Cô nghe nanh múa vuốt như thế để báo đáp lại thông tin tôi đã cung cấp cho cô sao?” Anh thân hình cao lớn, chỉ cần hơi cúi mắt xuống là có thể dễ dàng lộ ra ánh nhìn cao ngạo. “Đại Giám đốc Thẩm, cô làm ơn phân biệt rõ năng lực được không?”

“Anh lừa tôi, chẳng phải anh đang cố ý làm khổ tôi sao?” Cãi vã nhau ở ngay đại sảnh thế này thật mất phong độ, tuy người trước mặt khiến cô hận đến mức muốn giết chết anh ta nhưng cô vẫn có chừng mực, cố nhỏ giọng.

Lur Hạo Tường đánh mắt quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng nhạo báng: “Giám đốc Thẩm, chẳng phải nội tiết của cô rất tốt sao? Tôi cũng xin nhắc nhở cô một chút, phụ nữ hay cáu gắt mau già lắm, cô đã già vậy rồi mà vẫn hay bực tức đến thế à? Lẽ nào cô thật sự muốn làm gái ế đến cùng, làm tè thiên đại thừa[1] rồi cuối đời lấy bằng khen?”.

[1]. Chữ “Thánh” và chữ “Thừa” có cùng âm đọc là “shèng”.

“Tôi già hay không là chuyện của tôi, anh mượn việc công để trêu đùa tôi thì đúng là đồ hẹp hòi, ích kỷ, nham hiểm, hạ lưu!”

“Cô quá đề cao bản thân rồi, tôi trêu đùa cô sao? Cô cảm thấy tôi có thể lãng phí thời gian vàng bạc của mình để trêu đùa cô à?” Lư Hạo Tường bị Thẩm Xuân Hiểu quả mắng nên trong ánh mắt cũng có tia giận dữ, lời nói vẫn không hề thô tục, nhưng chắc chắn là viên đạn bọc đường, à không, phải là tên lửa bọc đường mới đúng, sức sát thương của nó khiến người ta phải sợ hãi.

“Thế vì sao anh lừa tôi?” Thẩm Xuân Hiểu hai mắt tràn đầy căm phẫn. “Tổng giám đốc Vương không hề có mặt tại sân chơi bowling! Anh báo thù tôi chuyện ban sáng chứ gì? Muốn chiếm giữ hết thời gian sau khi tan ca của tôi, để tôi đi giữa dòng xe cộ mà ôm ấp hy vọng rồi vội vàng tới đây, chạy ngược chạy xuôi đi tìm người, phối hợp ăn ý với trò đùa quái đản của anh chứ gì?”

“Giám đốc Thẩm, đầu óc cô chứa đầy nước hay sao? Tôi thấy nếu đổ thêm chút nước nữa vào là có thể nuôi được cá đấy!” Lư Hạo Tường cười giễu cợt, nói: “Tôi gọi điện cho cô từ lúc nào? Bây giờ là mấy giờ rồi? Tôi có thể bảo đảm rằng Vương Chấn Duy ở nguyên chỗ đó mà đợi cô không? Xin cô hãy động não chút đi, vì những lời nói không suy nghĩ từ miệng Giám đốc Thẩm phát ra ấy, với tư cách là đồng nghiệp, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay cho cô!”.

“Anh...” Thẩm Xuân Hiểu bỗng cứng họng, đúng rồi, tuy nhận được cuộc gọi, cô lập tức đến đây, nhưng cũng phải hơn bốn mươi phút, quãng thời gian này rất nhiều khả năng có thể xảy ra. Thế thì rõ ràng mình gây chuyện vô duyên vô cớ rồi, rõ ràng bị đuối lý rồi.

“Cuối cùng thì cũng ghi nhận lòng tốt rồi sao?” Thấy Thẩm Xuân Hiểu há miệng cứng lưỡi, Lư Hạo Tường cười đắc thắng, nói với ngữ khí bỏ thí: “Tôi là người luôn có tấm lòng quảng đại không chấp kẻ tiểu nhân, thôi thì tha thứ cho cô một lần. Nhưng, cô cũng đã không biết phải trái mà chửi rủa tôi một trận, cho dù tôi không tính toán thì chẳng phải cô cũng nên có lời xin lỗi hay sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu cắn môi nhìn anh, vì tức giận mà hai má cũng ửng đỏ, vì đuối lý mà hơi thở cũng khó khăn, một khuôn mặt xinh đẹp mà đầy sinh động. Chỉ có hai từ “Xin lỗi” nếu đối diện với người khác, cô có thể dễ dàng nói ra, nhưng đứng trước Lư Hạo Tường, miệng lưỡi bỗng chốc cứng đờ. Huống hồ, lời xin lỗi cần phải tự nguyện nói ra, còn đứng trước yêu cầu mà anh cho rằng rất đối tự nhiên nhưng trên thực tế lại tính toán hơn thiệt ấy, cô sao có thể nghẹn ngào nói ra được chứ?

Bị nhìn chăm chăm, Lư Hạo Tường tỏ vẻ chẳng hề để tâm, anh khẽ nheo mắt, ra điều vô cùng rộng lượng: “Thôi vậy, phụ nữ luôn không hiểu lý lẽ mà, cho dù đuối lý cũng sẽ không thẳng thắn thừa nhận lỗi lầm của bản thân, nam nhi không chấp phụ nữ, tôi hà tất phải lãng phí thời gian chứ. Cô Thẩm, bây giờ tôi có thể đi được chưa?”.

“Anh cứ đi! Tốt nhất hãy biến khỏi mắt tôi!” Thẩm Xuân Hiểu trong lòng vô cùng ám ức, trong một buổi tối, nhận được cuộc gọi của anh ta mà cô vội đi từ phía đông sang phía tây thành phố, người muốn gặp thì chẳng gặp được, còn phải nghe anh ta si nhục, nhạo báng, bây giờ, người ta hươ tay bước đi mà không mang theo một gợn mây, lại còn muốn dùng ba tác lưỡi để làm cô chịu tù khổ thêm lần nữa. Thẩm Xuân Hiểu quay người rồi bước, có lẽ Tổng giám đốc Vương không còn ở sân chơi bowling nữa, cô thử đi đến các sân chơi khác xem sao.

Dường như đoán được ý cô, Lư Hạo Tường như cười như không, nói: “Đứng trên danh nghĩa đồng nghiệp, tôi muốn thông báo với cô một tiếng, hai mươi phút trước Vương Chấn Duy đã cùng quản lý Thị trường của Long Khánh đi ra ngoài rồi”. Anh lén lút, mang theo tia nhìn sắc sảo, lời nói nham hiểm. “Nhưng, anh chàng chí tiện vô song của cô vẫn còn ở đây, nếu không muốn làm tề thiên đại thừa thì có thể nắm chắc lấy cọng rom cứu mạng ấy!”

Ngon lửa tức giận trong Thẩm Xuân Hiểu bùng bùng lên tận đỉnh đầu, bèn quay phắt lại nhìn anh chăm chăm. “Lư Hạo Tường, anh là người đàn ông tồi tệ nhất, hẹp hòi nhất, lắm điều nhất và mất phong độ nhất mà tôi từng gặp. Tôi thấy thật hổ thẹn vì là đồng nghiệp của anh!”

“Như nhau cả thôi!” Lư Hạo Tường cười ha ha, nói: “Thế thì từ đây cứ để cho chim chó nghe tiếng nhau, cho dù có chết già cũng không bao giờ qua lại nữa nhé!”.

Thẩm Xuân Hiểu bị chọc cho tức giận vô cùng nhưng cũng không thèm nổi câu nữa, gặp phải loại cực phẩm như thế này, thật sự cô không còn lời nào để nói. Vương Chấn Duy đã rời khỏi đây, vậy thì cô cũng chẳng muốn ở lại nơi này thêm giây phút nào nữa, phải mau chóng về nhà đánh một giấc thôi.

Lư Hạo Tường vốn đã định rời đi, thấy cô cũng đang có ý muốn về nên anh cũng chậm bước đi cùng cô.

Bởi thế, ở câu lạc bộ xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, một cô gái nộ khí ngất trời đập cửa xông ra, bước theo sau là anh chàng với nụ cười nơi khóe môi, bộ dạng thông thả.

Những người không biết thì chỉ cho rằng đó là đôi tình nhân đang giận hờn nhau nên đều mỉm cười thông cảm.

Không gặp được Vương Chấn Duy, Thẩm Xuân Hiểu trong lòng chẳng thoải mái chút nào, lại còn cả nụ cười chế nhạo của Lư Hạo Tường khiến nổi thất vọng và sự phẫn nộ cùng đan xen, đôi giày cao gót của cô bước trên nền nhà phát ra những tiếng lộp cộp.

Ra khỏi câu lạc bộ, bị gió đêm ủa tới, sự tức giận của cô cũng theo đó mà tiêu tan hết. Đúng lúc ấy, một chiếc xe Mazda màu tro bạc từ bãi xe đi đến, dừng trước mặt cô và hạ cửa kính xuống. Cô nhìn thấy ngay nụ cười lịch thiệp của Từ Trữ Kiến: “Cô Thẩm, cô đi đâu? Để tôi đưa cô đi!”.

Vừa rời lúc ở đại sảnh, cô không nhìn thấy anh ra đi ra, xem ra anh ta sớm đã rời khỏi câu lạc bộ và cố ý đợi cô ở ngoài cửa. Bởi bất ngờ, nên gương mặt vốn tức giận của cô trong chốc lát không thể thay đổi ngay được, bèn nở nụ cười rất gượng gạo. “Anh Từ, là anh!”

Cô quay đầu nhìn lại thì thấy Lư Hạo Tường vẫn đứng ở ngoài cổng, rõ ràng anh ta cũng nhìn thấy Từ Trĩ Kiến, trên gương mặt lộ rõ ý nhạo báng sâu cay. Thắm Xuân Hiểu chau mày, nụ cười cứng đờ, thậm chí nghĩ tên khốn đó nhất định là đang thâm cười nhạo điều gì đó.

“Lên xe đi, nơi này khó gọi taxi lắm!” Từ Trĩ Kiến vội vã nói rồi xuống xe mở cửa cho cô.

Thắm Xuân Hiểu mỉm cười: “Cảm ơn”, sau đó lên xe, quyết định bỏ lại ánh nhìn đáng ghét của Lư Hạo Tường phía sau. Từ Trĩ Kiến đã có lòng tốt như vậy, cô cũng không thể mất lịch sự được, chẳng phải sao?

Cô thắt xong dây an toàn, Từ Trĩ Kiến nói: “Cô Thắm về đâu?”.

Thắm Xuân Hiểu đọc địa chỉ rồi cười nói: “Một tiếng cô Thắm của anh, tôi nghe mà thấy xa lạ, chúng ta gọi nhau bằng tên nhé, anh cứ gọi tôi là Xuân Hiểu!”.

Từ Trĩ Kiến cũng không khách sáo, mỉm cười, vừa bật động cơ vừa nói: “Xuân Hiểu, không ngờ lại có thể gặp cô ở câu lạc bộ”.

“Hôm nay thật sự làm phiền anh quá! Nếu không có anh giúp thì tôi không thể vào được câu lạc bộ!”

Từ Trĩ Kiến nghiêng đầu nhìn cô không hiểu, nói: “Tôi giúp đỡ? Xuân Hiểu, chẳng phải cô đã vào câu lạc bộ sao? Tôi đã giúp cô gì nhi!”.

Thắm Xuân Hiểu sững sờ: “Không phải anh là người bảo quản đốc ra đưa tôi vào sao?”.

Từ Trĩ Kiến càng bất ngờ hơn, nói: “Hóa ra cô không phải là hội viên? Người bảo quản đốc ra đưa cô vào không phải là tôi!”.

“Ồ, thế tôi hiểu nhầm!” Thắm Xuân Hiểu nghĩ một lát, vừa rời ở sân tennis, anh ta cũng kinh ngạc khi nhìn thấy mình, hóa ra, thật sự không phải anh ta, thế thì là ai chứ?

Thấy cô như đang có điều gì suy nghĩ, Từ Trĩ Kiến cười hỏi: “Xuân Hiểu, cô đang nghĩ gì thế?”.

“À, không có gì.” Thắm Xuân Hiểu nghiêng đầu cười tươi, nói: “Dù thế nào thì tôi cũng phải cảm ơn anh vì đã đưa tôi về”.

“Điều này thì cô càng không cần cảm ơn, đó là vinh hạnh của tôi, tôi vui mừng còn chẳng hết ấy chứ!” Từ Trĩ Kiến mỉm cười, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng rỡ dường như có một đốm lửa đang bùng cháy trong đó.

Anh luôn tỏ vẻ ôn hòa, xem ra vì chuyện hôn nhân nên mới tham gia hoạt động của Hiệp hội Thước kẻ, nhưng Thắm Xuân Hiểu lại cảm thấy thứ mình cần không phải là một cuộc hôn nhân. Cô sợ hôn nhân, vẫn chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng để đi lấy chồng, đề thích ứng với sự rườm rà của cuộc sống hằng ngày cùng với một người đàn ông xa lạ, khiến cho những tháng ngày tự do thoải mái của mình trở nên khó chịu và tẻ nhạt. Trừ phi đến một ngày cảm thấy rằng ở cùng với một người đàn ông nào đó khiến cô cảm thấy cuộc sống vẫn thoải mái tự do như hiện tại, hơn nữa, còn khiến cô khát vọng một lời đồng ý, mong muốn được sống cùng người đó, khát khao một mái ấm gia đình và khát khao tình cảm ấm áp yêu thương. Nếu như đơn giản chỉ là tìm một đối tượng để kết hôn thì cô vẫn không kịp trốn tránh sự sợ hãi.

Nghĩ đến việc anh ta ra bãi đỗ xe trước để đợi mình, lại thêm câu nói với ý nghĩa rõ ràng như thế, Thắm Xuân Hiểu có chút khó xử, lẩn tránh ánh mắt ấy, cảm thấy trả lời thế nào cũng không thích hợp, đành cười băng quơ không nói gì.

Từ Trĩ Kiến cảm thấy nhất thời không thể tìm được vấn đề gì để trò chuyện, bởi thế anh lấy CD cho vào máy hát. Tiếng nhạc làm giảm bớt sự lúng túng giữa hai người.

Từ Trĩ Kiến ra ám thị vẫn còn sớm, có thể cùng đi uống cốc cà phê, Thắm Xuân Hiểu có chút mệt mỏi nên khéo léo từ chối. May mà Từ Trĩ Kiến không cố gắng mời, cũng rất tận tình đưa cô về tận công khu chung cư.

Cả ngày hôm qua tốn công tốn sức nhưng chẳng thu được kết quả gì, Thắm Xuân Hiểu vô cùng chán nản, đến nỗi hôm nay đi làm mà tâm trạng vẫn uể oải. Lư Hạo Tường thì về mặt vẫn phấn khởi như mọi khi. Hai người thường không may gặp nhau ở đại sảnh, Thắm Xuân Hiểu chẳng thêm đề ý tới anh, chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi bước tiếp không có ý định dừng lại.

Lư Hạo Tường ánh mắt như ngọn đuốc, vừa nhìn thấy Thắm Xuân Hiểu lơ đãng tinh thần, anh liền nhếch môi cười. Sự khiêu khích cũng có lúc trở thành thói quen, anh nói đầy sâu cay: “Nghe nói người đang thỏa mãn trong tình yêu thì tinh thần rất phấn khởi, tại sao bộ dạng của Giám đốc Thắm có vẻ mệt mỏi như mất ngủ thế kia? Lẽ nào Giám đốc Thắm đã bị anh chàng chí tiện vô song của cô làm cho cảm động nên mắc chứng tương tư, đây là biểu hiện của việc đặc ý quá độ làm hại đến thân sao?”.

Thắm Xuân Hiểu nghe thế nào cũng không ra ý ám chỉ trong câu nói này, vừa ngượng vừa bực, bèn thấp giọng chửi rủa: “Lư mạnh!”.

Lư Hạo Tường cười ha ha, rồi tiến lại gần một chút, nhẹ giọng nói: “Giám đốc Thắm, cô định đi đâu thế? Tình cảm chung thủy, phấn khởi đến mức mất ngủ thì tôi có thể hiểu được, nhưng hai từ lư mạnh này lại khiến tôi khó hiểu quá!”.

“Anh...” Thắm Xuân Hiểu nghệt thở, anh ta có tật bắt lỗi trong lời nói của mình, cố ý chọc giận và muốn nhìn thấy bộ dạng của mình lúc nổi cơn tam bành. Cô đang định phản pháo, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hà tất phải giải thích với anh ta chứ? Bởi thế cô nở nụ cười xinh đẹp, chậm rãi nói: “Hiếm khi mới được Giám đốc Lư quan tâm như thế, lẽ nào anh thất vọng khi thấy tôi vui vẻ phấn khởi sao? Tôi phấn khởi đến mức mất ngủ khiến anh nghĩ mà thương thân mình à? Thực ra tôi cũng không muốn thể hiện sự há hê của bản thân trước mặt anh, tôi vẫn còn có lòng đồng cảm mà. Nhưng chẳng có cách nào khác, một số người sinh ra đã khiến người khác chán ghét nên phải sống cô đơn cả đời. Tôi dù có vĩ đại đến mức nào cũng không thể vì một người

không liên can gì đến mình mà che đậy cảm xúc được, hà tất gì tôi phải làm khó mình như thế, anh nói có đúng không, Giám đốc Lư?”.

Lư Hạo Tường ngược lên trời, che giấu sự kiêu ngạo của bản thân, anh thấy mình đã phạm sai lầm từ rất sớm, không nên coi thường địch, không nên vừa thấy cái bộ dạng u rú ấy đã vội nghĩ rằng năng lực phản pháo của cô ấy đã giảm sút. Anh thấy rất kỳ lạ, rõ ràng Thẩm Xuân Hiểu nét mặt chán chường, tại sao vừa nhìn thấy anh là ý chí chiến đấu lại mạnh mẽ đến thế, giống hệt như một chú chó đang nhe nanh múa vuốt, sức công kích không ngừng gia tăng vậy?

Sự hiểu chiến đã khiến hai người bày trận ở ngay sảnh đường, nam nhi không chấp phụ nữ, anh kiêu ngạo nói: “Nếu năng lực giải quyết công việc của Giám đốc Thẩm cao hơn bản lĩnh cãi lộn của cô thì bộ phận Thiết kế phải ăn chay, đốt hương kính Phật để tỏ lòng cảm kích rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười dịu dàng, không hề yếu thế, nói: “Tôi cũng có suy nghĩ như thế, nếu tài năng của Giám đốc Lư bằng trình độ khiêu khích người khác của anh thì công việc của bộ phận Thị trường chúng tôi cũng nhẹ nhõm đi vài phần rồi!”.

Dáng tươi cười của Thẩm Xuân Hiểu rất sinh động, nhưng trong mắt Lư Hạo Tường, nụ cười ấy như ẩn chứa muôn vàn mũi dao.

Anh lim dim mắt, về mặt mang ý vị sâu xa, song trong mắt cô, về mặt ấy lại chẳng có gì tốt đẹp.

Trong mắt hai người lộ rõ ánh nhìn sắc lạnh, bầu không khí như tràn đầy hình bóng đao gươm mà mắt thường không nhìn thấy nổi. Hai ánh mắt cứ thế giao chiến cho đến tận chỗ thang máy, Lư Hạo Tường ấn thang máy bên trái, Thẩm Xuân Hiểu chẳng thèm đi cùng, cô ấn nút thang máy bên phải.

Hai thang máy đều đang ở tầng thứ mười mấy, đều chậm chậm đi xuống.

Hai phút sau, thang máy bên trái xuống tới nơi trước, Lư Hạo Tường cười ha ha rồi bước vào. Giờ là thời gian làm việc nên thang máy đi xuống không có người, Lư Hạo Tường chiêm trợn không gian thoải mái trong thang máy nên không vội đóng cửa ngay, anh nhấn nút cho cửa thang máy mở ra, tươi cười ngó nhìn Thẩm Xuân Hiểu.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt lườm anh rồi vờ như không thấy. Lư Hạo Tường lẩm bẩm: “Tôi là người có đức hiếu sinh, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, chỉ là có một số người không biết lòng tốt của người khác thôi, tôi hà tất phải lãng phí thời gian quý báu của mình chứ!”.

Thẩm Xuân Hiểu cũng lẩm bẩm: “Tôi là người ghét nhất kẻ tiểu nhân đắc chí, thân thiết với người quân tử và tránh xa kẻ tiểu nhân, lãng phí chút thời gian thì có là gì!”.

Lư Hạo Tường biết cô không muốn vào chung thang máy với mình, lòng tốt lại bị chế giễu nên hậm hực ấn nút đóng cửa.

Nhìn thấy cửa thang máy đang dần đóng lại trước mắt mình, còn chiếc thang máy bên phải vẫn chưa xuống tới nơi, Thẩm Xuân Hiểu cũng không phải là không muốn thay đổi chủ ý. Nhưng lại đấu tranh tư tưởng, nếu bây giờ mình vào trong đó chẳng phải sẽ bị anh ta chế giễu sao? Cũng chỉ có vài phút nữa, cô sẽ đợi.

Chẳng biết có phải thang máy xảy ra trục trặc gì không mà thang máy của Lư Hạo Tường đã bắt đầu nhảy số, soon sẽ đi xuống tầng bảy, nhưng thang máy của Thẩm Xuân Hiểu vẫn ở nguyên tầng mười bảy, không đi lên cũng chẳng đi xuống. Cuối cùng cô không thể nhẫn nại được nữa, quyết định ấn nút thang máy bên trái. Vừa ấn thang máy cô vừa nghĩ, thực ra vào cùng thang máy với anh ta cũng chẳng có gì thiệt thòi. Nhưng vì đã đấu tranh tư tưởng, cố gắng đợi thêm vài phút, hơn nữa, cuối cùng rồi chiếc thang máy còn lại cũng sẽ đi lên thôi. Không biết có phải là quá chăm chỉ không mà đứng giết thời gian thế này cũng có chút nực cười? Nghĩ như thế, bỗng cô nản lòng, nổi tức giận tràn trề vừa rồi cũng tiêu tan hết. Cứ tức giận như thế chẳng đáng chút nào.

Về đến phòng làm việc gọi điện thoại, sau khi lại bị thư ký của Vương Chấn Duy lịch sự từ chối, Thẩm Xuân Hiểu bắt đầu phát động tất cả những dây thần kinh trong cơ thể, Vương Chấn Duy, tôi không tin không thể tìm được cơ hội gặp anh.

Đang bận bịu bỗng có tiếng gõ cửa, cô ngẩng đầu lên thì thấy An Ni ôm một bó hoa to tươi cười đứng trước cửa.

Thẩm Xuân Hiểu gác điện thoại, kinh ngạc nhìn An Ni. An Ni nhẹ nhàng bước vào, cười hi hi nói: “Giám đốc, đây là hoa của chị!”, rồi vồn vã đưa đến trước mặt Xuân Hiểu.

Cô liếc nhìn rồi cảm tấm thiệp kẹp trong đó lên, không ngoài dự đoán, vẫn là của Từ Trị Kiến, nhưng trên tấm thiệp có ghi: “Lúc chưa quen biết em, anh cảm thấy hôn nhân là dự định của cuộc sống, nhưng sau khi quen biết em, anh cảm thấy, hôn nhân chính là dự định của tình yêu. Anh bắt đầu mong đợi vào tình yêu, giống như ở trong bóng tối chờ đợi nắng mai!”.

Thẩm Xuân Hiểu bĩu môi, thầm nghĩ: Chưa lờ mờ, tưởng mình là thi nhân chắc!

Quay đầu sang, nhìn thấy An Ni đang kiễng chân đọc tấm thiệp, cười gian xảo, cô vừa nheo mắt một cái, An Ni vội thu lại nụ cười, nét mặt nghiêm túc.

Cô lại bị An Ni chọc cười như thế, liền tiện tay ném tấm thiệp vào thùng rác, ngược mắt lên nói: “Đừng già bộ nữa, cô bận gì thì đi làm đi. Đúng rồi, cô đem xử lý nó cho tôi!”.

“Lại xử lý? Xử lý thế nào?” An Ni kinh ngạc.

“Xử lý thế nào cũng được, chỉ cần không để nó ở phòng làm việc của tôi thôi!” Thẩm Xuân Hiểu thờ ơ nói, không để ý tới An Ni nữa, cô cầm điện thoại lên và tiếp tục bấm số.

An Ni lắc đầu, đành ôm bó hoa đi ra ngoài rồi tiện tay đóng cửa lại giúp Thẩm Xuân Hiểu. Giây phút cánh cửa đóng lại, cô ngược mắt nhìn, Thẩm Xuân Hiểu vẫn đang chuyên tâm vào công việc, đôi mắt mỹ lệ nhưng sắc mặt hờ hững, bó hoa này, tấm thiệp này và cả người tặng bó hoa này nữa, không những không đi được vào trái tim cô, mà còn khiến cô chường mắt.

An Ni thâm tắc đầu, cứ tưởng có thể tán gẫu vài câu, nhưng xem ra, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, sự tò mò trong cô bỗng biến thành mất hứng.

Hết sức nỗ lực, cuối cùng Thẩm Xuân Hiểu cũng liên lạc được với Vương Chấn Duy và có một lần gặp mặt.

Kết quả của buổi gặp mặt đúng như những gì cô dự liệu, Vương Chấn Duy không tỏ vẻ quá hứng thú với bản thiết kế của cô, anh chỉ lật đi lật lại, dùng hàng loạt những từ khách khí và khéo léo để từ chối.

Thẩm Xuân Hiểu không hề nản lòng, đây chỉ là hiện tượng bình thường, những bản thiết kế mà anh phải xem quá nhiều, không biết có bao nhiêu người muốn gặt hái được thành công ở chỗ anh, vậy nên ắt hẳn trái tim anh đã sớm khô cứng như sắt, khó có thể thuyết phục nổi.

Cô cũng không định thuyết phục được Vương Chấn Duy ngay từ lần gặp đầu tiên, nếu dễ dàng như thế thì trong trung tâm thương mại Hoa Vũ sẽ có bao nhiêu quầy hàng chuyên dụng đây. Nhưng gặp mặt rồi, nghĩa là đã tiến được một bước lớn, đây là sự tiến triển đáng mừng. Cô tin rằng, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba, sách lược khác phục khó khăn của cô mới bắt đầu được triển khai thôi.

Công việc trở nên bận rộn, nhưng cũng xuất hiện một vấn đề khó khăn mới. Sau lần gặp gỡ tình cờ ở câu lạc bộ Đào Xanh, Từ Trị Kiến hùng hực khí thế, ngày nào cũng gửi hoa đến phòng làm việc của Thẩm Xuân Hiểu, những dòng chữ trên tấm thiệp đi kèm với mỗi bó hoa nếu được gộp lại có khi còn tạo nên một cuốn tình thư đại toàn ấy chứ!

Thẩm Xuân Hiểu chẳng bao giờ gặp mặt Từ Trị Kiến, nhưng cách tặng hoa này, cô không thể từ chối và cũng chẳng thể đón nhận, gọi điện khéo léo từ chối được vài lần, song anh cho rằng lời từ chối của Thẩm Xuân Hiểu chỉ do ngại ngùng. Sự nhiệt tình của anh như ngọn lửa ngày đông, không bao giờ nguội lạnh.

Thẩm Xuân Hiểu khóc không được mà cười cũng chẳng xong, may mà ngoài gọi điện và tặng hoa ra, Từ Trị Kiến rất biết điều, không hề gây thêm phiền phức gì cho cô. Giai đoạn này, công việc bận bịu đầu, mối liên hệ với Vương Chấn Duy cũng nhiều hơn, mọi việc đang phát triển theo chiều hướng tốt. Cô quyết định xử lý xong công việc ở giai đoạn này sẽ nói chuyện cho rõ ràng với Từ Trị Kiến, khuyên anh đừng đặt hy vọng vào một người có chứng bệnh sợ hôn nhân và tình yêu như mình nữa.

Tan ca, cô ở lại, nghe nói kiểu dáng sản phẩm mới của Lư Hạo Tường đã được thiết kế xong, không quá hai ngày nữa là phải có buổi họp mặt giữa hai bộ phận. Công việc tiến triển không thuận lợi lắm, chẳng biết anh chàng Lư Hạo Tường với cái lưỡi độc địa kia sẽ chế giễu mình thế nào đây. Tuy cô không sợ nhưng cũng chẳng muốn nhìn thấy vẻ mặt vênh vênh tự đắc của tên tiểu nhân như anh ta, cho nên cô luôn ở lại làm thêm hai mươi phút sau khi tan ca.

Lúc này, chắc mọi người đã về hết rồi, cả Lư Hạo Tường cũng thế.

Thẩm Xuân Hiểu chậm rãi thu dọn mặt bàn, rồi xách túi đi ra cửa. Phòng làm việc lớn là một khối yên tĩnh, chỉ có ánh đèn đường nhạt nhòa chiếu rọi, ở khu thang máy cũng chẳng có ai, xuống lầu, trong đại sảnh đều vô cùng yên ắng. Cô không vội, vẫn chậm chậm bước đi, tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà phát ra những tiếng khoan thai mà nhỏ nhẹ.

Ra khỏi sảnh đường, nhân viên bảo vệ lịch sự chào, cô khẽ gật đầu coi như đáp lại. Bên ngoài, dòng xe qua lại như nước chảy, đèn hoa đã bắt đầu lên, lại kết thúc một ngày làm việc.

Không để lòng cô kịp dâng lên chút cảm khái, một chiếc Mazda màu tro bạc từ bãi đậu xe chạy đến, Thẩm Xuân Hiểu giật nảy mình bởi rất có ấn tượng với chiếc xe này.

Cửa xe từ từ hạ xuống, quả nhiên cô nhìn thấy gương mặt tươi cười của Từ Trị Kiến.

Vì sao anh ta lại coi mình là đối tượng có thể kết hôn chứ? Nên biết rằng, một người bị tình yêu làm tổn thương, sớm đã không tin tưởng vào tình yêu, một người mắc chứng sợ tình yêu và hôn nhân như cô sẽ không dễ dàng giao phó bản thân cho hôn nhân.

Mục tiêu của Từ Trị Kiến quá rõ ràng khiến cô thậm chí mong có thể tránh xa anh.

Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại thì có thể thấy, ý niệm tránh xa của cô không thể xua tan suy nghĩ trong anh.

May mà cô ở lại làm thêm, nếu không mọi người trong công ty sẽ biết cô có người theo đuổi. Cô không muốn xây dựng hình tượng gái ế, nhưng cũng chẳng muốn trở thành tiêu điểm chú ý của những con mắt tò mò và trở thành đề tài bàn tán sau mỗi bữa ăn của người khác.

Thẩm Xuân Hiểu thậm chí thở dài một tiếng nhưng ngoài mặt lại tươi cười dịu dàng bước tới.

Từ Trị Kiến vẫn mỉm cười hờn hậu, nhìn Thẩm Xuân Hiểu đang dần bước lại gần, ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt xinh tươi của cô, hàm chứa ý cười dịu dàng, kèm theo cả sự tán thưởng và nhiệt tình tha thiết.

Thẩm Xuân Hiểu hiểu thấu ánh mắt đó, cũng hiểu được thành ý của anh, nhưng, chỉ có thành ý thôi thì mãi mãi không đủ.

Cho dù bây giờ đã lớn tuổi, nhưng Thẩm Xuân Hiểu vẫn không muốn khiến mình tủi thân, cái cô cần là sự cam tâm tình nguyện sau một tình yêu viên mãn chứ không phải sự chiều theo. Nếu trái tim đã nguội lạnh thì cho dù có tiến tới hôn nhân cũng không thể có được hạnh phúc.

“Trị Kiến, trùng hợp vậy sao?” Cô biết anh cố ý đợi mình ở đây, song không muốn nói trắng ra.

“Đã tình cờ gặp nhau như thế rồi, thôi thì hẹn gặp chẳng bằng tình cờ, tôi mời cô một bữa, cô sẽ không từ chối chứ?” Từ Trị Kiến cũng không nói mình cố ý đợi ở đây, cứ thế phụ họa theo lời cô mà mời mọc.

Thẩm Xuân Hiểu có chút khó xử, nói: “Tôi còn có chút việc...”.

Từ Trị Kiến mỉm cười quan tâm, nói: “Không sao, dù có bận đến đâu cũng phải ăn cơm chứ. Đã gặp nhau rồi thì Xuân Hiểu cũng nên cho tôi chút thể diện, ăn cơm xong, tôi đảm bảo sẽ không làm phiền cô nữa!”. Rõ ràng anh đã biết cô thật sự không bận việc gì, nhưng lại không nói ra mà tiếp tục mời.

Anh đã nói thế, cô cũng không đành từ chối, đang trong lúc khó xử, cô nghe thấy tiếng hỏi han lịch sự của nhân viên bảo vệ: “Giám đốc Lư đây à?”. Cô sững sờ, cứ ngỡ mình là người về muộn nhất, sao anh ta còn chưa về nhỉ? Quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Lư Hạo Tường người mặc âu phục, chân đi giày da, vừa từ sảnh đường bước tới. Thẩm Xuân Hiểu không buồn nghĩ nhiều, liền kéo cửa xe rồi ngồi vào trong, mỉm cười nói: “Thế thì tôi không khách khí nữa!”.

Từ Trị Kiến vui mừng nói: “Bạn bè với nhau, có gì phải khách khí chứ”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, nếu thật sự chỉ là bạn thì đã tốt, đáng tiếc họ lại quen biết nhau qua Hiệp hội Thước kẻ, dù Thẩm Xuân Hiểu không phải đến đó để xem mặt, nhưng liệu có ai tin như thế? Bây giờ sự nhiệt tình theo đuổi của Từ Trị Kiến không ngừng gia tăng, rõ ràng anh không muốn dừng lại ở giai đoạn bạn bè này, nếu không anh đã chẳng tặng hoa suốt mười mấy ngày như thế, trong tám thiệp kèm theo mỗi bó hoa đã không thổ lộ rõ ràng suy nghĩ của mình như vậy.

Xe lướt trên đường, Thẩm Xuân Hiểu bỗng cảm thấy buồn chán, rõ ràng cô không muốn lên xe của Từ Trị Kiến, nhưng vì sao vừa nhìn thấy Lư Hạo Tường đã vội vàng lên xe? Vì sao cô phải trốn tránh? Tuy anh ta mồm miệng độc địa nhưng cô cũng chẳng phải là sợi bún mềm nhũn, lẽ nào bây giờ cô không dám chiến đấu nữa?

Không thể như thế, trước mặt anh, cô không bao giờ tỏ ra yếu thế, hai người trong công việc cũng ngang tài ngang sức, từ trước tới nay đều có địa vị ngang nhau. Vội vàng lên xe của Từ Trị Kiến như thế phải chăng chủ yếu vì không muốn nghe thấy những lời nói mỉa mai bịa đặt của anh? Phải biết là, khi Lư Hạo Tường nhìn thấy Từ Trị Kiến đến đây đợi cô tan ca, cái miệng lưỡi độc địa ấy sẽ tự nhiên phát huy sở trường mỉa mai châm biếm, cô không muốn cho anh cơ hội ấy.

Từ Trị Kiến có vẻ rất muốn tạo không khí thoải mái, Thẩm Xuân Hiểu cũng rất phối hợp, chuyện trò vui vẻ, hòa hợp. Nói chuyện một lúc, Từ Trị Kiến nhìn cô qua gương chiếu hậu, mỉm cười: “Xuân Hiểu, chúng ta ăn gì nhỉ? Đồ Trung Quốc hay món ăn Tây?”.

Từ Trị Kiến có phong độ của người quân tử, vẻ mặt ôn hậu, lời nói nhã nhặn, pha lẫn cả sự thân thiết và tôn trọng khiến người ta có cảm giác như được tắm gió xuân. Thẩm Xuân Hiểu cười xinh đẹp, nói: “Anh thích ăn gì?”.

Từ Trị Kiến cười nói: “Khẩu vị của tôi tốt lắm, ăn gì cũng được. Ưu tiên ý kiến của phụ nữ!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười rồi gật đầu: “Lần trước chẳng phải anh nói có nhà hàng Pháp rất ngon sao, chúng ta đến đó ăn nhé. Cảm ơn anh vì đã tặng hoa cho tôi, anh đã tốn kém quá rồi, bữa này để tôi mời!”.

Cô không muốn tiếp tục nhận hoa, không muốn đối diện với ánh mắt tò mò của cấp dưới nữa, cảm thấy có một số chuyện phải nói cho rõ ràng. Vốn nghĩ rằng đợi lúc nào giải quyết xong công việc của giai đoạn này thì sẽ nói sau, nhưng Từ Trị Kiến cũng đã nói, hẹn gặp không bằng tình cờ, đã gặp gỡ tình cờ thì cô sẽ mượn buổi tối nay để nói cho rõ ràng mọi chuyện, tránh Từ Trị Kiến luôn đặt mục tiêu vào mình mà phí công vô ích. Là một người phụ nữ đô thị lương thiện, Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy mình phải khiến Từ Trị Kiến chuyển mục tiêu khác và không làm lãng phí thời gian của anh nữa. Tuy nói chuyện này ra, Triệu Yến Minh sẽ khịt mũi chế nhạo, nhưng có trời xanh chứng giám, Thẩm Xuân Hiểu cô vẫn chưa muốn bước chân vào vòng vây hôn nhân, chỉ ít bây giờ cô cũng chưa thể cam tâm tình nguyện. Thử nghĩ mà xem, phải chịu áp lực nặng nề từ bố mẹ như Triệu Yến Minh mà cô ấy có chết cũng không chịu bước chân vào cánh cửa hôn nhân, thế thì cô có lý do gì để không theo đuổi chút khát vọng tuy nhỏ bé nhưng thảnh thơi cũng ngang bước trong lòng mình chứ?

Từ Trị Kiến không chịu, nói: “Thế đâu có được, Xuân Hiểu, tôi đặc biệt mời cô mà, sao lại để cô mời được chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, nói: “Đã là bạn bè thì anh đừng tranh giành với tôi nữa. Anh cứ xem như cho tôi cơ hội cảm ơn anh đi!”. Nói đến hai từ “bạn bè”, cô còn cố ý nhấn giọng.

Từ Trị Kiến nghiêng đầu nhìn, cô tươi cười, vẻ mặt dịu dàng, vừa lịch sự vừa giữ khoảng cách. Từ Trị Kiến không nói, nhưng trong ánh mắt hiện rõ tia thất vọng.

Trong nhà hàng, gọi ra hai suất ăn, Thẩm Xuân Hiểu nhắm tịt, mới chỉ có hơn tám trăm tệ, so với chi phí tặng hoa những ngày qua thì Từ Trị Kiến vẫn tốn kém hơn.

Thức ăn thơm phức, Thẩm Xuân Hiểu thực sự đã rất đói, tưởng ăn của cô không được nho nhả lắm, nhưng lúc này cô không quan tâm đến chuyện làm mất hình tượng mà vẫn thỏa thuê ăn uống. Trái lại, Từ Trị Kiến dường như ăn không được ngon miệng lắm.

Ăn xong, Thẩm Xuân Hiểu khẳng khái đòi thanh toán hóa đơn, Từ Trị Kiến đưa cô về nhà, rõ ràng anh không còn hào hứng như lúc trước. Thẩm Xuân Hiểu ăn no rồi nên tâm trạng rất tốt, vẫn giữ điệu bộ tươi cười, hai người nói chuyện vài câu rồi mở CD nghe nhạc.

Ban nãy trò chuyện thì không sao, bây giờ hai người chẳng ai nói câu nào nên không khí bỗng chốc có chút ngưng đọng, lúng túng.

Từ Trị Kiến vừa lái xe vừa nhìn Thẩm Xuân Hiểu qua gương chiếu hậu rất lâu, đến khi cô vô tình ngước lên và bắt gặp ánh mắt của anh.

Anh cười với cô qua gương chiếu hậu, nụ cười có chút thất vọng, chậm rãi nói: “Xuân Hiểu, anh thật sự không có chút cơ hội nào sao?”.

Không ngờ anh lại thẳng thắn nói ra như thế, điều này ngoài dự liệu của Thẩm Xuân Hiểu nhưng cô cũng bất giác thở phào. Từ Trị Kiến cũng đã hiểu rõ suy nghĩ của cô, cô càng đỡ phải đề cập đến trước. Theo như cô cảm nhận thì Từ Trị Kiến rất được, chỉ là, anh xuất hiện không đúng lúc, cho nên cô không thể để anh len lỏi vào trái tim mình được.

Chuyện tình cảm, vốn chẳng có đúng và sai, nhưng thấy Từ Trị Kiến thất vọng như thế, trong lòng cô cũng không kìm được nổi áy náy, giọng nói dần nhỏ đi, khàn khàn nói: “Tôi rất xin lỗi!”.

“Anh biết, thực ra nên biết sớm hơn, mỗi lần hẹn gặp em, em đều từ chối, anh nên biết khó khăn mà lùi bước. Vốn không nghĩ rằng con người nhất định phải kết hôn, bởi mẹ gục quá nên anh nghĩ, kết hôn thì kết hôn, nhưng trong lòng lại không cho rằng kết hôn là chuyện đương nhiên. Song, không ngờ gặp được em ở Hiệp hội Thước kẻ, anh luôn cho rằng tiếng sét ái tình thật là một điều ngớ ngẩn, nhưng khi nhìn thấy em, anh đã cảm thấy trái tim mình rung động và bắt đầu khát khao một cuộc sống hôn nhân. Anh tưởng chỉ cần có tấm lòng và thực tâm thì sẽ có cơ hội!” Từ Trị Kiến cười cười, tuy giọng nói lạc hần đi nhưng lại rất chân thành.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh, gương mặt nhìn nghiêng của anh dưới ánh đèn có chút cảm giác tang thương, tuy biết đó chỉ là ảo giác nhưng cô lại đột nhiên mềm lòng rồi chân thành nói: “Trị Kiến, hôm đó tôi đến Hiệp hội Thước kẻ chỉ là đi cùng bạn thôi. Thực ra tôi vẫn chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận một tình yêu! Tôi là người sợ tình yêu, sợ hôn nhân, tôi nghĩ mình sẽ không dễ dàng thử yêu hay bước chân vào cuộc sống hôn nhân. Là tôi không biết cách ứng xử, nếu đã khiến anh tổn thương, tôi chỉ có thể nói xin lỗi thôi!”.

“Không cần nói xin lỗi, em không làm gì sai cả.” Từ Trị Kiến an ủi: “Tình yêu là chuyện của hai người, yêu là yêu mà không yêu là không yêu, chẳng có lý do gì vì không yêu mà phải xin lỗi”.

Thẩm Xuân Hiểu vốn không có cảm giác gì đặc biệt đối với anh, họ thậm chí còn chưa thể coi là người quen, nhưng sau những lời nói ấy, cô cũng có chút cảm động, chỉ ít thì ở phương diện này anh đã rất thoải mái, không rầy rà, hơn nữa còn là người rất hiểu chuyện, rất phong độ.

Nhưng, cô chỉ cảm thấy có thiện cảm thôi chứ không thể bước tới tình yêu được.

Thẩm Xuân Hiểu cũng nhìn anh qua gương chiếu hậu, cách một tấm gương, tuy vẫn là mắt chạm mắt nhưng cũng giảm bớt đi vài phần gượng gạo. Cô nói: “Cảm ơn vì anh đã hiểu, có thể thêm một người bạn, tôi cảm thấy có ý nghĩa hơn nhiều so với việc phát triển lên tình yêu, thực ra làm bạn cũng rất tốt mà!”.

Thẩm Xuân Hiểu thực sự cảm thấy nhẹ nhõm, tuy cho rằng đây không phải là thời điểm tốt để nói chuyện này, nhưng đáng mừng, kết quả vẫn như cô mong muốn.

Từ Trị Kiến đưa Thẩm Xuân Hiểu về đến tận cổng khu chung cư rồi mới lịch sự nói lời tạm biệt. Thẩm Xuân Hiểu đi được mấy bước bỗng quay đầu lại, nhìn theo bóng anh, đột nhiên cảm thấy mình thật xấu xa, anh đã tặng hoa suốt mười mấy ngày liền như thế, với bao nhiêu nhiệt tình và hy vọng như thế, vậy mà mình lại mượn một bữa cơm tối để nhấn chìm lòng nhiệt tình ấy trong hồ nước lạnh.

Đều tại thời gian này cô quá bận, cứ ngỡ sự khước từ sẽ làm nhiệt tình trong anh nguội lạnh, thế nhưng kết quả đã không khiến anh hiểu lầm. May mà anh là người coi mở, và chỉ ít cũng rất có phong độ.

Từ Trị Kiến mở cửa xe, đang định ngồi vào trong thì lại ngần ngại, liền quay đầu nhìn. Thấy Thẩm Xuân Hiểu vẫn đứng đó, anh nở nụ cười rồi vẫy vẫy tay. Thẩm Xuân Hiểu cũng vẫy tay thay cho lời tạm biệt, vì một cuộc tình còn chưa bắt đầu đã vội kết thúc.

Một buổi sáng không nhận được hoa. An Ni thấy có chút lạ lùng, cô mượn các công việc nhỏ nhặt như cà phê, rót nước, đưa tài liệu để chạy đến phòng làm việc của Thẩm Xuân Hiểu đến bảy, tám lần.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu như không hề có chuyện gì, vẫn mãi mê vui đùa vào đồng giấy tờ, cuối cùng An Ni cũng không nhịn nổi, dè dặt nói: “Giám đốc, hôm nay... không có hoa sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu ngẩng đầu lên nhìn An Ni cười: “Sao nào, thất vọng lắm hả?”.

“Không, không, chỉ là... rất tò mò!” An Ni chớp chớp mắt, tuy gương mặt vẫn mang nụ cười nhưng trong đôi mắt lại chứa đựng vẻ nghịch ngợm tinh quái.

Thẩm Xuân Hiểu không phải là một cấp trên hà khắc, bình thường hai người cũng hay cười đùa vui vẻ, bởi vậy nên An Ni mới dám đến để thám thính thực hư thế nào. Thẩm Xuân Hiểu tâm trạng đang tốt, cười đùa: “Hôm nay không có ai tặng hoa miễn phí nên thấy không quen sao? Nếu muốn có hoa thì cô tự mua đi!”.

An Ni thờ dãi, nói: “Giám đốc, em còn tưởng là sắp được uống rượu hỷ rồi chứ, chị thật tàn nhẫn, sao có thể từ chối tấm chân tình của người ta như

thế?”.

“Tiểu nha đầu cô thì biết gì.” Thẩm Xuân Hiểu hươ tay xua đuổi, “Tôi còn đang bận bù đầu lên đây này!”. Cô đang làm kế hoạch điều tra, nghiên cứu thị trường, chiều nay phải đích thân đi làm điều tra, nghiên cứu thị trường cho thật tỉ mỉ. Có những số liệu cụ thể thì việc thuyết phục Vương Chân Duy và đưa sản phẩm vào quầy chuyên dụng của Hoa Vũ sẽ càng thuận lợi.

An Ni cười hi hi rồi đi ra, Thẩm Xuân Hiểu in bản kế hoạch, lấy kẹp tài liệu kẹp lại rồi đi đến phòng làm việc của Giả Lạc Sơn. Là cộng sự lâu như thế rồi, cô biết Giả Lạc Sơn sẽ không đưa ra bất cứ ý kiến hay kiến nghị nào cho cô, nhưng đây là trình tự công việc, cô cần phải làm bản nghiên cứu thị trường và phải thông qua Giả Lạc Sơn.

Trong phòng làm việc của phó tổng giám đốc, không biết Giả Lạc Sơn đang trò chuyện qua webcam cùng ai mà vẻ mặt tươi cười hơn hờ. Thẩm Xuân Hiểu vừa gõ cửa, ông ta liền tắt cửa sổ hội thoại đi và ngược mắt lên, gương mặt tươi cười bỗng trở nên nghiêm túc. “Vào đi!”

Thẩm Xuân Hiểu đã nhiều lần nhìn vẻ già bộ của ông ta như thế nên cũng chẳng lạ lắm gì. Cô cầm tập tài liệu đến và nói: “Phó tổng giám đốc Giả, hiện tại Tổng giám đốc Vương của Hoa Vũ vẫn thiếu chút lòng tin với sản phẩm của chúng ta, tôi muốn làm một bản điều tra thị trường chi tiết, rồi căn cứ vào những số liệu đó để chứng tỏ ưu thế sản phẩm của chúng ta, đây là bản kế hoạch, anh xem giúp!”.

Giả Lạc Sơn mở tập tài liệu ra, nhìn bản kế hoạch rồi ngược mắt hỏi: “Thế ai đi làm điều tra thị trường?”.

“Tôi đích thân đi!”

Giả Lạc Sơn dùng những ngón tay thô, ngắn của mình chỉ chỉ vào bản kế hoạch, nói: “Tiểu Thẩm à, việc nghiên cứu thị trường nói khó thì chẳng phải khó, nhưng cũng không phải công việc quá dễ dàng, cô có thể đích thân đi thì tôi yên tâm rồi. Nói thực là, hơn nửa tháng nay, tôi chẳng nghe thấy tin tức gì tốt đẹp cả, Tổng giám đốc Trần chỉ cho chúng ta thời gian ba tháng thôi, Tiểu Thẩm, cô phải cố gắng hết sức mới được!”.

“Tôi biết!” Thẩm Xuân Hiểu biết ông ta đang trách cứ công việc của mình tiến triển quá chậm, đối với kiểu cấp trên chỉ ngồi trong phòng làm việc mà chỉ tay múa chân thế này, Thẩm Xuân Hiểu biết rằng im lặng là diệu kế. Tục ngữ nói rất đúng, thà đắc tội với người quân tử còn hơn đắc tội với kẻ tiểu nhân. Ông ta có thể ngồi lên đến vị trí này, tất nhiên cũng có điểm hơn người, chỉ cần ông ta không can thiệp vào cách thức và phương pháp làm việc của cô thì cô cũng nguyện ngoan ngoãn nghe đến cùng.

Giả Lạc Sơn hiển nhiên rất thoải mái với thái độ phục tùng mà Thẩm Xuân Hiểu thể hiện, nói: “Tiểu Thẩm à, theo tôi thấy thì năng lực làm việc của cô rất xuất sắc, lần này Tổng giám đốc Trần đích thân ra chỉ thị, tôi có thể đứng trước mặt Giám đốc Trần mà vỗ ngực nói rằng, cô và Lư Hạo Tường nhất định sẽ đưa được sản phẩm của chúng ta vào quầy chuyên dụng Hoa Vũ, cho nên, cô hãy dốc toàn sức lực để làm việc. Hai người, không ai được làm mất mặt tôi đâu!”.

Thẩm Xuân Hiểu tiếp tục tỏ vẻ ôn hòa: “Vâng, Phó tổng giám đốc Giả, anh còn gì sai bảo không? Nếu không, tôi xin phép đi chuẩn bị cho việc điều tra thị trường chiều nay”.

“Cô đi được rồi!” Giả Lạc Sơn hươ hươ tay, sau đó tiếp tục nhấn chuột mở khung hội thoại.

Thẩm Xuân Hiểu quay người ra khỏi phòng phó tổng giám đốc, việc khổ nhất trên đời này chính là ngày nào cũng phải nghe người ta lên giọng trịch thượng. Bây giờ, cô đang phải chịu đựng điều ấy.

Về đến phòng làm việc, cô lập tức hối hận về việc rời khỏi văn phòng của mình, nếu biết trước hậu quả sẽ là tu hú sẵn tổ thì nhất định cô sẽ khóa cửa phòng lại.

Lư Hạo Tường đang ngồi trên ghế làm việc của cô, ung dung thư thái, hoàn toàn không coi mình là người ngoài.

Vừa rời ở chỗ Giả Lạc Sơn, cô đã chịu đủ sự sai bảo rồi, người ta là cấp trên nên có quyền áp bức người khác, cô chỉ đành ngậm ngùi chịu đựng. Bây giờ, Lư Hạo Tường cũng đến để ức hiếp cô sao? Thẩm Xuân Hiểu kim nén cơn tức giận trong lòng, đi đến gõ gõ vào bàn, nhắc nhở: “Giám đốc Lư, xin anh nhìn cho rõ, chủ nhân văn phòng này họ Thẩm chứ không phải họ Lư”.

Lư Hạo Tường ngược mắt nhìn cô, mỉm cười nói: “Tôi đến nhưng không gặp được người, cứ ngỡ là có người đi hẹn hò trong giờ làm việc rồi cho nên mới ngồi đây chút thôi”.

Thẩm Xuân Hiểu đặt tập tài liệu xuống bàn, trịnh trọng nói: “Thế thì mời Giám đốc Lư dịch chuyển cái mông của anh đi, từ đâu đến thì quay trở về đó cho!”.

“Chiếc ghế này ngồi rất thoải mái!” Lư Hạo Tường vỗ tay đứng dậy, tươi cười nói: “Chúng ta là nhân viên cùng công ty, cô cũng nên khách khí một chút, đồng nghiệp Tiểu Thẩm à! Đúng rồi, gọi cô là Tiểu Thẩm thì có đôi chút thất lễ quá, cô lớn tuổi như vậy phải gọi là Đại Thẩm hợp hơn đấy! Cô cảm thấy thế nào?”.

“Tùy anh thôi.” Cái gì mà Tiểu Thẩm với Đại Thẩm chứ, rõ ràng anh ta đang có ý sỉ nhục mình, Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười nói: “Giám đốc Lư, anh đã xem chương trình Thế giới động vật chưa?”.

“Tôi không xem! Có vấn đề gì sao?”

“Thế thì thật đáng tiếc, nhân vật chính trong đó đều là đồng loại của anh.” Thẩm Xuân Hiểu tí mắt cười, nói: “Tôi qua chương trình còn có một đoạn rất

hay, chú hươu con phát hiện ra một bãi đất đầy cỏ xanh và nước uống, chú ta đang vui vẻ thưởng thức thì có một con hươu to nhìn thấy, liền chạy đến tranh giành. Hươu con đầu chịu nhường, bởi thế, hai chú hươu bắt đầu quần nhau trên bãi cỏ, hươu con thương tích đầy mình và hậm hực bỏ đi. Hươu to dương dương tự đắc hưởng thụ đồ ăn. Ngài xem, súc sinh vẫn là súc sinh, tàn sát đồng loại mà vẫn an nhiên vui vẻ, tu hú sẵn tỏ thì cũng sẽ tự cất tiếng kêu đắc ý như thế thôi!”.

Lư Hạo Tường dựa vào bàn, cười nói với Thẩm Xuân Hiểu đang trở về chỗ mình vừa ngồi: “Đúng thật. Chị nói xem con hươu to đó có thể là thím[1] nhỏ hay thím lớn của chú hươu nhỏ! Thím lớn mà không có phong độ của một người thím lớn, lại còn muốn làm thím già ăn cỏ non. Thật đáng ghét, đáng ghét!”.

[1]. Từ và có cùng âm đọc là Thẩm (shen), nhưng từ là họ Thẩm, còn từ có nghĩa là thím. Ở đây Lư Hạo Tường đang nói đến Thẩm Xuân Hiểu.

Hai người càng nói càng khách sáo, ngay cả cách xưng hô cũng trở nên trịnh trọng hơn, một người thì gió xuân phoi phới, một kẻ lại tươi cười như hoa, lại còn nói những lời cạnh khỏe, nham hiểm, nói năng bốp chát, sát khí đằng đằng, thật là cảnh tàn sát khốc liệt.

Thẩm Xuân Hiểu đã ngồi vào vị trí của mình, nghe Lư Hạo Tường một câu thím lớn, hai câu thím già thì trong lòng hậm hực, nhưng nét mặt vẫn tươi cười, lời nói như chứa đầy dao găm: “Còn chưa hết đâu, hươu to đang vô cùng đắc ý thì một con hổ chạy bỏ đến, ngoạm một miếng vào bụng hươu to. Hươu to bỗng chốc máu tươi lênh láng, kêu gào ai oán. Cái đó gọi là hại người sẽ bị người khác ức hiếp lại. Hươu to là loại súc sinh ý thế hại người, tưởng rằng mình là thiên hạ vô địch, nhưng có hươu ắt phải có hổ dữ thôi!”.

“Thím hươu chết như thế sao? Ồ... Thật đáng tiếc, Đại Thím!” Anh cố ý kéo dài chữ “ồ” tỏ vẻ bỗng chốc hiểu ra vấn đề.

Thẩm Xuân Hiểu không nhịn nổi nữa. “Giám đốc Lư, anh đã chiều cổ đến chỗ tôi như thế, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lư Hạo Tường thấy cô đổi đề tài, cũng không thừa thắng đến cùng nữa, liền nói: “Chúng tôi đã thiết kế xong sản phẩm mới, chuyện này chắc Giám đốc Thẩm đã biết. Chiều nay chúng tôi sẽ có một cuộc họp nhỏ để giới thiệu cho cô đôi chút về những nét đặc sắc cũng như ưu thế của sản phẩm, Giám đốc Thẩm có thể đến chứ?”.

“Xin lỗi, chiều nay tôi có việc khác rồi!” Thẩm Xuân Hiểu giận dỗi nói.

Lư Hạo Tường chau mày: “Có việc khác?”.

“Tôi phải đi điều tra thị trường, nếu chỉ dựa vào thiết kế mới của anh thì tôi nghĩ, muốn vào được quầy chuyên dụng của Hoa Vũ thật là điều viễn vông. Tôi phải tổng hợp tất cả tư liệu nên không có thời gian đến cuộc họp của anh đâu!”

Lư Hạo Tường gật gật đầu, khoe môi nhếch lên một nét cười, lạnh lùng nói: “Thời gian của Giám đốc Thẩm đã quý hóa như thế thì chúng tôi cũng đành chủ động làm thế nào cho thích hợp với thời gian của cô. Chiều nay cô đi điều tra sao? Thế thì đổi sang tối đi, bảy giờ tối bắt đầu nhé, OK?”.

“Vi sao lại phải tăng ca vào buổi tối, ngày mai không được sao?” Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt, nhẫn nại nói.

“Giám đốc Thẩm, thời gian là vàng bạc. Cô nên biết năm nay, Tổng giám đốc Vương của Hoa Vũ đã ra chỉ thị rằng chỉ mở rộng thêm một quầy hàng chuyên dụng cho thời trang, cô có thời gian nghỉ ngơi, nhưng người khác không như thế, quản lý Thị trường của Công ty Long Khánh gần như làm việc không ngơi nghỉ. Tôi không muốn thiết kế của chúng tôi vất vả làm ra, vì lý do của Giám đốc Thẩm cô mà không được xếp vào vị trí thích hợp.” Lư Hạo Tường không nể tình nói: “Việc này phải giải quyết xong trong ngày hôm nay, Giám đốc Thẩm không cần tôi quán triệt thêm gì nữa chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu bị chẹn họng, bực bội nói: “Anh...”, những lời phía sau không được nói ra, thay vào đó là: “Tăng ca thì tăng ca, ai sợ ai chứ?”.

Lư Hạo Tường như cười như không, nói: “Giám đốc Thẩm không muốn tăng ca, lẽ nào tối nay lại có hẹn?”.

Chỉ nói tới chữ “lại” thôi, Thẩm Xuân Hiểu vừa nghe đã biết ngay, tối qua dù trốn tránh nhanh thế nào, anh ta vẫn nhìn thấy, rồi mượn cơ hội tối nay để chế giễu mình.

Thẩm Xuân Hiểu tươi cười, nói: “Ngài đoán đúng lắm, Giám đốc Lư, nếu ngài muốn cô độc đến già để giảm vấn đề gia tăng dân số của Trung Quốc thì tôi không có sự giác ngộ cao như ngài được, có hẹn là việc rất bình thường mà!”.

Lư Hạo Tường phì cười, nói: “Lại một lần xem mặt nữa sao? Tinh thần gấp rút đi xem mặt của Giám đốc Thẩm thật khiến người khác bá phục, tối nay tôi lại phá hỏng việc tốt của quý cô rồi, tôi vạn lần áy náy!”.

“Anh chết đi!” Thẩm Xuân Hiểu cuối cùng cũng nổi cáu, đứng phắt dậy, chiếc kẹp tài liệu trông mang theo nỗi tức giận ngút trời của cô hướng thẳng đến Lư Hạo Tường chỉ cách anh một chiếc bàn.

Lư Hạo Tường thật sự rất nhanh nhẹn, chỉ hơi nghiêng người đã né được tốc độ phản công của cô. Chiếc kẹp kia không có vật chịu lực nên vẫn bay với tốc độ chóng mặt về phía trước.

Đúng lúc này, An Ni vừa hay gõ cửa, cô mới đưa tay lên thì kẹp tài liệu rơi xuống bên chân.

Cô giật thót, chớp chớp mắt, hoảng hồn nhìn cấp trên, không biết mình đã làm gì mà khiến Giám đốc Thẩm tức giận đến thế. Vừa ngẩng đầu lên, cô lại nhìn thấy ngay gương mặt tươi cười, anh tuấn của Lư Hạo Tường.

Bị ánh mắt anh nhìn trực diện, An Ni bất giác ửng hồng hai má, vội cúi xuống nhặt kẹp tài liệu lên. Lư Hạo Tường mỉm cười, nói: “Đừng sợ, phụ nữ thất tình đều có phản ứng như thế cả, hai ngày sau sẽ bình thường thôi mà!”.

An Ni đâu dám tiếp lời, chỉ đỏ mặt

“Lư Hạo Tường, anh nói ai thất tình?” Thẩm Xuân Hiểu tức giận bưng bưng.

Lư Hạo Tường nhún nhún vai, ngửa hai bàn tay ra, nói với vẻ mặt bất ngờ: “Lẽ nào tôi đoán sai? Tôi thấy hôm nay không có ai tặng hoa cho cô, nên nghĩ rằng cô vì buồn chán mà không kiểm soát nổi hành vi thôi. Xem ra, thời kỳ đầu của giai đoạn tiền mãn kinh là sát thủ lớn nhất của phụ nữ, ngay cả người lãnh đạo có tri thức như Giám đốc Thẩm cũng không thể né tránh!”.

An Ni nghe xong liền hiểu, hóa ra nơi đây đang là vùng thị phi, lửa giận ngút trời, vậy nên đi khỏi là thượng sách. Cô vội vàng đặt nhẹ kẹp tài liệu lên bàn, cố gắng để mình không gây sự chú ý, rồi men theo tường rón rén bước ra.

Có An Ni gián đoạn như thế, Thẩm Xuân Hiểu đã khống chế được cảm xúc của mình, cô đã từng thề rằng sẽ không để anh chàng này làm ảnh hưởng đến tâm trạng nữa, không ngờ trong phút chốc chẳng thể nhẫn nhịn nổi.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi xuống, nhìn Lư Hạo Tường lần nữa, sắc mặt đã bình tĩnh hơn, nói: “Tôi nay tôi sẽ đến đúng giờ, anh không có chuyện gì nữa thì cút đi được rồi đấy!”.

Lư Hạo Tường lắc đầu, thản nhiên nói: “Đạo tiếp khách của Giám đốc Thẩm cần phải bỏ tức, tôi đã đích thân đến thông báo về cuộc họp, hơn nữa còn chiều theo mong muốn của cô mà dời giờ họp, chỉ ít cô cũng nên nói tiếng cảm ơn chứ?”.

“Cảm ơn cái đầu anh ý!” Thẩm Xuân Hiểu trong bụng vẫn không có thiện cảm, buột miệng nói: “Trước đây An Châu đúng là mắt để sau gáy nên mới yêu anh chàng tiểu nhân, thô bỉ và vô liêm sỉ như anh”.

Nụ cười của Lư Hạo Tường cứng đờ trên mặt, câu nói ấy như một lưỡi dao đâm trúng vào trái tim khiến anh đau nhói. Cảm giác đau len lỏi đến khắp nơi vừa chân thực vừa mãnh liệt, nó giống như một lưỡi dao sắc nhọn, có đôi phó thể nào cũng không kịp, để rồi bị nó đâm thẳng vào trái tim, khiến anh đau đớn đến mức gần như nghẹt thở.

Thẩm Xuân Hiểu thấy sắc mặt anh trắng bệch, biết là câu nói vừa rồi hơi quá đáng, tình cảm của anh đối với An Châu vô cùng sâu sắc, An Châu đã rời xa hơn nửa năm rồi thế mà anh vẫn bị tổn thương mỗi khi nhắc đến cái tên ấy. Nhưng đó cũng là do anh tự chuốc lấy thôi, nếu không phải anh miệng lưỡi ngoa ngoắt, hết lần này đến lần khác chạm vào dây thần kinh bức tức của cô thì cô sẽ chẳng bối rối đau của anh như thế.

Sắc mặt của Lư Hạo Tường dần trở nên nhợt nhạt, anh trừng mắt nhìn cô, đôi mắt tràn đầy tia giận dữ, có cả sự lạnh lùng không nói nên lời và nỗi uất hận không sao tả xiết.

Thẩm Xuân Hiểu cũng mở to mắt, ai bảo anh ta luôn mang sự oán hận với An Châu đặt lên cô chứ? Nếu không thì tại sao anh ta lại luôn gây chuyện với cô như thế? Anh ta hưởng thụ cảm giác thích thú của sự báo thù trong sự dối mình dối người, anh ta dựa vào cái gì mà bắt một người ngoài như cô phải chịu đựng sự gầy vò ấy? Nhưng, nhìn nỗi đau khổ vô bờ trong ánh mắt anh, cô lại cảm thấy mình hơi nhẫn tâm, hơn nữa còn dấy lên chút áy náy, không biết nên mở lời thế nào. Giây phút này, cô hận trái tim mềm yếu không đúng lúc của mình vô cùng.

Lư Hạo Tường hừ một tiếng rồi quay người sai bước ra khỏi phòng làm việc.

Thẩm Xuân Hiểu thần thờ hồi lâu mới định thần lại, bèn lắc đầu cười: Mình cũng trở nên mất phong độ như anh ta rồi! Chửi rủa người khác thì không nên chạm vào nỗi đau của họ, lấy An Châu để công kích anh ta quả thật chẳng quang minh chút nào. Cô đảm bảo rằng, chỉ duy nhất một lần như thế, cho dù Lư Hạo Tường có mỉa mai như thế nào, mình cũng sẽ không cho phép bản thân trở nên mất phong độ như vậy nữa.

Thu dọn kẹp tài liệu, ký đóng văn bản mà An Ni vừa mang đến, Thẩm Xuân Hiểu dùng những công việc vụn vặt để che giấu cảm giác áy náy của mình.

Một lúc sau, cô định thần lại, mình áy náy gì chứ? Chuyện về An Châu, cô cần gì phải chịu trách nhiệm. Tình cảm của cô ấy và Lư Hạo Tường có vấn đề thì người ngoài sao có thể gánh vác hết trách nhiệm được. Tình cảm của họ xảy ra trực trặc, cũng có liên quan gì tới cô.

Cho dù An Châu thay lòng đổi dạ, cho dù An Châu bỏ mặc anh thì nhất định cũng chỉ do anh xử lý mọi việc không chu toàn. Nếu không, người đàn ông khác sao có thể dễ dàng chiếm được trái tim của An Châu như thế?

Ở điểm này, cô thà chết cũng sẽ bảo vệ tình bạn, tuy cô và người đàn ông kia của An Châu chẳng có chút giao tình nào với nhau.

Còn Lư Hạo Tường, anh ta cũng chỉ là người dưng không hơn không kém!

Đi điều tra thị trường trong buổi chiều không phải là việc dễ dàng. Thẩm Xuân Hiểu không sợ khổ, hướng hồ việc điều tra, nghiên cứu thị trường này chỉ có cô đích thân đi làm mới có thể nắm bắt được xu hướng thị trường mới nhất, không phải là cấp dưới cứ nộp lên một đồng số liệu là cô có thể nắm bắt được hết.

Cô chỉ dựa trợ lý An Ni đi cùng, lần này là thực hiện giai đoạn của công việc đưa sản phẩm vào quầy chuyên dụng của Hoa Vũ, hơn nữa, năm nay Hoa Vũ cũng chỉ gia tăng một chỉ tiêu cho quầy chuyên dụng thời trang thôi. Ít nhiều gì thì cũng có hai con mắt cùng hướng đến quầy chuyên dụng đó, chưa kể, từ trước tới nay, Long Khánh là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, họ cũng đã ra mặt độ sức với công ty cô, bởi thế cô đâu dám khinh suất.

Đã gặp được Vương Chấn Duy mấy lần những thái độ của anh ta từ đầu chí cuối vẫn rất mơ hồ. Cô biết Vương Chấn Duy có chút thiếu tin nhiệm với sản phẩm và năng lực kinh doanh của công ty mình, nhiệm vụ trước mắt, đương nhiên là phải nghĩ cách để Vương Chấn Duy hiểu rõ được sản phẩm của công ty và tin vào năng lực của cô.

Đúng là không tìm hiểu thì không biết, phương pháp kinh doanh của Công ty Long Khánh quả nhiên lợi hại. Thẩm Xuân Hiểu vừa nghiên cứu vừa âm thầm sợ hãi. Vị quản lý Thị trường này của Long Khánh mới được thăng chức nửa năm, không ngờ anh ta đã tạo được mạng lưới kinh doanh chặt chẽ và hùng mạnh như thế. Điều tại cô đã quá khinh suất, xem ra đối thủ Long Khánh còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Thẩm Xuân Hiểu mệt mỏi trở về công ty, đã gần đến giờ tan ca rồi, nghĩ tới việc sắp phải ngồi nghe Lư Hạo Tường giới thiệu về kế hoạch mới của anh, hơn nữa, cũng phải điều chỉnh lại số liệu điều tra, xem ra hôm nay cô phải ở lại đến tận khuya thôi. Cô nhờ An Ni gọi giúp suất ăn nhanh rồi vội đầu vào đóng tài liệu.

Những tài liệu này, cô vốn đã có thể giao cho An Ni xử lý sơ bộ, nhưng không biết dạo này cô ấy bận việc gì mà cứ tới giờ tan ca là đã sáng mắt lên rồi, thoáng cái đã chẳng thấy đâu nữa, song cô cũng không muốn nằng chửi cấp dưới, vẫn cam chịu vất vả một mình. Hơn nữa, cô cũng đang độc thân, không phải hẹn hò hay yêu đương gì.

Nghĩ như thế, trong lòng cũng có chút tâm trạng khác lạ, Thẩm Xuân Hiểu tưởng mình chẳng quan tâm gì đến chuyện ấy nhưng thực ra không phải. Lúc bị Lư Hạo Tường nhạo báng là gái ế, nói là đã tới giai đoạn đầu của thời kỳ mãn kinh, cô bận lòng; lúc bị Triệu Yến Minh mượn cớ tới buổi xem mặt để rủ cô đi cùng, cô cũng bận lòng; khi nói chuyện qua điện thoại, bố mẹ hỏi cô bao giờ lấy chồng, lúc bịa chuyện cho qua, cô cũng bận lòng.

Nhưng, tình yêu và hôn nhân đối với Thẩm Xuân Hiểu mà nói thực sự quá xa vời, đó là những khái niệm mơ hồ, trong từ điển của cô, nó luôn luôn bị cô cố ý giấu giếm.

Song, chúng lại xuất hiện lúc cô lơ đãng, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cô.

Đối với người sợ hãi tình yêu mà nói, dốc sức làm việc mới là trạng thái thích hợp nhất, nhưng bây giờ, công việc của cô dường như cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng.

An Ni gõ cửa, đem suất ăn vào.

Thẩm Xuân Hiểu nói: “Cảm ơn!”.

An Ni cười nói: “Giám đốc không cần cảm ơn. Hay là em làm thêm giờ cùng chị nhé!”.

Thẩm Xuân Hiểu lắc đầu, cười nói: “Thôi, bạn trai em còn đang đợi ở cổng công ty kia, chị mà giữ em lại thêm một phút nữa thì không biết sẽ phải hứng chịu bao nhiêu lời oán thán đấy!”.

An Ni ngượng ngùng, bẽn lẽn nói: “Giám đốc, em đã có bạn trai đâu, chị lại trêu em rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu không nhịn được, cười nói: “Được rồi, được rồi, em mau về đi!”.

An Ni vâng một tiếng rồi đi ra, lát sau lại bung tách cà phê vào, nói: “Giám đốc, thế em nghỉ trước đây, bye bye!”.

“Bye bye!”

Mở suất cơm ra, hiện tại chuyện công việc đang chiếm cứ hết dòng suy nghĩ, lại thêm suất ăn chẳng hợp khẩu vị, nên cô chỉ ăn hai miếng rồi bỏ đấy. Cô đóng hộp cơm, gói lại cẩn thận rồi ném nó vào thùng rác ở góc phòng, sau đó trở lại bàn làm việc tiếp tục nghiên cứu tài liệu.

Cô bận đến mức quên cả thời gian, ngón tay kẹp bút, ánh mắt hết lướt qua máy tính rồi lại cắm cúi vào tờ giấy trên bàn làm việc. Đang ghi chép số liệu thì có tiếng gõ cửa.

Ngẩng đầu lên, hóa ra là Lư Hạo Tường, lúc này Thẩm Xuân Hiểu như chợt nhớ ra gì đó, vội nhìn đồng hồ ở góc dưới máy tính. Thì ra đã bảy giờ năm phút rồi, chẳng trách Lư Hạo Tường đích thân đến, cô vội đứng dậy.

Lư Hạo Tường không làm gì, mà đứng dựa cửa, khuất sau ánh sáng nên biểu hiện không rõ ràng. Nhớ tới lúc trước mình vừa dùng An Châu để công kích anh ta, Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy có chút áy náy, mấy từ xin lỗi cứ nấp máy giữa hai hàm răng mà không thể phát ra thành tiếng.

Lư Hạo Tường thấy cô đứng lên nhưng chưa rời bước, nét mặt chần chừ, nên lại nói mĩa: “Giám đốc Thẩm, bây giờ chỉ là cuộc họp nhỏ giữa hai bộ phận, cô không cần trang điểm, cũng chẳng cần ăn mặc lộng lẫy. Hơn nữa, cho dù cô có mặc trang phục của hoàng đế thì đứng trước những người đã hiểu cô rõ như chúng tôi, cô cũng không thể che giấu nổi bản chất gái ế đâu, phải thế không? Cô xem, chúng tôi đã đợi cô gần mười phút rồi, cô có thể khởi giá được chưa?”.

Thẩm Xuân Hiểu bực bội. “Lư Hạo Tường, anh không mở miệng còn ra dáng một con người, cứ hễ mở miệng là lại lộ tả hết bản chất con người anh. Xin anh có chút phong độ của một người đàn ông, được không?” Cô đang nghĩ không biết lúc trước có phải mình đã làm tổn thương anh ta không, mà bây giờ vừa nghe cái giọng điệu mỉa mai kia, chút áy náy lương tâm trong cô đã sớm tiêu tan hết.

Lư Hạo Tường bĩu môi, ngửa mặt lên trời, bộ dạng khinh khinh.

Thắm Xuân Hiểu cầm cuốn sổ ghi chép công việc, sai bước ra ngoài, đi vòng qua anh rồi tiến đến phòng họp, cũng không thèm liếc mắt nhìn anh một cái.

Anh biết cô đang tức giận, khỏe mỗi bất giác nhếch lên nụ cười có ý cân nhắc, dừng lại một chút, anh nhìn bóng cô dần rời xa, nghe tiếng gót giày của cô nện trên sàn nhà nhỏ dần, anh mới cất bước đi về phía phòng họp.

Thắm Xuân Hiểu đẩy cửa phòng họp bước vào, thấy trong phòng ngoài chiếc laptop và máy chiếu đặt trên bàn thì chẳng có nổi một người. Chẳng phải vừa rồi Lư Hạo Tường nói là “chúng tôi” sao? Cô hoài nghi quay đầu lại nhìn Lư Hạo Tường đang từ phía sau đi đến.

Lư Hạo Tường dừng dừng đến trước bàn và kéo ghế ra ngồi.

Thắm Xuân Hiểu chân chửi giầy lát nhưng rồi cũng ngồi xuống, hỏi: “Những người khác đâu?”.

“Người khác nào?”

“Những người trong bộ phận các anh!”

“Chẳng phải bộ phận các cô cũng chỉ có mình cô thôi sao?”

“Hạng mục này tôi đích thân phụ trách, đương nhiên là một mình tôi đến cũng được.” Thắm Xuân Hiểu bực bội.

“Cô cũng biết thiết kế này do đích thân tôi thiết kế, có tôi ở đây rồi, cô còn cần ai đến nữa không?” Lư Hạo Tường lạnh nhạt nói.

“Vừa rồi rõ ràng anh nói, các anh đã đợi mười phút rồi, không phải chỉ có mỗi mình anh!”

“Ồ!” Lư Hạo Tường bĩu môi, như cười như không, nói: “Tôi thay mặt cho tất cả những người trong bộ phận chúng tôi, không được sao? Cô yêu cầu đổi thời gian cuộc họp thì cũng không thể yêu cầu tất cả mọi người trong bộ phận chúng tôi phải ở lại tăng ca cùng cô được”.

“Anh...”

Lư Hạo Tường tỏ vẻ bỗng dưng tỉnh ngộ. “Cô sợ cô nam quả nữ ở chung một phòng thì tôi sẽ giờ trò đùa bại gì với cô à?” Anh đánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, giọng điệu coi thường: “Cô yên tâm, khẩu vị của tôi không kém đến thế đâu!”.

Thắm Xuân Hiểu lại một lần nữa uất nghẹn, biết anh ta là đồ tiểu nhân hẹp hòi, trước đây cô đã dùng An Châu để làm tổn thương anh ta, bây giờ, anh ta đã báo thù được ngay rồi đấy. Trong lòng cô vốn còn chút áy náy, xem ra sự áy náy ấy hoàn toàn không đáng với con người này. Cô nhẫn nhịn nói: “Anh gọi tôi đến để tán dương miệng lưỡi độc địa của anh sao?”.

Lư Hạo Tường nở nụ cười đắc thắng đi đến mở laptop, chùm tia sáng của máy tính chiếu thẳng lên bức tường trắng tinh. Anh mở file tài liệu, rồi mở bản thiết kế mới ra.

Thắm Xuân Hiểu nghiêm túc dõi theo, thỉnh thoảng còn đưa ra ý kiến của mình, sau đó nêu lên kiến giải của bản thân về bản vẽ. Lư Hạo Tường ban đầu còn không hài lòng lắm với những bất bẻ của cô, nhưng anh cũng không muốn lãng phí thời gian nên định dùng hành động bịt miệng cô lại. Anh liền chỉnh sửa trên máy tính, không ngờ vừa sửa đổi một chút đã cảm thấy hiệu quả tốt hơn rất nhiều. Anh chớp mắt nhìn cô, chỉ thấy cô đang hết sức chuyên tâm và không hề có ý bất bẻ, ý kiến đưa ra cũng rất xác đáng, bỗng cảm thấy mình đúng là lấy lòng tiểu nhân đo bụng dạ người quân tử.

Đẹp những thành kiến và hiềm khích sang một bên, hai người tiến hành thảo luận hoàn toàn chuyên nghiệp và khách quan, không hề công kích đối phương.

Lư Hạo Tường biết, chỉ giám đốc Thị trường hiểu rõ về tất cả tính năng và ưu điểm sản phẩm thì mới có thể giúp ích cho việc đưa sản phẩm ra thị trường, bởi thế, anh giới thiệu rất tường tận.

Nhìn những bản vẽ và con chữ trên màn chiếu, Thắm Xuân Hiểu không thể không thừa nhận, tài năng của anh chàng này quả nhiên xuất chúng. Nếu một loạt những thiết kế ấy được đưa vào buổi triển lãm mở sau nửa tháng nữa thì nhất định sẽ tiến được một bước quan trọng trong việc gia nhập vào thị trường Hoa Vũ, nhưng mười mấy thiết kế này liệu có thành phẩm được trong vòng mười ngày không?

Cô bày tỏ suy nghĩ của mình, Lư Hạo Tường chớp chớp mắt, có vẻ rất tán thưởng đề nghị này của cô. Anh im lặng một lát rồi nói về quyết đoán: “Cứ giao cho tôi, tôi đảm bảo là sẽ giao thành phẩm cho cô trong mười ngày tới”.

Thắm Xuân Hiểu ngạc nhiên nhìn, Lư Hạo Tường chắc chắn như thế sao? Anh am hiểu thiết kế nên những bản vẽ mà anh làm ra thật sự rất đẹp, nhưng liệu anh có năng lực làm ra thành phẩm không?

Thấy cô tỏ vẻ không tin tưởng, Lư Hạo Tường chau mày, nói: “Tôi đã đảm bảo rồi mà cô vẫn không tin sao?”.

Thắm Xuân Hiểu gật đầu, nghiêm túc nói: “Thế thì tốt, Phó tổng giám đốc Giả luôn nói ông ta có mối giao tình nhất định với nhân viên phụ trách trong hội chợ triển lãm. Vậy nên tôi nghĩ, sản phẩm của chúng ta rất có khả năng sẽ vào được hội chợ triển lãm, những sản phẩm này chính là những kỳ binh của chúng ta. Nếu có thể đạt được thành tích tốt trong buổi triển lãm, giới thiệu được những sản phẩm mới này của chúng ta thì Tổng giám đốc Vương sẽ không còn lý do gì để từ chối sản phẩm của chúng ta nữa”.

Thắm Xuân Hiểu dường như đang nhìn thấy những bản vẽ này đều đã trở thành mặt hàng thời trang, được treo trong quầy chuyên dụng của khu thương

mại Hoa Vũ và những cô gái bán hàng đang mỉm cười chào đón, giới thiệu với khách hàng, đôi mắt cô bỗng ánh lên lấp lánh. Để hình chiếu được rõ nét, trong phòng họp chỉ bật một bóng đèn, dưới những tia sáng mỏng lung, cơ thể cô như được che phủ một lớp hào quang. Niềm mong ước đã khiến gương mặt cô vô cùng sinh động và mang vẻ đẹp đoan trang khiến người khác khó có thể rời mắt.

Lư Hạo Tường đột nhiên quay lại, thấy dáng vẻ đó của cô, anh há miệng, không thốt nên lời, ánh mắt vẫn tò mò nhìn cô.

Thẩm Xuân Hiểu thấy anh không đáp lời nên quay đầu lại hỏi: “Anh cảm thấy thế nào? Giám đốc Lư!”.

Lư Hạo Tường định thần lại, gật gật đầu: “Được!”.

Thẩm Xuân Hiểu không vì câu trả lời cụt lùn của anh mà truyền giảm sự nhiệt tình, hứng khởi nói: “Chúng ta phải xem lại một lượt, phải làm cho những sản phẩm mới không có sai sót gì và đưa hình tượng hoàn mỹ vào hội chợ triển lãm, đánh bại sản phẩm cùng loại khác”.

Lư Hạo Tường đi chuột lần lượt từ bản vẽ thứ nhất và bắt đầu xem xét.

Thẩm Xuân Hiểu chuyên chú nhìn, thỉnh thoảng còn ghi ghi chép chép gì đó trong sổ, Lư Hạo Tường thì chuyên chú xem xét những điểm chưa hoàn mỹ trong quá trình thiết kế của mình.

Hai người vui đầu vào công việc, thời gian cứ thế trôi đi. Mãi đến khi dạ dày của Thẩm Xuân Hiểu phát ra những âm thanh lục đục.

Thẩm Xuân Hiểu rời mắt khỏi công việc, bỗng cảm thấy ngượng ngùng. Lúc này, đồng hồ máy tính đã hiện rõ mười giờ mười bảy phút, không ngờ đã ba tiếng đồng hồ trôi qua, mà bữa tối cô chỉ ăn có hai miếng vì không hợp khẩu vị. Nếu biết ở lại muộn như thế, cô đã cố gắng nuốt thêm vài miếng nữa, thì bây giờ cái dạ dày trống rỗng phải phát ra những tiếng biểu tình.

Nếu bị Lư Hạo Tường nghe thấy, nhất định anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội mà chế giễu cô. Cô lén nhìn, vẫn thấy Lư Hạo Tường sắc mặt bình thường, đang cúi đầu vào máy tính chỉnh sửa nét vẽ, không có nụ cười chế giễu cùng ánh nhìn miệt thị, có vẻ anh ta không nghe thấy, cô bắt giác thờ phào.

Sau khi sửa xong bản vẽ, lưu lại, Lư Hạo Tường ngẩng đầu nói: “Muộn rồi, hôm nay làm đến đây thôi chứ? Nếu có vấn đề gì, mai chúng ta lại tiếp tục!”.

Thẩm Xuân Hiểu do dự giây lát, vẫn còn bốn mẫu nữa chưa sửa xong, cô muốn làm một lèo cho gọn, nhưng nếu cái dạ dày vẫn phát ra những âm thanh không đúng lúc như thế thì mất mặt lắm.

Lư Hạo Tường nhìn đồng hồ, nói: “Làm việc liên tiếp ba tiếng đồng hồ, tôi đói lắm rồi. Nếu cô vẫn muốn tiếp tục ở lại làm thêm nữa thì tôi không thể tháp tùng cô được đâu”.

Thẩm Xuân Hiểu thờ phào, hóa ra anh ta cũng đói rồi, nhưng ngoài miệng lại nói: “Anh là người không có trách nhiệm thế sao?”.

“Sao tôi lại không có trách nhiệm chứ? Giám đốc Thẩm, có trách nhiệm theo sự lý giải của cô chính là làm tăng ca trong khi cái bụng trống rỗng, không đếm xỉa gì đến sức khỏe? Tôi không có tính giác ngộ cao như cô, làm việc đến quên ăn quên ngủ. Cho tôi đi ăn đêm không được sao?” Lư Hạo Tường vừa ung dung nói, tay vừa tắt máy tính.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ cũng đúng, đã muộn thế rồi, cũng không thể dày dạn cái dạ dày của mình được. Thôi ngày mai thì ngày mai vậy, ăn thêm một chút cũng không béo được.

Cô cất sổ ghi chép, Lư Hạo Tường cũng đã thu dọn xong máy chiếu và xách túi laptop trên tay. Hai người đi ra khỏi phòng họp rồi ai về phòng người nấy.

Không phải chuyên chú vào công việc nữa, Thẩm Xuân Hiểu mới cảm thấy mình thật sự rất đói, bụng dạ trống rỗng, mỗi một chuyển động trong dạ dày đều phát ra những tiếng kêu rất rõ, thật khó chịu.

Cô mở ngăn kéo, hoàn toàn chẳng có gì, ngay cả một thanh chocolate cũng không có, dù tìm thêm bao lâu nữa thì cũng không hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện.

Cô thôi không tìm nữa, xách túi đi ra khỏi phòng làm việc đến đợi thang máy.

Đi qua hành lang, hoàn toàn không ngoài dự liệu, cô lại gặp Lư Hạo Tường với thần thái hờn hờ. Thẩm Xuân Hiểu chưa bao giờ nhìn kỹ anh, bây giờ thấy anh đang đứng đợi thang máy, mặc bộ đồ tây, khuôn mặt nhìn nghiêng rất phong độ. Công bằng mà nói, anh không hề xấu, ngược lại còn rất anh tuấn, nếu chiếc miệng kia tích một chút đức thì cũng có thể coi là một đồng nghiệp tốt.

Thẩm Xuân Hiểu thăm lắc đầu, cái gọi là không thể nhìn bề ngoài để đánh giá một con người chính là như thế.

Bây giờ bụng đói cồn cào, tuy là oan gia ngõ hẹp nhưng hy vọng anh ta có thể tạm thời giả bộ câm điếc, nếu không mình thật sự chẳng còn sức lực mà chiến đấu nữa.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu chậm chậm đi tới, Lư Hạo Tường nhếch khóe môi, có thể lời cầu nguyện của Thẩm Xuân Hiểu đã được thần tiên nghe thấy nên anh thật sự không hề mở lời khiêu khích.

Thang máy đến, Thẩm Xuân Hiểu không khách khí lên vào trước, Lư Hạo Tường hiếm khi có phong độ như thế, không hề tranh giành với cô.

Ngoài thời gian làm việc, ranh giới được phân rất rõ ràng, hai người mỗi người đứng một góc, hoàn toàn không có sự tâm đầu ăn ý như lúc bàn bạc công việc vừa rồi.

Thẩm Xuân Hiểu chỉ muốn nhanh nhanh kết thúc thời gian phải ở cùng với Lư Hạo Tường, nhưng đêm tối đen không một bóng người, bốn bề yên tĩnh, thang máy dường như đi rất chậm, lúc này cô thật sự hiểu được thế nào gọi là một giây dài tựa một năm.

Lư Hạo Tường lại hoàn toàn không để ý, dường như anh nhìn thấy sự gò bó trong lòng Thẩm Xuân Hiểu, khoe môi nhếch lên một nụ cười đầy hàm ý rồi đưa điện thoại lên xem.

Thẩm Xuân Hiểu rất muốn gửi tin nhắn cho Triệu Yến Minh, dạo này không biết cô ấy bận việc gì mà bất vô âm tín suốt mấy ngày trời. Nhưng thang máy kín bưng như thế, bây giờ có gửi thì cũng không thể gửi được, hơn nữa, Lư Hạo Tường đang nghịch điện thoại, nếu cô cũng lôi điện thoại ra dùng thì chẳng phải học đòi anh ta sao? Vậy nên cô cố chịu đựng.

Đúng lúc này, cái dạ dày của Thẩm Xuân Hiểu lại phát ra những tiếng biểu tình khiến người ta vô cùng khó chịu, nếu là cái khác thì có thể không chế được, nhưng sự vận hành bản năng của cơ thể, cô không thể kiểm soát nổi. Cô nghiêng người, gần như quay lưng lại với Lư Hạo Tường. May mà anh ta đang mãi mê nghịch điện thoại nên không có biểu hiện gì.

“Tĩnh!” Thang máy cuối cùng cũng đến nơi, Thẩm Xuân Hiểu thở phào một tiếng, hai chân bước vội ra ngoài, tốc độ nhanh như thỏ.

Lư Hạo Tường đứng đĩnh bước theo sau.

Mười rưỡi, đêm đã khuya không một bóng người, tiếng giày cao gót của Thẩm Xuân Hiểu nện trên nền nhà phát ra những âm thanh vang vọng, tiếng bước chân của Lư Hạo Tường phía sau lại vô cùng nhỏ nhẹ như không có thanh âm nào.

Ra khỏi đại sảnh, Lư Hạo Tường đi lấy xe còn Thẩm Xuân Hiểu đứng bên đường đợi taxi. Một lúc sau, chiếc Accord đen dừng lại ngay trước mặt cô, là của Lư Hạo Tường, anh hạ cửa xe, tươi cười nói: “Giám đốc Thẩm, cô đang đợi taxi hả, hay là lên xe tôi đi?”.

Thẩm Xuân Hiểu nói gần như theo bản năng: “Tôi đợi taxi!”.

Lư Hạo Tường cười hi hi, nói: “Cô chắc chắn chứ?”.

Khuôn mặt tươi cười này khiến Thẩm Xuân Hiểu vô cùng phản cảm, thầm nghĩ người chỉ sĩ không ăn của bố thí, Lư Hạo Tường anh còn ở đây giả bộ người tốt sao? Ước gì người khác, bắt bẻ người khác, anh muốn tôi nhận ân huệ của anh để sau này áp bức tôi đến chết. Cho nên, cô nói với ngữ khí khẳng định: “Đương nhiên, không cùng đường thì không chung chí hướng, không chung chí hướng thì không cùng đường!”.

Lư Hạo Tường vỗ tay nhẹ nhàng, cười nói: “Có chí khí, Giám đốc Thẩm, thế cô cứ ở đây mà đợi nhé, tôi về trước đây!”.

Thẩm Xuân Hiểu tiếp tục đợi, cô tưởng rằng chỉ cần đợi vài phút là có thể gọi được taxi, nhưng bây giờ quá muộn rồi, trên đường rất vắng xe, taxi qua lại chỉ có mấy chiếc nhưng đều đã có khách ngồi.

Hơn hai mươi phút trôi đi, vẫn không có chiếc taxi nào trống, cô vừa đói vừa mệt, cứ thế đợi đến mức nóng lòng, không ngừng đưa điện thoại lên xem giờ, xung quanh chẳng có lấy một bóng người, khu dân cư nhỏ ở phía xa, những ô cửa sổ đều đã tắt ra ánh đèn ấm áp.

Lúc này, vốn là giờ được mặc bộ đồ ngủ thoải mái, được hưởng thụ hơi ấm gia đình, còn cô lại phải một mình đứng bên đường đợi xe, ánh đèn đường kéo dài bóng cô chiếu lên mặt đất, thật sự cô chỉ có bóng mình làm bạn.

Thẩm Xuân Hiểu có chút hối hận, sớm biết thế này đã lên xe của Lư Hạo Tường rồi, quân tử thì phải biết khéo léo ứng phó, chẳng phải chỉ thuận tiện lên một chuyến xe thôi sao, hơn nữa cũng chẳng thiệt hại gì. Khí phách và lòng cảm thông của cô giống hệt nhau, có những lúc chẳng đúng thời điểm gì cả.

Lư Hạo Tường là anh chàng tiểu nhân, quá mất phong độ, nói đi là đi thẳng, làm đồng nghiệp với anh chàng này thật quá xui xẻo. Thẩm Xuân Hiểu thầm lẩm bẩm, nhưng lúc này làm sao mà về được đây, cô bắt đầu thấy bất an, đặc biệt là cái dạ dày đã đói đến mức sắp bị co giật rồi.

Lại hơn mười phút nữa trôi qua, vẫn không có chiếc xe nào, chưa nói đến taxi, ngay cả xe cá nhân cũng ít đi nhiều. Cô càng thêm hối hận, đã hơn mười một giờ rồi, mãi mà không bắt được xe, lẽ nào mình phải cuộc bộ về?

Thẩm Xuân Hiểu mong ngóng xe đến mức quyết định, cho dù là taxi hay xe gia đình cũng được, cứ có chiếc nào đi qua, cô sẽ chặn lại, coi như tiện đường bắt xe vậy!

Nếu ngay cả xe gia đình cũng không có thì thật hết cách, đành phải kéo mụ đàn bà Triệu Yến Minh đang ở trong tổ dậy đến đón mình thôi.

Đang nghĩ vẩn vơ bỗng có ánh đèn sáng từ xa lại gần, ánh sáng lóa mắt, Thẩm Xuân Hiểu mừng rỡ, vội vàng xông ra đường, vẫy tay gọi: “Dừng xe, dừng xe!”.

Chiếc xe dừng lại, cửa xe hạ xuống, lại là gương mặt tươi cười của Lư Hạo Tường, anh thích thú cười nói: “Haizzz, Giám đốc Thẩm gọi xe vội thế, suýt chút nữa tông vào xe tôi rồi, là có việc cần cứu người hay cứu hỏa?”. Anh ngoác trước ngoác sau, lại nói: “Đã hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mà Giám đốc Thẩm vẫn chưa về sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu không ngờ lại là anh ta, cũng hơi giật mình, cô chuyển ý, mình đã lao bừa ra chặn xe người ta, ngay cả đáng về vội vã cũng bị anh ta nhìn thấy rõ, há không phải sẽ càng cho anh ta thêm nhiều lý do để chế giễu hay sao?

Cô thật sự không muốn đối diện với khuôn mặt đắc ý ấy, nhưng nghĩ đã đợi xe lâu như thế rồi mà vẫn phải đứng đây, cô đành xuống nước, không thể không cúi đầu. Bởi thế, cô thu lại những lời công kích sắc bén, khoe môi hơi cong, vẻ mặt tươi như hoa. “Giám đốc Lur, anh đi vòng quanh thành phố ngắm cảnh đêm sao? Mọi người nói những nhà thiết kế có một nửa tâm hồn nghệ thuật, quả nhiên hành vi đặc biệt, khác hẳn với mọi người. Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi. Nếu anh tiếp tục đi dạo đêm thì tôi có thể tiễn đường lên xe anh không?”

Lur Hạo Tường cười cười. Lúc này, trong đáy mắt cô rõ ràng đang có kỳ vọng, mong đợi anh đồng ý, khi cầu cạnh người khác mà miệng lưỡi cô vẫn vô cùng sắc bén. Anh tươi cười nói: “Lên xe đi, một mình dạo đêm cũng chẳng thú vị gì!”

Thẩm Xuân Hiểu rất bất ngờ, anh ta lại không nắm lấy cơ hội này mà chế giễu, trái lại còn phối hợp rất ăn ý với những gì mình nói, anh ta cho mình lối thoát sao? Thôi mặc kệ, mau chóng lên xe, về nhà sớm mới là điều quan trọng nhất. Lúc này, cô đã đói đến mức da bụng như dính vào lưng, dạ dày thì sôi ùng ục rồi.

Không khách khí nữa, cô đưa tay kéo cửa ở hàng ghế sau. Lur Hạo Tường ngó đầu ra, ung dung nói: “Giám đốc Thẩm, tôi đã không để tâm gì mà đi dạo đêm với cô, nhưng cô cũng đừng coi tôi là tài xế đấy nhé!”

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ thấy cũng đúng, tuy mình không muốn ngồi cùng hàng ghế với anh ta để tránh sự khó chịu, nhưng nếu ngồi sau thì thực sự không thỏa đáng cho lắm. Bây giờ anh ta có thể là cộng rơm cứu mạng duy nhất, nếu bỗng chốc anh ta bức bối thì hậu quả như thế nào sẽ khó mà đoán trước. Cô không có dũng khí để đứng đợi trong đêm thêm nửa tiếng đồng hồ nữa. Bởi thế, cô buông tay, ngoan ngoãn đi sang phía bên kia mở cửa ghế phụ rồi ngồi vào trong.

Lur Hạo Tường ngồi bất động, dưới ánh đèn, khuôn mặt anh trông không rõ biểu hiện cho lắm, tựa như anh đang cười. Tay phải của anh có túi đồ, hình như là một hộp giấy. Đợi Thẩm Xuân Hiểu thắt dây an toàn xong, anh đập ga, các toà nhà bên ngoài cửa xe dần dần lùi lại phía sau.

“Cô ở đâu?”

“Hỏi làm gì?” Lại là phản ứng bản năng.

Lur Hạo Tường thấy cô giống như một con nhím đang xù hết những chiếc lông nhọn trên cơ thể, bèn bịu môi, gần giọng nói: “Dù sao tôi cũng phải biết sẽ đi hướng nào tiếp theo để dạo quanh thành phố chứ!”

Thẩm Xuân Hiểu bất giác nóng bừng mặt, cô đã thần hồn nát thần tính quá rồi, chẳng bình tĩnh chút nào, thật mất mặt quá đi. Cô lắp bắp nói địa chỉ, Lur Hạo Tường không nói không rằng, cứ thế đổi hướng lái.

Thẩm Xuân Hiểu vốn định tìm đề tài để nói chuyện, nhưng lại thấy gặp anh ta sau giờ làm, rõ ràng không thể nói chuyện với nhau một cách bình thường được, nếu cứ mở mồm ra là công kích thì thà bây giờ cứ im lặng cho xong, chỉ ít im lặng cũng là lựa chọn an toàn nhất. Nhưng vừa ngồi xuống, tâm trạng thoải mái, chiếc mũ cũng trở nên hết sức nhạy bén, mùi thức ăn thơm phức không biết từ đâu phả đến, có sự kích thích của mùi thức ăn này, tiếng biểu tình của dạ dày không ngừng gia tăng.

Cô cố gắng ngồi im, không chế hành động nhưng lại không thể ngăn cản nỗi sự vận hành của dạ dày, hơn nữa càng không chế lại càng mất kiểm soát, trong dạ dày bắt đầu vang lên bản xướng ca: ọc ọc ọc, ục ục ục...

Mấy âm thanh này cứ thay phiên nhau xuất trận, càng lúc càng vang, cuối cùng, Lur Hạo Tường phải phì cười. Thẩm Xuân Hiểu vừa ngượng ngùng vừa tức giận, hậm hực trừng mắt lườm anh một cái.

Thấy bộ dạng thờ ơ phì phò vì thẹn quá hóa giận của cô, anh cười đắc ý, vừa cười vừa đưa túi đồ cho cô.

Không biết anh lại giờ trò ma quái gì, cô nhận lấy chiếc túi, lúc này mới biết mùi thức ăn từ đây mà ra. Thấy cô sững sờ, Lur Hạo Tường cười nói: “Mở ra đi, còn nóng đấy!”

Trong hộp là món bánh trứng nóng hổi, màu vàng thơm, trông có vẻ xốp và mềm mại, rất đối tình xào bắt mắt, cô bất giác nuốt nước miếng.

Lur Hạo Tường lại cười, nói về đùa cợt: “Đây không phải là thứ để ngắm đâu, đồ ăn đấy, tôi đã nếm một chút, lâu thế rồi mà độc tố vẫn chưa phát tác. Tôi nghĩ cái dạ dày của cô cũng có thể chấp nhận được nó!”

Thẩm Xuân Hiểu nghe anh nói giọng quái gở nên không muốn nhận thành ý ấy. Cô quyết định giữ khí phách, nhất quyết không ăn. Nhưng chiếc hộp này phả hương thơm vào mũi cô chẳng đúng lúc chút nào, bây giờ vừa mở ra, tất cả những gì mắt nhìn thấy, mũi ngửi được, lại thêm bụng dạ đói cồn cào, đây thực sự là một thử thách to lớn. Sau khi đấu tranh tư tưởng, lý trí đã bị lòng thèm muốn đánh bại, Thẩm Xuân Hiểu cuối cùng không thể chịu nổi sự giày vò của dạ dày, cô lấy ra một cái bánh rồi cắn một miếng.

Vừa thơm vừa mềm, không ngọt cũng chẳng ngấy, vừa đưa vào miệng đã tan ngay, những miếng bánh trứng trước đây cô ăn sao lại không thơm ngon được như thế nhỉ? Cô giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm hình người, còn chưa thưởng thức hết mùi vị thì đã ăn hết sạch. Thế này không được rồi, ăn một chiếc lại càng tác động tới con đói, bụng dạ còn khó chịu hơn cả lúc chưa ăn.

Cô nhìn hộp bánh trứng, thầm nghĩ, ăn một cái cũng là ăn, ăn hai cái cũng là ăn, sao phải tự làm khổ mình như vậy chứ? Bởi thế, cô lại ăn thêm cái nữa.

Bánh trứng rất nhỏ, một chiếc chỉ đủ một miếng nên cô ăn liền năm cái thì cảm giác đói bụng mới giảm bớt. Ngẩng đầu lên, thấy Lư Hạo Tường đang nhíu miêng nhìn, nghĩ đến tương ăn vừa rồi của mình, cô bất giác nóng bừng mặt rồi trừng mắt nhìn lại. “Cười gì mà cười?”

Lư Hạo Tường thở dài. “Giám đốc Thẩm, cô thật ích kỷ, cô ăn ngon lành như thế khiến tôi mới mất chờ mong đến nỗi trở thành máy sản xuất nước bọt rồi đây. Cô lại không thèm đoái hoài gì đến mà cho tôi ăn một cái sao?”

Thẩm Xuân Hiểu đưa chiếc túi lại. “Trả anh!”

Lư Hạo Tường không nhận. “Tôi đang lái xe, có hai sinh mệnh đang nằm trong tay tôi đây, tôi không thể vì sự thèm muốn của dạ dày mà coi mạng người như cỏ rác được!”

Thẩm Xuân Hiểu thầm nghĩ, anh ta giả bộ cái gì chứ? Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, cái mạng nhỏ của mình chẳng phải cũng đang nằm trong tay anh ta sao, tuy bây giờ vắng xe nhưng chỉ nghĩ đến hai chữ “tai nạn” thôi là đã khiến người ta khiếp sợ. Bởi thế, cô thu lại lời nói, cười hi hi hai tiếng không rõ có hàm ý gì.

Lư Hạo Tường nói phóng đại: “Nhìn người ta ăn mà mình cũng thấy đói, đói thật đấy!”.

Câu này lẽ nào muốn nói cô phải dứt cho anh ta ăn? Thẩm Xuân Hiểu bĩu môi, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, bảo cô dứt cho ai cô cũng đồng ý, nhưng dứt cho anh ta sao? Hừ, không có chuyện đó đâu.

Lư Hạo Tường nhìn nghiêng qua gương mặt cô rồi nhìn ra ngoài cửa, cũng không nói thêm gì nữa mà tiếp tục lái xe. Bây giờ lại đến lượt dạ dày của anh vang lên bài xướng ca.

Thẩm Xuân Hiểu nghe những âm thanh quen thuộc rồi thấy anh không có vẻ bồn chột, đúng là anh ta đang rất đói. Chỗ bánh trứng này, nói không chừng anh ta mua về để ăn đêm. Mình lại không khách khí ăn liền một lúc năm chiếc, ăn hết cả phần của người khác, Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy nên báo đáp một chút, không thể ăn không của người ta như thế được. Hơn nữa, cứ cho là bình thường anh ta độc mồm độc miệng, bụng dạ xấu xa thì bây giờ anh ta cũng đưa mình về nhà, nếu anh ta thật sự đói đến mức sắp hoa mắt chóng mặt, đập chân ga lại đi phanh xe, phanh xe lại đập chân ga thì chẳng phải mình cũng xui xẻo cùng sao? Thôi, dứt thì dứt, cứ coi như dứt cho con chó, con mèo ăn vậy.

Cô mở hộp, cầm một chiếc bánh lên, bóc vỏ ngoài một cách vô cùng chậm rãi. Cô chừa lại cho mình một đường lui, nếu lại một lần nữa sự thèm muốn không thắng nổi lý trí thì cô sẽ dứt nốt cái bánh trứng này vào miệng mình mất.

Nhưng cô sợ chết, đặc biệt là rất sợ đau, để tránh việc anh ta đói đến run tay run chân rồi lao vào lan can bên đường, sau một hồi do dự đắn đo, cô nghiêng người, duỗi cánh tay ra rồi đưa chiếc bánh thơm phức mình vừa bóc vỏ đến gần miệng Lư Hạo Tường, giọng gào nói: “Ăn đi!”.

Lư Hạo Tường cười ha ha rồi cúi xuống gần tay cô và ăn chiếc bánh đó. Hơi thở của anh phả lên tay cô, có cảm giác nóng nóng, gai gai, tê tê. Cô giật mình co rúm, suýt chút nữa thì ném tờ giấy bọc bánh lên mặt anh.

Anh đã ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng về con đường phía trước, miệng nhai bánh, ăn xong liền thỏa mãn nói: “Thơm quá! Phiền cô làm lại lần nữa nhé!”.

Thẩm Xuân Hiểu chun mũi, lại còn làm lại lần nữa, anh thật sự coi tôi là nhân viên phục vụ sao? Nhưng cô rất rõ cái cảm giác sau khi ăn chiếc đầu tiên như thế nào, ai bảo cô có tấm lòng đại từ đại bi dạt dào nên trở thành tai hại chứ? Cô miễn cưỡng lấy ra một chiếc nữa, lần này cô bóc vỏ bánh nhanh hơn một chút nhưng động tác đã lộ rõ vẻ bức tức.

Nhìn vẻ bất mãn, chau mày cong môi của cô qua gương chiếu hậu, Lư Hạo Tường vô cùng thích thú, cười nói: “Chiếc bánh này hình như không hiểu ý người như trước bánh trước!”.

Thẩm Xuân Hiểu bóc vỏ bánh rồi đưa đến gần miệng Lư Hạo Tường, nói bằng âm mũi: “Thì anh cứ ăn đi, sao phải nói nhiều thế, hừ!”.

Đúng là muôn đời xui xẻo, từ lúc nào mà Thẩm Xuân Hiểu cô lại trở thành người hầu như thế chứ, chẳng phải là chỉ tiện xe đi nhờ về một đoạn đường thôi sao? Hơn nữa, sở dĩ cô về muộn như thế cũng tại anh ta là người đầu têu. Nhưng nói đi nói lại, đối với cụm từ “người đầu têu” này thì cô cũng là người đuối lý, suy cho cùng, thời gian mà Lư Hạo Tường hẹn họp là buổi chiều nhưng vì cô không thể thu xếp được nên mới phải đổi lại lịch thành buổi tối. Ai ngờ hai người phải thảo luận những ba tiếng đồng hồ về mười mấy bản vẽ. Mặc dù ba tiếng đồng hồ ấy đã gọi ra cho cô được nhiều hướng suy nghĩ mới, hơn nữa trong đầu cũng đã hình thành một kế hoạch kinh doanh khác, nhưng vẫn khiến bản thân rơi vào tình cảnh trở trêu này.

Lư Hạo Tường lại cúi đầu, hướng về phía tay cô, cười rồi ăn chiếc bánh, anh ăn một cách ngon lành và cười rất vui vẻ. Thẩm Xuân Hiểu biết vì sao anh vui, bình thường hai người đầu khâu bắt phân thắng bại, bây giờ anh ta ý vào chiếc xe mà ép buộc mình phải cúi đầu chịu phục, bởi vậy anh ta mới vui mừng đến thế, đúng là đồ tiểu nhân đắc ý!

Lư Hạo Tường lại không hề nghĩ như vậy, anh chỉ cảm thấy điệu bộ này của Thẩm Xuân Hiểu thật buồn cười, miễn cưỡng chiều theo, ngay cả những người phụ nữ thời xưa cũng không có cái điệu nộ khí xung thiên như cô, ngày thường cô miệng lưỡi sắc sảo, thế mà bây giờ lại nhẫn nhục chịu đựng, còn nén nhịn tất cả những bức bối trong lòng để ăn no cái bụng, nếu nói ra thì chắc chẳng ai tin được.

Thực ra đối với hành vi tối nay của mình, anh cũng cảm thấy khó mà tin nổi, chẳng giống với tác phong thường ngày chút nào.

Lúc tan ca, Thẩm Xuân Hiểu chần chừ không chịu lên xe của anh, anh đã nghĩ, cô thích ngồi thì ngồi nên cứ thế phóng xe đi. Nhưng đi được một đoạn, bỗng anh lại thấy không yên tâm. Cái miệng lưỡi sắc sảo thường ngày ấy là một chuyện, nhưng bây giờ nếu thật sự để một cô gái đơn độc đứng đợi xe thì liệu có quá tàn nhẫn không? Nhất là đã giờ này rồi thì không dễ bắt được xe.

Nhưng nghĩ đến cái bộ mặt không hề cảm kích của Thẩm Xuân Hiểu, anh lại bức, làm người tốt thì chỉ ít cũng được người ta cảm ơn một tiếng, còn cái cô Thẩm Xuân Hiểu ấy à, anh đoán, cô ta sẽ chẳng bao giờ học được hai từ “cảm ơn” này.

Anh lái xe vu vơ một lúc, lại nghĩ, hôm nay mặc dù vì cô nên mới phải đổi thời gian họp, nhưng suy cho cùng thì cũng vì thảo luận về bản thiết kế của anh nên mới phải họp muộn đến thế, những ý kiến mà cô nêu ra cũng rất xác đáng, sự nghiêm túc và trách nhiệm trong công việc của cô thật khiến anh tán thưởng, đặc biệt là bộ dạng làm việc đến quên ăn, bụng đói đến mức cứ sôi lên ục ục thế mà vẫn muốn làm cho xong việc. Bóng dáng gầy gò của cô dưới ánh đèn trông thật yếu đuối, anh thừa nhận lúc đó mình đã mềm lòng nên mượn cớ đói bụng để kết thúc cuộc họp.

Buổi chiều Thẩm Xuân Hiểu bận rộn với bản điều tra, nghiên cứu thị trường, lúc anh đến phòng làm việc của cô, cô vẫn đang vui đầu vào đóng tài liệu, anh đứng ở cửa lâu đến thế mà cô cũng không phát hiện ra. Nghĩ đi nghĩ lại thì cô cũng chẳng thoải mái gì, mặc dù cái miệng đó hơi ương ngạnh.

Nhưng anh là đàn ông, không thể lúc nào cũng so đo tính toán với phụ nữ được. Muốn như thế rồi, đưa cô về nhà là trách nhiệm mà anh không thể chối từ.

Lư Hạo Tường thuyết phục bản thân rồi lập tức vòng sang làn đường khác để quay đầu xe. Đi ngang qua một tiệm bánh tây, nhớ đến dáng vẻ đói cồn cào của cô, anh bất giác mỉm cười rồi dừng xe mua một hộp bánh trứng mới ra lò sau đó chạy một mạch về công ty.

Quả nhiên cô chưa về, vẫn nóng ruột nóng gan đứng đợi xe ở đó, đã giờ này rồi thì làm gì có xe chứ. Lúc lái xe đi qua, thấy điệu bộ nhe nanh múa vuốt rồi nhay bỏ ra của cô, anh gần như cười gục trên vô lăng, thật buồn cười, hóa ra cô cũng có lúc nóng lòng.

Cô rất mạnh mẽ, không bao giờ chịu khuất phục, anh biết thế. Người hiểu mình nhất không hẳn đã là bạn mình, người đó có khi lại là kẻ địch hoặc là đối thủ cạnh tranh của mình. Anh và cô không phải bạn bè, nhưng anh hiểu cô. Có điều, anh vẫn coi thường... sự lương thiện của cô.

Lúc cô đưa chiếc bánh trứng đến gần miệng mình, anh thừa nhận rằng bản thân thật sự bất ngờ, tuy lúc trước anh bỡn cợt cô, lại còn cố tình bóng gió, không ngờ cô lại dứt đồ ăn cho anh thật.

Cho dù cô làm thế vì động cơ gì, cho dù trong lòng cô bức bối ra sao, nhưng cô cũng không muốn mình ăn no rồi lại nhìn người khác nhịn đói, kể cả đó là người mà cô căm ghét nhất.

Có lẽ ngay cả cô cũng chẳng phát hiện ra mặt này của mình, hơn nữa, lúc cô làm thế, nhất định đã không dùng lý do này để thuyết phục bản thân. Lư Hạo Tường rất hiếu kỳ, rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì? Nhưng anh không thể hỏi, nếu hỏi thì nhất định cô ấy sẽ lại làm bộ mặt thẹn quá hóa giận với anh cho xem.

Lư Hạo Tường trộm cười, nhìn bộ dáng khó chịu của cô khi dứt bánh cho mình. Anh nghĩ, hôm nay thật sự là một buổi tối lạ lùng, nếu không thì sao lại xảy ra chuyện buồn cười đến thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đối Thủ Tình Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chuyện nếu như

Anh không dám thừa nhận hai từ “yêu em”, không phải vì anh dè dặt, cũng chẳng phải anh dối lòng. Mọi người đều nói anh thật sự ngốc nghếch, họ cho rằng tình yêu này chẳng ra sao. Anh thật sự không phục và anh đang nghĩ đến mối quan hệ ấy.

Chuyện nếu như – Trương Thiệu Hàm

Thẩm Xuân Hiểu cứ dứt, Lư Hạo Tường cứ ăn, đến khi hết hộp bánh trứng, cô gom tất cả vỏ bánh cho vào túi rồi nhìn ra ngoài cửa xe, chẳng thèm để ý tới anh nữa.

Cô đang bức tức, bức tức chính bản thân mình, tuy chỉ dứt cho anh ăn bảy chiếc nhưng nhìn điệu bộ cười nham hiểm như thế, cô thấy hối hận. Vì sao mình phải mềm lòng, vì sao phải dứt cho anh ta, nói không chừng anh ta đang cười thầm trong bụng ấy chứ.

Cuối cùng cũng đến khu chung cư, Thẩm Xuân Hiểu liền nói: “Dừng xe!”

Xe vừa dừng, cô đã vội tháo dây an toàn rồi mở cửa xuống xe.

Lư Hạo Tường chậm rãi nói: “Đợi một chút!”

Thẩm Xuân Hiểu quay đầu, không chút khách khí: “Lại có chuyện gì?”

Lư Hạo Tường chỉ chỉ vào chiếc túi, giọng càng chậm rãi hơn: “Phiền cô giúp tôi ném cái này đi được không? Tôi không muốn đi khắp thành phố để tìm thùng rác”.

Thắm Xuân Hiểu biết đây chỉ là cái có, thùng rác thì ở đâu mà chẳng có, cần phải đi khắp thành phố để tìm sao? Rõ ràng anh ta muốn sai bảo mình. Nhưng, ai bắt mình cũng ăn chứ, cô nhìn anh một cái rồi không nói không rằng, cầm chiếc túi ra khỏi xe.

Lư Hạo Tường lại ung dung nói: “Đợi chút!”

Thắm Xuân Hiểu không thể nhẫn nại thêm “Anh lại còn chuyện gì nữa?”

Lư Hạo Tường vẫn ung dung: “Hình như cô chưa nói hai từ!”.

Thấy Thắm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn, Lư Hạo Tường lại làm điệu bộ nửa cười nửa không. Cô nghĩ một lát, hà tất phải đối đãi với anh ta như ngày thường chứ, dẫu sao thì anh ta cũng đưa mình về nhà, thôi coi như mình còn chút lương tâm, bởi thế cô nén nhịn nổi bực tức, nói: “Tạm biệt!”.

Lư Hạo Tường mỉm cười lắc đầu, nói: “Không phải hai từ này”.

Thắm Xuân Hiểu đương nhiên biết hai từ nào, nhưng cô không muốn nói, thầm nghĩ mình đã dứt bánh trứng cho anh ta mà anh ta cũng có nói đâu. Cô hậm hực: “Ma quý!”, rồi quay người bước vào khu chung cư.

Lư Hạo Tường nhìn theo bóng cô, cuối cùng cũng không nhịn nổi cười, anh vốn không mong chờ cô nói hai tiếng cảm ơn, nhưng nhìn bộ mặt như gặp ma quý của cô, anh cảm thấy thật sự hài hước nhất trên đời.

Ngồi cười một lúc, anh nhìn đồng hồ, lúc này đã sắp mười hai giờ, mai còn phải đi làm nữa, mau mau về ngủ một giấc thôi. Hôm nay còn chưa thảo luận xong về mẫu thiết kế, ngày mai chắc vẫn phải tiếp tục. Hơn nữa, Thắm Xuân Hiểu đưa ra đề xuất trước tiên phải đưa được sản phẩm vào hội chợ triển lãm, đây có thể xem là một ý hay, việc anh cần làm chính là nhanh chóng cung cấp mẫu sản phẩm đầu tiên.

Song, chuyện về hội chợ triển lãm, anh cũng không thấy lạc quan cho lắm, có điều anh chẳng muốn làm cô mất hứng.

Vì việc liên hệ của công ty do Giả Lạc Sơn phụ trách, nhưng vị phó tổng giám đốc này biết cách vận dụng bộ phận tinh hoa nhất của văn hóa cổ Trung Quốc, ông ta luôn quản lý theo tự nhiên, căn bản là không cai quản chuyện gì. Vấn đề của bộ phận Thiết kế và bộ phận Thị trường, ông ta có thể hiểu được bao nhiêu thì vẫn là một ẩn số.

Chuyện về hội chợ triển lãm, không biết ông ta dựa vào đâu để ôm đồm mọi việc, hơn nữa, dự đoán về sự tiến triển cũng rất mờ nhạt. Trước đây, bên bộ phận Thị trường mở rộng thị trường sản phẩm khá tốt, có thể đưa được sản phẩm vào hội chợ triển lãm đương nhiên là chuyện mừng, nhưng nếu không thể đưa được vào thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn lắm. Song tình hình hiện nay lại khác, loạt sản phẩm mới lần này cần phải khiến mọi người kinh ngạc và tạo được tiếng vang, có như thế việc tiến vào quầy hàng chuyên dụng của Hoa Vũ mới thuận lợi.

Nếu Giả Lạc Sơn vẫn khăng khăng với thói quản lý cũ mà không có được chỗ đứng trong hội chợ triển lãm lần này thì lại phải nghĩ cách khác.

Có điều, Giả Lạc Sơn là cấp trên của họ, chuyện này họ lại không thể tự ý nhúng tay vào, chỉ biết tiến đến đâu hay đến đó. Để xem ngày mai, Giả Lạc Sơn sẽ nói gì về bản báo cáo mà Thắm Xuân Hiểu nộp lên.

Lư Hạo Tường thôi không nghĩ nữa, anh nỏ máy rồi chậm chậm lướt trên đường.

Trong khu nhà này, đường lối quanh co, những cây cối trong đêm tỏa hương thơm thoang thoảng, rất nhiều ánh đèn trong các ô cửa đã tắt, cả thành phố chìm vào giấc ngủ.

Thắm Xuân Hiểu hậm hực bước đi một đoạn, bỗng thấy mình thật đáng cười, thực sự cô đã nợ anh hai tiếng “cảm ơn”, dù sao người ta đã đi xa rồi mà còn vòng xe lại để đưa người một thân một mình không bắt nổi taxi về tận nhà thì cũng coi như giúp người trong cơn hoạn nạn.

Nhưng cứ cái mà anh ta muốn thì cô lại nhất định không cho.

Bộ dạng khốn khó của mình trong buổi tối nay, anh ta đã nhìn thất hết rồi, bị ai nhìn thấy đã không hay ho gì, đằng này lại bị cái đồ quý sứ ấy nhìn thấy, từ lúc mình được thăng chức đến nay, gần một năm rồi, hai người có lần nào gặp nhau mà không lời qua tiếng lại đến mức sưng khói mặt mũi đâu. Cô sở dĩ có thể bất khả chiến bại là bởi anh không nắm được chuyện gì để bới móc cô.

Nhưng tối nay, tất cả đã bị phá vỡ, điều này thật sự chẳng có lợi gì đối với cô.

Cô quyết định, nếu Lư Hạo Tường dám nhắc đến chuyện tối nay, cô sẽ không nể tình mà nhắc lại chuyện của An Châu để lấp miệng anh ta.

Nghĩ được đôi sách, Thắm Xuân Hiểu bỗng nhẹ lòng, lấy chìa khóa mở cửa, treo túi xách lên rồi tiện tay ném đi động lên sofa, sau đó lấy quần áo đi tắm.

Lúc cô dùng khăn quấn tóc, mặc quần áo ngủ từ phòng tắm bước ra, đang định trở về phòng ngủ thì nghe thấy tiếng di động, giờ này còn có ai gọi điện đến nữa chứ?

Chạy ra cầm điện thoại lên nhìn, hóa ra là cuộc gọi đường dài, cô bạn An Châu chết tiệt này, ở đất nước Canada tươi đẹp vui chơi lâu như thế, cuối cùng cũng nhớ đến mình, nhưng đã rạng sáng rồi, chẳng lẽ cô ấy định nấu cháo điện thoại lúc này sao?

Thẩm Xuân Hiểu ngồi xuống sofa, ấn nút nghe rồi áp điện thoại vào tai, không khách khí nói: “Thôi xin cô, gọi điện thoại cũng phải chọn thời gian chứ, bây giờ đang là rạng sáng, muốn chơi trò đánh chuông lúc nửa đêm thì cũng muộn rồi. Mai tôi còn phải đi làm, cô có bị chập dây thần kinh nào không đấy?”

“Vẫn còn rạng sáng sao? Đã quá trưa rồi, rạng sáng cái nỗi gì?”

“Xin cô động não chút đi, ở bên cô tính theo múi giờ của Mỹ, còn tôi đang ở Trung Quốc đấy!”

“Cái cô gái chết tiết này, tớ ngủ trưa dậy liền gọi điện cho cậu, cậu đã không rơi lệ cảm kích thì thôi, lại còn kiểm có trách móc người ta, không ngủ một lúc, cậu chết à?” Giọng An Châu vẫn luôn rõ ràng, ấm áp như thế.

“Hai người hẹn nhau sao? Vừa rồi thì bạn trai cũ của cậu bóc lột thời gian nghỉ ngơi của tớ, bắt tớ tăng ca đến mức suýt chút nữa thì đói loét dạ dày, bây giờ cậu lại gọi điện quấy rầy tớ, hai người định hại tớ suy nhược thần kinh hay sao hả?”

“Gi mà bạn trai cũ chứ? Cậu nói Lur Hạo Tường sao?” An Châu phản ứng lại ngay, cười hi hi nói: “Haizzz, bây giờ tớ và anh ấy chẳng có gì dây dưa nữa, cậu cũng biết mà, sao chúng tớ có thể kết bè phái với nhau chứ?”

“Cậu cũng quá nhẫn tâm nên mới phui tay ra đi không vương vấn điều gì như thế. Tớ đã đắc tội với ai cơ chứ? Tự xưng làm người chịu tội thay cậu rồi bị người ta cảm hận, lúc nào cũng bắt bẻ, người ta đồ hết nỗi tức giận dành cho cậu lên thân tớ đây này.” Thẩm Xuân Hiểu bĩu môi, nói giọng khinh khỉnh.

“Nếu không nhẫn tâm thì tớ đã không đi Canada”, An Châu cười nói, “Cậu đã trở thành người chịu tội thay tớ và là cái túi trút giận à? Theo như những gì tớ biết thì hình như cậu không dễ bắt nạt đến thế, anh ấy có thể bắt bẻ được cậu sao? Hơn nữa, là chị em thân thiết, chỉ nhờ cậu chịu đựng bị sỉ nhục thay tớ thôi chứ có bắt cậu chết thay đâu, có gì mà cậu oán trách ghê thế?”

“Cậu quá mất lương tâm rồi đấy, làm người không nên như thế.” Thẩm Xuân Hiểu hét lên. “Tớ sớm đã biết cậu trọng sắc khinh bạn, mất hết nhân tính mà, nếu cậu nói với anh chàng họ Lur ấy một tiếng rồi hăng đi Canada thì sẽ chẳng có chuyện anh ta cho rằng tớ ngấm ngấm làm chuyện gì đó phá hoại tình cảm của hai người. Có trời mới biết tớ bị oán, cái người ngấm ngấm làm chuyện xấu là Daniel nhà cậu mới đúng, chuyện đó chẳng liên quan gì tới tớ cả.”

“Haizzz, tớ biết mình quá đáng, nhưng cậu cũng biết lúc đó anh ấy vẫn còn yêu tớ. Dù có nhẫn tâm, vô liêm sỉ đến đâu tớ cũng không nỡ đứng trước mặt anh ấy mà nói hai từ chia tay, nên chỉ đành lẳng lặng ra đi thôi. Tớ nghĩ anh ấy tưởng tớ chết rồi nên mới tìm đối tượng mới. Chẳng phải đàn ông thường nói, nơi góc biển chân trời, không nơi đâu là không có cỏ thơm sao? Tớ đâu biết anh ấy lại si tình đến thế chứ?” An Châu nói năng hùng hồn.

“Tớ thua cậu rồi!” Thẩm Xuân Hiểu đảo mắt.

An Châu đề xuất: “Hay cậu nói rõ với anh ấy, nói rõ rồi, chẳng phải anh ấy sẽ hiểu sao? Như thế tớ cũng đỡ phải nói với anh ấy, chẳng phải một công đôi việc à?”

“Không được, nếu nói thì cậu tự đi mà nói, chuyện của cậu tớ không can dự, tớ không thể tiếp tục thay anh chàng Daniel gì gì đó của cậu gánh vác trách nhiệm nữa đâu. Chuyện bán rế bạn bè, tớ chưa từng làm và cũng không có ý định làm.” Thẩm Xuân Hiểu khịt mũi chế giễu.

“Thế thì đáng đời cậu, tớ không nghe những lời oán trách của cậu nữa đâu!”

“Cậu hãy phân biệt cho rõ ràng, cậu mới là kẻ đầu têu ấy!” Thẩm Xuân Hiểu thực sự muốn xuyên qua điện thoại bóp chết cô bạn mình, nhưng, cô chăm chú nhìn dây đeo điện thoại, lại nhìn mình, rồi từ bỏ ngay ý định này.

An Châu thần nhiên ranh mãnh cười nói: “Chúng mình ai giống ai chứ? Ai là kẻ đầu têu thì có gì khác biệt?”

Thẩm Xuân Hiểu ngẩng mặt lên trời không nói.

An Châu nói: “Cậu và Yến Minh phải học tớ đây này, nếu thêm từ ‘mạnh mẽ’ vào phía sau từ ‘phụ nữ’ thì sẽ là sự khởi đầu của bi kịch. Tớ đã đòi đến mấy lần bạn trai rồi, cậu thử nhìn lại các cậu xem, có chút triển vọng nào không?”

Thẩm Xuân Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi làm bầm: “Bà chị ơi, chị gọi điện đường dài từ Canada về, chiếm dụng hết cả thời gian quý báu dành cho việc giải độc gan của tôi, rồi lại chiếm dụng cả thời gian quý báu để tôi giải độc thận chỉ để chế giễu tôi thôi sao?”

“Tiền cước phí tớ trả, cậu xót ruột gì chứ?” An Châu khinh khỉnh nói. “Còn việc giải độc cho gan và thận của cậu nữa, tớ thấy bộ phận cần được giải độc nhất chính là não của cậu đấy!”

“Quý cô nói đúng lắm, quý cô còn chiếm dụng cả thời gian ngủ quý báu của tôi, nghĩa là chiếm dụng luôn thời gian giải độc não của tôi đấy! Chẳng phải nói bộ phận cần phải giải độc nhất là não sao? Thế mà còn nhẫn tâm chiếm dụng thời gian của tôi nữa à?” Thẩm Xuân Hiểu cười nịnh bợ, mới trò chuyện vài câu, cô đã gấp gáp gấp dài rồi. Ban ngày dồn hết cả thể lực và trí lực vào công việc nên cô đã mệt mỏi lắm rồi, cuộc điện thoại này của An Châu tuy khiến cô phẫn chấn nhưng cơ thể đã bắt đầu đình công, cơn buồn ngủ cũng liên tục ập đến, có muốn không gấp dài cũng chẳng được.

An Châu láu lỉnh cười nói: “Thế sao được, tớ đang định thông báo cho hai cậu về tình hình cuộc sống của tớ ở Canada trong suốt thời gian qua. Lẽ nào cậu không quan tâm xem lúc mới đến Canada tớ đã phải xoay sở ra sao? Lẽ nào cậu không quan tâm xem tớ đã gặp những chuyện gì? Lẽ nào cậu không quan tâm đến đời sống tình cảm hiện tại của tớ? Bây giờ phong cảnh bên ngoài cửa sổ rất đẹp, tâm trạng của tớ tốt vô cùng, hứng thú nói chuyện của tớ lại càng dạt dào hơn. Tớ rất muốn cho người bạn tốt nhất biết tâm trạng lúc này của mình!”

Thắm Xuân Hiểu đầu hàng nói: “Bà chị, bà chị An Châu, chị đừng tự tình với tôi như thế nữa, tôi biết ở Canada chị sống rất tốt, biết Daniel đối xử với chị rất tốt, biết tâm trạng của chị lúc này cũng rất tốt, biết con mèo, con chó, con muỗi, con ruồi, con gián nhà chị đều khỏe mạnh cả! Xin chị nghĩ đến hôm tôi ra tận sân bay tiễn chị mà tha cho tôi đi ngủ... Hay là chị gọi cho Triệu Yến Minh để buồn chuyện đi, cậu ấy là một con mèo đi đêm đấy. Hơn nữa, hỏi chị đi, cậu ấy đang du học ở nước ngoài, ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không, nếu nhận được điện thoại của chị chắc chắn cậu ấy sẽ vui mừng đến mức quên cả họ của mình là gì đấy... Chị hãy mang tai họa đến cho cậu ấy đi, trái tim mong manh đáng thương của tớ không thể chịu đựng nổi sự tàn phá của cậu đâu”.

Đừng trách Thắm Xuân Hiểu tại sao lại đưa Triệu Yến Minh ra làm ma thể mạng, Triệu Yến Minh có câu cửa miệng thể này: Bạn bè chính là thứ để mang ra bán rẻ. Bây giờ chính là lúc cô ấy gặp báo ứng.

An Châu quả nhiên cười nói: “Xem bộ dạng dờ sống dờ chết của cậu kia, tớ tha cho cậu. Cậu mau ôm cái đầu của cậu ngủ đi, ngày mai nhớ nhận email nhé, tớ gửi về cho cậu mấy tấm ảnh đấy!”

“Ừm, biết rồi!”

Hôm sau đi làm, Thắm Xuân Hiểu đến muộn đúng nửa tiếng, trước đây chưa bao giờ xảy ra chuyện này, bởi thể vừa bước vào đại sảnh, thấy nhân viên lễ tân mỉm cười chào, cô cứ ngỡ như có gai đâm sau lưng, bỗng dưng cảm thấy chột dạ. Xem ra làm công dân thành thị lương thiện quen rồi, tình cờ phạm một lỗi nhỏ thì đầu tiên lại cảm thấy có lỗi với chính đạo đức của mình.

Đến muộn nửa tiếng có cái lợi là trên đường đi chẳng gặp người nào, càng không gặp Lư Hạo Tường. Thắm Xuân Hiểu bước nhanh về phòng làm việc của mình, ngay cả An Ni đang gọi ở phía sau, cô cũng không nghe thấy.

Lúc đóng cửa phòng lại, Thắm Xuân Hiểu thở phào một tiếng, giờ mới biết mình thở phào quá sớm vì phòng làm việc này không phải là vùng trời của riêng cô, các vị trí của nhân viên cấp dưới đã có người ngồi cả, còn anh thì đang mỉm cười nhìn cô, hoàn toàn ra dáng một chủ nhân.

Thắm Xuân Hiểu bất mãn nói: “Thôi xin, đây không phải lần đầu tiên anh đi nhầm cửa!”. Cô muốn nói sâu cay hơn một chút, nhưng nghĩ mình đến muộn nên lời nói không đủ trọng lượng, hơn nữa di chứng sau khi ăn đồ của người khác tối qua vẫn còn, bởi thế cô chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở một câu.

Lư Hạo Tường không để tâm đến câu nói kia, chỉ đưa tay lên xem đồng hồ rồi nói: “Nếu bây giờ cô rồi thì chúng ta sẽ dành ra nửa tiếng để xem xét bốn bản vẽ còn lại, sau khi cân nhắc bản vẽ xong, bên tôi sẽ bắt tay vào làm sản phẩm đầu tiên. Cô thấy thế nào?”.

Anh ta lại không chê giễu, cũng chẳng đề cập gì đến chuyện mình đi muộn, Thắm Xuân Hiểu cứ ngỡ vừa nghe nhầm. Nhưng nghĩ thấy cũng đúng, mấy ngày nữa là tới hội chợ triển lãm rồi, loạt sản phẩm đầu tiên còn chưa có, ngay cả bản vẽ vẫn đang phải bàn bạc, thời gian thực sự rất gấp rút. Có nhà thiết kế nào không mong muốn thiết kế của mình có được cơ hội quảng bá tốt đâu chứ? Tranh cãi về việc riêng như thế hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Muốn đưa sản phẩm vào quầy chuyên dụng của Hoa Vũ, Thắm Xuân Hiểu phải nhờ vào thiết kế của anh, còn thiết kế của anh muốn được quảng bá rộng rãi, cũng phải dựa vào cách thức kinh doanh của cô.

Đối với hai người mà nói, thời gian đều không còn nhiều nữa.

Thắm Xuân Hiểu vừa nghĩ đến công việc bèn lập tức quên ngay tất cả chuyện tối qua, vội nói: “Được, bây giờ chúng ta đi xem bản vẽ”.

Vẫn là phòng họp nhỏ, vẫn là hai người, máy chiếu đã bật, laptop cũng đang khởi động.

Lư Hạo Tường nói: “Những bản vẽ hôm qua bàn bạc xong, tôi đã cho người đi cắt mẫu rồi, tôi nghĩ, không được bỏ lỡ hội chợ triển lãm lần này”.

Thắm Xuân Hiểu gật gù đầu, nói: “Bàn bạc xong, tôi sẽ đi tìm Phó tổng giám đốc Giả để xem tình hình bên hội chợ triển lãm như thế nào!”.

Lư Hạo Tường ngẩng đầu lên, thấy cô đang mải mê nhìn bản vẽ trong máy tính, dừng lại một chút, anh nói: “Bên Long Khánh cũng đang quan tâm đến quầy chuyên dụng Hoa Vũ, hơn nữa, tôi nghe nói hình như mọi việc tiến triển rất tốt”.

Thắm Xuân Hiểu biết câu nói này của anh muốn nhắc nhở điều gì, không phải anh nghe nói, mà là sớm đã biết, nếu không, hôm đó ở câu lạc bộ Đào Xanh anh đã không gọi điện thông báo cho cô biết. Tuy lúc đó cụt hứng ra về, nhưng sau việc ấy, cô không phải không nghĩ đến những lợi ích của thông tin anh cung cấp. Cô nghĩ ngợi giây lát rồi nói một cách khách quan: “Ông chủ của Long Khánh lần này rất chịu đầu tư, vị quản lý Thị trường của họ là người từ vùng Panama về, nhận chức mới được nửa năm nhưng rất có năng lực. Sản phẩm của Long Khánh đều được mở rộng nhờ tài kinh doanh của anh ta, độ nổi tiếng cũng chẳng kém gì sản phẩm của công ty ta. Chúng ta nhắm vào hội chợ triển lãm thì họ cũng không phải không nghĩ đến, giờ chỉ có thể xem bên nào tiến triển nhanh hơn thôi”.

Máy tính hoạt động, Lư Hạo Tường chiếu những bản vẽ lên tường.

Chỉ có hai người nên thực sự chẳng cần dùng đến máy chiếu, song màn hình máy tính không to như thế, nếu chỉ nhìn trong máy thì ắt phải đầu chạm đầu, như thế quá thân mật, cả hai đều không quen, chẳng thà cứ chiếu bản vẽ lên tường, vừa đúng quy định vừa nghiêm túc.

Có sẵn mạch suy nghĩ từ hôm qua nên việc thảo luận về bốn bản vẽ cuối không cần nhiều thời gian. Hơn nữa tối qua tuy hai người có chút xích mích, nhưng hôm nay không biết có phải họ cố ý né tránh sự khó xử kia hay đang mong muốn nhanh chóng kết thúc mà trong suốt quá trình thảo luận, ý kiến luôn nhất trí và rất... hiểu ý nhau.

Thảo luận bản vẽ xong, Lư Hạo Tường đề nghị: “Thực ra chúng ta có thể tìm hiểu về tình hình hiện tại của hội chợ triển lãm, tôi thấy có những chuyện phải dựa vào chính bản thân!”.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu nhìn mình, anh rời ánh mắt, nói: “Tôi đem những bản vẽ này đi cho người ta cất mẫu. Ở đây có thể lên mạng, cô cứ xem trước đi, lát nữa quay lại tôi sẽ trao đổi với cô!”. Nói rồi anh ra khỏi phòng họp.

Thẩm Xuân Hiểu đương nhiên hiểu suy nghĩ của anh, cô không bao giờ nghĩ có thể dựa vào cấp trên Giả Lạc Sơn mà có thể giải quyết được vấn đề, nhưng tìm trên mạng thì thấy được gì chứ? Ngoài cơ sở sân bãi ra sẽ chẳng tìm thấy được những khâu nhỏ nào nữa. Cô mở trang web lên, quả nhiên đúng như dự đoán, tài liệu có thể dùng được là rất ít.

Lúc đó, đi động có tin nhắn, cô cầm lên xem, là An Châu gửi đến: “Cô gái xấu xa kia, ngay cả email của tớ mà cũng không thèm xem, cậu có tin tớ sẽ tuyệt giao với cậu không?”.

Từ hai giờ sáng tới giờ mới chưa đầy chín tiếng đồng hồ, có vẻ An Châu quá nóng lòng rồi. Thẩm Xuân Hiểu cười cười rồi đặt điện thoại xuống, mở email và đăng nhập.

Quả nhiên có email, hơn chục bức ảnh, mỗi bức đều là An Châu và một anh chàng đang tươi cười vui vẻ. Đó là anh chàng Daniel mà hồi đó lên máy bay cùng cô ấy.

Trong email, An Châu viết: “Tớ và Daniel sau khi cùng nhau đến Canada, ngày nào cũng rất vui vẻ. Daniel là người đàn ông rất lãng mạn và vô cùng thú vị! Buổi sáng, chúng tớ thường ngắm mặt trời mọc ở Toronto, ban ngày đi dạo các cửa hàng ở Edmonton, tối đến lại cùng nhau ăn tối dưới ánh nến tại Montreal. Hơn nửa năm nay tớ sống vô cùng hạnh phúc!”

Nhìn những bức ảnh ấy cũng thấy thực sự An Châu rất hạnh phúc, cô luôn luôn như thế, yêu là yêu, không yêu là không yêu, chỉ cần phù tay là dễ dàng ra đi. Bây giờ cô ấy đã ở trong vòng tay yêu thương của một người đàn ông và hạnh phúc đến mức quên ngày tháng, đâu có quan tâm tới cảm nhận của người khác.

Thẩm Xuân Hiểu biết như thế thật sự rất không công bằng với Lư Hạo Tường, trong mắt cô, Lư Hạo Tường ở những phương diện khác tuy chẳng có gì tốt đẹp, nhưng anh lại vô cùng nghiêm túc trong chuyện tình cảm. An Châu đã có người yêu mới được hơn nửa năm rồi mà anh vẫn không hề qua lại với một cô gái nào, rõ ràng trong lòng anh vẫn còn An Châu.

Nhưng chuyện tình cảm cũng giống như người uống nước, nước nóng hay lạnh thì chỉ mình mới biết. Cô chỉ là người ngoài, không thể thay đổi được và cũng chẳng thể can dự vào chuyện tình cảm của người khác. Huống hồ, đời sống tình cảm của mình cũng thất bại như vậy, cô có tư cách gì để đồng cảm hay góp ý cho người khác chứ?

Hơn nửa năm không gặp, An Châu vẫn xinh đẹp như xưa, trên bãi biển chan hòa ánh mặt trời, cô và Daniel đáng vẻ thân mật, chỉ thiếu mỗi đôi mắt tóa ra ngôi sao. Là bạn thân, Thẩm Xuân Hiểu đương nhiên sẽ chúc phúc cho bạn. Nhìn hai người thắm thiết, những ký ức thướt tha bỗng nhiên trào dâng, trước đây cô cũng từng có niềm hạnh phúc và ngọt ngào như thế, tiếc là người con trai ấy cuối cùng cũng để lại cho cô một vết thương lòng, khiến cô trở thành người cứ nhắc đến tình yêu là lảng tránh.

Vì anh ta, cô đã có một năm vui vẻ nhất trong cuộc đời; nhưng cũng vì anh ta, cô đã phải dành tất cả những năm tháng sau này để trả giá cho niềm hạnh phúc ấy. Có lẽ người xưa nói đúng, trăng tròn rồi sẽ khuyết, nước đầy rồi sẽ tràn. Bởi một năm đó, cô đã nhận được quá nhiều niềm vui và hạnh phúc, cho nên cô phải mất mấy năm để bồi hoàn.

Đã bốn năm rồi, đến bao giờ cô mới có hạnh phúc của mình đây? Đến bao giờ cô mới không sợ tình yêu và hôn nhân nữa? Đến bao giờ mới có thể gặp được một người có bờ vai vững chãi để nâng đỡ những mộng mơ và yêu đuối của cô?

Thẩm Xuân Hiểu bản thân nhìn những bức ảnh mãi đến khi cảm thấy không khí bên cạnh bỗng trở nên lạnh giá. Có người bật điều hòa sao? Cô định thàn lại rồi quay đầu nhìn, bên cạnh có một người đứng đó, cô kinh ngạc ngẩng lên theo thân hình người ấy, là Lư Hạo Tường với vẻ mặt hằm hằm âm khí. Anh đang chăm chăm nhìn bức ảnh, nhìn khuôn mặt tươi cười của An Châu, ánh mắt như toát ra hai lưỡi dao băng đang muốn đóng băng cả máy tính.

Trời ơi, sao anh ta lại nhìn thấy chứ?

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Xuân Hiểu là tắt email. Cô luống cuống ấn nút tắt máy, không đợi máy tính tắt xong đã tiện tay gấp luôn lại.

Lư Hạo Tường đứng im đó, lạnh lùng nhìn cô rồi lạnh lùng nói: “Đây mới là nguyên nhân chính, phải không?”.

Thẩm Xuân Hiểu giả bộ ngờ nghệch: “Nguyên nhân gì?”

Ánh mắt Lư Hạo Tường tỏa ra một luồng khí nguy hiểm, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Xuân Hiểu rồi gần như nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Nguyên nhân An Châu ra đi, là vì người đàn ông đó? Đúng không?”

Thẩm Xuân Hiểu chuyển động con ngươi, khóe miệng nhếch lên, gương mặt cố nặn nụ cười tươi, ra sức lực lợi mọi từ ngữ trong đầu, nói: “Cũng hơn nửa năm rồi tôi không gặp cô ấy, lâu như thế, điều gì cũng có thể phát sinh mà! Tôi chẳng biết có phải cô ấy đi vì người đàn ông này không đâu. Chuyện giữa hai người, anh phải rõ hơn tôi chứ?”.

Lư Hạo Tường chống một tay xuống bàn, tay còn lại vịn lên thành ghế, sầm mặt lại như bị ngọn Thái Sơn đè xuống, nhìn cô với ánh mắt núi băng rồi rít từng từ qua kẽ răng: “Cô không biết?”.

Dưới sự tức giận của anh, Thẩm Xuân Hiểu bất giác thấy sợ hãi, hơi nghiêng người về phía sau, lúng túng nói: “Tôi không biết!”. Nói xong cô bỗng phản ứng lại, cho dù biết thì đã sao nào? Là An Châu rồi bỏ anh ta chứ có phải mình đâu, sao mình phải áy náy chứ? Sao mình phải sợ hãi chứ? Hơn nữa, anh ta như thế là có ý gì, bức cung sao? Anh ta có quyền gì mà làm như thế?

Cô ngồi thẳng người, đặt tay lên ngực anh, đẩy mạnh một cái rồi nói: “Anh tránh ra, có biết hay không, tôi cũng không phải bả báo với anh, chúng ta thân thiết lắm sao?”.

Lư Hạo Tường cũng sửng sốt, đúng, đây là chuyện của mình với An Châu, chẳng có liên quan gì đến Thẩm Xuân Hiểu, mình làm thế là giận cá chém thớt rồi. Nhưng cô gái này rõ ràng hiểu rõ sự tình, biết An Châu vì sao lại ra đi, biết An Châu ở đâu, nhưng lại không nói, cô ấy luôn ở bên, nhìn anh vì An Châu mà mất ăn mất ngủ, thế mà một chút tin tức về An Châu, cô ấy cũng không chịu tiết lộ.

Nhưng, nếu cô ấy tiết lộ thì đã sao chứ? Cho dù anh đi tìm An Châu thì đã sao? Mọi chuyện sẽ thay đổi ư?

Anh không bao giờ muốn tin An Châu đã ra đi như thế, mà vẫn đợi, đợi một ngày nào đó cô ấy trở về, trở về bên anh. Bây giờ anh mới biết, đó chỉ là bong bóng xà phòng đẹp đẽ, là anh tự dối mình, dối người. Đã bên nhau lâu như vậy, thế mà anh vẫn không hiểu An Châu, mặc dù vô cùng, vô cùng yêu cô ấy.

Bây giờ, nhìn cô ấy tươi cười rạng rỡ, hạnh phúc bên người đàn ông khác, anh mới biết, mình đúng là một tên đại ngốc. An Châu đã hết yêu anh lâu rồi, thế mà anh vẫn ở đây ngày nhớ đêm mong, chờ đợi cô ấy.

Ngón ngang suy nghĩ trong lòng, sắc mặt anh bỗng vô cùng căm phẫn, vô cùng đau khổ, vô cùng thất vọng, vô cùng buồn thương. Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh mà thấy hãi hùng khiếp vía. Vừa tắm rửa An Châu tận tâm, vừa thăm trách mình lúc này không nên mở email, lại lo lắng Lư Hạo Tường bất ngờ biết được chân tướng sẽ không chịu đựng nổi. Tuy họ chẳng thân thiết gì, ngoài việc cãi lộn hằng ngày thì cũng chẳng nói thêm chuyện gì khác, nhưng đâu sao anh ta cũng nhìn thấy những bức ảnh ấy từ email của mình, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, mình cũng là hung thủ gián tiếp.

Cô khẽ đẩy anh, dè dặt nói: “Này... anh không sao chứ?”.

Lư Hạo Tường chậm chậm buông tay rồi từ từ đứng thẳng người, gằn giọng nói: “Tôi có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hay là cô mong tôi có chuyện gì?”.

Thẩm Xuân Hiểu bực bội: “Không biết lòng người tốt!”.

“Lòng người tốt? Cô sao?” Lư Hạo Tường nói giọng quái gở: “Cô đừng giả bộ trước mặt tôi, cô là người thế nào liệu tôi còn chưa rõ?”.

“Rõ thì tốt quá rồi.” Thẩm Xuân Hiểu cười. “Đối với loại người như anh, tôi cần gì phải tốt bụng chứ, anh có sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến tôi!” Nói rồi, cô đứng dậy, cầm sổ ghi chép của mình, không thèm nhìn anh lấy một cái mà đi thẳng ra ngoài.

Lại còn lo lắng anh ta không chịu nổi nữa chứ, mình uống nhầm thuốc thật rồi. Loại đàn ông nhỏ nhen ích kỷ như thế, thực sự chẳng cần quan tâm. Cô cảm thấy hổ thẹn vì chính lòng trắc ẩn của mình.

Sau khi Thẩm Xuân Hiểu đi, Lư Hạo Tường kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống. Trong không gian yên tĩnh này, anh cảm thấy toàn thân ra rời, trong lòng như cuộn cuộn sóng lớn, từng đợt từng đợt thúc vào tim anh đau đớn. Khi không biết chân tướng sự việc, anh có thể tự lừa mình lừa người, có thể ôm hy vọng đến cùng, có thể chìm đắm trong những hồi ức đẹp, nhưng bây giờ tất cả đã bày ra trước mắt, ngay cả việc tự lừa dối mình, anh cũng không thể nữa rồi.

Lư Hạo Tường gục mặt trên bàn, hai tay ôm đầu, những ngón tay luồn vào tóc.

Thẩm Xuân Hiểu trở về phòng làm việc, An Ni cùng đi vào để đưa cho cô bài báo của ngày hôm nay. Cô nhận lấy tờ báo và đọc, trong tin tức về giới kinh doanh là một bức ảnh được đặt ở vị trí bất đắc dĩ nhất, tổng giám đốc của Hoa Vũ và tổng giám đốc của Công ty Long Khánh đang bắt tay thân mật, tiêu đề của bài viết là: “Công ty Long Khánh và trung tâm thương mại Hoa Vũ sẽ có hy vọng ‘kết thông gia’ trong năm nay”.

Vô cùng bàng hoàng, cô nói: “Sao không đem đến cho tôi sớm hơn?”.

An Ni âm ỉ: “Lúc này em có gọi giám đốc rồi, nhưng chị và Giám đốc Lư lại đi đến phòng họp nên em không dám làm phiền!”.

Sáng nay đến muộn nên cô vội vội vàng vàng, vừa đến đã thảo luận bản vẽ của Lư Hạo Tường, đúng là An Ni chưa có cơ hội đưa bài báo. Cô nở nụ cười, nói: “Được rồi! Cô ra ngoài trước đi!”.

Vừa đọc báo cô vừa suy nghĩ gì đó, vội vàng lên mạng, trên mạng đã đăng hàng loạt những bài viết tương tự.

Thủ đoạn của quản lý Thị trường bên Long Khánh quả nhiên vô cùng lợi hại, bây giờ còn mượn cả giới truyền thông để đánh bóng chuyện này, rồi lấy có đó để thúc đẩy hợp tác giữa Hoa Vũ và Long Khánh. Anh ta đi từng bước ra đòn trước như thế, có lẽ việc ra sức cho quầy hàng ở hội chợ triển lãm là vô cùng bức thiết, nếu không thể quảng bá được sản phẩm mới thì công ty cô sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Thẩm Xuân Hiểu chăm chú đọc báo, phương thức kinh doanh của Long Khánh quả nhiên giống như một mạng lưới lớn, tận dụng mọi cơ hội có thể chính là muốn đoạt lấy quầy chuyện dụng trang duy nhất của Hoa Vũ, không để đối thủ có bất kỳ cơ hội nào.

“Reng...”

Điện thoại bàn bỗng đổ chuông. Thẩm Xuân Hiểu nhắc máy: “Tôi nghe!”.

“Giám đốc Thẩm, Tổng giám đốc Trần nói đúng mười một giờ sẽ mở cuộc họp, mong chị đến đúng giờ!”, là Tiểu Minh – thư ký của Tổng giám đốc Trần.

Tờ báo này đã đến tay mình thì đương nhiên Tổng giám đốc Trần cũng có, cuộc họp lần này chắc chắn sẽ nhằm vào chuyện ấy. Tiểu Minh thông báo địa điểm xong bèn cúp máy.

Còn hai mươi phút nữa là tới mười một giờ, Thẩm Xuân Hiểu chậm chậm đặt ống nghe xuống, chau mày suy nghĩ rồi tiện tay cầm tờ giấy A4 lên, mau chóng viết lên đó.

Mười phút sau, cô cầm quyển sổ ghi chép, tờ A4 đã viết đầy chữ, báo và bút đến phòng họp.

Đây là phòng họp hạng vừa gần phòng Tổng giám đốc Trần, lúc Thẩm Xuân Hiểu bước vào, mới chỉ có thư ký Tiểu Minh, Tiểu Minh cũng đang cầm tờ báo trong tay, thấy Thẩm Xuân Hiểu đến một mình, cũng không lấy làm ngạc nhiên, liền cười: “Giám đốc Thẩm, chị ngồi đợi một lát, mọi người sẽ đến ngay thôi”.

“Được rồi!” Cô vừa ngồi xuống thì cánh cửa mở ra, rồi có người sai bước vào trong.

Cô lướt mắt nhìn khắp lượt, sắc mặt Lur Hạo Tường lạnh tanh, ngồi xuống bên khác. Anh nhận được điện thoại của Tiểu Minh lúc đang ở phòng họp nhỏ nên từ đó đến thẳng đây.

Tiểu Minh đưa tờ báo trong tay cho anh, Lur Hạo Tường đón lấy đọc, khẽ chau mày, ánh mắt lướt nhanh. Thẩm Xuân Hiểu chỉ coi như không nhìn thấy gì, cầm cúi viết lên quyển sổ ghi chép. Lur Hạo Tường nhìn cô chăm chăm rồi cúi đầu đọc kỹ nội dung bài báo. Rõ ràng đây là lần đầu tiên anh đọc được bài báo này và đọc chăm chú.

Tiểu Minh đang bận bịu với những tài liệu trên tay, cả hai người đều không nói gì, căn phòng chìm trong yên tĩnh.

Lúc này cửa lại bật mở, Tổng giám đốc Trần Hoa Sinh và Phó tổng giám đốc Giả Lạc Sơn lần lượt tiến vào, bước đi của Trần Hoa Sinh nhanh mà vững chắc, ông ngồi xuống vị trí của mình, Giả Lạc Sơn ngồi ở vị trí kế tiếp. Tiểu Minh sớm đã đặt tờ báo lên bàn trước mặt học. Rõ ràng cuộc họp này chỉ có bốn người tham gia.

Trần Hoa Sinh chỉ vào tờ báo, nói: “Giám đốc Thẩm, cô đã đọc bài báo này chưa?”.

Thẩm Xuân Hiểu nói: “Vâng, Tổng giám đốc Trần, tôi vừa mới đọc!”.

“Thế tiến công của Long Khánh rất mạnh, rõ ràng chúng ta đã bị rơi vào thế yếu, cách đây một tháng tôi đã nhấn mạnh rằng nhiệm vụ lớn nhất của quý này chính là đưa được sản phẩm vào quầy chuyên dụng của Hoa Vũ. Theo tình hình hiện tại, Giám đốc Thẩm có giải thích gì thêm với tôi không?”

Thẩm Xuân Hiểu biết Trần Hoa Sinh lúc này đang rất bức bối, tất cả những gì mà bộ phận cô làm, Trần Hoa Sinh vẫn chưa nhìn thấy kết quả, việc truyền thông của Công ty Long Khánh lợi hại như thế, đương nhiên là Tổng giám đốc Trần sẽ trách móc cô làm việc không nỗ lực.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu không trả lời ngay, Giả Lạc Sơn nói: “Giám đốc Thẩm, công việc bên Giám đốc Lur đang tiến triển rất tốt, mẫu mới cũng đã thiết kế xong, hơn nữa sản phẩm mẫu cũng đã được đưa vào sản xuất; còn bên cô, sao chẳng thấy tin tức gì thế? Ngồi ở ghế đó thì cô phải làm cho đúng với chức trách chứ, cô nên học tập giám đốc Thị trường của Long Khánh ấy!”.

Nếu lời nói của Trần Hoa Sinh bao hàm cả sự chỉ trích thì câu nói này của Giả Lạc Sơn lại trực tiếp phê phán, hơn nữa, ông ta lại dùng tốc độ tiến triển công việc của Lur Hạo Tường để so sánh, chỉ trích hiệu quả công việc của bên bộ phận Thẩm Xuân Hiểu, là phó tổng giám đốc trực tiếp quản lý bộ phận Thiết kế và bộ phận Thị trường, bất luận bộ phận nào xảy ra vấn đề ông ta cũng có trách nhiệm, nhưng rõ ràng bây giờ ông ta chẳng có trách nhiệm gì với công việc, rồi lại chia mũi nhọn vào chỉ trích Thẩm Xuân Hiểu, như kiểu chuyện này chẳng hề liên quan gì với mình vậy.

Thẩm Xuân Hiểu hít một hơi, ngẩng đầu lên rồi kìm giọng nói: “Đúng là tiến triển công việc của bên tôi chậm, tôi sẽ chú ý”. Cô không thể bất mãn, không thể tức giận, cũng chẳng thể tỏ bất cứ thái độ nào với sự hách dịch của Giả Lạc Sơn. Chuyện này từ khi mới bắt đầu, cô đã không mong chờ gì ở Giả Lạc Sơn rồi.

“Chú ý? Chú ý sao đây? Đợi hi cô chú ý thì Công ty Long Khánh đã ký được hợp đồng với Hoa Vũ rồi. Giám đốc Thẩm, cô phải đẩy nhanh tiến độ lên đây!” Giả Lạc Sơn gõ gõ lên bàn, bất mãn nói.

Thẩm Xuân Hiểu bị Giả Lạc Sơn chỉ trích thẳng mặt, trong lòng vừa tức giận vừa tủi thân, cô đã làm nhiều việc như thế, vậy mà kết quả là, Giả Lạc Sơn vẫn nói gần nói xa rằng cô không đủ năng lực, gì mà ngồi ở ghế đó thì phải làm cho đúng với chức trách đi chứ. Thành tích bây giờ cô đạt được tuy chẳng thể sánh bằng Công ty Long Khánh, nhưng cũng không phải không có tin tức gì như những lời Giả Lạc Sơn nói, cô đã báo cáo tiến triển công việc với Giả Lạc Sơn, bây giờ trước mặt Tổng giám đốc Trần, để đùn đẩy trách nhiệm của mình, Giả Lạc Sơn đã trực tiếp biến cô thành cái bia đỡ đạn.

Cô chẳng muốn tranh cãi, biết trước rằng không có kết quả gì thì có tranh cãi cũng vô nghĩa, nhưng cũng không có cách nào để tự biện giải cho mình. Lúc này, Lur Hạo Tường nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: “Thực ra việc truyền thông lần này của Long Khánh tuy đã gây tiếng vang lớn, nhưng Tổng giám đốc Vương của Hoa Vũ chưa hẳn đã vì thế mà quyết định chọn Long Khánh. Trái lại, việc thúc đẩy truyền thông của Công ty Long Khánh có khả năng sẽ tạo hiệu quả ngược lại. Nên biết cái mà Tổng giám đốc Vương coi trọng là sản phẩm, mỗi một sản phẩm của quầy hàng chuyên dụng, ông ta đều

phải kiểm tra và so sánh nghiêm ngặt, sao có thể vì mấy lời thổi phồng ‘có hy vọng kết thông gia’ của giới truyền thông mà ông ta quyết định chọn ngay Long Khánh được chứ? Sản phẩm của công ty chúng ta không tồi, bên Giám đốc Thẩm và Tổng giám đốc Vương cũng vẫn giữ liên lạc, Tổng giám đốc Vương là người nguyên tắc, chỉ cần sản phẩm của công ty chúng ta có phản ứng thị trường tốt hơn Long Khánh thì hy vọng của chúng ta vẫn rất lớn”.

Giả Lạc Sơn nói: “Cũng không thể nói như thế, sản phẩm của Long Khánh và sản phẩm của chúng ta vốn tương đương nhau, bây giờ hai nhà lại tạo dựng quan hệ thân thiết, theo tôi thấy, họ đã nắm chắc phần chuôi rồi, điều này rất bất lợi với chúng ta. Giám đốc Thẩm, chẳng phải cô cũng quen biết người bạn trong giới truyền thông ư? Sao không nghĩ ra chiêu này chứ?”

Thẩm Xuân Hiểu thiếu chút nữa thì thổ huyết, cái cô cần thúc đẩy là sản phẩm, chứ không phải con người, cũng giống như bên Long Khánh, phải để tổng giám đốc hai bên gặp mặt rồi cô sús mắy từ ‘có hy vọng kết thông gia’ là có thể hợp tác được sao? Thật sự nếu có chuyện dễ dàng như thế thì cũng sẽ không khó vào được quầỵ chuyện dựng Hoa Vũ. Nhưng cô không ngờ, Lư Hạo Tường lại nói những câu thấu tình ấy.

Cô lướt mắt nhìn, Lư Hạo Tường sắc mặt lạnh lùng, cũng chẳng thèm nhìn cô.

Giả Lạc Sơn không hài lòng noi: “Giám đốc Thẩm, cô nên rút ra bài học kinh nghiệm!”.

Trần Hoa Sinh nhìn Giả Lạc Sơn rồi quay sang nói với Thẩm Xuân Hiểu: “Giám đốc Thẩm, cô nghĩ như thế nào thì đừng ngại nói ra!”.

Thẩm Xuân Hiểu giờ kẹp tài liệu rồi đưa tờ A4 đã viết đầy những chữ cho Tổng giám đốc Trần, nói: “Tổng giám đốc Trần, đây là một phần kế hoạch mà tôi vừa vạch ra, vì thời gian vội quá nên vẫn chưa nhập vào máy tính được, ông xem qua giúp!”.

Trần Hoa Sinh nhận lấy, xem tỉ mỉ một lượt rồi nghiêng đầu nói với Giả Lạc Sơn: “Bên hội chợ triển lãm tiến triển thế nào rồi, có thể thực hiện được không?”.

Giả Lạc Sơn thấy đề tài đã chuyển đến mình, vội trả lời: “Đang thực hiện, vẫn đang thực hiện. Hội chợ triển lãm năm nay các công ty cạnh tranh mạnh mẽ, nhưng hy vọng của chúng ta là rất lớn!”.

Trần Hoa Sinh gật đầu nói: “Hội chợ triển lãm lần này suy cho cùng cũng là mục tiêu mà tất cả các thương nghiệp tranh đấu, nên độ khó lớn là điều chắc chắn. Tôi hy vọng năm nay chúng ta có thể thực hiện được.”

Giả Lạc Sơn nói thăm dò: “Những năm trước chúng ta đều không có suất vào hội chợ triển lãm, nhưng việc tiêu thụ sản phẩm vẫn rất tốt. Hơn nữa, bây giờ nếu giành được suất thì sản phẩm đem vào triển lãm đều là sản phẩm đã có thị trường nhất định, thế mà chúng ta vẫn chưa có sản phẩm mới để trưng bày”.

“Sao lại chưa có sản phẩm mới?”, Trần Hoa Sinh nói, “Loại mẫu sản phẩm do Giám đốc Lư thiết kế mà chúng ta định đưa vào quầỵ chuyện dựng Hoa Vũ chẳng phải là sản phẩm mới sao?”.

Giả Lạc Sơn trùng mắt ngạc nhiên. “Loại sản phẩm này trước mắt chỉ là những sản phẩm mẫu được đưa vào sản xuất thử, nhiều mẫu như thế mà hội chợ triển lãm lại sắp đến, liệu có sản xuất kịp không?”

Lư Hạo Tường lạnh nhạt nói: “Vấn đề này tôi đã trao đổi qua với Giám đốc Thẩm, sẽ không lỡ đâu!”.

“Hai người đã bàn bạc rồi sao?” Giả Lạc Sơn càng bất ngờ. “Sao tôi không biết?”

“Sáng nay chúng tôi vừa trao đổi nên vẫn chưa kịp báo cáo với anh!” Lư Hạo Tường nhếch khóe môi rồi cười cười.

Ngay cả bản kế hoạch, Thẩm Xuân Hiểu cũng mới kịp viết tay, đương nhiên đó là kết quả của lần trao đổi vừa xong, nhưng Trần Hoa Sinh có vẻ rất hài lòng khi đọc bản kế hoạch đó, nói: “Hai người cứ theo kế hoạch này mà thực hiện”, sau đó quay sang Giả Lạc Sơn. “Kế hoạch này có được thực thi thuận lợi hay không còn phải xem xét Phó tổng giám đốc Giả thế nào nữa!” Nói rồi ông đưa bản kế hoạch của Thẩm Xuân Hiểu cho Giả Lạc Sơn.

Giả Lạc Sơn đọc mới biết bản kế hoạch này là kế hoạch về việc gia nhập vào hội chợ triển lãm như thế nào để sản phẩm có được chỗ đứng, tuy chỉ là bản viết tay sơ bộ nhưng thực sự đây là phương án rất tốt. Có điều, liệu có dễ dàng gia nhập hội chợ triển lãm không? Giả Lạc Sơn hậm hực nghĩ, hai người này thực sự đã đẩy vấn đề khó khăn ấy vào tay mình rồi!

Cuộc họp kết thúc, Trần Hoa Sinh đi trước, Giả Lạc Sơn cũng theo ngay sau, Thẩm Xuân Hiểu thu dọn đồ đạc trên mặt bàn, rồi nói với Lư Hạo Tường: “Tôi tưởng anh sẽ mãi mãi là cái hũ nút chứ!”.

Lư Hạo Tường lạnh lùng nói: “Cô đừng tự đa cảm như thế, với lại tôi cũng có giúp cô đâu. Thứ nhất, tôi nói sự thật; thứ hai, cô nên biết tôi còn lo lắng hơn cả Tổng giám đốc Trần, thiết kế của tôi gặp phải nhân viên thị trường vụng về như cô, không biết sẽ thành thế nào đây!”.

“Tôi vụng về? Tôi vụng về như thế nào?” Thẩm Xuân Hiểu đầu thế chịu đựng sự đả kích như thế, vì không chịu đựng được nên cô càng cất cao giọng.

“Vụng về thế nào thì tự cô biết, tôi gửi hết hy vọng vào hội chợ triển lãm, tôi sợ chỉ ôm ấp niềm vui hão thôi”, Lư Hạo Tường lạnh lùng cười nói.

Thẩm Xuân Hiểu lạnh mặt. “Chuyện đó không cần anh quan tâm, Tổng giám đốc Trần đã hạ lệnh rồi, hy vọng về hội chợ triển lãm là rất lớn, chỉ cần vào được đó tôi có thể khiến cho sản phẩm thu hút được sự chú ý của mọi người.”

“Ồ, sao trời tối thế?” Lư Hạo Tường làm vẻ nhìn trời rồi quay đầu cười nhạo, nói: “Cô nói khoác thì cũng phải nhìn trời, đừng có để gió to tợp lưỡi!”.

“Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy tôi có nói khoác không!” Thẩm Xuân Hiểu gần giọng.

Lư Hạo Tường cười ha ha, nói: “Đợi đến lúc thấy được thì tất cả đã không thể thay đổi nữa”. Anh định đi ra, tay vừa chạm vào nắm cửa liền quay đầu, cười mỉa mai: “Đúng rồi, Phó tổng giám đốc Giả nói, cô cũng quen người làm trong ngành truyền thông, nếu cô thực sự tài hèn sức mọn thì cũng có thể học tập theo cách của Long Khánh mà!”.

“Tôi đâu có ngốc như anh!” Thẩm Xuân Hiểu hậm hực.

“Ồ, tôi đang muốn nghe cô nói rõ hơn đây!” Lư Hạo Tường buông tay, lại đi vào.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn, cô thực sự không muốn nói, nhưng thái độ khinh miệt của Lư Hạo Tường thật sự khiến cô không thể không mở lời. Cô cắn răng, lạnh lùng nói: “Tôi cứ tưởng anh cao minh lắm, thế mà cũng nghĩ ra phương pháp tôi đến thế!”.

“Sao lại là phương pháp tôi chứ? Giám đốc Thị trường bên Long Khánh chẳng phải đã làm rất tốt, ngay cả Tổng giám đốc Trần đọc bài báo cũng biến sắc đấy thôi!” Lư Hạo Tường thong dong, khoe môi nhếch lên nụ cười nham hiểm.

“Xin anh động não chút đi, Lư Hạo Tường, việc cạnh tranh để được quầy thời trang duy nhất của Hoa Vũ không chỉ có công ty ta và Long Khánh, anh biết có tất cả bao nhiêu công ty không? Anh biết có bao nhiêu người đang cố gắng chen chân, cố gắng dựa vào các mối quan hệ, vắt óc suy nghĩ, tận tâm tận lực để tranh giành không? Thủ đoạn của Long Khánh đích thực rất cao minh, tự xuất đầu lộ diện trước, không sai, bọn họ tiên phong đi trước, có vẻ tiến triển rất tốt, nhưng chỉ cần chưa ký hợp đồng thì họ không thể vui mừng quá sớm được!”

“Đi tiên phong chẳng phải là điều mà người ta luôn mong muốn sao?” Lư Hạo Tường dựa vào bàn họp, nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường.

Thẩm Xuân Hiểu lại nhìn anh với ánh mắt khinh thường hơn. “Giám đốc Lư, anh đã nghe thấy câu này chưa? Kẻ đi tiên phong sẽ tránh được mũi giáo trước mặt nhưng khó phòng tên ngầm sau lưng. Bây giờ họ đang có thể tiên phong song lại trở thành mục tiêu công kích của bao nhiêu kẻ khác. Long Khánh chỉ là một công ty, họ có thể chống lại được những lực lượng hăm he xung quanh không?” Cô đảo mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vẻ miệt thị và coi thường. “Đương nhiên, sự cạnh tranh trên thị trường có mãnh liệt đến đâu thì loại người chỉ biết lý luận suông, ngồi trong nhà mà không quan tâm đến mọi việc sao có thể suy nghĩ thông suốt chứ. Tôi thật sự đã ăn nhầm thuốc mất rồi, đi giải thích những thứ này với anh đúng là đàn gảy tai trâu!”

“Bộp, bộp, bộp!”

Lư Hạo Tường khẽ vỗ tay, vẻ mặt tươi cười nhưng ngữ khí lại khá cay nghiệt: “Cũng không ngốc lắm!”.

“Lư Hạo Tường, anh có ý gì?”

“Ý nghĩa lộ rõ trên mặt chữ đó thôi.” Anh đi đến gần cửa, kéo cửa, định bước ra lại ngoái đầu nhìn cô, lạnh lùng nói: “Tôi cá với cô, kế hoạch của cô sẽ đứt gánh giữa đường, bởi cô căn bản không thể vào được hội chợ triển lãm!”.

Lư Hạo Tường nói chắc như thế, tự tin như thế, có vẻ đã nhìn thấy kết quả, những câu nói này chỉ là kể lại sự thực thôi chứ chẳng phải đoán già đoán non gì.

Thẩm Xuân Hiểu bực bội: “Anh đúng là đồ mồm quạ, anh không nói câu này, người ta bảo anh câm sao?”.

Lư Hạo Tường cười khẩy, nói: “Tôi chỉ không muốn có những người tự tin một cách mù quáng, thiết kế của tôi không thể để một nhân viên thị trường kém cỏi hủy hoại. Tôi hy vọng nó sẽ được đặt ở vị trí thích hợp!”

“Nếu không tin tôi thì anh tự làm đi!”

“Tôi cũng nghĩ như thế nếu cô trả lương cho tôi!” Lư Hạo Tường liếc mắt nhìn cô, nói: “Hãy làm việc đúng với chức trách của mình, tôi không có nghĩa vụ vì năng lực kém cỏi của người khác mà bỏ phí thời gian và năng lực của bản thân!”.

Thẩm Xuân Hiểu đảo mắt, bỗng tươi cười: “Những kẻ năng lực kém cỏi thường dùng những lời lẽ nghe có vẻ cao ngạo, đường hoàng để che lấp sự kém cỏi, chỉ nói lý thuyết suông, hay soi mói, làm việc như mèo mửa, ngu ngốc như lừa. Giám đốc Lư, tôi có thể hiểu được!”.

“Tùy cô muốn nghĩ sao thì nghĩ!” Lư Hạo Tường ngạo mạn nói, liếc nhìn cô một cái rồi đi ra.

Thẩm Xuân Hiểu ném sự căm hận theo bóng lưng anh, sau buổi tối qua, cô cứ tưởng Lư Hạo Tường đã có chút lương tâm, nhưng sự thật đã chứng minh ác quỷ vẫn là ác quỷ, dù có đeo hạt tràng cũng không thể thành Phật được. Con người này đúng là tiểu nhân trở mặt như trở bàn tay, vui buồn thất thường.

Có lẽ những bức ảnh của An Châu là sự dả kích quá lớn đối với anh ta, nên chỉ trong chốc lát anh ta đã trở lại nguyên hình.

Khốn kiếp!

Thẩm Xuân Hiểu thầm trút giận, nhưng điều kỳ lạ là, trút giận rồi, trong lòng cô lại có vài phần áy náy, vì lúc vô ý cô đã trở thành một công cụ khiến anh trở lại nguyên hình.

Đôi khi, mãi mãi không biết chân tướng sự việc lại là điều hạnh phúc nhất. Đến một ngày nào đó, khoảnh khắc tấm màn che được vén lên, sự thật cay nghiệt dần hiện rõ thì cũng là lúc giấc mộng đẹp vỡ tan tành.

Lư Hạo Tường tuy chẳng phải là người tốt đẹp gì, nhưng thực tế mà nói người ác cũng có những giấc mộng đẹp. Dường như cô đã đập tan giấc mộng trong trái tim anh. Tuy anh không còn ở độ tuổi mơ mộng nữa, nhưng cô vẫn không hy vọng mình là người đập tan giấc mộng đó. Cái cô An Châu đáng chết kia, biệt tăm biệt tích nửa năm rồi mà chỉ cần mượn một email đã có thể dễ dàng núp sau hậu trường.

Kết bạn cũng phải cẩn thận, giúp An Châu thu xếp việc lộn xộn đã đành, còn phải thay cô tiếp tục chịu đựng sự hằn thù, căm hận và trả đũa.

Thẩm Xuân Hiểu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài phòng họp, cô sẽ không vì một người ngoài mà làm ảnh hưởng đến công việc cũng như cuộc sống của mình. Trả đũa thì sao chứ? Hằn thù thì sao chứ? Cô sớm đã quen rồi, lúc nào cũng bị đá kích.

Vất vả gần hai tiếng đồng hồ, trên mặt bàn lúc này đã đặt một bản in phuong án tường tận, hoàn chỉnh. Cô đã hoàn thiện từng chi tiết nhỏ của bản kế hoạch, chỉ cần vào được hội chợ triển lãm thì chắc chắn cô có thể khiến cho quầy hàng triển lãm của mình đông như trẩy hội.

Những ngày này vô cùng bận rộn, toàn thân ra rời, bây giờ mọi việc đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn một bước quan trọng nữa là cô có thể thờ phào rồi.

Nhìn qua lớp cửa kính, phòng làm việc lớn phía ngoài không còn một bóng người, nhìn đồng hồ, đã quá nửa thời gian nghỉ trưa rồi, thế mà cô cứ vui đầu vào công việc đến mức quên cả thời gian.

Vì buổi sáng đi vội quá nên cô vẫn chưa kịp ăn gì, sau đó lại bận bịu đến trưa, bây giờ nghỉ ngơi, mới thấy thật sự rất đói. Cô gọi một suất ăn nhanh rồi tiện tay bấm số của Triệu Yên Minh, đã hơn mười ngày không gặp, chẳng biết tình hình cô ấy bây giờ thế nào.

Điện thoại kết nối, Triệu Yên Minh vừa bắt máy đã gắt gỏng: “Cái cô họ Thẩm kia, sao mới sáng tinh mơ đã bảo An Châu gọi điện cho tớ hả? Tớ mà nhìn thấy cậu, tớ xé xác cậu ra đấy!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhớ ra chuyện tối qua, liền cười nói: “Lúc trước cậu chẳng nói chúng ta là chị em đời đời kiếp kiếp đầy thôi, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, sao mới nhận một cuộc điện thoại, cậu đã bức tức đến mức ấy?”

“Nhưng cũng phải xem giờ giấc thế nào chứ, đang lúc tớ hẹn hò với anh chàng đẹp trai, còn đúng thời điểm quan trọng, thế mà bị cuộc điện thoại ấy quấy rối, liệu tớ có thể không bức sao?”

Thẩm Xuân Hiểu kinh ngạc, mới mười ngày không gặp mà đã tiến triển thần tốc rồi, vội truy hỏi: “Hẹn hò với anh chàng đẹp trai? Khai mau, anh chàng đẹp trai nào? Có phải sắp có hỷ sự rồi không?”.

“Sắp cái đầu cậu ấy, là tớ nằm mơ mà!” Triệu Yên Minh bất mãn nói: “Người ta khó khăn lắm mới có giấc mơ như thế. Nếu không phải tớ thấy hơn nửa năm nay cuối cùng cậu ấy cũng có chút lương tâm thì tớ đã tìm cậu ấy tính sổ rồi!”.

“Phi!” Thẩm Xuân Hiểu cười phì, vừa cười vừa nói: “Yên Minh, cậu cũng quá hồ đồ đấy! Đã đi xem mặt bao nhiêu lần rồi, ảnh cũng đã gửi đến cho các nhà mai mối, hoạt động nào cũng tham gia, nói thế nào thì cũng coi như cố gắng hết sức vì hôn nhân đại sự, nhưng lại chẳng thu được kết quả gì, bây giờ chỉ chìm đắm trong giấc mơ để gặp được anh chàng đẹp trai thôi sao?”.

“Tớ vui vẻ trong mơ thì cậu quản được chắc?” Triệu Yên Minh hờn hển nói, nhưng nháy mắt một cái, cô ấy đã hưng phấn, bưng bưng khí thế nói: “Xuân Hiểu, cậu không biết đâu, anh chàng đó thực sự rất đẹp trai, tương chừng như tất cả những gì ưu tú đều tập hợp trên người anh ta vậy, tác phong đỉnh đặc, cử chỉ phóng khoáng, đối nội đối ngoại đều tốt... vô cùng hoàn mỹ! Nếu bây giờ thật sự có thể gặp được anh chàng hoàn mỹ như thế ngoài đời thì có nằm mơ tớ cũng sẽ bật cười tỉnh dậy!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Mộng tưởng là những mong đợi không thực tế, cậu mau tỉnh lại đi”. Trái tim cô bỗng dao động, liền chuyển chủ đề: “Có điều, anh chàng đảm việc nhà, giỏi việc xã hội mà cậu muốn, tớ cũng quen một người như thế, vô cùng đẹp trai, tớ nghĩ hai người nhất định sẽ hợp nhau, hay là tối nay hẹn gặp nhé?”.

“Thế sao cậu không giành lấy?”

“Cậu có gặp hay không? Sao nói nhảm nhiều thế!”

“Gặp, gặp, đương nhiên sẽ gặp, có anh chàng đẹp trai thì tội gì mà không gặp chứ, nếu ưng ý cũng có thể chữa được chứng bệnh lái nhai của bố mẹ tớ.” Triệu Yên Minh hờn hển nói, vừa nhắc tới mấy từ “chứng bệnh lái nhai”, cô lại bắt đầu luôn miệng kêu khổ: “Bố mẹ tớ càng ngày càng thúc ép, còn định gửi ảnh và thông tin của tớ đến tất cả các công ty mai mối trên toàn quốc, cậu nói xem tớ có ế âm đến thế không? Bây giờ ông bà ngày nào cũng gia tăng áp lực lên tớ, nếu có thể nhìn thấy được những áp lực này thì chẳng khác gì tớ đang công ngọn Thái Sơn. Xuân Hiểu, cứ tiếp tục như thế, tớ sớm muộn gì cũng bị suy nhược thần kinh thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhếch miệng cười, nói: “Được, để tớ gọi điện trước xem người ta có thời gian rảnh không rồi sẽ thông báo cho cậu sau!”.

Nói rồi, cô bấm số điện thoại Đỗ Vệ Kỳ, nhận được điện thoại lúc này của cô, Đỗ Vệ Kỳ rất bất ngờ. Thẩm Xuân Hiểu nói muốn giới thiệu với anh một người bạn. Anh đã rất vui vẻ đồng ý.

Cô lại thông báo cho Triệu Yến Minh, nói thời gian và địa điểm của cuộc hẹn. Xong xuôi đầu đấy, cô vô cùng hài lòng, không tin mình hóa ra cũng có tài ngầm về phương diện này, tương lai có thể làm bà mồi nghiệp dư, nói không chừng, thu nhập còn cao hơn so với công việc chính ấy chứ. Nếu không thì Trương Hướng Dương sao lại coi nó là sự nghiệp như thế.

Đúng rồi, nhắc đến Trương Hướng Dương, Triệu Yến Minh cũng chỉ hô sấm không ra mưa, kêu gào như mình là sát thủ của những anh chàng độc thân, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, nếu đã thật sự hành động thì không thể không hề có động tĩnh. Mấy ngày trước cô đọc được bài phỏng vấn Trương Hướng Dương trên tờ tạp chí của cơ quan cô ấy, người viết là Triệu Yến Minh, cô vốn nghĩ rằng bọn họ còn lâu mới có thể nói đến hỷ sự, nhưng chí ít cũng phải có tiến triển chứ. Thế mà trong điện thoại, cô ấy không hề đề cập tới chuyện này, anh chàng đẹp trai trong buổi hẹn hò cũng là trong mơ, vừa nghe đã biết ngay đây thân kinh yêu đương của cô ấy lại đi ngủ rồi.

Triệu Yến Minh như thế, bố mẹ cô ấy sao có thể không sốt ruột được chứ? Chẳng trách họ phải dùng thủ đoạn cường chế.

Có tiếng gõ cửa, cô không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Mời vào!”. Tốc độ làm việc của quán ăn này nhanh thật, cô vừa mới gọi cách đây hơn mười phút mà đã có người mang đến rồi.

Tiếng bước chân dần tới gần, cô nói: “Đặt lên chiếc bàn nhỏ là được rồi! Cảm ơn!”. Vừa nói cô vừa lấy túi tiền, rút ra hai tờ mười tệ để trả, nhưng vừa ngược mắt lên thì nụ cười trên mặt đã trở nên cứng đờ, cánh tay cũng dừng lại giữa không trung.

Trước mắt cô không phải là người giao hàng của quán cơm, mà là khuôn mặt ngựa của Lư Hạo Tường.

Thật mất hứng, không để người ta vui vẻ được một chút, sắc mặt cô bỗng sầm xuống, gấp ví tiền lại, lạnh lùng nói: “Anh đến làm gì? Đang trong thời gian nghỉ trưa, tôi không tiếp khách!”.

Lư Hạo Tường hoàn toàn không để ý, khẽ ngồi xuống chiếc ghế tiếp khách trước mặt cô, hỏi: “Bây giờ An Châu ở đâu?”.

Hóa ra anh ta đến chỗ mình để dò hỏi tin tức. Thẩm Xuân Hiểu liếc anh một cái, cười khẩy: “Giám đốc Lư, ngài đến đây để hỏi tôi sao? Nhưng muốn hỏi người ta thì cũng phải có phép lịch sự cơ bản, ngài như thế này có khác gì ép cung đâu?”

“Cô đừng tỏ vẻ tiểu nhân đắc chí nữa, được không? Tôi muốn biết bây giờ cô ấy ở đâu, hoặc là cô cho tôi số điện thoại để tôi gọi cho cô ấy!” Lư Hạo Tường nhẫn nại nói.

“Anh nói đúng lắm, tôi chính là tiểu nhân đắc chí đấy! Bây giờ cô ấy ở đâu thì anh đi mà hỏi cô ấy, anh không phải không có email, QQ[1] của cô ấy, hà tất gì phải nhờ vả một kẻ tiểu nhân như tôi?”

[1]. QQ: Là phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc, giống như Yahoo.

“Cô còn giả ngốc sao? QQ của cô ấy đã để chế độ im lặng với tôi lâu rồi, email cũng đổi.” Lư Hạo Tường chán nản nói: “Cô tưởng tôi muốn đến tìm cô làm sao? Nếu không phải chỉ có cô biết thì tôi đến tìm cô mới lạ đấy!”.

“Đó là cô ấy không muốn gặp anh, anh sao phải tìm cô ấy?” Thẩm Xuân Hiểu buồn bực, khuôn mặt cũng không viết ra những từ đại loại như tiểu nhân bán rẻ bạn bè, thế mà sao anh ta lại nghĩ rằng mình có thể bán rẻ An Châu chứ? An Châu nếu muốn liên lạc với anh ta thì tự cô ấy sẽ liên lạc, nếu thật sự tiết lộ email và số điện thoại của cô ấy, cô ấy chẳng xé xác mình ra ấy chứ. Hơn nữa, cô cũng đâu nhiều chuyện như thế? Bất kể anh ra là bạn trai cũ hay bạn trai hiện tại của An Châu thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

“Đó là chuyện của tôi, cô quan tâm ít thôi.” Lư Hạo Tường lạnh lùng nói.

Thẩm Xuân Hiểu cười híp mắt, nói: “Anh có tình nguyện đến tìm tôi hay không là chuyện của anh, còn tôi có muốn nói cho anh biết hay không lại là chuyện của tôi. Bốn cô nương bây giờ tâm trạng không tốt nên không muốn nói cho anh biết!”.

Lư Hạo Tường nhìn gương mặt rạng rỡ của cô, tức đến ngứa chân răng, hỏi: “Thế bao giờ tâm trạng của cô tốt?”.

“Xin lỗi, cứ gặp anh, tâm trạng của tôi đều không tốt.”

“Cô cố ý phải không? Cô vốn không muốn nói cho tôi biết!”

“Biết rồi còn hỏi, tôi có nghĩa vụ gì mà phải nói hết mọi chuyện với anh?” Thẩm Xuân Hiểu hơi nghiêng người ra sau, toàn thân ngã vào ghế dựa, vô cùng thoải mái và dễ chịu, cười tươi như hoa, ung dung hỏi.

Lư Hạo Tường nhìn cô chăm chăm, cắn răng cắn lợi nhưng chẳng còn cách nào khác. Cô đã không nói thì anh cũng hết cách. Là anh đã quá nóng lòng, năm An Châu ra đi chỉ gửi cho anh một tin nhắn nói lời chia tay, sau hơn nửa năm bất vô âm tín, bỗng nhìn thấy cô đứng bên người đàn ông khác, anh không dám tin, cũng không muốn tin. Cứ coi như An Châu thay đổi tình cảm thì chí ít cũng phải nói rõ với anh một tiếng. Bây giờ biết rõ Thẩm Xuân Hiểu chẳng có lòng tốt gì nhưng anh lại đến tận nơi để bị mỉa mai, đúng là thất sách.

Lư Hạo Tường trừng mắt nhìn cô, không nói lời nào rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng lúc đó nhân viên giao hàng đến, hai người đi ngang qua nhau.

Thẩm Xuân Hiểu trả tiền rồi nhân viên đưa com cũng đi ra, trong văn phòng chỉ còn lại mình cô.

Cô đến ngồi bên chiếc bàn nhỏ, mở túi nylon rồi lấy hộp cơm ra. Thức ăn là những món cô thích, cơm cũng nóng. Chỉ có điều, lúc trước rõ ràng cô rất đói nhưng bây giờ chẳng còn cảm giác gì, ăn được hai miếng mà chẳng thấy ngon miệng. Cô hậm hực, chỉ tại Lư Hạo Tường, đã quá trưa rồi còn chạy đến tìm mình cái lộn, khiến mình ăn không ngon. An Châu và anh ta đúng là đã cấu kết với nhau, một người thì chiếm hết thời gian nghỉ ngơi ban ngày, một người lại chiếm thời gian ngủ buổi tối của cô, kết bạn không cần thận cũng không đến nỗi phải trả giá đắt như thế chứ?

Bữa tối được hẹn ở một quán ăn Tây, Thẩm Xuân Hiểu định bụng ăn xong sẽ lui về trước, còn chuyện sau này Đỗ Vệ Kỳ và Triệu Yến Minh tiến triển ra sao thì phải xem hôm nay hai người có cảm tình với nhau không đã. Nếu có thì bà mới như cô sẽ rất vui vì đã gặt hái được thành công, nếu không hai người lại tiếp tục phấn đấu không ngừng nghỉ để chấm dứt cuộc sống độc thân.

Thẩm Xuân Hiểu đến từ sớm, lần đầu tiên với cương vị bà mai mối, cô rất có trách nhiệm. Thêm vào đó, trưa nay cô chẳng ăn được gì nên giờ bụng dạ đói meo.

Xem ra, cô lại phải tiếp tục làm những động tác khó coi thay Triệu Yến Minh lúc xem mặt vậy, để cái miệng bận rộn với thức ăn, còn nói những chuyện gì thì cứ giao cho hai người họ.

Nếu Triệu Yến Minh biết người hôm nay đến là Đỗ Vệ Kỳ, liệu cô ấy có kinh ngạc lắm không. Nghĩ đến buổi xem mặt muộn đến mấy tháng nay, Thẩm Xuân Hiểu lại bầm bụng cười, Yến Minh ơi là Yến Minh, lúc đầu cậu tự đi xem mặt có phải là tốt không, nói không chừng bây giờ đã bắt đầu nuôi dưỡng thể hệ sau rồi ấy chứ, chẳng cần tớ phải lao tâm khổ tứ sắp xếp cuộc hẹn này.

Năm phút sau, thấy Đỗ Vệ Kỳ đến, Thẩm Xuân Hiểu vội vẫy tay, anh tươi cười bước tới.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Anh Đỗ, cảm ơn vì lần trước đã mời tôi ăn bữa ngon đến thế, tay nghề của tôi không được như anh nên chỉ đành mời anh đến nhà hàng thôi, anh không để bụng chứ?”.

Đỗ Vệ Kỳ cười ngồi xuống, nói: “Xuân Hiểu, cô quá khách khí rồi. Tôi nghĩ chúng ta đã là bạn bè rồi mà, hay là cô vẫn muốn tôi gọi cô là cô Thẩm?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Là tôi buột miệng thôi. Đúng rồi, Vệ Kỳ, người bạn hôm nay tôi muốn giới thiệu với anh thực ra chúng ta đều đã gặp, chính là cô bạn hôm anh gặp ở Cynthia Pub ấy, anh còn nhớ chứ?”.

Đỗ Vệ Kỳ nở nụ cười lịch sự, nói: “Cô nói đến Triệu Yến Minh chứ gì? Tôi nhớ chứ!”.

“Đúng, đúng, chính là cô ấy, cô ấy là bạn tốt nhất của tôi. Chuyện hôm đó thật ngại quá, Yến Minh suốt ngày bị bố mẹ ép đi xem mặt, cô ấy lại không muốn dùng cách này để làm quen với người sẽ trở thành bạn đời của mình nên mới nhờ tôi từ chối khéo, khiến anh chê cười rồi!”

Vừa nhắc đến chuyện hôm ấy, Đỗ Vệ Kỳ liền cười, nói: “Tôi có thể hiểu, ai bảo chúng ta đều bị chụp cho cái danh hiệu trai ế, gái ế chứ. Hôm đó tôi cũng bị mẹ ép đi xem mặt thôi, thật đáng thương cho tấm lòng của bậc phụ mẫu!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười, thầm nghĩ anh và Yến Minh lần này cùng chung tiếng nói rồi, ngay cả sự phiền nhiễu cũng giống nhau. Đang nghĩ thế bỗng ngoài cửa có người đi vào, cô ngẩng lên nhìn, hôm nay Triệu Yến Minh trang điểm vừa thời thượng vừa nữ tính, những lọn tóc xoắn bồng bênh khiến gương mặt xinh đẹp càng trở nên vô cùng quyến rũ.

Cô quay sang cười nói với Đỗ Vệ Kỳ: “Cô ấy đến rồi!”.

Triệu Yến Minh sớm đã nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu, xác định rõ mục tiêu rồi mỉm cười đi đến. Đỗ Vệ Kỳ đứng lên kéo ghế cho cô. Nhìn thấy anh, Triệu Yến Minh chỉ hơi sững sờ một chút rồi biểu hiện lại bình thường, mỉm cười nói cảm ơn và ngồi xuống, cười nói với Đỗ Vệ Kỳ: “Anh Đỗ, chúng ta lại gặp nhau rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu trêu đùa: “Yến Minh, làm người không nên như thế, cậu chỉ quan tâm tới anh Đỗ thôi, còn Thẩm tiểu thư tởm ngồi đây, cậu lại chẳng thèm ngó ngang gì tới, thì ra tớ bị cậu coi là người vô hình rồi!”.

Triệu Yến Minh lườm cô một cái, nhưng có người ngoài ở đây nên biểu hiện vẫn vô cùng lịch sự: “Xem cậu nói kìa, Xuân Hiểu, đừng để anh Đỗ đây xem trò cười nữa, anh ấy lại tưởng hai chúng ta ngoài việc đấu khẩu ra thì chẳng còn việc nào khác để làm đấy!”.

Đỗ Vệ Kỳ cười nói: “Cô Triệu thật biết đùa, vừa nhìn hai người đã thấy nữ tính rồi, bất luận là biểu hiện thế nào thì cũng đều quyến rũ cả”.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, nói: “Hai người cũng đâu phải lần đầu gặp nhau, không cần xưng hô như thế chứ? Tớ đói rồi, có thể bắt đầu ăn được chưa?”.

Đỗ Vệ Kỳ vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, Thẩm Xuân Hiểu cũng không khách khí, cô gọi trước món thịt dê, rồi lại gọi thêm rau cải và sa lát. Triệu Yến Minh và Đỗ Vệ Kỳ cũng chọn đồ ăn.

Triệu Yến Minh gọi đồ ăn xong, liền nghiêng đầu nhìn Thẩm Xuân Hiểu, giễu cợt: “Xuân Hiểu, mỗi lần gặp cũng thấy đức tính này, kêu đói đã trở thành câu cửa miệng của cậu rồi, công ty các cậu bóc lột người quá đáng, ngay cả cơm cũng không cho ăn sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Lúc trưa khẩu vị của tớ bị người ta phá hỏng nên chẳng ăn được, à đúng rồi, buổi sáng cũng dậy muộn nên ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn. Bây giờ tớ đang phải nhập ba bữa làm một đây, đương nhiên không thể so sánh với cậu được.”

Đỗ Vệ Kỳ nói: “Hay nhin đôi là không tốt cho sức khỏe, hơn nữa công việc lại vất vả, cô cũng phải chú ý chăm sóc bản thân đấy!”.

Thắm Xuân Hiểu cười hi hi, nói: “Cũng không phải là thường xuyên, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thôi!”.

Triệu Yến Minh nhếch môi cười, liếc mắt nhìn Thắm Xuân Hiểu đầy ẩn ý. Thắm Xuân Hiểu bỗng động lòng, thầm nghĩ hình như cái cô Yến Minh này hiểu nhầm rồi, làm gì có bà mối nào lại tự đưa mình vào cuộc chứ. Cô vội nói: “Yến Minh, làm gì có người bạn nào như cậu chứ, vừa gặp mặt đã vạch điểm yếu của người ta rồi. Tớ đây còn không phải bị cậu làm cho phiền phức sao, ép buộc tớ đi xem mặt thay, tớ lại không thể được thành công cũng chẳng thể thất bại, chỉ dành vui đầu vào ăn, khiến dạ dày ngày một giãn nở, cho nên mới cảm thấy đói đến thế! Cậu không tin thì cứ hỏi Đỗ Vệ Kỳ xem, lúc đầu tớ cũng làm như thế mà!”.

Đỗ Vệ Kỳ mỉm cười.

“Hóa ra là lỗi của tớ.” Triệu Yến Minh híp mắt cười, trêu đùa: “Khiến cậu tủi thân rồi!”.

Thắm Xuân Hiểu cười híp mắt, nói: “Biết rồi thì tốt!”.

Lúc này nhân viên phục vụ đã đem đồ ăn họ gọi tới, cô cầm dao đĩa, đang định cắt thịt thì bỗng dừng lại, ngược mắt cười, nói: “Hai người cứ nói chuyện trước đi nhé, tớ còn phải thờ cúng ngũ tạng của mình đây!”.

sau đó dồn toàn bộ sự chú ý vào đĩa thịt dề trước mặt.

Triệu Yến Minh liếc mắt nhìn rồi quay sang nói với Đỗ Vệ Kỳ: “Bản tính của cô ấy là thế đấy, chúng ta kệ cô ấy!”.

Đỗ Vệ Kỳ cười nói: “Không sao, bạn bè với nhau nên thoải mái như thế, vui vẻ ăn uống là tốt mà!”.

Hai người nói chuyện, không lạnh nhạt cũng chẳng quá hào hứng. Thắm Xuân Hiểu nháy mắt với Triệu Yến Minh mấy lần, nhưng đều vô ích. Triệu Yến Minh căn bản không hiểu ý bạn. Cô chỉ dành đích thân xuất nã: “Yến Minh, cậu không biết đâu, Đỗ Vệ Kỳ còn là một tay bếp cừ khôi đấy, tớ được thưởng thức rồi, ngon lắm!”.

Triệu Yến Minh vô cùng ngạc nhiên, hào hứng hỏi: “Thật sao? Đỗ Vệ Kỳ, thế mà tôi không nhìn ra anh là người giỏi giang đến thế, ngay cả việc bếp núc cũng không làm khó được anh!”.

Đỗ Vệ Kỳ mỉm cười, nhả nhặn nói: “Thì cũng chỉ là nấu chín đồ ăn lên thôi. Hôm đó chắc Xuân Hiểu đói quá nên ăn cơm mà thấy ngọt như ăn mật ấy mà, bởi thế tôi mới được cô ấy đánh giá cao như vậy!”.

Lần này Triệu Yến Minh quả nhiên vô cùng hứng thú, nên biết rằng trình độ hiện tại của cô và Thắm Xuân Hiểu chỉ giới hạn ở việc nấu nỳ, mà còn là món nỳ đơn giản nữa chứ. Thế mà anh chàng trước mắt lại có thể vào bếp xào xào nấu nấu, chẳng phải kỳ tích hay sao?

Thắm Xuân Hiểu cúi đầu nghe hai người hồ hồ nói chuyện, bỗng trộm cười, đương nhiên, cô đang ngồi ở đây thì không thể hoàn toàn ẩn hình được, hơn nữa, Đỗ Vệ Kỳ rất quan tâm đến cảm nhận của cô, lúc nói chuyện, thỉnh thoảng anh cũng nhìn sang cô hoặc thẳng thắn lòi cô vào cuộc chuyện trò.

Triệu Yến Minh cũng luôn luôn mỉm cười, trò chuyện là sở trường của cô, cảm giác xa cách với Đỗ Vệ Kỳ cũng nhanh chóng tiêu tan, thay vào đó lại có đề tài để nói nên cuộc trò chuyện rất rôm rả.

Thắm Xuân Hiểu mừng thầm trong lòng, lần này bọn họ có hy vọng rồi đấy chứ?

Nếu hai người thực sự đến với nhau, cô cũng đã làm được một việc tốt ích nước lợi dân, ích người lợi mình rồi, đúng là một công tiện mấy đường. Là một người con của đất nước thì phải cống hiến vì sự hài hòa của xã hội, thoáng chốc đã giải quyết được vấn đề hôn nhân của đôi trai gái đã có tuổi; Triệu Yến Minh tìm được một nửa kia, cô có nơi để ăn ké; điều quan trọng hơn là, cô sẽ không bị cô ấy ép đi xem mặt thay nữa.

Ăn xong, ra khỏi quán, Thắm Xuân Hiểu biết lúc này mình nên tránh mặt. Đúng lúc ấy Đỗ Vệ Kỳ lái xe tới, cô nói: “Đỗ Vệ Kỳ, Yến Minh giao cho anh đây, anh đưa cô ấy về nhà nhé!”.

Đỗ Vệ Kỳ cười nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta cùng ở một khu nên sẽ cùng đưa Triệu Yến Minh về nhà rồi tôi sẽ đưa cô về”.

Thắm Xuân Hiểu vội nói: “Tôi còn có chút việc nên bây giờ chưa về ngay. Anh giúp tôi đưa Triệu Yến Minh về trước, xong việc tôi sẽ tự về!”.

Triệu Yến Minh liếc Thắm Xuân Hiểu một cái, rõ ràng biết tông ý đồ của bạn, có điều cô không muốn vạch trần ra thôi.

Đỗ Vệ Kỳ thấy Thắm Xuân Hiểu kiên quyết nên đành nói: “Thế thì cô cẩn thận nhé, chú ý an toàn đấy!”.

“Biết rồi mà, cảm ơn anh!”

Đỗ Vệ Kỳ mở cửa xe cho Triệu Yến Minh, Triệu Yến Minh nhìn Thắm Xuân Hiểu: “Cậu chắc chắn bây giờ sẽ không đi cùng chúng tớ chứ?”.

Thắm Xuân Hiểu đẩy Triệu Yến Minh vào trong xe. “Tớ nói là tớ có việc, cậu mặc tớ đi!” Thấy Triệu Yến Minh đã lên xe, cô vẫy tay với hai người: “Bye bye!”.

“Bye bye!”

Thắm Xuân Hiểu tiễn chiếc Polaris hòa vào dòng xe với ánh mắt, nụ cười đầy lạc quan. Yến Minh, chuyện tiếp tục thế nào phải xem bản thân cậu thôi.

Ở cùng một tiểu khu với Đỗ Vệ Kỳ, bây giờ mà về thì quá lộ liễu, đã làm bà mối cũng phải có trách nhiệm. Thẩm Xuân Hiểu quyết định tản bộ một lúc, chỉ ít thì cũng phải biểu hiện rằng mình thật sự có việc bận nên mới không đi cùng họ được.

Cô chậm chậm bước men theo vỉa hè được một đoạn, trầm nghĩ nếu cứ đi như thế này thì không được, trời đã tối rồi mà còn đi đo đường, cô đâu muốn và cũng chẳng có cái sức ấy, phải tìm trò gì tiêu khiển thôi, như thế thời gian mới qua nhanh, bèn vẫy taxi, đến Cynthia Pub.

Trong Cynthia Pub vẫn ồn ào náo nhiệt, đặt mình trong ánh đèn mờ ảo, nghe nữ ca sĩ tóc dài dịu dàng cất giọng hát ngọt ngào, Thẩm Xuân Hiểu nhẹ nhấp Long Island Iced Tea, cảm thấy không khí xung quanh cũng không tồi, chỉ ít thì cũng tốt hơn về nhà lúc này cô đơn một mình làm bạn với sự yên tĩnh.

Nếu tất cả thuận lợi thì việc hôn nhân đại sự của Triệu Yên Minh cũng coi như đã được giải quyết, nhưng còn mình thì sao? Hạ Quảng Thần như một lời nguyên, làm cô thêm khát tình yêu rồi lại nhân lúc cô không hề chuẩn bị tâm lý đã tước đi tất cả, khiến cô mấy năm rồi mà vẫn không thể yêu, sợ tình yêu và sợ hôn nhân. Lẽ nào cả cuộc đời cô sẽ như thế, cô đơn sống trong nước mắt đau thương của bố mẹ đến già?

Bố mẹ không tạo áp lực cho cô, là tin rằng cô sẽ xử lý tốt cuộc sống tình cảm của mình. Nhưng cô thật sự có thể xử lý tốt không? Cô quá sợ hãi, sợ lại tổn thương thêm lần nữa, sợ những lời thể giả dối, cũng sợ đến một ngày, tất cả lại trở về như xưa.

Bởi thế, cô không dám thử. Từ Trị Kiến nhiệt tình như vậy, thật lòng như vậy, nếu chỉ để kết hôn thì anh là một người vô cùng thích hợp, nhưng, cô không dám, không dám dễ dàng mở cửa trái tim mình. Cô chỉ có thể lẩn tránh, chỉ có thể dùng vẻ lạnh lùng xa cách để nguy trang cho sự yếu đuối trong trái tim mình.

Cô thà sống cô đơn cả đời cũng không muốn ném thử vị đau khổ đến tận cùng thêm lần nào nữa, giống như có người đang ở trong tim mình đâm từng nhát dao, hoặc dùng thứ gì đó ra sức đục khoét, khiến trái tim cô bỗng chốc trở thành một khối trống rỗng, dù máu có như thủy triều dâng cũng không thể lấp đầy khoảng trống đó, toàn thân và cả trái tim cô đều là nỗi đau đớn của sự thất vọng, nỗi đau của sự trống trải, nỗi đau khó có thể nói thành lời, nỗi đau khó có thể chịu đựng nổi!

Thất tình, bị lừa dối, nỗi đau ấy chỉ cần ném một lần trong đời là quá đủ.

Thẩm Xuân Hiểu đặt cốc trà xuống, loại nước uống này rõ ràng là rượu nhưng lại có tên gọi là trà, nó có thể khiến người ta say lúc nào không hay. Thẩm Xuân Hiểu không muốn mình say khướt như lúc đầu ngốc nghếch rơi vào lưới tình, hôm nay cô không muốn uống say. Hơn nữa, chuyện này đã qua lâu rồi, nỗi đau thương giờ cũng trở thành vết sẹo, tình cảm cũng đã đóng băng, cô hà tất phải say, bởi thế cô đổi một cốc soda.

Vừa bung cốc lên thì góc phải phía trước bỗng truyền đến một tràng những tiếng ồn ào huyền ảo, đối với quán Pub vốn đã ồn ào náo nhiệt, đương nhiên khó tránh chuyện có người say rượu làm càn, những vụ gây rối nhỏ nhặt như thế cũng sẽ không thu hút sự chú ý của nhiều người, Thẩm Xuân Hiểu chỉ liếc nhìn một cái.

Nhưng, rất nhanh sau đó, có tiếng chai rượu bị đập vỡ trên nền đất truyền lại, cô nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy đôi mắt đã đỏ lên vì say rượu đang bùng bùng phần nộ, những ly rượu trên mặt bàn cũng bị hất hết xuống đất.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, sao ở đâu cũng có hình bóng của anh ta thế nhỉ? Thẩm Xuân Hiểu chau mày nhìn Lư Hạo Tường đã say đến mức nghiêng đồng ngả tây, mới mấy tiếng đồng hồ không gặp mà râu cằm anh ta đã lún phún, tốc độ phát triển của râu như thế chẳng phải là quá nhanh sao? Âu phục cũng nhàu nhĩ, hai cúc áo sơ mi bung ra, ca vạt xiêu xiêu vẹo vẹo trên cổ.

Cái bộ dạng chán nản này, lần đầu tiên Thẩm Xuân Hiểu nhìn thấy, cô không ngăn nổi hứng thú, hóa ra, anh ta cũng có lúc thế này? Bình thường anh ta miệng lưỡi sắc sảo, thú vị lắm người, bây giờ bộ dạng ấy thật giống với chó – một con gấu chó!

Trước mặt anh ta là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, bụng bia, khuôn mặt tròn trĩnh, nói bắn cả nước bọt, trông đáng vẻ vô cùng tởm tợ, ông ta đang kéo tay áo Lư Hạo Tường.

Hóa ra anh đã uống say đến nỗi gây sự với người ta, Thẩm Xuân Hiểu nghĩ mà thầm cười trên nỗi đau khổ của người khác, từ lượng đã kém còn học đòi người ta uống rượu làm gì cơ chứ? Lại còn mượn rượu giả điên, gây chuyện thị phi nữa, đúng là ngứa ngáy da thịt rồi mà.

Lúc này, Lư Hạo Tường đã lao vào người đàn ông đó, thân hình anh tuy cao lớn, nhưng vì uống rượu nên chẳng còn chút sức lực nào, bị gã bụng bia kia tung cho mấy chưởng, anh cũng không nhường nhịn mà trả lại mấy đấm.

Thấy sự việc như thế, Thẩm Xuân Hiểu lúc đầu vốn định chỉ khoanh tay đứng nhìn nhưng giờ không thể ngồi yên được nữa, dù đồng nghiệp có quá quái tới đâu thì vẫn là đồng nghiệp, cô không thể thấy chết không cứu, bèn vội vàng chạy đến.

Lúc này, ông chủ quán bar đã dẫn nhân viên bảo vệ đến tách hai người đang gây lộn ra, mặc dù không mấy động tĩnh nhưng cũng lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Cánh tay Lư Hạo Tường bị mảnh chai vỡ rạch cho chảy máu, may mà chỉ là vết thương nhẹ; gương mặt gã bụng bia kia cũng tím bầm một khoảng, xem ra cú đấm không hề nhẹ. Ông chủ chau mày, lớn tiếng nói: “Xảy ra chuyện gì thế?”.

Đúng lúc ấy một nữ nhân viên sợ sệt đến nói rõ tình hình, lúc cô đưa rượu cho gã bụng bia thì bị sàm sỡ, gã còn kéo tay cô không chịu buông, cô vừa cầu xin vừa giãy giụa, không ngờ gã háo sắc đến nỗi hoang dâm vô độ, lại kéo cô vào lòng. Lư Hạo Tường đang uống rượu ở bàn kế bên nhìn thấy mọi chuyện, liền không nói lời nào mà giáng luôn cho gã một cú đấm. Gã bụng bia vô cơ bị đánh, nào chịu để yên, vì thế hai người đã xông vào đánh nhau.

Sự việc hóa ra là như thế, Thẩm Xuân Hiểu thăm nghĩ, chú gấu chó này mặc dù miệng lưỡi không tích đức nhưng cũng còn vài phần trọng nghĩa.

Cô vội chạy đến dìu Lư Hạo Tường rồi nói với ông chủ quán bar: “Xin lỗi, bạn tôi uống say quá, anh ấy không cố ý gây chuyện đâu. Ông chủ, đã mở hàng kinh doanh thì không ai muốn xảy ra những chuyện này, tôi thấy hay là ông cho qua nhé!”.

Gã bụng bia vẫn ở đó kêu gào: “Ông chủ, thằng này đánh người, thế mà ông không tống nó vào đồn công an, liệu ông có muốn kinh doanh tiếp nữa không hả?”.

Thẩm Xuân Hiểu muốn dàn xếp ổn thỏa nên cười nói với gã bụng bia: “Anh này, bạn tôi uống nhiều quá nên khó tránh khỏi kích động, anh đừng để bụng nữa mà. Chuyện cãi lộn, mọi người cũng thấy rõ rằng ai cũng bị thương, bạn tôi cũng chẳng bị nhẹ hơn anh, phải không?”.

Gã bụng bia bưng bưng tức giận, mồm ngang mép dọc, khoa chân múa tay, nói: “Cô là ai chứ? Thằng này có phải là chồng cô đâu, sao cô phải đứng ra bênh vực nó. Ra tay đánh người, ông đây sẽ cho nó biết lợi hại, hôm nay mà không tống nó vào đồn công an thì không được!”.

Thẩm Xuân Hiểu cũng phát cáu, hẳn là người sai trước thế mà còn thô lỗ như vậy. Cô đứng thẳng người, nhìn chằm chằm vào gã bụng bia, lạnh lùng nói: “Này anh, anh hà tất phải ép bức người ta thế? Anh sàm sỡ nhân viên phục vụ trước, bạn tôi thấy trưởng tai gai mắt nên mới ra tay vì việc nghĩa, anh nhất định phải đến đồn công an để giải quyết chuyện này, phải không? Vậy được, tôi sẽ đi cùng các anh. Anh muốn làm lớn chuyện lên cũng được, tôi cũng có mấy người bạn làm bên truyền thông, để tôi gọi họ đến, nhân tiện viết một bài báo về các anh. Bạn tôi nhiều lắm thì cũng là say rượu rồi gây chuyện, phật chút tiền là xong, còn anh sẽ tiếng tăm khắp phố, như thế anh hài lòng chứ?”.

“Cô, cô...” Gã bụng bia vốn muốn làm cho ra mặt, không ngờ Thẩm Xuân Hiểu chẳng hề e sợ, bỗng trở nên mạnh mẽ như thế, hơn nữa gã lại là người đuối lý, nếu thật sự đến đồn công an thì cũng chẳng lợi lộc gì. Nếu cô gái này thật sự gọi mấy người bạn trong giới truyền thông đến để tùy tiện đưa tin, gã sao có thể gánh được trách nhiệm. Gã ta chỉ tay vào Thẩm Xuân Hiểu, hậm hực nói: “Coi như cô lợi hại!”, rồi rề đăm đống, phẫn nộ đi ra ngoài.

Thẩm Xuân Hiểu lạnh lùng cười, đúng là chỉ biết đạo nạt người lành. Cô chỉ vào Lư Hạo Tường đang bị mấy nhân viên bảo vệ giữ chặt và nói với ông chủ quán bar: “Ông chủ, bạn tôi thật sự uống say quá, tâm trạng anh ấy không tốt nên cách giải quyết vấn đề có hơi lỗ mãng một chút. Ông xem chuyện này...”.

“Nhưng, những thứ này...” Ông chủ chỉ vào những mảnh vỡ tung tóe trên nền đất, khó khăn nói.

“Những thứ này tôi sẽ bồi thường!” Tuy có chút suy nghĩ mình thật coi tiền như rác, nhưng Thẩm Xuân Hiểu nhìn xuống, cũng chỉ vỡ hai ly rượu đế cao, một đĩa trái cây, một chai rượu, chẳng đáng là bao. Còn Lư Hạo Tường bây giờ bộ dạng thế này nên nhanh nhanh đưa anh ta đi khỏi đây là tốt nhất.

Ông chủ quán đương nhiên muốn chuyện lớn hóa nhỏ, gã bụng bia cũng không quấy rầy gì nữa, Lư Hạo Tường lại ra tay đánh người vì bên vực cho nhân viên của ông, vì thế cười nói: “Nếu anh ấy là bạn cô thì chuyện này cứ giải quyết thế đi!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Cảm ơn ông chủ, thế tôi xin phép đưa bạn tôi về!”.

“Không có gì, cô cứ tự nhiên!”

Thẩm Xuân Hiểu cười cười nói ông chủ rồi dìu Lư Hạo Tường đi ra.

Ông chủ cũng bận bịu với công việc của mình nên rời đi luôn. Thẩm Xuân Hiểu đi được vài bước, bỗng dừng lại, gọi nhân viên phục vụ đang loay hoay ở bên đến, lấy tiền ra đưa cho cô ta, cười nói: “Tôi phải dìu bạn nên không tiện, phiền cô giúp chúng tôi thanh toán nhé!”.

Nhân viên phục vụ cảm kích nhìn Lư Hạo Tường, rồi quay sang nhìn Thẩm Xuân Hiểu, sau đó cầm lấy tiền, một lúc sau quay lại đưa cho Xuân Hiểu tiền thừa và hóa đơn, còn tìm miếng băng y tế dán vào vết thương do bị mảnh chai cửa cho Lư Hạo Tường.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn hóa đơn, trên đó chỉ ghi thu tiền rượu và nước uống của mình, những chiếc ly bị vỡ không phải thanh toán, đồ uống của Lư Hạo Tường cũng không thu. Cô ngạc nhiên nhìn, nhân viên phục vụ ngại ngùng nói: “Anh ấy vì giúp em nên mới thành ra như vậy, bởi thế đồ đạc bị vỡ và hóa đơn của anh ấy, em sẽ trả, đáng ra còn phải cảm ơn anh ấy nữa!”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười: “Cảm ơn!”, rồi lại đưa hai tờ một trăm tệ cho cô nhân viên.

Cô nhân viên hươ tay không chịu nhận.

Thẩm Xuân Hiểu nói: “Đây là tiền boa!”.

Cô nhân viên vẫn không chịu nhận, nói: “Anh là chị đã giúp em như thế là em cảm ơn lắm rồi, em không thể nhận thêm tiền boa của chị được”.

Thẩm Xuân Hiểu kéo tay cô nhân viên rồi nhét tiền vào đó, nói: “Em cũng khó khăn mà, hơn nữa chuyện này không liên quan đến em, em cầm lấy”.

Nhân viên phục vụ không chối từ được nữa, cảm kích nhìn Thẩm Xuân Hiểu nói cảm ơn.

Lư Hạo Tường say đến nỗi mơ mơ màng màng, được Thẩm Xuân Hiểu dìu đi mà bước chân vẫn chệnh choạng, cô không thể không gồng hết sức, đặt tay trái Lư Hạo Tường lên vai mình, tay trái nắm lấy cổ tay anh, tay phải ôm vào eo anh rồi dìu anh ra ngoài.

Lư Hạo Tường đổ dồn hơn nửa trọng tâm cơ thể lên Thẩm Xuân Hiểu, ra khỏi Pub, cô mệt đến sụn lưng. Cô biết chắc chắn Lư Hạo Tường lái xe đến đây, nhưng bộ dạng anh thế này thì không thể lái xe được, bởi thế cô gọi taxi rồi diu anh lên xe.

Thẩm Xuân Hiểu vốn chỉ định đỡ anh vào xe cho xong chuyện nhưng nhìn anh say bí tỉ thế này, chắc chắn chẳng nhận ra nhà mình ở đâu nữa, cô đành hậm hực lên xe.

Thật xui xẻo, sớm biết thế này lúc nãy về thẳng nhà còn hơn. Đỗ Vệ Kỳ đưa Triệu Yến Minh về nhà cô ấy chứ có phải đưa về nhà anh đâu chứ, thế mà mình không nghĩ ra, lại còn sợ anh bất gặp thì quá lộ liễu. Kết quả là cô gặp phải anh chàng Lư Hạo Tường say bí tỉ như thế. Gặp thì gặp, cũng chẳng sao, chỉ trách mình có lòng đồng cảm quá nên thành ra tai hại, chẳng thể cứu vãn nổi, vì sao lại không thể coi như không nhìn thấy chuyện gì chứ?

Thẩm Xuân Hiểu vừa oán trách trong lòng vừa lắc lắc Lư Hạo Tường, hỏi: “Này, anh ở đâu thế?”

Lư Hạo Tường say đến hoa mắt, ánh mắt ngây dại, hồi lâu chẳng có phản ứng gì.

Thẩm Xuân Hiểu càng lắc mạnh hơn: “Hỏi anh đấy, rốt cuộc anh sống ở đâu? Rảnh rồi rồi đi uống say đến mức này, lại còn bắt tôi đưa về nữa, anh đúng là đồ thần kinh!”

Lư Hạo Tường lơ mơ nói địa chỉ, Thẩm Xuân Hiểu không nghe rõ, hỏi lại: “Rốt cuộc anh sống ở đâu?”. Hỏi đi hỏi lại ba lần, Thẩm Xuân Hiểu mới nghe được anh nói gì, sau đó cô nói địa chỉ cho tài xế, còn mình bực bội ngồi bên.

Taxi vòng qua mấy còn đường thì đến nơi. Thẩm Xuân Hiểu trả tiền và diu Lư Hạo Tường ra, hỏi số tầng. Điều đáng ghét là anh ta lại tận tầng hai mươi tám. Cô muốn ném anh ta vào thang máy cho xong chuyện, nhưng vừa thấy anh ta vào thang máy mà vẫn chẳng đứng nổi, cứ trượt theo thành thang máy ngồi phịch xuống, giống như bãi bùn nhão vậy, cô không chịu nổi, lại miễn cưỡng vào thang máy.

Cô nghĩ, lúc Thượng Đế tạo ra cô, chắc chắn đã cho vào đó quá liều lượng lòng trắc ẩn và từ bi nên làm mất cân bằng nghiêm trọng, nếu không thì vì sao đối với con người tiêu nhân hẹp hòi, ích kỷ, đê tiện, xấu xa này, cô vẫn đưa hân về tận khu nhà ở, vẫn không đành bỏ hân lại đấy mà đi chứ?

Lư Hạo Tường gọi: “An Châu...”.

Thẩm Xuân Hiểu giật thót mình, chỉ vào anh mà mắng: “Nhìn cái đồ quỷ sứ nhà anh kia, hóa ra anh vì An Châu nên uống say bí tỉ như vậy, trên đời có kẻ nào ngốc đến thế không hả? An Châu đã nói rồi, khắp chân trời đầu đất cũng có cỏ thorn. Hơn nữa, anh say thì say, tại sao lại khiến tôi gặp phải anh chứ? Tôi và anh kiếp trước có oán thù gì chẳng?”.

Lư Hạo Tường căn bản không biết cô nói gì, anh tròn trĩnh ánh mắt vô hồn, gọi: “An Châu...”.

Thẩm Xuân Hiểu bực bội, nhìn anh lúc bình thường có ngốc nghếch gì đâu, sao bây giờ bỗng nhiên đàn độn đến thế, tuổi còn trẻ mà sao lại mắc chứng đăng trí của tuổi già thế chứ?

Mình đã phải thu nhận mớ hỗn độn mà An Châu để lại hơn nửa năm rồi, mình đã đắc tội với ai chứ? Cô không muốn để ý tới anh nữa nên hậm hằm đứng dậy, nhìn số tầng lần lượt thay đổi.

“Tĩnh!”, thang máy đã đến nơi.

Thẩm Xuân Hiểu quay đầu nhìn, anh ta đã ngủ rồi, đúng là heo, ở đây mà cũng ngủ được, cô cúi xuống lay anh: “Lư Hạo Tường, anh dậy đi chứ!”.

Lư Hạo Tường nghiêng người, phẩy phẩy tay, coi cô như một con nhặng đang quấy rối giấc ngủ của người khác, lơ mơ nói: “Đừng ồn ào nữa... Này... Tôi muốn ngủ... ngủ...”.

Thẩm Xuân Hiểu lắc mạnh: “Anh tỉnh dậy đi, anh định biến nơi đây thành giường thật sao?”.

Lư Hạo Tường không quan tâm.

Tiếp tục lắc. “Dậy đi, dậy đi, tôi không công nổi anh đâu!”

Lư Hạo Tường chẳng có phản ứng gì.

Lại lắc mạnh. “Lư Hạo Tường, sao bây giờ anh cứ như chết rồi thế, mau dậy đi!”

Vẫn không phản ứng.

Véo tai. “Lư Hạo Tường, anh dậy ngay cho tôi!”

...

Bóp mũi. “Lư Hạo Tường, anh có dậy không?”

...

Đạp chân. “Lư Hạo Tường, anh có dậy không?”

...

Tiếp tục ra đòn. “Lư Hạo Tường, đồ đầu heo này, dậy mau...”

Thẩm Xuân Hiểu dùng mọi cách nhưng Lư Hạo Tường vẫn như bùn nhão, không hề có phản ứng gì với những chà đạp của cô, chỉ coi như cô đang gãi ngứa. Thẩm Xuân Hiểu bế tắc, mệt mỏi rã rời đứng một bên tường mắt nhìn, đã đưa anh ta về đến tận cửa rồi, lẽ nào lại để thân hình xinh đẹp, nhỏ nhắn của mình công con heo này?

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng chán chường, đành phải dùng phương pháp cùng đường, ngồi xổm xuống, quay lưng lại với Lư Hạo Tường, vòng tay trái của anh lên vai trái mình rồi gắng sức đứng dậy, may mà anh ta còn chưa mất hết thần trí, vẫn biết phối hợp cùng mình. Thẩm Xuân Hiểu nửa dìu nửa kéo anh đi như thế. Cô nhớ anh nói ở phòng 2805, dìu anh đến trước cửa nhưng xem ra với bộ dạng này, anh không thể tìm nổi chìa khóa để mở cửa. Thẩm Xuân Hiểu đành móc tay vào túi quần anh tìm kiếm, may mà loáng cái đã tìm thấy, cô mở cửa, đẩy Lư Hạo Tường lên sofa. Anh không có phản ứng gì, chỉ trờ người rồi ngủ tiếp.

Cô ngồi bên cạnh thở phì phò, vừa rồi phải cố hết sức lực nên trán ướt đầm mồ hôi.

Sau khi hơi thở trở lại bình thường, cô mới có thời gian để ngắm nhìn xung quanh. Căn phòng không bừa bộn, chỉ ít đồ đạc cũng đầu vào đó, không có mùi tất thối mà vô cùng sạch sẽ ngăn nắp. Thẩm Xuân Hiểu bĩu môi, chắc là thuê người dọn dẹp theo giờ, chứ anh ta làm gì có khả năng ấy chứ?

Nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy sức khỏe đã hồi phục, Thẩm Xuân Hiểu đứng dậy định đi nhưng vừa ngoái lại nhìn, thấy anh trong bộ âu phục xộc xệch, ca vát thì lệch đi buồng thổng xuống đất, thật lòi thối. Làm việc tốt thì làm cho trót vạy. Cô đi đến, giúp anh cởi ca vát rồi cởi bộ âu phục ra, lúc trước không để ý, bây giờ mới thấy, vết thương trên cánh tay anh chưa được dán chắc, vẫn đang chảy máu.

Cô nhẹ nhàng gỡ miếng dán ra, vết thương dài khoảng ba centimet, tuy không quá sâu nhưng cũng chẳng nhẹ. Cô nhìn anh, trong giấc ngủ say, anh hơi chau mày, dường như cũng cảm thấy đau nhưng vẫn không tỉnh.

“Đúng là heo!” Cô lắc đầu, đặt tay anh xuống rồi đi tìm thuốc sát trùng. Nhưng căn nhà rộng thế này, một người hoàn toàn chẳng hiểu gì về nó như cô sao có thể tìm thấy thuốc sát trùng chứ, tìm trong hai ngăn kéo mà không thấy, Thẩm Xuân Hiểu đành thôi. Chẳng bằng xuống thẳng dưới nhà mua có lẽ còn nhanh hơn.

Nghĩ thế, Thẩm Xuân Hiểu tiện tay lấy chiếc chăn đắp lên người anh, cầm chìa khóa của anh xuống lầu. Tới nhà thuốc của khu chung cư, cô mua thuốc sát trùng, tăm bông và băng gạc, sau đó lại vội vàng trở lên.

Đi một mình nhẹ nhàng hơn nhiều, từ lúc xuống mua đồ rồi đi lên cũng không mất nhiều thời gian. Mở cửa bước vào, chiếc chăn đã rơi xuống đất mà anh vẫn ngủ say.

Thẩm Xuân Hiểu đến gần nhặt chiếc chăn để sang bên rồi đi vào nhà vệ sinh lấy nửa chậu nước nóng, rửa sạch vùng xung quanh vết thương. Động tác của cô rất nhanh, tuy trong lòng có chút hận Lư Hạo Tường, ngoài miệng cũng chẳng ngừng oán thán nhưng cô lại lau rửa rất cẩn thận nhẹ nhàng.

Sau khi rửa sạch vết thương, cô dùng tăm bông chấm thuốc sát trùng rồi nhẹ nhàng chà lên vết thương, thuốc sát trùng mát lạnh vừa chà lên, cô nghe thấy anh “ưm” một tiếng rồi chau mày, nhưng đôi mắt vẫn chưa mở.

Thẩm Xuân Hiểu tròn mắt, người khác làm đồng nghiệp, dù có tồi tệ thế nào, nước giếng vẫn không phạm nước sông, nhưng làm đồng nghiệp với anh chàng Lư Hạo Tường này thật xui xẻo, bỗng dưng mình lại trở thành người hầu gái. Rảnh rồi rồi lại đi uống nhiều như thế, đúng là thần kinh!

Nếu không thấy An Châu... À không, nếu không thấy An Châu có lỗi với anh như thế, cô cũng không nhiều chuyện đến vậy.

Cô phải nhanh chóng giúp anh xử lý vết thương rồi rời khỏi đây, sắp đến mười giờ rồi, cũng đã ở đây quá lâu, người khác không biết lại tưởng họ có quan hệ bất chính gì.

Sau khi sát trùng, cô dùng vải băng gạc quấn vết thương lại cho anh, quấn vài vòng rồi buộc lại. Nhớ lúc trước gã bụng bia đó đã thúc anh mấy đấm, nhưng thấy da thô thịt dày, chắc không có việc gì nên cô cũng chẳng để ý.

Sát trùng và băng bó vết thương xong, ném những chiếc tăm bông đã dùng vào thùng rác, Thẩm Xuân Hiểu đi đến ngồi xổm trước sofa, nhìn Lư Hạo Tường đang say sưa trong giấc nồng, bộ dạng chẳng giống với vẻ lạnh lùng u ám thường ngày chút nào, hơi thở đều đặn, tướng ngừ cũng dễ coi.

Không biết vì anh cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô, hay vì nằm ngủ không thoải mái mà khẽ cử động, mơ hồ gọi: “An Châu...”. Tiếng gọi tuy mơ hồ nhưng vô cùng thân thiết, chứa chan tình cảm.

Thẩm Xuân Hiểu nghe vậy mà bất giác se lòng. Tuy anh miệng lưỡi chua ngoa không giống những đấng nam nhi khác song lại thật lòng đến thế, cô thật không ngờ. Sắp một năm trôi qua rồi, vậy mà anh vẫn giữ hình bóng An Châu trong tim, cô thật sự cảm thấy hổ thẹn thay cho bạn mình.

Cô thở dài, chuyện giữa họ, mình không thể giúp nổi. Khúc mắc trong lòng anh hãy để tự anh gỡ bỏ, hơn nữa sau khi tỉnh rượu, anh vẫn sẽ u sầu như thế. Cô kéo chăn, nhẹ nhàng đắp giúp anh.

Lần này anh đã cảm thấy tay cô ở rất gần, vội đưa tay nắm chặt lấy tay cô, nói lớn: “An Châu, đừng đi...”.

Chương 5: Tiếng hoa nở

Khoảng thời gian cùng nhau uống ly cà phê, dặt tay nhau ngắm lá chao lượn trong gió, những trái tim hòa cùng trái tim, những điều bí mật nhỏ nhoi, chỉ cần ai đã từng yêu đều có thể hiểu rõ. Tuy cuộc sống đang biến đổi, tuy tình cảm đã đổi thay nhưng anh biết và em cũng biết, tình yêu tồn tại mỗi phút mỗi giây, chỉ cần dựa vào vai em, cùng nhau cảm nhận những điều nhỏ nhoi thì tất cả đều yên bình và đẹp đẽ. Không để tâm đến những chuyện xô bồ của thế giới này, anh nghe thấy tiếng hoa nở và em lặng lẽ ngắm nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt anh!

Tiếng nở hoa – Trương Tịnh Đình

Không kịp đề phòng, Thẩm Xuân Hiểu bỗng bị bàn tay ấm áp của anh nắm chặt lấy, hơi nóng từ lòng bàn tay như đi thẳng lên cánh tay, cô bất giác giật mình, vội rút tay ra, quát lớn: “Đồ heo, tôi không phải An Châu”. Vừa nói cô vừa vung tay, dường như muốn vung hết hơi ấm mà bàn tay anh lưu lại, thẹn quá hóa giận quát lên: “Đúng là lòng tốt không được đền đáp mà!”.

Lư Hạo Tường chẳng nghe thấy cô quát mắng, chỉ thấy lòng bàn tay trống rỗng, anh lại khua khua lên không trung, vội vàng nói: “An Châu, An Châu... Đừng đi... đừng...”.

Thấy anh cuồng lên như thế, không cho anh nắm tay không được, nhưng cô chẳng muốn chơi trò bịt mắt bắt dê với con ma men này, lướt nhanh mắt, thấy chiếc đĩa hoa quả trên bàn trà, cô chớp mắt, nở nụ cười tinh nghịch rồi tiện tay vói quả táo nhét vào tay anh.

Tay nắm được vật, Lư Hạo Tường lập tức yên lặng, ôm lấy quả táo và tiếp tục ngủ.

Thẩm Xuân Hiểu vừa bức bối vừa buồn cười, bèn khịt mũi khinh bỉ: Hóa ra một quả táo cũng có thể đánh lừa được anh ta, vời chỉ số IQ như thế mà còn bày đặt làm nhà thiết kế. Cô khinh bỉ liếc nhìn anh một cái rồi đứng lên cầm túi xách, đặt chìa khóa của anh lên bàn sau đó đi ra, còn không quên giúp anh đóng cửa.

Ra khỏi thang máy, cầm điện thoại lên xem giờ, đã mười giờ rồi, khổ sở mất hơn nửa tiếng. Đinh đáng đến tên đầu heo đó, thật mệt muốn chết, bây giờ phải về tắm rửa rồi ngủ thôi.

Đúng rồi, phải gọi điện cho An Châu, đã giúp cô ấy chăm sóc bạn trai cũ thế này, cô sao có thể không tìm cô bạn kia tính sổ chứ?

Nói gọi là gọi, bước đi trên đường, Thẩm Xuân Hiểu lấy điện thoại ra tìm số của An Châu mà lần trước cô ấy gọi cho mình, là số cố định. Lúc này ở Trung Quốc khuya nhưng Canada thì vẫn là ban ngày, làm gì có chuyện An Châu ngoan ngoãn ở nhà chứ, thôi để nói chuyện sau vậy.

Gọi taxi về nhà, tắm rửa, mặc đồ ngủ, ngôi nhà của mình tuy nhỏ bé, nhưng được ngồi trên sofa mềm mại, ấm áp, mở ti vi, Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy hôm nay thật có nhiều chuyện: Công việc đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn bước quan trọng cuối cùng, giúp Đỗ Vệ Kỳ và Triệu Yến Minh thân thiết hơn; nhìn thấy bộ dạng say xin của Lư Hạo Tường, cô cảm thấy vô cùng hả giận, tuy tốn chút tiền nhưng đó cũng là trả công cho người lao động một mối, bởi thế rất xứng đáng.

Hình ảnh trong ti vi chạy qua chạy lại, Thẩm Xuân Hiểu tâm trạng hưng phấn nên không hoàn toàn chú tâm vào màn hình, cuối cùng cô quyết định không xem ti vi nữa mà lên mạng.

Danh sách bạn bè trong QQ tối om, mọi người đều có thói quen ăn nick, khiến hệ thống trở nên yên tĩnh, âm thầm như thế. Cô ấn nút thu nhỏ hộp thoại, mở trang web, lên trang chủ của Long Khánh để xem, những cán bộ quản lý cao cấp của Long Khánh đều có ảnh trên trang web. Vị giám đốc Thị trường bên họ trở thành người xuất sắc trong các cán bộ quản lý cao cấp nên được đặt ảnh ở vị trí bắt mắt nhất.

Đây là người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, bộ dạng thâm trầm, điềm tĩnh nhưng trong đáy mắt, chân mày có nét tươi vui và rất tự tin.

Nhớ đến mấy lần cạnh tranh gần đây toàn bị người đàn ông này chiếm thế thượng phong, còn mình lúc nào cũng xếp sau, Thẩm Xuân Hiểu trong lòng vô cùng bức bối, cô nhìn tấm ảnh và thâm hạ quyết tâm: Tôi nhất định sẽ có được quỹ chuyên dụng của Hoa Vũ, để anh xem tôi có kém cỏi như anh tưởng không.

Tắt trang web đi, cô lại tìm hiểu trang mạng về hội chợ triển lãm, đáng tiếc, thông tin trên mạng ít đến đáng thương, không biết bên Giả Lạc Sơn tiến triển như thế nào.

Hội chợ triển lãm là con bài quan trọng của cô, đây là việc mà Tổng giám đốc Trần đích thân giao phó cho Giả Lạc Sơn, lúc này ông ta không nên đưa ra chiêu trò chiết khấu gì gì đó.

Có lẽ mình lo bò trắng răng rồi, tất cả đều tại đã trúng kế của Lư Hạo Tường, Giả Lạc Sơn dù không quan tâm đến công việc thế nào đi nữa nhưng ông ta đã lên đến chức này rồi thì ắt hẳn phải có điểm hơn người, nếu ngay cả vị trí trưng bày của hội chợ triển lãm nhỏ mà không đoạt được thì Tổng giám

độc Trần liệu có tin nhiệm ông ta như thế nữa không?

Điều cô nên lo lắng chính là hàng mẫu mà bên Lư Hạo Tường đã bảo đảm liệu có làm xong đúng thời hạn hay không. Cô vốn chẳng có gì hoài nghi về điều đó, nhưng tối nay, bộ dạng Lư Hạo Tường như thế khiến cô không yên tâm.

Việc thất tình của Lư Hạo Tường đã kéo dài đến mười tháng rồi, những thất vọng chất chứa trong lòng suốt mười tháng qua của anh bỗng chốc bùng phát. Nếu anh tiếp tục thất tình lâu hơn một chút nữa, ngày ngày mượn rượu giải sầu và mơ mơ màng màng như thế thì những ngày tiếp theo nỗi đau sẽ không vơi đi mà càng lúc càng gầy vò anh!

Thẩm Xuân Hiểu tắt trang web đi rồi tắt máy, cũng chẳng muốn ngủ nữa, nhớ lại tất cả những chuyện tối nay gặp phải thật giống như mơ. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh chàng Lư Hạo Tường luôn buông lời cay nghiệt, thâm trầm, lạnh lùng trước mặt mình, sau khi thất tình lại thành ra như thế, chán chường, thất thần và không thể kiểm soát bản thân. Thất tình và say rượu khiến anh lột bỏ vẻ ngụy trang của mình và bày ra một trái tim yếu đuối.

Thẩm Xuân Hiểu biết rõ, lý do mà lúc trước cô không bỏ mặc anh, lý do cô phải giúp đỡ anh, đưa anh về nhà và băng bó lại vết thương cho anh, lúc sắp đi còn đắp chiếc chăn mỏng để anh khỏi lạnh... Đó không phải vì bất cứ điều gì khác, mà bởi nhìn anh, cô thấy hình ảnh mình của bốn năm về trước.

Năm ấy, cô cũng bàng hoàng, chán chường, đau lòng, bi phẫn, thống khổ như thế... Lúc anh gọi “An Châu”, cô thật sự hiểu thấu nỗi đau đớn khi thất tình, khi bị lừa dối.

Nói là cùng cảnh ngộ thì thương cảm nhau cũng đúng, nói là cảm thấy buồn đau vì cái chết của đồng loại cũng đúng, tóm lại, cho dù người đó không phải là Lư Hạo Tường, nhưng cứ nghĩ đến cảnh ngộ, nghĩ đến nỗi đau khổ và buồn thương giống nhau ấy, cô sẽ chẳng khoanh tay đứng nhìn.

Lư Hạo Tường may mắn hơn cô, chỉ ít anh cũng tự lừa mình được lâu như thế mới biết chân tướng sự việc, còn cô, đúng lúc tận hưởng tình yêu ngọt ngào thì bỗng chốc phải chấp nhận tất cả, cô như bị trượt chân từ tòa nhà cao ngất rồi bất ngờ mất trọng tâm trong cuộc sống, bất ngờ mất đi tất cả. Đã nhiều năm qua rồi nhưng mỗi khi nhớ lại, trái tim cô vẫn rỉ máu.

Nếu nói tình yêu là chuyện của hai người, không yêu là không yêu, thế thì, khi không yêu, liệu có thể trực tiếp nói ra không? Nếu vậy, ít ra chân tướng sự việc cũng không đến nỗi khó chịu đựng như thế. Lúc đầu, cô đã chất vấn Hạ Quảng Thần giống vậy, sau này, lúc tiễn An Châu lên máy bay, cô cũng nói với An Châu như thế, nhưng chẳng thay đổi được gì.

Cô lắc lắc đầu, dường như muốn trút bỏ hết dòng suy nghĩ này, đã nói là sẽ không nghĩ đến nữa nhưng cuối cùng vẫn phải hồi tưởng. Cô luôn trốn tránh lòng mình, sợ tình yêu, sợ hôn nhân, tự đóng băng trái tim trong chính thế giới của mình. Nhưng, cô có thể trốn tránh được bao lâu?

Nếu bố mẹ biết những lời cô nói đang hẹn hò với bạn trai chỉ là dựng chuyện, liệu ông bà có giống như bố mẹ Triệu Yên Minh, gửi ảnh và thông tin của cô đến các công ty mai mối không? Cho dù bố mẹ không làm thế, nhưng liệu cô có thể nhẫn tâm nhìn ánh mắt thất vọng của họ không? Nhẫn tâm để họ sau khi sinh và nuôi dưỡng, lại phải đau lòng vì hôn nhân đại sự của mình không?

Thẩm Xuân Hiểu thấy thật đau đầu, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, đầu cô lại ê ẩm. Cô biết, sớm muộn gì cũng phải đối diện với nó, việc thất tình năm ấy chính là rào cản trong trái tim cô, cô không thể tự mình bước ra khỏi rào chắn ấy, bởi thế, cô luôn sợ, sợ lại bị tổn thương lần nữa.

Về điểm này, Lư Hạo Tường cũng giống cô, mười tháng qua, lẽ nào Lư Hạo Tường không biết chút gì về nguyên nhân mà An Châu ra đi chẳng lời nào? Anh thà rằng chuyển nỗi hận thù lên cô chứ không chịu cảm hận An Châu, vẫn để An Châu trong trái tim, tự lừa mình và lừa người. Mãi đến khi nhìn thấy những tấm ảnh đó, thấy An Châu ở bên người đàn ông khác, anh mới không thể tiếp tục lừa bản thân được nữa, bởi thế, anh mượn rượu giải sầu, để làm tê liệt nỗi đau đớn trong tim.

Có tác dụng không? Nếu có thể được như thế, nếu có thể tự lừa dối bản thân, nhưng liệu nó có thể lừa dối được bao lâu? Chân tướng sẽ có một ngày bị phanh phui, cái cần phải đối diện cuối cùng sẽ phải đối diện, có thể trốn tránh được đến khi nào? Cô đứng dậy rót nước, chậm rãi uống, vừa uống vừa nhắc nhở bản thân không nên suy nghĩ nữa, phải mau mau đi ngủ thôi, mai còn đi làm.

Một đêm trằn trọc khó ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy, Thẩm Xuân Hiểu buồn rầu phát hiện, mắt mình thâm như mắt gấu trúc.

Bộ dạng thế này sao có thể gặp người khác chứ, cô đã mất rất nhiều thời gian để trang điểm, cuối cùng quầng mắt thâm đen cũng không lộ như trước nữa. Cô đứng trước gương hậm hực suy nghĩ, đều tại Lư Hạo Tường cả, khiến mình tức cảnh sinh tình, suy nghĩ lung tung nên mới thành ra thế này.

Thẩm Xuân Hiểu vừa oán thán vừa bước vội tới công ty, sáng sớm nên thật khó đợi xe, không có xe riêng thật quá bất tiện. Nhưng, bây giờ cô cũng không dám mơ ước mua xe, cũng chẳng có nhiều tiền dư dả đến thế.

Taxi dừng lại trước cổng công ty, cô vừa xuống xe đã nhìn thấy chiếc Accord vọt qua rồi phóng thẳng tới bãi đỗ. Chiếc xe này cô biết, đó là xe của Lư Hạo Tường, kỳ lạ, hôm qua anh ta uống say như thế, đích thân cô phải đưa về nhà, đáng ra giờ này chiếc xe vẫn đang ở bãi đỗ xe của Pub chứ. Sớm thế mà anh ta đã đến đó lấy xe rồi sao?

Cô hiểu kỳ, chậm chậm bước tới, đợi chiếc xe kia dừng hẳn, người trên xe bước ra, không phải Lư Hạo Tường thì là ai chứ.

Sức khỏe của anh ta thật tốt, hôm nay đã lại đi làm được rồi. Nhìn anh ta trong bộ âu phục phẳng phiu, điệu bộ nho nhã, tinh thần phấn chấn, thật sự chẳng có mối liên hệ nào với bộ dạng của một chú “gấu chó” hôm qua, Thẩm Xuân Hiểu thâm chế nhạo. Vết thương hôm qua cô giúp anh băng bó đã được ông tay áo che lấp nên không nhìn thấy, nếu không phải chính mắt chứng kiến, cô còn cho rằng hôm qua mình nằm mơ.

Cô đi rất chậm, Lư Hạo Tường sai bước thật nhanh, hai người gặp nhau ở cửa vào đại sảnh.

Lư Hạo Tường nhìn cô, Thẩm Xuân Hiểu cũng nhìn anh, ánh mắt hai người vừa chạm nhau đã vội né tránh, giống như gặp người xa lạ vậy.

Hôm qua Lư Hạo Tường biến thành ma men, nhất định không nhận ra cô. Như thế càng tốt, cô cũng chẳng cần vì sự cảm thông nên giúp một người như anh ta mà cảm thấy mất mặt. Huống hồ, loại người xấu xa như anh ta thì làm gì biết cảm ơn người khác, nói không chừng còn lấy chuyện đó để chế giễu, nhạo báng mình ấy chứ.

Cô hơi ngẩng đầu, hiên ngang đi về phía trước.

Nhân viên lễ tân mỉm cười. “Giám đốc Lư, Giám đốc Thẩm, chào buổi sáng!”

Hai người nhìn nhau, biểu hiện đều rất thờ ơ, những người trong công ty ai cũng biết hai người bất hòa, nên nhân viên lễ tân cũng không vì thế mà cảm thấy ngạc nhiên.

Đến phòng làm việc, Thẩm Xuân Hiểu xử lý các công việc, công ty có hai nhãn hiệu sản phẩm nhưng có đến hàng trăm kiểu dáng, tuy nhãn hiệu sản phẩm mới đang trong quá trình nghiên cứu thử nghiệm, nhưng cô cũng không thể vì thế mà lơ là nhãn hiệu cũ.

Nên biết rằng, hiện tại, hai nhãn hiệu sản phẩm này mới là cốt cán của công ty, nhãn hiệu mới đang trong giai đoạn thử nghiệm, nếu muốn tạo bước đột phá thì vẫn phải ổn định lượng tiêu thụ nhãn hiệu sẵn có.

Nhân viên thuộc bộ phận Thị trường mà cô quản lý đều là người giỏi giang tháo vát, dựa và số liệu trên báo biểu có thể thấy, lượng tiêu thụ hiện nay ổn định, không có gì đột phá nhưng cũng chẳng sụt giảm.

Hoàn thành công việc, Thẩm Xuân Hiểu đứng dậy, chẳng muốn chút nào nhưng cô vẫn phải gặp Lư Hạo Tường. Cô đang nỗ lực cho việc giới thiệu nhãn hiệu mới song trọng tâm công việc cụ thể vẫn nằm ở chỗ Lư Hạo Tường. Phải chắc chắn rằng sau khi Lư Hạo Tường thất tình sẽ không làm đảo lộn công việc lên thì cô mới có thể yên tâm.

Cửa phòng làm việc của Lư Hạo Tường khép hờ, cô chỉ gõ nhẹ một tiếng mà cánh cửa đã mở. Trên bàn làm việc rộng lớn của anh có để những đồ đại loại như thuốc sát trùng và bông băng y tế, tay áo phải xắn cao, anh vụng về dùng tay trái bôi thuốc sát trùng lên vết thương, nét mặt cau có trông thật thảm hại.

Cảm giác có người bước vào, anh ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu, đã vội buông tay áo xuống, chau mày nhăn mặt nói: “Cô không biết gõ cửa sao? Chẳng biết có lịch sự không mà chưa đợi tôi mời vào đã vào rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu đã tận mắt chứng kiến quá trình anh bị thương, còn hình tượng nào có thể nhếch nhác hơn tối qua chứ. Cô đóng cửa, chậm chậm bước vào, khinh khinh nói: “Nếu sợ người khác nhìn thấy, anh nên khóa cửa lại. Mà không đúng, nếu thật sự chú ý tới hình tượng như thế thì hà tất phải uống rượu, lại còn đánh nhau với người ta, khiến bản thân trở thành người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm!”.

Lư Hạo Tường kinh ngạc đến thất sắc. “Sao cô biết?”

Quả nhiên anh không nhớ tối qua người đưa mình về nhà là cô, Thẩm Xuân Hiểu không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: “Mau bôi xong thuốc để chúng ta bàn bạc công việc!”.

Lư Hạo Tường cúi đầu bôi thuốc, nhưng tay trái vốn không linh hoạt bằng tay phải, hơn nữa anh cũng bị phân tâm khi có Thẩm Xuân Hiểu đứng bên, vụng về bôi thuốc, cuối cùng anh không chịu được liền ném chiếc tấm bông đi, đẩy lọ thuốc sang bên, thả tay áo xuống, nói: “Có chuyện gì, cô nói đi!”.

Thẩm Xuân Hiểu chau mày, cô đứng bên cạnh đã thấy ngứa mắt từ lâu, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng mình khỏe mạnh, tôi không thể nói chuyện với một người miệng thì bàn bạc công việc còn vết thương cứ chảy máu như thế”, rồi đưa tay ra, kiên quyết nói: “Đưa đây!”.

Lư Hạo Tường hỏi: “Đưa gì?”.

“Tấm bông, thuốc sát trùng!” Cô chau mày dứt khoát và bực bội nói từng chữ.

Cô quá khí thế nên trái tim Lư Hạo Tường đã loạn nhịp khi đưa tấm bông cho cô. Thẩm Xuân Hiểu mở lọ thuốc sát trùng, kéo tay phải của anh ra phía trước. Tay của Lư Hạo Tường cũng bất giác đưa ra trước mặt cô. Cô kéo tay áo anh lên cao, nhúng tấm bông vào lọ thuốc sát trùng rồi bôi lên vết thương.

Hôm qua đã giúp anh băng bó vết thương, nhưng hôm nay xem ra tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn một chút, thấy vết thương hơi ươn ướt, cô ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Anh rửa bằng nước lã sao?”.

Lư Hạo Tường khẽ nói: “Tắm rửa mà không dùng đến nước lã sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt tức giận: “Đồ ngốc, thế lúc tắm anh có tháo băng gạc ra không?”.

“Sao cô biết vết thương của tôi có quần băng gạc? Là chính cô băng bó giúp sao?” Lư Hạo Tường hoài nghi hỏi.

Thẩm Xuân Hiểu chột dạ, nhưng đã lỡ miệng rồi nên chỉ trừng mắt nhìn anh. “Có rồi hơi mới quan tâm đến anh!” Cô cúi đầu, cẩn thận chà nước sát trùng lên vết thương, rồi dùng băng gạc quấn lại từng vòng.

Lư Hạo Tường vẫn cố truy hỏi: “Thắm Xuân Hiểu, hôm qua cô đã đưa tôi về và băng bó giúp tôi à?”.

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì!” Thắm Xuân Hiểu ném chỗ băng gạc còn thừa lên bàn rồi quay người bước ra ngoài.

Lư Hạo Tường gọi: “Này, chẳng phải cô tìm tôi để nói chuyện công việc sao?”.

Thắm Xuân Hiểu bực dọc: “Anh dọn dẹp xong những thứ này đi rồi đến phòng tôi!”. Nói xong, cô bước đi mà chẳng thèm quay đầu nhìn lại.

Lư Hạo Tường nhìn theo bóng dáng như đang có suy nghĩ gì của cô. Hôm qua anh say đến độ mê man, chỉ biết hình như có đánh nhau với người khác, còn sau đó đã xảy ra những chuyện gì, ai đưa mình về nhà, vì sao tay mình bị thương, vì sao lại có người băng bó vết thương cho mình, anh hoàn toàn không nhớ gì.

Chỉ là sáng nay ngủ dậy, thấy mình vẫn mặc sơ mi ngủ trên sofa, đắp chiếc chăn mỏng, áo thì nhăn nhúm, hơi thở nồng nặc mùi rượu, bộ dạng nhếch nhác, bởi thế nên anh vội đi tắm.

Lúc tắm, cởi sơ mi ra mới thấy miếng vải băng bó trên cánh tay. Lúc đầu anh tưởng mình tự băng vết thương sau khi say rượu, nhưng nhìn thấy trên bàn trà có bông băng, nước sát trùng và tấm bông chưa dùng hết, những thứ đó vừa nhìn là biết đồ mới mua, lúc đó anh mới chắc chắn rằng không phải là tự mình làm việc ấy. Bởi trong nhà anh cũng có những đồ này, dù anh có say đến đâu thì cũng không thể có chuyện đi ra ngoài mua được. Hơn nữa, xe của anh cũng chưa được lái về.

Tắm xong, Lư Hạo Tường tiện tay quấn miếng vải gạc lại, nhưng do vết thương chưa cầm hẳn máu, lại gặp nước lạnh, cũng chưa sát trùng, làm việc được một lúc thì cảm thấy đau, anh kéo tay áo lên mới thấy máu vẫn đang rỉ ra thấm vào vải gạc. Anh trợ lý khẩn trương tìm giúp thuốc sát trùng, vải gạc và tấm bông, nhưng lại không muốn để người khác nhìn thấy mình bị thương, vì vậy anh liền bảo trợ lý ra ngoài.

Không ngờ người trợ lý lúc đi ra lại không giúp anh đóng cửa, Thắm Xuân Hiểu mới gỡ nhẹ một cái, cánh cửa đã mở, ngay cả thời gian chuẩn bị, anh cũng không có, lại để cô nhìn thấy bộ dạng lếch thếch của mình.

Trong lòng anh vẫn đang bực bội, cô gái này bình thường hay cau có, gặp chuyện gì cũng cất giọng chầm chọc mỉa mai, nói cạnh nói khoe, bây giờ để cô ấy nhìn thấy mình trong bộ dạng này, không biết bị chế giễu đến mức nào.

Nghe những lời Thắm Xuân Hiểu nói thì hình như cô ấy biết tối qua mình đã làm những gì, biết mình uống rượu, biết mình bị thương, còn biết vết thương của mình có người băng giúp, lẽ nào chính cô ấy đã đưa mình về, còn giúp mình băng vết thương?

Sao có thể như thế, cô ấy lúc nào cũng trợn mắt hận thù, bình thường chẳng chịu nhường nhịn ai, giống như một bà mẹ chồng khó tính, chỉ e nếu thật sự nhìn thấy mình bị thương, cô ấy sẽ chẳng thêm bận tâm và cũng chẳng có lòng tốt nhường ấy.

Nhưng, vừa rồi lúc cô ấy băng bó vết thương, động tác rất nhẹ, không hề làm mình đau. Nếu cô ấy thật sự muốn trả thù, chỉ cần mạnh tay một chút là đã khiến mình đau lắm rồi. Từ đó có thể thấy, Thắm Xuân Hiểu vốn không có ý định báo thù, mà trái lại, chính mình lại có lòng dạ tiểu nhân. Kỳ lạ, rõ ràng cô ấy có thể dừng dừng như không nhìn thấy gì, có sao lại giúp mình chứ?

Tuy cô cần nhằn trách móc, nhưng cũng chỉ trách anh tại sao lại gây sự đánh nhau đến nỗi bị thương. Lúc nghe những lời ấy, anh cảm nhận được sự quan tâm nhiều hơn trách móc.

Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao? Cô ấy lại không tận dụng cơ hội để chế giễu mình, thậm chí lúc mình hỏi có phải đã đưa mình về nhà không, cô ấy hơi đỏ mặt, lại còn chột dạ rồi lập tức đi ra ngoài. Sao thế nhỉ, cô ấy chuyển tính rồi sao?

Lư Hạo Tường không thể hiểu nổi, nhìn cánh tay mà cô đã cẩn thận băng bó, vết thương sau khi được sát trùng cũng khô miệng hơn, vải gạc được quấn ngay ngắn, bây giờ cử động cũng không thấy đau như trước nữa. Anh buông tay áo xuống, như thế này sẽ chẳng ai biết mình bị thương.

Vết thương nhỏ thôi mà, anh nhếch miệng cười. Lúc này, trợ lý Cố Tiểu Doanh gõ cửa bước vào, Lư Hạo Tường để tay dưới bàn nhìn cô.

Cố Tiểu Doanh chớp chớp mắt, bộ dạng cố nín cười.

Lư Hạo Tường thấy biểu hiện lết lút ấy liền hỏi: “Cô cười gì?”.

Cố Tiểu Doanh cười nói: “Giám đốc, vừa rồi tôi nhìn thấy cả rồi!”.

“Nhìn thấy gì?” Lư Hạo Tường cố tình trầm nét mặt, thực sự anh không phải là cấp trên khó tính mà rất hòa đồng với nhân viên bộ phận Thiết kế, ngoài Thắm Xuân Hiểu ra, đối với ai anh cũng hòa nhã, bởi thế Cố Tiểu Doanh mới có thể nói năng tùy tiện trước mặt anh. Lý do anh đối xử như thế với Thắm Xuân Hiểu, một nửa vì cô có cá tính mạnh mẽ, trong công việc, luôn cố gắng đấu tranh cho những gì mình nghĩ là đúng, hai bộ phận Thị trường và Thiết kế phải tiếp xúc nhiều, lại thêm trước đây hai người cũng có chút hiểu lầm, nên cách mà họ đối xử với nhau chính là ra sức đối đầu, anh đến thì tôi đi!

Kỳ thực, anh không thích kiểu đối đầu này, nhưng nếu bỗng chốc thay đổi chỉ e người trong công ty sẽ cho rằng anh không bình thường. Có những lúc dùng một phương thức quá nhiều lần, bất kể trong suy nghĩ của mình hay trong mắt người khác, nó cũng sẽ trở thành một thói quen.

Cố Tiểu Doanh không vì anh sầm nét mặt mà cảm thấy sợ hãi, vẫn cười hi hi, nói: “Nhìn thấy Giám đốc Thắm bôi thuốc cho anh rồi nhé! Giám đốc Lư, không phải tôi cố ý nhìn trộm đâu, nhưng khi đẩy cửa vào thấy cô ấy đang bôi thuốc cho anh nên tôi không dám làm phiền, bởi thế lại vội vàng đóng cửa

lại”.

Lư Hạo Tường trừng mắt, anh cứ tưởng Cố Tiểu Doanh nhìn thấy anh giấu tay xuống dưới bàn, ai ngờ cô ấy lại nhìn thấy cảnh kia, nhưng tốt nhất không nên để người khác hiểu nhầm, anh vội nói: “Đứng nói linh tinh nữa, cô ấy tìm tôi để bàn chuyện công việc thôi!”.

“Tôi biết mà, bình thường không nói chuyện công việc thì Giám đốc Thẩm cũng sẽ chẳng đến phòng anh, hơn nữa tôi có nói cô ấy đến thăm anh đâu!” Cố Tiểu Doanh chớp chớp mắt, láu lỉnh nói: “Thực ra, không chỉ có tôi nhìn thấy, tấm cửa chớp phòng anh cũng chưa đóng kín nên mọi người nhìn thấy hết rồi! Giám đốc, từ khi nào hai người từ thù hóa bạn thế?”.

Lư Hạo Tường giật thót, đúng là cửa chớp đã được kéo xuống, nhưng giữa mỗi khe đều có khoảng trống chừng hai centimet. Anh phỏng đoán, sau khi Cố Tiểu Doanh nhìn thấy cảnh đó, sẽ giống như phát hiện ra châu lục mới nên đã chạy đi tuyên truyền cho cả phòng làm việc biết rồi. Tuy nhân viên phòng Thiết kế không hay buồn chuyện, nhưng họ đều là người trẻ nên rất có tính tò mò, huống hồ Cố Tiểu Doanh còn thêm mắm thêm muối vào nữa, chắc chắn họ sẽ rất hiếu kỳ vì sao hai người bình thường cứ gặp nhau là cãi vã, ấy vậy mà bỗng dưng lại trở nên hòa bình đến thế. Bởi thế, đương nhiên họ sẽ lên lút nhìn trộm, lại thêm rất nhiều trí tưởng tượng phong phú, chắc chắn sẽ thêm dè dặt nên rất nhiều phiên bản khác nhau. Anh nghiêm khắc nói: “Có phải mấy người nhàn quá rồi không? Không có việc gì nên chạy đến phòng tôi nhìn trộm, có phải muốn tôi tăng thêm công việc cho không?”.

Cố Tiểu Doanh chớp mắt, tỏ vẻ vô tội nói: “Chúng tôi có nhìn trộm đâu, hơn nữa, đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Giám đốc, anh sao phải căng thẳng thế chứ?”.

Lư Hạo Tường thấy cô tỏ vẻ vô tội thì vừa tức vừa buồn cười, trừng mắt nói: “Căng thẳng gì? Cái cô này nói năng bậy bạ gì thế? Việc tôi giao cho cô thế nào rồi?”.

Cố Tiểu Doanh cười hi hi nói: “Giám đốc, có bản vẽ ở đây, hơn nữa còn được bố trí những kỹ sư tốt nhất để làm việc, anh còn lo lắng gì chứ?”. Cô là người lạnh lợi, giám đốc chuyển đề tài như thế rõ ràng là có chút chột dạ, lúng túng, nhưng cũng không thể nói trắng ra thế được.

Lư Hạo Tường nghĩ một lát rồi nói: “Đã có thành phẩm chưa, cầm lên đây một chiếc cho tôi xem!”.

Cố Tiểu Doanh cười nói: “Rồi đấy, giờ tôi đi lấy!”.

Lư Hạo Tường đứng dậy, đi đến kéo cửa chớp lên, lúc kéo dây, anh nghĩ, vừa rồi mình và Thẩm Xuân Hiểu đã lơ là với cái cửa sổ này, mọi người đều biết tay mình bị thương, đúng là chuyện càng muốn giấu thì lại càng phô ra trước mắt mọi người.

Anh cũng không hiểu hành vi tồi qua của mình, uống rất nhiều rượu, đánh nhau bị thương, còn chẳng biết mình đã về nhà bằng cách nào. Đã lâu như thế rồi mà hình ảnh An Châu vẫn ngự trị trong trái tim anh, giây phút nhìn thấy tấm ảnh An Châu chụp cùng người đàn ông khác, anh cảm thấy như trời long đất lở, thế giới của anh bỗng chốc sụp đổ, anh không thể suy nghĩ, không thể phản ứng, chỉ cảm thấy một cơn đau nhói đến tận tim.

Anh luôn thuyết phục bản thân, sự rời xa của An Châu là vì cô tùy hứng, cố ý trêu đùa mình. Trước đây, khi An Châu tức giận, cô cũng sẽ biến mất khoảng hai tháng, sau đó lại về với nụ cười tựa thiên sứ, như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

Anh vẫn đang đợi, đợi cô quay về.

Anh yêu An Châu rất nhiều, hơn một năm rồi, An Châu luôn là thiên sứ của anh, anh chưa bao giờ nghĩ, có một ngày An Châu sẽ rời xa mình, đột ngột và dứt khoát ra đi như thế, ngay cả một chút tin tức cũng không cho anh biết. Nhưng trong lòng anh vẫn luôn hy vọng, yêu cô sâu sắc đến mức khiến mình trở nên hèn mọn. Anh hèn mọn chờ đợi, hèn mọn mong ngóng.

Nhưng, những bức ảnh kia đã thức tỉnh anh, giúp anh hiểu ra rằng lần này An Châu sẽ không trở về nữa, sự rời xa của An Châu khi xưa là do bức tức, còn bây giờ cô ấy đã có tình yêu khác.

Trong vòng tay của người đàn ông ấy, An Châu tươi cười vui vẻ, còn anh thì giống như thằng ngốc, chỉ dờ dẩn đứng nhìn họ.

Lúc nhìn thấy những bức ảnh ấy, anh đã rất hận Thẩm Xuân Hiểu, hận cô đã phá vỡ giấc mộng của anh, khiến anh không thể không chấp nhận hiện thực này. Chỉ có mình anh luôn trốn tránh hiện thực.

Tuy Thẩm Xuân Hiểu không thừa nhận nhưng anh biết chắc chính cô là người đã đưa mình về và giúp mình băng bó vết thương. Cho nên bây giờ nghĩ lại, anh cảm thấy sự cáu giận của mình tồi qua là vô lý, thực ra chuyện này chẳng liên quan gì đến Thẩm Xuân Hiểu. Cô chỉ mở email và xem những bức ảnh bạn gửi đến mà thôi.

Sớm biết rõ sự thật chẳng phải càng tốt sao? Từ giờ anh sẽ không ôm ảo tưởng về An Châu nữa, không ảo tưởng rằng sẽ có một ngày cô ấy bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mình nữa.

Đây mới là đau trong thời gian dài chẳng bằng đau trong chốc lát, An Châu sống rất tốt nên anh cũng yên tâm. Từ giờ, anh có thể vứt bỏ gánh nặng trong lòng và bắt đầu một cuộc sống mới.

Anh nên cảm ơn Thẩm Xuân Hiểu, cho dù có đau đớn thế nào cũng không phải là nỗi đau mà cô gây ra, chỉ tại anh đã đổ lỗi cho cô về chuyện của An Châu quá nhiều. Anh không thể hận An Châu, không thể oán trách An Châu nên đem tình cảm đối với cô ấy chôn chặt trong tim, đem toàn bộ sự oán hận vốn dành cho An Châu đổ hết lên Thẩm Xuân Hiểu. Như vậy xem ra anh đã không công bằng chút nào, đã khiến một người ngoài gánh vác trách nhiệm trong chuyện tình cảm của mình.

Cố Tiểu Doanh mang một sản phẩm mẫu đã hoàn thành đến và gõ cửa, cất ngang dòng duy nghĩ của anh.

Lư Hạo Tường đi đến cầm lấy rồi tiện tay mở ra xem, tay nghề rất tốt, gần như giống hệt bản vẽ, anh vô cùng hài lòng, cười với Cố Tiểu Doanh tán thưởng: “Tay nghề của Tiểu Trương đúng là miễn chê!”.

Cố Tiểu Doanh cười hi hi, nói: “Đây chẳng phải do giám đốc có con mắt nhìn người nên đã cho anh ta cơ hội sao, nếu không có anh thì tài năng của anh ta sẽ không thể phát huy được!”.

“Thôi đừng nịnh bợ nữa.” Lư Hạo Tường nhìn thành phẩm, trong lòng mừng rỡ, cười nói: “Học cái gì không học, lại đi học người khác cách nịnh bợ!”, rồi nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Cố Tiểu Doanh gọi với theo: “Giám đốc, anh đi đâu thế?”.

Lư Hạo Tường không thèm ngoái lại, nói: “Đương nhiên là đi bàn bạc công việc!”.

Cố Tiểu Doanh ra đến cửa thì thấy anh đi về phía phòng làm việc của Thẩm Xuân Hiểu, cô đảo mắt, nhếch miệng cười rồi về phòng làm việc lớn.

Cửa phòng làm việc của Thẩm Xuân Hiểu không đóng, từ ngoài nhìn vào, thấy cô đang cầm cúi viết lách gì đó trên giấy, bộ dạng chuyên tâm và cẩn thận. Chiếc váy hợp với cơ thể, hợp đến mức thể hiện rõ vẻ thông minh tươi sáng nhưng cũng không làm giảm vẻ xinh đẹp của cô. Những ngón tay thon dài, trắng mịn, anh nhớ rằng, ngón trỏ thon dài kia đã từng chỉ vào mặt mình, khuôn mặt hằm hằm tức tối mà nói rằng: “Lư Hạo Tường, anh đến để chọc tức tôi sao?”, bây giờ, những ngón tay trắng ngần ấy đang cầm chiếc bút bi xanh, viết ra những hàng chữ theo từng chuyển động của ngón tay.

Lư Hạo Tường yên lặng đứng đó một lúc mà cô không phát hiện ra sự có mặt của anh nên anh gõ cửa.

Thẩm Xuân Hiểu ngẩng đầu, ánh mắt thăm dò một lượt rồi chú ý đến bộ y phục trong tay anh, bỗng mắt cô sáng lên, tươi cười nói: “Có sản phẩm mẫu rồi sao?”.

Trước vẻ tươi cười xin đẹp của cô, Lư Hạo Tường bất giác như bị tia chớp xoẹt qua, liền gật đầu nói: “Vừa nãy cô đến tìm tôi, có phải vì chuyện này không?”.

Thẩm Xuân Hiểu đặt bút xuống, đứng lên đi vòng qua bàn làm việc, tươi cười nói: “Tôi xem nào!”.

Sản phẩm mẫu lần này tuy do Lư Hạo Tường tự tay thiết kế, nhưng cũng có ý kiến của cô, có thể nói đó là kết quả do hai người cùng nỗ lực, bây giờ, thành phẩm đã ở trước mắt, cô cũng không thể che giấu niềm vui của mình.

Lư Hạo Tường nhìn vẻ tươi cười của Thẩm Xuân Hiểu rồi đưa sản phẩm mẫu cho cô.

Thẩm Xuân Hiểu giờ sản phẩm ra xem khắp lượt sau đó ướm lên người mình, tươi cười, hài lòng nói: “Được đấy, rất thời thượng, phối hợp màu sắc và kiểu dáng đều rất mới mẻ. Chắc chắn sẽ được các cô gái trẻ yêu thích, nếu kết hợp quảng bá cũng hai nhân hiệu trước thì chắc chắn sẽ thu được hiệu quả tốt. Giám đốc Lư, thiết kế của anh thật sự rất cừ!”.

Lư Hạo Tường nửa cười nửa không nhìn cô chậm rãi nói: “Giám đốc Thẩm, thiết kế của tôi luôn tốt, nhưng đây hình như là lần đầu tiên cô khen tôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu giật thót, liền trở lại vẻ bình thường, cô quá vui mừng khi nhìn thấy thành phẩm nên bất giác biểu lộ sự tán thưởng trong lòng. Nếu anh không nói như thế, cô cũng không cảm thấy điều đó, thật bức mình. Nhưng, nhìn bộ dạng thất tình của anh, cô cũng không muốn giấu đồ bìm leo nữa. Nghĩ thế, cô không công kích lại mà cầm thành phẩm đi đến bàn làm việc và ngồi xuống, nói với anh: “Giám đốc Lư, mời ngồi!”.

Lư Hạo Tường vô cùng bất ngờ, trước đây nếu như thế, Thẩm Xuân Hiểu nhất định sẽ nói lời sâu cay, chế giễu, che giấu suy nghĩ thật và phô ra thể mạnh của bản thân. Thế mà hôm nay cô lại chẳng khiêu chiến, còn lịch sự, chu đáo mời anh ngồi. Anh mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách ở trước bàn làm việc của cô, thầm nghĩ để xem hôm nay cô “hót” như thế nào.

Thẩm Xuân Hiểu hỏi: “Giám đốc Lư, loạt sản phẩm lần này có bao nhiêu kiểu dáng?”.

“Hai mươi ba”, Lư Hạo Tường nói, “Các kiểu dáng tiếp theo vẫn đang trong quá trình thiết kế, nếu muốn quảng bá sản phẩm mới mà chỉ mấy kiểu thôi thì chắc chắn không thể được. Đây chỉ là các kiểu mẫu dùng để quảng bá trong thời gian đầu thôi”.

Thẩm Xuân Hiểu đang viết lách gì trên giấy, hứng chí nói: “Giám đốc Lư, bây giờ nhìn thấy sản phẩm, nếu tất cả thành phẩm đều có hiệu quả thế này thì tôi tin chắc rằng, trong thời gian ngắn nhất sẽ đưa được chúng ra thị trường và có thể thu được thành tích tốt. Những sản phẩm này chắc chắn sẽ là sản phẩm mũi nhọn trong hội chợ triển lãm”.

Lư Hạo Tường không quá vui mừng, nói: “Kế hoạch tiếp thị của cô dựa vào hội chợ triển lãm sao? Nghĩa là nhất định phải có được chỗ đứng trong hội chợ triển lãm?”.

“Đương nhiên, nếu không có chỗ đứng thì sao có thể quảng bá nổi? Chúng ta phải nắm lấy cơ hội. Hội chợ triển lãm lần này là tiêu điểm quan tâm của tất cả nhà kinh doanh trong toàn tỉnh, đây là chỗ đứng tốt nhất rồi!” Thẩm Xuân Hiểu vỗ nhẹ lên thành phẩm, bình thản trả lời.

“Nhưng toàn tỉnh có đến mấy chục nghìn nhà kinh doanh, hội chợ triển lãm chỉ có một vài quầy trưng bày như thế, cô tin rằng Phó tổng giám đốc Giả có thể đoạt được một quầy hàng sao?”

Thẩm Xuân Hiểu lúng túng, tránh ánh mắt của anh rồi khẽ thở dài, nói: “Phải hy vọng chứ! Tôi biết chỉ có năm mươi phần trăm hy vọng. Nếu việc không thành thì chỉ có thể dựa vào phương thức thông thường thôi”.

Nhìn tia mặt trời trong ánh mắt cô, anh bỗng hiểu ra, ngay cả anh cũng nghĩ đến vấn đề trung gian thì sao cô lại không nghĩ ra chứ. Chỉ có điều, Tổng giám đốc Trần liên tục dồn ép như thế, mà Giả Lạc Sơn lại lẩn như cá trạch, có rất nhiều chuyện cô không thể kham nổi. Việc quảng bá nhãn hiệu trước đây tuy rất tốt nhưng đó là cả một quá trình tích lũy, còn bây giờ vốn dự trù bỏ ra nhiều như thế, thời gian lại quá ngắn, nếu cô không đặt hy vọng vào hội chợ triển lãm thì biết đặt vào đâu?

Lư Hạo Tường lúc này bỗng hiểu ra tâm tình của cô, bất giác nói: “Cứ san sẻ cho tôi một phần công việc, tuy tôi không hiểu lắm về việc tiếp thị, nhưng trí tuệ tập thể bao giờ cũng sáng suốt hơn cá nhân mà!”.

Thẩm Xuân Hiểu sững sờ nhìn anh, ánh mắt tràn đầy vẻ hoài nghi. Không phải cô hoài nghi về năng lực, mà là thành ý của anh.

Lư Hạo Tường ý thức được câu nói của mình quá đường đột, hai người từ trước tới nay chưa bao giờ trò chuyện như thế, bị ánh mắt của cô lướt qua, anh lại không dám nhìn thẳng, vội bổ sung: “Thiết kế mẫu lần này là tác phẩm tôi khá hài lòng, tôi hy vọng nó vào thị trường sẽ nhận được phản ứng tốt, hơn nữa, tôi khá hiểu về các khái niệm thiết kế và ưu điểm của sản phẩm. Mọi người đã có chung một mục tiêu, nên cùng nhau hợp tác cũng là chuyện thường thôi mà!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh thăm dò, ánh mắt bỗng dừng lại chỗ vết thương trên cánh tay anh, tuy vết thương đã được tay áo che kín nhưng hai người đều rất rõ. Cô cười cười, nói: “Anh cứ dưỡng thương trước đi, mấy ngày nữa chúng ta bàn tiếp”.

Biết cô nói thế có ý cự tuyệt, nhưng anh vẫn muốn thuyết phục thêm nên nhìn cô nói: “Vết thương này chẳng ảnh hưởng gì đến suy nghĩ của tôi, căn bản là không cần phải dưỡng thương gì cả!”.

Thẩm Xuân Hiểu đã khéo léo từ chối mà anh vẫn cố chấp như thế, cô không vui trong lòng, cau mày, lạnh lùng nói: “Giám đốc Lư ở vị trí nào thì nên làm đúng chức trách ở vị trí ấy, anh cứ làm tốt thiết kế của mình và giao thành phẩm mà tôi ưng ý là đã giúp tôi rất nhiều rồi. Việc bên tôi, anh quan tâm ít thôi!”.

“Cô...” Thấy cô bỗng trở mặt, lòng tốt lại bị coi như lòng lang dạ sói, Lư Hạo Tường vô cùng tức giận, hơi thở khó khăn, đang định công kích lại nhưng nói được chữ “cô”, anh bỗng nhớ ra, trước đây mình toàn nói lời cay nghiệt, khinh thường, chế giễu nên cô ấy vẫn để bụng. Cô ấy mạnh mẽ như thế, đương nhiên sẽ cố gắng đạt thành tích tốt để lấp miệng mình, sao có thể chấp nhận sự giúp đỡ của mình chứ? Nghĩ thế, anh không bực nữa mà cười nói: “Nếu cô đã nói thế, tôi cũng sẽ không quan tâm nhiều nữa. Tôi đảm bảo rằng trong mấy ngày nữa, số lượng và chất lượng làm ra sẽ khiến cô hài lòng, những công việc còn lại giao cả cho cô!”.

Thẩm Xuân Hiểu bỗng gọi với ra ngoài cửa: “An Ni, lén lút lút lút ở ngoài đó làm gì thế? Mau vào đi!”.

Anh quay đầu, quả nhiên thấy An Ni đang đi vào với nụ cười rụt rè, ánh mắt nhìn hai người chẳng nghiêm túc chút nào. Cô đi đến trước bàn Thẩm Xuân Hiểu, đưa tập tài liệu và cười nói: “Giám đốc, không phải em phá rối cuộc trò chuyện của hai người đâu, đây là văn bản chị cần ký”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn An Ni, đón lấy tập tài liệu, cô đảo mắt một lượt, ký tên rồi đưa lại cho An Ni.

An Ni nhận lấy, gật đầu cười với Lư Hạo Tường coi như lời chào, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài.

Thẩm Xuân Hiểu không bận tâm, quay sang nói với Lư Hạo Tường: “Hy vọng anh giữ lời!”.

“Cô yên tâm!”

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lư Hạo Tường mỉm cười nói: “Sản phẩm mẫu này để ở chỗ cô, tôi đi trước đây!”.

“Ừm!” Thẩm Xuân Hiểu tiếp tục nhìn sản phẩm mẫu, không buồn ngẩng đầu.

Lư Hạo Tường đứng lên đi ra ngoài, được hai bước bỗng quay lại, nói: “Cảm ơn cô!”.

Thẩm Xuân Hiểu ngẩng đầu nhìn anh, thờ ơ nói: “Việc của bộ phận Thị trường cũng là việc của tôi, anh cảm ơn gì chứ?”.

Lư Hạo Tường cười rồi nâng cánh tay phải lên, chỉ chỉ vào vết thương, nói: “Cảm ơn vì cô đã băng bó giúp tôi”. Anh thấp giọng, tiếp tục nói: “Cũng cảm ơn vì tôi qua cô đã không bàng quan đứng nhìn!”.

Thẩm Xuân Hiểu sững sờ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Lư Hạo Tường đi ra ngoài cửa.

Thẩm Xuân Hiểu lắc đầu, biết thì biết chứ sao, dù gì anh ta cũng đã nói cảm ơn, không chế giễu mình là bà mẹ chồng khó tính, lời lẽ mềm mỏng, chứng tỏ anh ta vẫn còn có chút lương tâm. Nhớ đến tối qua đã “chà đạp” anh trong thang máy, cô lại thấy buồn cười, bất giác nhíu mày. Chẳng biết hôm nay anh ta tỉnh dậy có bị đau ê ẩm toàn thân không. Nhưng, nhất định anh ta sẽ tưởng rằng mình đau như thế vì đánh nhau với người khác.

Bỗng có người gọi: “Giám đốc!”.

Thẩm Xuân Hiểu kinh ngạc, thấy An Ni đã ở ngay trước mặt, không biết cô ấy vào từ lúc nào, bây giờ còn đang tìm mình với ánh mắt đầy dò xét.

Thẩm Xuân Hiểu thu lại nét cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Lại có chuyện gì nữa?”.

An Ni như làm trò ảo thuật trong tay, đưa ra một tập tài liệu nữa, mở ra đưa cho Xuân Hiểu, nói: “Vẫn còn tài liệu cần chị ký!”.

Thẩm Xuân Hiểu liếc xéo, giận dữ nói: “Sao này không đem tới một thế? Làm thế nào để nâng cao hiệu quả công việc, không cần tôi phải dạy chứ?”.

An Ni gật đầu cười, vô cùng biết ý, bèn ngoan ngoãn nhìn xuống, nói: “Vâng, vâng, vâng, lần sau em sẽ chú ý. Sẽ chất đầy một đồng rồi đem vào cho chị một thế!”.

Thẩm Xuân Hiểu vừa bực vừa buồn cười, trừng mắt nhìn. “Linh tinh!”

An Ni cười hi hi, nói: “Giám đốc, hôm nay thời tiết đẹp, em rất thích kiểu thời tiết này!”.

“Lại nói linh tinh gì thế?” Thẩm Xuân Hiểu cười đùa rồi cúi xuống ký tên.

“Vì hôm nay thời tiết đẹp, nên tâm trạng giám đốc rất tốt, Giám đốc Lư của bộ phận Thiết kế cũng có tâm trạng tốt, bởi thế, lần đầu tiên hai người không mĩa mai, đã kích nhau. Giám đốc cũng không tức giận, còn mỉm cười nữa. Chị nói xem, đây có phải công lao của thời tiết không?” An Ni cười đùa cợt nhả.

Thẩm Xuân Hiểu giật mình, đứng thế, từ khi cô thăng chức, lúc nào cô và Lư Hạo Tường cũng xích mích, hôm nay là lần đầu tiên họ không to tiếng, không, khi cô nói ở vị trí nào thì nên làm đúng công việc của vị trí ấy, thiếu chút nữa hai người đã cãi nhau, thậm chí cô còn nhìn thấy sự tức giận trong ánh mắt người đối diện bởi anh không ngờ lòng tốt lại được trả đũa bằng sự tức giận, cứ tưởng anh sẽ dùng những lời lẽ sâu cay để công kích, không ngờ, anh lại tươi cười, chẳng hề bận tâm đến thái độ của cô.

Chuyện này có thể coi là sự báo đáp của việc làm tốt tới quá không? Thẩm Xuân Hiểu trầm nghĩ.

Cô thừa nhận khi nghe những lời Lư Hạo Tường nói, cô có chút cảm động, nhưng giữa họ đã có “mối oán hận từ lâu”, anh nói cô không có năng lực, khinh thường cô, cho rằng cô không thể xúc tiến tốt việc quảng bá nhãn hiệu, vậy nên lúc này sao cô có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của anh, sự giúp đỡ ấy có phải của bố thí không?

Chuyện tới qua là chuyện tốt, cho dù gặp người khác cô cũng sẽ như thế, sẽ không phũ tay đứng nhìn, bởi thế cô không sợ chế giễu, nhưng nếu thật sự chấp nhận sự giúp đỡ của anh, để sau này khi anh chế giễu cô thì mới thật sự là chẳng còn mặt mũi nào.

Cho nên, cô thà chấp nhận một mối, thà cố sức suy nghĩ, thà một mình chiến đấu chứ tuyệt đối không chấp nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của anh.

Cô ngược mắt nhìn An Ni, trả lại cô ấy tập tài liệu đã ký, lạnh lùng nói: “Thời tiết không phải ngày nào cũng đẹp như thế! Ra ngoài đi!”.

An Ni lè lưỡi, cầm tập tài liệu rồi đi ra.

Thẩm Xuân Hiểu vỗ nhẹ lên sản phẩm mẫu mà mình đã xem xét mấy lần, cô rất có lòng tin với những kiểu dáng lần này khi tận mắt nhìn thấy sản phẩm, bởi vậy tâm trạng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Đang nghĩ ngợi thư giãn, cô bỗng nhớ ra một chuyện khác của tới qua, không biết Triệu Yến Minh và Đỗ Vệ Kỳ như thế nào, phải gọi điện hỏi mới được. Yến Minh cũng thật là, ngay cả điện thoại cũng chẳng thèm gọi, còn bắt bả mới mới như mình gọi đến để thăm dò tin tức nữa chứ.

Thẩm Xuân Hiểu bấm số của Triệu Yến Minh, Yến Minh ngày nào cũng kêu ca là muốn kết thúc cuộc sống độc thân, nhưng thân phận độc thân lại ngoan cố, không chịu rời xa, đã bao lần như thế nên Thẩm Xuân Hiểu cũng quen rồi.

Có điều, cô thật sự cảm thấy Đỗ Vệ Kỳ và Yến Minh rất hợp, hơn nữa, hai người vốn là đối tượng xem mặt của nhau, nếu chuyện này thành công thì quả là niềm vui lớn.

Điện thoại được kết nối, Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Yến Minh, làm người không nên như thế, tớ mòn mỏi mong chờ đã lâu mà chẳng thấy cậu báo cáo kết quả gì cả!”.

“Báo cáo kết quả?” Triệu Yến Minh cười nói: “Có kết quả gì mà báo cáo chứ? Chỉ là cùng ăn một bữa cơm, mà cậu cũng có mặt còn gì. Sau đó anh ấy đưa tớ về nhà, cũng chẳng khác nào đi taxi. Nếu chuyện đấy mà phải báo cáo thì ngày nào tớ cũng có chuyện để báo cáo với cậu!”.

Thẩm Xuân Hiểu nghe thấy mà chán nản, thờ dãi nói: “Yến Minh, cậu cần người đẹp trai, giỏi việc nhà và việc xã hội, anh chàng Đỗ Vệ Kỳ chẳng phải có đầy đủ yếu tố sao? Cậu sao phải chọn lựa gì nữa chứ?”.

Triệu Yến Minh như đang nghe chuyện hài, cười nói: “Xuân Hiểu, đòi với nghề bà mối này, cậu đừng nghiêm túc như thế, được không? Hơn nữa, dù có nghiêm túc đến đâu thì cậu cũng không thể thành bà mối chuyên nghiệp được. Với lại, cậu già hơn tớ hai tháng đấy, cậu còn chưa tìm đối tượng, tớ với gi

chứ?”.

“Triệu Yến Minh, cậu hơi quá rồi đấy, nhắc tới chuyện gì tốt đẹp không nhắc, lại đi nói tới tuổi tác của tớ!” Thẩm Xuân Hiểu tức giận, nghiêm túc nhắc nhở.

“Được rồi, được rồi, không nhắc nữa. Anh chàng Đỗ Vệ Kỳ ấy đúng là kiểu người ra vẻ nho nhã. Cậu cảm thấy anh ta tốt thì tại sao không giữ lại cho mình ấy?” Triệu Yến Minh nhìn cười, nói.

“Anh ấy là đối tượng xem mặt của cậu, tớ có thể nào đi nữa cũng không thể tranh đoạt chồng của bạn được!” Thẩm Xuân Hiểu vội lấp liếm.

Triệu Yến Minh cười nói: “Xuân Hiểu, cậu thất vọng ghê, Đỗ Vệ Kỳ có ý với cậu, thế mà cậu lại đùn đẩy cho tớ, đối tượng xem mặt gì chứ, chẳng phải người lúc đầu đến xem mặt là cậu sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu kinh ngạc đến thất sắc. “Cái cô họ Triệu này lại nói linh tinh gì thế? Cẩn thận không tớ cho cậu tàn phế đấy!”

“Cậu vẫn chậm hiểu thế à?” Triệu Yến Minh ở đầu dây bên kia tròng mắt. “Thảo nào cậu không tìm nổi bạn trai!”

“Rồi hơi mới đi nói chuyện với cậu!” Thẩm Xuân Hiểu cúp máy.

Cô đúng là bà mối kém cỏi nhất thế giới, đã không mai mối thành công, còn chuốc bức dọc vào thân, xem ra làm nghề mai mối cũng cần phải có đào tạo, Trương Hương Dương mới là người uy tín trong lĩnh vực ấy, sau này cô sẽ không nhúng tay vào việc đại loại thế nữa.

Mấy ngày tiếp theo vô cùng bận rộn, Lư Hạo Tường gần như đều ăn, ở ngay tại bộ phận Kỹ thuật, một số bản vẽ anh phải đích thân cắt mẫu, giám sát từng công đoạn. Thẩm Xuân Hiểu cũng bận điều tra thị trường, thu nhập thông tin, hẹn gặp Tổng giám đốc Vương Chấn Hoa của Hoa Vũ, và chuẩn bị cho hội chợ triển lãm.

Nhưng, sự việc đúng như Lư Hạo Tường dự liệu, bên Giả Lạc Sơn căn bản chẳng giải quyết được gì, tin tức cuối cùng truyền đến là, ông ta không giành được quầy hàng triển lãm nào. Hơn nữa, ông ta có hàng đông lý do, đầu tiên toàn tỉnh có quá nhiều doanh nghiệp, số lượng quầy hàng cho các mặt hàng có hạn, nên việc tranh đấu để giành được quầy hàng quả không dễ dàng. Ngoài ra, trước đây sản phẩm dù không vào được hội chợ triển lãm vẫn bán rất chạy, nên việc có vào được hội chợ triển lãm hay không thực ra cũng chẳng ảnh hưởng gì, không thể mù quáng tin vào hội chợ triển lãm ấy...

Trần Hoa Sinh tuy vô cùng bất mãn với công việc của Giả Lạc Sơn, nhưng đã đến nước này, ông cũng không nói nhiều nữa, chỉ thúc đẩy bên Thẩm Xuân Hiểu phải cố gắng hơn nữa. Giả Lạc Sơn là phó tổng giám đốc phụ trách bộ phận Thị trường và Thiết kế, ông ta cũng luôn tăng áp lực cho Thẩm Xuân Hiểu.

Sức ép trên mọi phương diện cứ ập đến mà Thẩm Xuân Hiểu chỉ có một cái đầu. Về việc không vào được hội chợ triển lãm, tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng điều ấy đến quá bất ngờ, phương án tiếp thị tốt nhất của cô không thể thực hiện. Mặc dù lúc này đã có phương án dự trù, song hiệu quả của nó sẽ kém hơn rất nhiều. Bây giờ công việc bên Lư Hạo Tường đang hoàn thành rất thuận lợi, nếu hiệu quả công việc bên cô không như mong muốn thì lời nói trước đây của cô chẳng phải sẽ chỉ là lời nói đầu lưỡi thôi sao?

Hơn nữa, vừa bận bịu vừa nhọc lòng lo lắng, Thẩm Xuân Hiểu vô cùng sốt sắng.

Vì cô đã có lời từ trước nên Lư Hạo Tường cũng không đề cập tới chuyện giúp đỡ nữa.

Thẩm Xuân Hiểu chuẩn bị phương án hai, nhưng trong quá trình thực thi cô luôn cảm thấy nó không hoàn mỹ. Lại một lần nữa cô phải vắt óc suy nghĩ, hy vọng có thể tạo được sự đột phá, nhưng tư duy nhất thời bế tắc, tăng ca liên miên cũng không thể giải quyết được vấn đề, trái lại, còn khiến bản thân mệt mỏi hơn.

Đã tan ca rồi, Thẩm Xuân Hiểu vẫn chưa về, cô còn đang sửa lại phương án, nhưng sửa đi sửa lại vẫn không thấy hài lòng. Cô rất có tinh thần trách nhiệm, mắt nhìn thấy rõ thời gian càng ngày càng rút ngắn mà vấn đề phát triển sản phẩm vẫn chẳng đâu vào đâu như thế, cô vô cùng lo lắng và dành nhiều thời gian hơn cho công việc.

Lư Hạo Tường gõ cửa bước vào, thấy cô có chút tiều tụy vì làm việc quá sức, anh cười nhạo, nói: “Ồ, Giám đốc Thẩm, quãng mắt cô thâm đen rồi kìa, chắc vất vả lắm, mưu cùng kế cạn rồi phải không?”.

Thời gian này bận bịu nên hai người hiếm khi gặp nhau, anh cũng giảm hẳn những lời nói như thế, không ngờ bây giờ lại đến khiêu khích. Thẩm Xuân Hiểu tâm trạng vốn không tốt, đương nhiên sắc mặt cũng tồi tệ, cô nghiêm mặt nói: “Không thấy tôi đang bận sao? Có chuyện gì thì nói đi, nếu không mời anh ra ngoài ngay cho!”.

Lư Hạo Tường cười nói: “Hình như ngày nào cô cũng bận nhưng chẳng thấy hiệu quả công việc gì thế. Giám đốc Thẩm, nếu cô dốc hết sức lực vì dự án này rồi thổ huyết mà chết thì có khi Tổng giám đốc Trần sẽ trao tặng huy chương nhân viên gương mẫu cho cô đấy!”.

“Lư Hạo Tường!” Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bức bối. “Nơi đây không hoan nghênh anh, anh làm ơn mang cái miệng quạ của mình biến đi!”

Lư Hạo Tường ung dung nói: “Tôi tưởng cô thông minh lắm, không ngờ ngốc nghếch thế, ngay cả đạo lý dục tốc bất đạt mà cũng không hiểu. Cô tưởng ngồi ở đây ép bản thân không ngừng suy nghĩ thì có thể tìm ra phương án hay sao? Chỉ sợ chưa nghĩ ra, cô đã mệt mỏi rồi, đến lúc đó, ai sẽ phụ trách phương án này đây?”.

“Anh quá rồi hơi rồi đấy! Cứ quản lý tốt bộ phận Thiết kế của anh đi, còn việc của bộ phận Thị trường chúng tôi, anh đừng nhiều chuyện!”

“Tôi nhiều chuyện gì chứ? Chỉ là nói ra suy nghĩ của mình thôi mà. Thực ra tôi sớm đã biết trí lực đàn bà có hạn, ngực lớn mà não nhỏ. Thật sự không hiểu nổi, vì sao Tổng giám đốc Trần lại đưa phụ nữ lên làm quản lý bộ phận Thị trường nữa.” Lư Hạo Tường bĩu môi, nét mặt coi thường.

“Anh im đi, loại đàn ông khốn nạn như anh nhất định sẽ phải trả giá vì câu nói đó! Anh cút ngay đi, đừng ở phòng làm việc của tôi mà khua khoắng tay chân nữa!” Thẩm Xuân Hiểu vô cùng tức giận, anh ta đến đây gây phiền phức đã đành, lại còn công kích mình nữa.

Lư Hạo Tường vốn chẳng để ý tới thái độ của Thẩm Xuân Hiểu, vẫn đến gần bàn làm việc của cô ngó đông ngó tây như xem xét gì đó, vừa liếc nhìn vừa nói: “Mọi người nói gái lơ thì hay câu gắt, tính khí nóng nảy! Tôi cứ tưởng đó là cái nhìn phiến diện, nhưng Giám đốc Thẩm, cô đã dùng hành vi của mình để chứng minh câu nói ấy. Tôi không thể không thừa nhận, đây là một danh ngôn chí lý!”.

Anh đang đứng, còn cô ngồi. Từ trên cao, anh nhìn xuống cô, mỗi câu nói lại cúi đầu thấp xuống một chút, cho đến lúc mặt đối mặt. Nhưng khi nhìn thẳng vào mắt cô, những lời nói ấy mới dừng lại, gương mặt tươi vui, trong đôi mắt chứa đầy sự tình nghịch và đùa giỡn, tiếp tục nói: “Giám đốc Thẩm, điều đáng sợ nhất của con người là không biết tự suy xét. Cô bị ế như thế, lẽ nào lại không nghĩ đến nguyên nhân vì sao? Thực ra không cần nói cô cũng biết, tất cả các cô gái dịu dàng, hiểu chuyện đều được người ta lấy về để nâng niu, chiều chuộng, những người còn lại đều giống như cô, cô cứ nhìn cái bộ dạng nhe nanh múa vuốt của mình đi. Chưa hết, còn suốt ngày vùi đầu vào công việc đến mức sắc mặt xanh xao vàng vọt, đầu tóc bù xù, mắt thâm quầng như gấu trúc, rồi cả cái cặp kính to đùng trên mặt nữa, thật giống hệt ma quỷ, bộ dạng ấy mà không ế mới là lạ đấy!”.

Bị gièm pha bởi những lời lẽ nanh nọc ấy, Thẩm Xuân Hiểu tức muốn thổ huyết, chỉ tay ra cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng từ từng chữ một: “Anh – cút – đi – cho tôi!”.

“Cô không đuổi thì tôi cũng đi, hết giờ làm rồi, nếu tôi không đi chẳng phải cũng ngốc nghếch như cô sao?” Lư Hạo Tường ngoan ngoãn đáp lại, nhưng vẫn không quên công kích thêm một câu rồi dương dương tự đắc bước ra ngoài.

Thẩm Xuân Hiểu tức đến nổi lồng ngực phập phồng, hơi thở nặng nề. Lư Hạo Tường cắt đứt dòng suy nghĩ của cô đã đành, lại còn cất lực trở sở trường chế giễu của bản thân, rõ ràng mượn cơ hội để có ý đến chọc tức cô đây mà. Pháp luật không có quy định nếu chọc tức người khác đến chết thì phải đền mạng, bởi thế, anh ta mới không bị gán cho tội giết người, thật ác độc!

Cô chẳng việc gì phải tức chết, cô không ngốc đến nỗi vì lỗi lầm của kẻ tiểu nhân mà tự trừng phạt mình.

Đằng nào cũng bị gián đoạn suy nghĩ rồi, hơn nữa mạch suy nghĩ của cô tạm thời cũng chưa thể thoát khỏi mô típ cố định, vẫn mãi như thế, ngay cả bản thân cô cũng chẳng thấy hài lòng, hay là về sớm, nói không chừng nghỉ ngơi một lát, có thể sẽ có tư duy mới.

Ra khỏi thang máy, đi đến đại sảnh, trời vẫn chưa tối hẳn, đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày nay cô được nhìn thấy bầu trời vẫn chưa bị màn đêm bao phủ, kẻ ra cũng phải thương cho cái tên tiểu nhân độc ác Lư Hạo Tường vì điều này.

Gần đây đúng là ăn không ngon ngủ không yên, tuy chưa nghiêm trọng như Lư Hạo Tường nói, nhưng thực sự rất mệt mỏi, cô quyết định mặc kệ mọi chuyện, về nhà nghỉ ngơi rồi tính tiếp.

Lúc trước còn có thể chịu đựng được, bây giờ cô không tài nào gắng gượng nổi nữa, con mệt mỏi như thủy triều ồ ạt dâng lên. Cô không mong gì hơn là được về nhà, nằm trên chiếc giường mềm mại, quần lấy cái chăn ấm áp và đánh một giấc ngon lành. Gần như không cần suy nghĩ, không cần chọn lựa, cô lập tức vẫy taxi về thẳng nhà. Trong nhà vẫn còn chút mỳ tôm, có thể dùng trong bữa tối.

Xe đến cổng khu chung cư, Thẩm Xuân Hiểu trả tiền rồi bước xuống.

Đi được một đoạn, bỗng phía sau có tiếng gọi: “Xuân Hiểu, Xuân Hiểu!”.

Quay đầu nhìn, Đỗ Vệ Kỳ tay xách túi đồ ở cách đó không xa đang tiến đến. Cô đứng lại, cười nói: “Đỗ Vệ Kỳ, sao trùng hợp thế?”.

Đỗ Vệ Kỳ sai bước dài, nhanh chóng tiến đến, cười nói: “Đúng vậy, tôi vừa đi mua chút đồ, cô ăn tối chưa? Hay là cùng ăn nhé!”.

Nhìn gương mặt tươi cười của anh, Thẩm Xuân Hiểu đột nhiên nhớ đến lời của Triệu Yến Minh, nụ cười lập tức trở nên gượng gạo, nói: “Không đâu, tôi ăn ở ngoài rồi!”.

Đỗ Vệ Kỳ có chút thất vọng, nói: “Thế này đi, tôi nấu muộn một chút, coi như là ăn đêm!”.

Thẩm Xuân Hiểu vội nói: “Không cần, không cần, tối nay tôi không ăn đêm. Thế này, Đỗ Vệ Kỳ, thật xin lỗi, tôi còn có chút việc nên đi trước đây!”.

Nói rồi, không đợi anh trả lời, cô vội vàng bước đi.

Cho dù Lư Hạo Tường có mĩa mai chế giễu thế nào, cho dù Triệu Yến Minh không nhân nhượng mà đẩy cô xuống nước ra sao, cô vẫn không muốn xuống, cô sẽ vẫn đứng trên bờ, tốt nhất là không nhúng chân xuống vùng bùn. Tình yêu, hôn nhân, cô không dám sa chân vào nữa.

Thấy cô vội vàng rời đi như thế, Đỗ Vệ Kỳ xách túi lớn túi nhỏ đứng đó, có chút thất thần, bèn lắc đầu cười khổ rồi đi về phía khu nhà mình.

Thẩm Xuân Hiểu về đến nhà, tháo giày ra, bàn chân gãi lên sàn nhà mát lạnh. Hơi lạnh từ lòng bàn chân truyền đến khắp cơ thể, vô cùng thoải mái. Cô bóc gói mỳ, rót nước nóng rồi đẩy nắp lại, sau đó đi tắm rửa.

Cô đã tính toán đầu vào đây, đợi đến lúc tắm xong thì mỹ cũng vừa chín, thật chẳng lãng phí thời gian chút nào.

Làn nước ấm phủ lên da thịt, qua hơi nước, cô nhìn mình trong gương, cùng lắm cũng chỉ mất hơi thâm quầng như gấu trúc, sắc mặt tiêu tụy một chút, thế mà Lư Hạo Tường nói “sắc mặt xanh xao vàng vọt, đầu tóc bù xù, mắt thâm quầng như gấu trúc, rồi cả cặp kính to đùng trên mặt nữa, thật giống hệt ma quỷ”, chẳng đúng sự thật gì cả.

Không nghĩ đến tên đáng ghét đó nữa, cô tắm gội rồi lấy khăn lau tóc, quấn khăn tắm lên người, sau đó bước ra ngoài.

Bát mỹ trên bàn nghi ngút tỏa hơi nóng, cô ngồi xuống sofa, cầm điều khiển bật ti vi và bắt đầu thưởng thức bữa tối.

Tính toán thời gian chẳng khéo chút nào, vì tắm lâu quá nên mỹ đã quá mềm, không thể ăn nổi. Thôi vậy, dù sao cũng chẳng đói, huống hồ, ăn no rồi đi ngủ ngay sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, dễ béo phì, hay là cứ đi ngủ trước đã.

Dọn dẹp xong bát mỹ, Thẩm Xuân Hiểu đánh răng rửa mặt, tắt ti vi rồi chui vào phòng ngủ, toàn bộ quá trình diễn ra như đánh trận, tranh thủ từng giây từng phút, sau đó cô tiến vào giấc mộng với tốc độ nhanh nhất.

Không biết đã ngủ được bao lâu, bỗng tiếng chuông điện thoại đánh thức cô dậy, là của Tổng giám đốc Vương bên Hoa Vũ gọi đến, cô nhận máy, Tổng giám đốc Vương thân thiết nói: “Cô Thẩm, chúng tôi đã chọn lựa và quyết định sẽ ký hợp đồng với công ty cô. Quầy trang phục mới của năm nay sẽ dành cho công ty cô!”.

Thẩm Xuân Hiểu mừng rỡ nói: “Tổng giám đốc Vương, có thật không ạ?”.

“Đương nhiên là thật, cô Thẩm, khi nào có thời gian, cô đến chỗ chúng tôi để làm hợp đồng nhé!” Giọng nói của Tổng giám đốc Vương phóng khoáng như một bài ca hay.

Thẩm Xuân Hiểu liên tục nói: “Bây giờ tôi có thời gian, tôi sẽ đến ngay, sẽ đến ngay”.

Tổng giám đốc Vương cười nói: “Thế tôi đợi cô”.

Thẩm Xuân Hiểu vội vàng bật dậy, đánh răng, rửa mặt, trang điểm rồi thay quần áo, tốc độ còn nhanh hơn cả đánh trận, cô xuống lầu vẫy taxi và đi thẳng đến trung tâm thương mại Hoa Vũ. Nhưng đang trong giờ cao điểm nên toàn tắc đường, Thẩm Xuân Hiểu vội đến mức hận không thể mọc cánh mà bay lên.

Chẳng dễ dàng gì mới đến được trung tâm thương mại Hoa Vũ, lại nhìn thấy Vương Chấn Duy đang bắt tay giám đốc Thị trường của Long Khánh, hai người đều tươi cười, Thẩm Xuân Hiểu liền gọi: “Tổng giám đốc Vương!”.

Vương Chấn Duy vừa nhìn thấy cô bèn tươi cười, nói: “Cô Thẩm à, thật ngại quá, cô đến muộn rồi, tôi vừa ký hợp đồng với Công ty Long Khánh!”.

Thẩm Xuân Hiểu lo lắng đến toát mồ hôi, nói: “Tổng giám đốc Vương, anh gọi điện nói tôi đến ký hợp đồng, sao bây giờ lại ký với Công ty Long Khánh trước chứ?”.

Vương Chấn Duy buông tay, nói: “Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, cô không có quan niệm về thời gian, tôi đã cho cô cơ hội mà cô không nắm lấy, chuyện này chẳng thể trách tôi được!”.

Giám đốc Thị trường của Long Khánh đắc ý nói: “Cô Thẩm, cô tỉnh táo chút đi, cô là phụ nữ, trí lực của phụ nữ có hạn, ngực lớn nhưng não rộng, tóc dài, trí thức ngắn, cô làm sao đầu được với tôi chứ? Ha ha ha!”.

Nhìn kỹ một chút, giám đốc Thị trường bên Long Khánh rất giống tên khốn Lư Hạo Tường, hóa ra tên khốn Lư Hạo Tường lại là giám đốc Thị trường của Long Khánh. Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bức bối, định tìm lấy Lư Hạo Tường để nói cho ra nhẽ, ai ngờ đột nhiên vấp ngã.

Cô hét lớn: “Lư Hạo Tường!”.

Từ trên giường ngồi bật dậy, nhìn trái ngó phải, hóa ra đây không phải là trung tâm thương mại Hoa Vũ, không có Tổng giám đốc Vương, cũng chẳng có Lư Hạo Tường, chỉ là giấc mơ.

Thẩm Xuân Hiểu thở phào, may mà chỉ là giấc mơ, nếu Tổng giám đốc Vương ký hợp đồng với bên Long Khánh thật thì cô không thể xoay xở nổi.

Có điều, thật kỳ lạ, sao cô có thể nhập giám đốc Thị trường của Long Khánh với Lư Hạo Tường làm một chút?

Đúng rồi, vì ban ngày, những lời nói của Lư Hạo Tường quá nanh độc nên cô vẫn ghi nhớ trong lòng. Làn cạnh tranh này với Công ty Long Khánh có chút căng thẳng. Giám đốc Thị trường của Long Khánh luôn xuất hiện bất ngờ, cũng chỉ tại suy nghĩ ấy mà trong mơ, cô mới nhập họ làm một.

Lau mồ hôi đầm đìa trên trán, nhìn đồng hồ, cô ngủ được hơn ba tiếng, bây giờ là mười một giờ rồi. Giật mình tỉnh giấc như thế, cô không muốn ngủ tiếp nữa, và lại bụng dạ khó chịu, cô vẫn chưa ăn tối nên đói đến hoa mắt.

Lật chăn rồi bước xuống giường, cô pha một gói mỹ khác, thời gian đợi mỹ chín, cô tiện tay mở laptop, đăng nhập QQ.

Thấy một lời mời xác nhận bạn bè, cô mở ra xem, tên của đối phương là Tôi biết cô đang nghĩ gì. Cô phì cười, đúng là vô vị, rồi thả tay từ chối.

Không quá hai phút, lại có một tin nhắn gửi đến, vẫn là Tôi biết cô đang nghĩ gì.

Đúng là có chấp mà, Thẩm Xuân Hiểu không nương tình, tiếp tục từ chối.

Danh sách bạn bè vẫn tối om, ngay cả Triệu Yến Minh cũng không lên mạng. Cô có chút chán nản và buồn lòng, vốn định tìm người nói chuyện cho thoải mái thế mà chẳng có ai.

Rất nhanh, tin nhắn thứ ba lại đến, vẫn là Tôi biết cô đang nghĩ gì.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ, thật kỳ lạ, đến bản thân tôi còn chẳng biết mình đang nghĩ gì mà anh lại biết tôi đang nghĩ gì sao? Để xem làm thế nào anh ta biết được, nếu anh ta không nói được nguyên nhân thì lúc đó chặn nick cũng chưa muộn. Cô nhấn nút chấp nhận lời đề nghị.

Âm thanh “Buzz” vang lên, hình chân dung hiện ra.

Tôi biết cô đang nghĩ gì gửi đến một gương mặt cười nhăn nhó, vô cùng đặc ý.

Thấy thế, Thẩm Xuân Hiểu cũng gửi lại khuôn mặt ngao mạn.

Đối phương nói: “Người đẹp, tôi thật sự biết cô đang nghĩ gì!”.

“Những lời này anh dành để nói với người khác đi!”

“Cô cứ tin đi, tôi sẽ xem cho cô một quẻ!”

Thẩm Xuân Hiểu chun mồm: “Anh biết xem bói? Định lấy cớ để xem webcam chứ gì? Nói thật đi!”. Cô mở tô ăn mỳ, vì lần này để ý thời gian nên hiệu quả của việc úp mỳ không tồi.

“Dựa vào công phu tu luyện của tôi, hà tất phải xem webcam chứ.” Đối phương vẫn gửi mặt cười nhăn nhó, trong khung hội thoại cũng mau chóng hiện lên dòng chữ: “Bây giờ, cô đang lo lắng hai chuyện, một là tình cảm, hai là công việc!”.

“Anh cứ bịa đi!”

“Tôi không bịa chuyện, tôi đoán tuổi cô chắc không còn trẻ, ít nhất cũng đã hai mươi tám rồi; còn công việc, nếu không làm bà chủ thì cũng là người làm mảng thị trường hoặc tiếp thị hàng hóa, hơn thế, còn là người quản lý bậc trung nữa!”.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn hàng chữ, cười khẩy, chậm chậm trả lời: “Anh đang đoán mò chứ gì, cứ tiếp tục đoán mò đi!”.

Đối phương không hề bận tâm, nói: “Để tôi phân tích cho cô nhé, một cô gái lên mạng muộn thế này, chắc chắn không có bạn trai. Hai lần cô từ chối yêu cầu kết bạn của tôi, chứng tỏ cô rất lý trí, lý trí này là một loại biểu hiện của sự nhạy bén, khá mệt mỏi và bình tĩnh với cuộc sống, những điểm đó, các cô gái trẻ không có, bởi thế tôi đoán cô chắc khoảng hai mươi tám tuổi. Ngoài ra, cô thấy tôi muốn xem bói cho cô, lại tưởng tôi mượn cớ để xem webcam, lời lẽ vô cùng sắc sảo; rõ ràng cô tin những gì tôi nói nhưng lại cố ý nói rằng tôi bịp bợm, đây là sự thông minh lanh lợi của cô, cũng là kẻ lùi một bước để tiến ba bước. Có được điều này cô ắt hẳn thường xuyên giao lưu, tiếp xúc với mọi người, cho nên tôi đoán cô làm bên thị trường hoặc tiếp thị!”.

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy những lời này rất có lý, cô xem tên nick của người đang nói chuyện, ngón tay gõ trên bàn phím “Anh đã lừa bịp lại còn dám khoác lác như vậy, thế anh nói thử xem tôi đang nghĩ gì?”

“Một người lý trí như thế, nếu không phải đau buồn vì chuyện tình cảm mà lên mạng lúc nửa đêm thì tôi nghĩ, chắc chắn vì công việc. Nếu cô làm bên thị trường hay tiếp thị thì cô đang nghĩ xem làm thế nào để phát triển sản phẩm mới của công ty mình, hoặc đang nỗ lực vì một nhiệm vụ nào đó, nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tốt!”

Thẩm Xuân Hiểu kinh ngạc, chỉ dựa vào mấy câu nói của mình, hơn nữa lại trò chuyện qua mạng, sao anh ta biết mình đang nghĩ gì, còn nói chắc như đinh đóng cột nữa? Tuy cô không mê tín, không tin vào chuyện bói toán, nhưng cũng thấy người này có năng lực phân tích siêu phàm, có thể sẽ cho cô một số gợi ý.

Đối phương lại nói: “Chắc chắn cô đang nghĩ vì sao tôi biết được, tôi nghĩ, với một người lý trí như cô, cô sẽ không hỏi câu này, mà thay vào đó sẽ là, cô phải làm thế nào?”.

Thẩm Xuân Hiểu sững sờ, cô thực sự đang nghĩ thế, sao anh ta biết được chứ?

Trên đời này có nhà tiên tri thật sao? Hay là anh ta biết đọc suy nghĩ của người khác? Song muốn đọc được suy nghĩ của người khác cũng phải gặp mặt chứ. Lẽ nào anh ta là người mình quen biết? Thẩm Xuân Hiểu mở thông tin của đối phương, nhưng thông tin lại không hiển thị thành phố đang sống, ngay cả địa chỉ IP[1] cũng ẩn, với khả năng máy tính của cô thì không thể tra ra anh ta đang ở đâu.

[1]. Địa chỉ IP: Địa chỉ truy cập mạng của máy.

Nghĩ ngợi một lúc, cô bán tín bán nghi gõ chữ: “Vậy tôi phải làm thế nào?”

Đối phương lại gửi đến biểu tượng mặt cười nhăn nhó, xem ra anh ta rất thích biểu tượng này, Thẩm Xuân Hiểu nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi cười ấy, có cảm giác con người này khá tự phụ, nhưng, điều cô quan tâm hơn cả là anh ta sẽ nói gì.

Rất nhanh, trong khung hội thoại xuất hiện hàng chữ: “Thực ra việc marketing khá đơn giản, công ty chỉ cần bỏ số vốn lớn rồi tìm một minh tinh làm đại diện phát ngôn là được. Nhưng, nếu thật sự như thế, cô chẳng cần phải tốn công suy nghĩ. Hay nói cách khác, tiền đầu tư ít mà doanh thu lớn. Cái cần thiết chính là mảnh khóc khiến người ta chú ý, làm như thế chắc chắn sẽ có hiệu quả”.

“Nhảm nhí!” Thẩm Xuân Hiểu vừa phì cười vừa gõ chữ. Ai chẳng biết thế, còn cần anh phải nói sao?

“Cho dù nhảm nhí thì cũng là những lời nhảm nhí có ích”. Đối phương không hề bực bội, gửi đến một gương mặt cười rồi nói tiếp: “Tôi đoán, bây giờ cô đang nghĩ làm thế nào để mảnh khóc của mình thu hút được sự chú ý của nhiều người. Tôi sẽ cho cô một gợi ý, thời xưa, có một ông chủ quán mỳ vì muốn nhiều người biết đến món mỳ của mình ngon nên đã đặc biệt mở một cuộc thi ăn. Kết quả là mọi người đều thấy thú vị, được ăn miễn phí, nếu thắng cuộc còn được thưởng tiền. Người không tham gia cũng được xem một cuộc vui. Bởi thế, một truyền mười, mười truyền trăm, đến hôm thi đấu, người đến đông như trẩy hội, rất nhiều người tham gia, khán giả cũng càng lúc càng đông, thế coi như đã đạt được hiệu quả tuyên truyền”.

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy có thứ gì đó lóe lên trong đầu, nhưng nghĩ kỹ lại chẳng thấy dấu tích của sự suy nghĩ ấy đâu nữa. Nếu những lời nói trước là nhảm nhí, thì những lời này lại vô cùng ý nghĩa. Cô chậm chậm gõ chữ vào khung hội thoại: “Cảm ơn!”

Đối phương lại lần nữa gửi biểu tượng mặt cười nhãn nhỏ, sau đó tắt nick.

Thẩm Xuân Hiểu hoài nghi, người này là ai? Anh ta gia nhập QQ của mình chỉ để nói những lời này thôi sao? Anh ta biết khó khăn của mình nên muốn giúp tìm ra con đường mình đã đi sai?

Tuy chưa nói phương pháp cụ thể, nhưng anh ta đã giúp cô khai thông tư tưởng.

Thẩm Xuân Hiểu bỗng như bừng tỉnh, đúng rồi, ai bảo phải nhất thiết vào được hội chợ thương mại chứ, không cần hội chợ thương mại, chỉ cần làm tốt cách thức quảng cáo lần này thì có thể đạt được hiệu quả như mong muốn. Câu chuyện thi ăn mỳ kia chính là đốm lửa của tư duy, là sự thể hiện của trí tuệ. Hiện nay muốn đạt được hiệu quả như thế có vẻ quá đơn giản rồi.

Cô ngồi rất lâu trước máy tính, một suy nghĩ dần hình thành trong đầu, thoát khỏi QQ, mở word, dòng chữ đầu tiên viết “Phương án thứ ba”.

Được ngủ ba tiếng đồng hồ, bây giờ tinh thần cô rất tốt, đầu óc minh mẫn, tư duy nhạy bén, ngay cả tốc độ gõ bàn phím cũng nhanh hơn bình thường.

Đánh chữ, chỉnh sửa, hoàn thiện, say sưa hơn hai tiếng đồng hồ, bản kế hoạch mười mấy trang giấy đã được hoàn chỉnh. Những ngón tay mỗi nhừ do phải hoạt động liên tục, nhưng Thẩm Xuân Hiểu vẫn nở nụ cười mãn nguyện rồi cảm di động lên bấm số.

Điện thoại kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng hét kinh thiên động địa: “Cô An Châu đáng ghét kia, lại gọi điện quấy nhiễu giấc mơ của tôi, tôi giết cô bây giờ!”.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, để di động ra xa, đợi Triệu Yến Minh hét xong mới nói: “Là tớ! Tớ tưởng cậu đang viết lách chứ, hôm nay ngủ sớm thế?”.

“Còn sớm sao? Đã hai giờ rồi đấy tiểu thư ơi! Tiệm quan tài giờ này cũng đóng cửa rồi!” Triệu Yến Minh hậm hực nói.

“Tiệm quan tài làm việc 24/24 có phải tốt không?” Thẩm Xuân Hiểu cười, vừa trêu chọc Yến Minh vừa nhìn màn hình, góc dưới bên phải máy tính hiển thị thời gian 1:53. Minh bắt đầu làm phương án mới từ hơn mười một giờ, mất hơn hai tiếng đồng hồ, đúng là không còn sớm nữa, Triệu Yến Minh bị quấy nhiễu giấc ngủ, không thèm nhìn số của ai, vì An Châu hôm trước gây tội nên hôm nay Yến Minh đổ hết tội lỗi lên đầu cô ấy. Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Chẳng phải bình thường thời gian ngày đêm của cậu đảo lộn hết sao? Hơn nữa cậu cũng chẳng phải đến văn phòng thì sợ gì chứ?”.

“Ngắn gọn thôi, có gì thì nói ngay, nói xong để tớ ngủ tiếp!”

“Người hiểu tớ chỉ có Yến Minh mà. Tớ thật sự có chuyện muốn cậu giúp đỡ, Yến Minh, nếu công ty tớ tổ chức hoạt động, cậu có thể giúp tớ đăng tin và mời một số đồng nghiệp tới không?” Thẩm Xuân Hiểu cũng nói ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện này vốn không thành vấn đề, nhưng bây giờ thì không được.” Triệu Yến Minh quả quyết.

Thẩm Xuân Hiểu bắt ngờ, vội hỏi: “Sao bây giờ không được?”.

“Bây giờ tớ còn phải ngủ, cho nên không được!” Triệu Yến Minh càng nói dứt khoát hơn, sau đó phũ phàng tắt máy.

Thẩm Xuân Hiểu vui mừng, chắc cô nàng còn đang ngái ngủ, có mấy câu nói của Yến Minh như thế là tốt rồi, kế hoạch này sẽ không gặp vấn đề gì khó khăn cả. Cô lấy USB ra copy bản kế hoạch rồi tắt máy tính, dọn dẹp lại đồ đạc một chút sau đó lên giường.

Vì phương án mới đã sớm hoàn chỉnh nên tâm trạng cô rất thoải mái, nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, không hề mơ mộng chút nào.

Hôm sau, với gương mặt sáng khoái, tràn đầy tinh thần, Thẩm Xuân Hiểu xuống nhà đón taxi, nụ cười vẫn giữ trên môi, vẻ tự tin tràn đầy nơi khóe mắt. Vốn xinh đẹp, biết cách ăn mặc, lại thêm vẻ tự tin khiến cô càng trở nên long lanh.

Lư Hạo Tường đang nói chuyện gì đó với cô tiếp tân bỗng quay đầu lại, nhìn thấy cô, anh tỏ vẻ bất ngờ đến há hốc miệng.

Nhân viên tiếp tân chào hỏi: “Giám đốc Thẩm, chào buổi sáng!”.

Thẩm Xuân Hiểu tươi cười đáp lại: “Chào buổi sáng!”, sau đó liếc Lư Hạo Tường một cái rồi coi như không nhìn thấy và đi qua anh. Tà áo phát phơ vương vất hương thơm thoang thoảng.

Lư Hạo Tường đợi cô quay đi mới chậm rãi bước theo sau và đi tới trước thang máy còn lại.

Vừa đến phòng làm việc, Thẩm Xuân Hiểu lập tức in bản phương án tối qua ra thành hai bản, in xong cô gọi điện cho Triệu Yến Minh. Triệu Yến Minh của buổi sáng nay thể hiện rõ là một người bạn có thể sẵn sàng hy sinh vì bạn bè, hoàn toàn khác với kiểu gắt gỏng khi bị quấy rối giấc ngủ đêm qua.

Thẩm Xuân Hiểu uống thuốc an thần rồi mới gọi điện cho Tiểu Minh, thư ký của Tổng giám đốc Trần, sau đó lại gọi cho thư ký của Giả Lạc Sơn, hai người họ đều đang ở văn phòng.

Cô lấy kẹp tài liệu kẹp bản phương án vào rồi đến phòng Giả Lạc Sơn, đưa một bản phương án cho ông ta, tiếp theo đến phòng Tổng giám đốc Trần để đưa nốt bản phương án còn lại.

Vốn chịu sự quản lý của Giả Lạc Sơn, chỉ cần đưa cho ông ta là được, nhưng tác phong làm việc của Giả Lạc Sơn thực sự khiến cô không dám yên tâm, để không hỏng việc, nên vẫn phải đưa cho cả hai người.

Một lúc sau, Tiểu Minh gọi điện thông báo họp, cô biết, Tổng giám đốc Trần đang dành thời gian để xem xét phương án của mình.

Hôm qua đi ngủ muộn chẳng có ảnh hưởng gì, tâm trạng của Thẩm Xuân Hiểu rất tốt, luôn tươi cười rạng rỡ. Mới bước vào phòng họp, cô đã thấy Lư Hạo Tường cũng đang ở đó, vừa bắt gặp vừa hoài nghi nhìn anh, nói: “Anh cũng ở đây sao?”.

Lư Hạo Tường ung dung nói: “Nghe nói Giám đốc Thẩm có phương án marketing mới, Tổng giám đốc Trần sai thư ký gọi điện thông báo cho tôi. Thật vinh hạnh, một người làm thiết kế như tôi mà cũng được tham dự!”.

Thẩm Xuân Hiểu đi sang bên khác, ngồi bàn đối diện với anh, lạnh lùng nói: “Ai quan tâm đến anh chứ?”, vừa nói vừa mở máy chiếu. Lư Hạo Tường ở bên này nhìn cô bận bịu, đáng vẻ như cười như không, ánh mắt sâu thẳm.

Lát sau, những người có liên quan đã đến đủ, Thẩm Xuân Hiểu mở bản phương án của mình chiếu lên tường.

Ý tưởng về phương án này của Thẩm Xuân Hiểu là trong mấy ngày diễn ra hội chợ triển lãm, sẽ thuê một nơi gần đó và mời một nhóm người mẫu mặc sản phẩm nhãn hiệu mới của công ty để trình diễn thời trang. Đương nhiên, điều quan trọng nhất, phải mời giới truyền thông đến, cũng giống như cách mà giám đốc Thị trường của Long Khánh từng làm. Điểm khác biệt là, điều mà Long Khánh chú trọng thúc đẩy là con người, còn cái cô muốn thúc đẩy chính là sản phẩm.

Chỉ cần sản phẩm thu hút được sự chú ý của mọi người, cô tin rằng những công việc tiếp theo sẽ không còn khó khăn nữa.

Thẩm Xuân Hiểu giải thích rất tường tận, từ việc làm thế nào để mời được người mẫu, bố trí địa điểm như thế nào đến việc mời giới truyền thông ra sao, làm thế nào mới tận dụng việc tuyên truyền của giới truyền thông để tạo được tiếng vang, tất cả đều vô cùng chi tiết.

Trần Hoa Sinh vừa nghe vừa gật đầu, rõ ràng cũng cảm thấy phương án này khá hay, chi phí không cao nhưng rất có tính khả thi.

Giả Lạc Sơn vì muốn thể hiện con mắt độc đáo của mình nên bắt đầu bới lông tìm vết, nhưng Thẩm Xuân Hiểu đã có sẵn những dự liệu cho phương án, điều đó thể hiện rõ trong tư duy nhanh nhạy và lời nói rõ ràng, bình tĩnh, vì thế ông ta đành im miệng.

Khi mọi người đều đã chấp nhận phương án, bỗng Lư Hạo Tường nói giọng quái gở: “Giám đốc Thẩm, tôi thấy phương án này của cô đúng là khá hay, nhưng những lý luận suông trên giấy và hiệu quả thực tế chưa hẳn đã giống nhau, ví dụ như nói sẽ nhờ giới truyền thông quảng bá, cô có thể chắc chắn được bao nhiêu phần trăm? Đừng ở đây để ba hoa khoác lác nữa, đến lúc đó có khi lại chẳng có người nào trong giới truyền thông đến ấy chứ”.

Thẩm Xuân Hiểu lạnh lùng nói: “Vấn đề này không cần Giám đốc Lư quan tâm, tôi đã đề ra phương án thì đương nhiên có thể đảm bảo rằng sẽ không dễ xảy ra hiện tượng như anh nói!”.

“Thế thì tốt rồi!”

Trần Hoa Sinh cười nói: “Cứ như thế đi, Giám đốc Thẩm, cô được toàn quyền phụ trách việc này, có vấn đề gì cứ báo cáo trực tiếp với tôi!”.

Tổng giám đốc Trần nói như thế nghĩa là đã đồng ý phương án này, hơn nữa còn giao cho cô toàn quyền quyết định. Thẩm Xuân Hiểu nhìn Lư Hạo Tường bằng ánh mắt ngạo mạn, anh chỉ mỉm cười không nói.

Mọi việc đã được quyết định, thuận lợi đúng như tưởng tượng của Thẩm Xuân Hiểu.

Vấn đề hoài nghi của Lư Hạo Tường trong cuộc họp, Thẩm Xuân Hiểu đã sớm nghĩ đến. Vì việc này cô đã gọi điện cho Triệu Yến Minh hai lần, cô biết tuy Triệu Yến Minh hay cười đùa cợt nhả nhưng khi đã bắt tay vào công việc thì lúc nào cũng đầu vào đó, có điều, để chắc chắn, cô vẫn gọi điện thêm lần nữa.

Triệu Yến Minh ở đầu dây bên kia cười nói: “Xuân Hiểu, tớ làm việc mà cậu không yên tâm sao?”.

“Đương nhiên là yên tâm, nhưng việc này rất quan trọng với tớ, cho nên tớ hơi dễ an tâm hơn một chút!”

Triệu Yến Minh phì cười, nói: “Lại còn yên tâm hơn một chút, bây giờ được rồi chứ! Tớ cũng hiểu tâm trạng của cậu, cậu yên tâm đi, chuyện của cậu cũng là chuyện của tớ. Lát nữa tớ sẽ liệt kê cho cậu một danh sách, đến lúc đó nếu có người nào không tới tham dự, cậu cứ việc hỏi tội tớ. Ngoài ra, việc viết bài đưa tin cậu cứ giao cho tớ, tớ đảm bảo bài viết không chỉ được đăng trên tạp chí chúng tớ mà có thể đăng trên một số tờ báo khác nữa!”

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng vui mừng, Yến Minh đúng là bạn tri kỷ nên mới biết mình muốn gì, bèn cười hi hi nói: “Yến Minh, tớ không biết phải cảm ơn cậu thế nào đây!”.

“Thật sự sẽ cảm ơn tớ sao?” Triệu Yến Minh cười nói: “Rồi cũng sẽ có lúc cậu cảm ơn, yên tâm đi, tớ chẳng làm không công cho cậu đâu!”.

“Không phải cậu lại có âm mưu gì chứ?”

“Đến lúc đó cậu sẽ biết!”

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Được thôi, ngoài việc kết hôn thay cậu ra, việc gì tớ cũng giúp được!”.

“Không nuốt lời đấy nhé!” Triệu Yến Minh cười ha ha, nói.

“Ừm, không nuốt lời!”

Công việc truyền thông đã giao hết cho Triệu Yến Minh, Thẩm Xuân Hiểu xác định rõ phương hướng, bắt đầu bận bịu liên hệ với người mẫu, địa điểm và mời quan khách.

Lư Hạo Tường vẫn luôn cạnh khỏe, chế giễu đối với sự bận bịu của cô.

Trước những lời nhạo báng, giễu cợt ấy, Thẩm Xuân Hiểu càng cẩn thận hơn, cân nhắc từng chi tiết nhỏ, bởi thế mọi việc đều vô cùng hoàn mỹ. Cô nhất định phải làm cho lần trình diễn thời trang này thành công vang dội, lúc đó mới có thể bịt được miệng thói của Lư Hạo Tường, để anh chàng không coi phụ nữ ra gì kia mở to mắt mà nhìn và thấy được rằng tuy cô ngực lớn nhưng cũng có óc suy nghĩ.

Lư Hạo Tường không để yên cho cô như thế, nhất định vì ban đầu anh ta muốn giúp việc marketing nhưng bị từ chối, cho nên mới ôm hận trong lòng, đúng là đồ tiểu nhân.

Dưới ánh mắt soi mói của Lư Hạo Tường, ngày tháng cứ chậm chậm trôi, Thẩm Xuân Hiểu đã liên hệ được với nhóm người mẫu, bố trí xong địa điểm và mời hết quan khách.

Thấy mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, cô không khỏi ngưỡng mộ hiệu quả công việc của mình, mọi người nói, người có thể khích lệ mình nhất không phải là bạn bè, mà là kẻ địch, câu nói này cũng có phần đúng. Trước sự chế giễu, đả kích của Lư Hạo Tường, tự cô cũng cảm thấy mình hoàn thành khối lượng công việc lớn như thế với tốc độ chóng mặt.

Nếu không phải vì lúc nào cũng có cặp mắt soi mói, lời lẽ sâu cay của một người luôn đả kích như thế, có lẽ mình đã để sót một khâu nào đó. Cộng tác với con người hẹp hòi, ích kỷ ấy thật sự khiến cô không dám khinh suất trong mọi công việc dù to hay nhỏ. Xét về mặt nào đó cũng giống như một loại xúc tác vậy.

Đồ tiểu nhân Lư Hạo Tường nhất định sẽ không thể ngờ rằng sự đả kích của anh ta thực sự đang gián tiếp giúp đỡ mình như thế.

Buổi trình diễn thời trang đúng như cô dự liệu, vô cùng thành công, Triệu Yến Minh cũng thật giỏi giang, đã lôi kéo được trên dưới một trăm người trong giới truyền thông và đài truyền hình đến. Mười mấy công ty truyền thông cùng tụ họp, vị trí khách mời không trống chỗ nào, trên hàng ghế đại biểu là các tổng giám đốc của những trung tâm thương mại cùng nhà bán lẻ, Vương Chấn Duy của Hoa Vũ đương nhiên cũng có mặt trong đó. Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bận rộn song với kinh nghiệm và sự nhanh nhạy của cô, mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa.

Trần Hoa Sinh rất hài lòng với việc bố trí sân diễn và sắp đặt tổng thể, ông mấy lần nhìn Thẩm Xuân Hiểu bằng ánh mắt tán dương.

Những cô người mẫu xuất hiện trên sân diễn với các mẫu thiết kế mới nhất, ánh đèn flash của những người trong giới truyền thông liên tục lóe sáng khiến cho sân diễn càng thêm sôi động. Vì hội chợ triển lãm ở ngay gần đó, cộng thêm chiến dịch quảng cáo đặc biệt nên số người ở bên hội chợ triển lãm kéo sang không ít.

Trên truyền hình, báo đài và các tạp chí đều đồng loạt đưa tin về buổi trình diễn, nhãn hiệu mới như chiếc khinh khí cầu được bơm đầy hơi, chậm chậm bay lên trời, bay lên mãi. Kết quả tốt hơn nhiều so với dự kiến.

Thẩm Xuân Hiểu biết, cho dù có tham gia vào hội chợ triển lãm thì cũng chưa chắc gặt hái được kết quả thế này. Khi cô đã giành được thể chủ động trong tay, diễn biến của sự việc quả nhiên không ai ngờ được, đúng là ông Trời không tuyệt đường sống của ai, tái ông thất mã, sao biết được đó không phải là phúc chứ?

Sau hôm diễn ra buổi trình diễn, trong vòng một tháng, công ty liên tiếp nhận được những đơn đặt hàng lớn. Vương Chấn Duy của trung tâm Hoa Vũ lần đầu tiên chủ động liên hệ với Thẩm Xuân Hiểu. Về chuyện quầy hàng phục trang mà bao nhiêu công ty thời trang hau háu mong đợi, Vương Chấn Duy đã quyết định sẽ ký hợp đồng với công ty Thẩm Xuân Hiểu, cuối cùng tất cả cũng được an bài.

Thẩm Xuân Hiểu cảm bản hợp đồng thờ phào nhẹ nhõm. Đồ tiểu nhân Lư Hạo Tường tưởng mình hết đường xoay xở, tưởng lần trình diễn thời trang này cũng sẽ công cốc, bây giờ anh ta đã biết xem thường phụ nữ sẽ có kết cục thế nào rồi đấy!

Trong lễ chúc mừng, Tổng giám đốc Trần đích thân chúc rượu Thẩm Xuân Hiểu. Thẩm Xuân Hiểu mở mày mở mặt, nở nụ cười thắng lợi liếc nhìn Lư Hạo Tường đang đứng cách đó không xa. Lư Hạo Tường cũng nhìn lại, khóe môi có nét cười mang hàm ý sâu xa rồi nâng ly với cô.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn vẻ tươi cười của anh, trầm nghĩ, con người này quả nhiên vô cùng nham hiểm, dù trong lòng có chán nản thế nào, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

Sự thành công trong việc quảng bá nhãn hiệu mới lần này đã giúp cho toàn bộ thành tích của bộ phận Thị trường tăng lên mười mấy phần trăm so với năm ngoái. Ánh mắt Tổng giám đốc Trần dành cho Thẩm Xuân Hiểu có sự thân thiết không nói nên lời, ngay cả Giả Lạc Sơn cũng ra sức khen ngợi cô.

Thẩm Xuân Hiểu biết rằng, nếu không có anh chàng Tôi biết cô đang nghĩ gì gợi ý thì mình cũng chẳng thể khai thông tư tưởng mà đạt được thành tích như thế. Cô lên QQ cảm ơn và muốn hẹn gặp mặt anh, nhưng từ sau buổi tối ấy, cô không thấy anh lên mạng nữa. Rõ ràng anh đã có chủ ý giúp đỡ cô, song cô lại không biết anh là ai.

Tuy thất vọng nhưng cô cũng không biết phải làm sao.

Dạo này Lư Hạo Tường rất biết điều, không đấu khẩu, cũng chẳng khiêu khích cô nữa.

Đến Cynthia Pub, không ngờ Thẩm Xuân Hiểu lại gặp anh ở đó. Chuyện xảy ra lần trước đối với hai người mà nói, chẳng còn là bí mật, nhưng họ không nói chuyện nhiều, cho dù gặp nhau trong quán bar thì cũng mỗi người ngồi một bên, chẳng lời chào hỏi, như chưa hề quen biết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Thủ Tinh Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dũng khí

Cuối cùng cũng đưa ra quyết định như vậy, dù người khác có nói gì, anh cũng không quan tâm, chỉ cần em thừa nhận điều đó, anh nguyện sẽ đi cùng em đến tận nơi góc biển chân trời. Anh biết tất cả chẳng hề dễ dàng và trái tim anh luôn không ngừng thuyết phục chính mình.

Dũng khí – Lương Tịnh Như

Đợt vừa rồi, Thẩm Xuân Hiểu tăng ca nhiều, thêm kỳ nghỉ dạo trước, cộng dồn lại cũng được gần một tháng. Thời gian này cô phải lao tâm khổ tứ, không biết đã có bao nhiêu tế bào não chết oan uổng rồi, bởi thế cô muốn nghỉ ngơi để bản thân được thoải mái sau công việc căng thẳng kia.

Buổi chiều, Triệu Yến Minh gọi điện tới, hỏi: “Xuân Hiểu, dạo này cậu có thời gian không, chúng mình đi du lịch nhé?”.

Thẩm Hiểu Xuân ngạc nhiên, cười nói: “Cậu cũng nghĩ tới chuyện du lịch à? Chúng mình có thần giao cách cảm sao?”

“Chẳng phải cậu nói không biết nên cảm ơn tới thế nào sao? Tổ cho cậu cơ hội đấy, hay chúng mình tham gia một chuyến du lịch nhóm nhé, rất thú vị đấy?”

“Gi mà du lịch nhóm?” Thẩm Xuân Hiểu nói về không hứng thú. “Tớ không muốn tham gia.”

“Xuân Hiểu, làm người không nên như thế. Chẳng phải cậu muốn cảm ơn tớ sao? Khi định tham gia chuyến du lịch, tớ đã chẳng quên cậu, thế mà cậu lại không tham gia? Cậu không nể mặt tớ à?”

Thấy Yến Minh bức bối, Thẩm Xuân Hiểu ung dung nói: “Xem cậu cấu giận kìa! Thế có những ai tham gian nữa?”

“Yên tâm đi, tớ cam đoan sẽ khiến cậu sướng mắt đẹp lòng, đây là hoạt động do Hiệp hội Thước kẻ của Trương Hường Dương tổ chức!”

“Lại xem mặt?” Thẩm Xuân Hiểu tròn mắt.

“Xuân Hiểu, cậu đừng kỳ thị như thế. Thực ra lần này không gọi là xem mặt được, tuy những người tham gia đều chưa lập gia đình, nhưng cũng chỉ là hoạt động để nam nữ tự giúp mình có cuộc sống hôn nhân thôi”. Triệu Yến Minh bắt đầu liến thoắng, “Xuân Hiểu, cậu nghĩ xem, cuộc đời ngắn ngủi như thế, chúng ta đã lãng phí hai mươi mấy năm rồi, đến lúc phải tìm cho mình một người đàn ông để kết hôn, vì sao lại không chọn người mà mình ưng ý chứ? Nếu muốn tìm một người đàn ông, tại sao lại phải đợi người khác đến xem mặt mà bản thân không chủ động tìm kiếm? Đã chủ động tìm kiếm, thì hoạt động du lịch này là cơ hội để thử thách người khác nhất, vậy tại sao lại không tham gia? Đã định tham gia thì chúng ta phải rũ bỏ hết những gánh nặng tâm lý, cho mình một cơ hội, như thế có gì là không thể?”

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, nói: “Yến Minh, cậu đang làm một bài thuyết trình đấy à? Cậu dùng những phương pháp nhấn mạnh từ ngữ ấy chỉ để thuyết phục tớ, có phải tốn quá nhiều công sức không?”.

“Không hề, Xuân Hiểu, tớ chỉ muốn giúp đỡ bạn bè hết mình, chứ không giống như An Châu đáng ghét chẳng có nghĩa khí ấy. Bởi thế tớ sẽ không một mình đi tìm hạnh phúc mà không kéo cậu đi cùng được. Xuân Hiểu, cơ hội đầu đến lần thứ hai. Chuyến du lịch này là sự tập trung của một nửa số thanh niên nam nữ độc thân ưu tú nhất trong thành phố, cậu đi đâu để tìm được cơ hội tốt như thế chứ?” Triệu Yên Minh nói nhanh như sợ có ai đằng sau cướp lời. “Cậu tham gia đi, nói không chừng có thể gặp người ưng ý và giúp cậu trị được chứng sợ yêu đấy. Nếu tất cả thuận lợi thì cuộc hôn nhân chớp nhoáng cũng không phải là không thể. Cậu nghĩ xem, nếu thật sự như thế cũng giảm bớt được việc bố mẹ gọi điện hỏi han vì sao đã yêu mấy năm rồi mà chưa cưới, vì sao không đưa bạn trai về cho họ xem mặt, đến lúc đó chẳng cần nói tới bạn trai nữa mà dẫn luôn chồng về nhà, có khi một năm sau còn dẫn theo cả con cái về ấy chứ. Nếu như thế, ông bà sẽ vui lắm, cậu nói, có đúng không?”

Thắm Xuân Hiểu dở khóc dở cười: “Yên Minh, có phải cậu gia nhập vào Hiệp hội Thước kẻ rồi không? Sao tớ nghe mà cảm giác cậu sắp thành bà mối chuyên nghiệp đến nơi rồi ấy?”.

“Thế có đi không?” Triệu Yên Minh cũng cảm thấy mình nói hơi thái quá, vội cười ngượng ngùng.

“Cậu giúp đỡ Trương Dương Hương như thế, lại còn kéo theo cả tớ nữa, dù sao cũng phải cho tớ thời gian suy nghĩ xem có nên giúp cậu không!”

“Gi mà giúp tớ chứ? Là đôi bên cùng có lợi, cậu hiểu không?”

“Cứ cho là thế đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì một nhóm thanh niên nam nữ ở cùng một chỗ, khi mình đang lựa chọn đối tượng lại có người khách lựa chọn mình, chẳng phải sẽ phiền phức lắm sao?” Thắm Xuân Hiểu chần chờ.

“Phiền phức gì chứ, cậu cũng biết đây là quá trình lựa chọn nhau, chúng mình cũng chẳng thiệt thòi gì, nếu may ra giải quyết được chuyện hôn nhân đại sự cả đời chẳng phải là đại hỷ sao? Chúng mình cũng coi như bớt được hai nỗi họa cho xã hội, xua tan nỗi âu lo cho bố mẹ, ích nước lợi nhà!”

“Yên Minh, đừng như thế nữa, làm gì có ai tự nói mình như vậy?”

“Xuân Hiểu, cậu cũng phải có đạo đức xã hội chứ! Những cô gái ế sắp trở thành vấn đề xã hội rồi, cậu không thể để bản thân trở thành một phần tử của vấn đề đó được. Giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của cậu, chính là một cống hiến hài hòa của xã hội chủ nghĩa, cậu cũng nên có chút trách nhiệm xã hội đi!”

Thắm Xuân Hiểu suyt nữa thì cười sặc, không biết từ khi nào chuyện đại sự cả đời mình lại được nâng lên cấp độ này chứ, lại còn đạo đức xã hội, trách nhiệm xã hội, còn ảnh hưởng đến cả sự hài hòa của xã hội chủ nghĩa. Nhưng nghĩ lại, chuyến du lịch này chẳng qua cũng chỉ như một lần xem mặt, hơn nữa, đây rõ ràng không phải đơn giản như việc thay thế thân phận Triệu Yên Minh, mà là bản thân trực tiếp tham gia, đứng trên bờ có thể bị bản chân song không bị ướt, nếu xuống nước thật, cô thực sự không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ thế nào, cho nên điều đầu tiên cô nghĩ tới là từ chối và trốn tránh. Bởi vậy, cô ra chiều khó khăn, nói: “Yên Minh, tớ thấy hay thôi đi. Tớ chưa chuẩn bị tâm lý, tớ không đi đâu!”

Triệu Yên Minh khuyên nhủ hết nước hết cái nhưng thấy bạn vẫn từ chối, cuối cùng cáu giận quát lên: “Thắm Xuân Hiểu, cậu vẫn nợ tớ một ân tình, bây giờ chính là lúc trả ân tình ấy, rốt cuộc cậu có chịu trả không?”

Triệu Yên Minh tỏ vẻ dūr dần, tưởng chừng như đang nổi cơn tam bành vậy. Thắm Xuân Hiểu gần như cười. Suy cho cùng, Triệu Yên Minh nói cũng có lý, nếu đã muốn kết hôn thì tại sao không tham gia xem thế nào, bản thân cũng chẳng tổn thất gì, hơn nữa nếu thật sự chữa được chứng bệnh sợ tình yêu thì có gì không tốt chứ? Bởi thế cô ung dung nói: “Đi cũng được, nhưng có lợi lộc gì không?”.

Triệu Yên Minh nghe cô nói xong bèn thở phào, thái độ bỗng chốc quay ngoắt một trăm tám mươi độ, lập tức cười nói nịnh nọt: “Hay lắm, hay lắm, chỉ cần cậu chắc chắn đi thì tớ tình nguyện làm người hầu gái bụng trà, rót nước cho cậu!”.

Thắm Xuân Hiểu cười nói: “Thấy cậu thành tâm như thế nên tớ mới tham gia đấy. Có điều, chuyện của tớ phải để tớ tự giải quyết, cậu không được nhiệt tình thái quá đâu!”

“Không thành vấn đề, đến lúc đó trai đẹp đầy trước mắt, tớ đâu có rảnh mà quản chuyện của cậu!” Triệu Yên Minh hứng khởi nói: “Xuân Hiểu, cậu cứ xem danh sách đi, toàn bậc anh tuấn đấy. Cậu đi rồi sẽ biết Từ Trị Kiến, Đỗ Vệ Kỳ, tất cả chỉ là phù vân! Tớ tin lần này cậu sẽ đón được gió xuân tình yêu, cứ đợi đi!”.

Giấy nghị phép của Thắm Xuân Hiểu nhanh chóng được phê duyệt, theo kế hoạch, chuyến du lịch sẽ kéo dài mười ngày, sau mười ngày này cô vẫn còn nửa tháng nữa để nghỉ ngơi. Lúc ra khỏi phòng làm việc, vừa thấy bóng dáng Lư Hạo Tường dần mất hút phía cuối hành lang, khóe môi cô bất giác nhếch lên nụ cười thoải mái, nửa tháng không phải gặp con người này, đúng là niềm vui lớn trong cuộc đời mình.

Không thể trách cô vẫn đề bụng với Lư Hạo Tường, nếu đột tổ chức buổi biểu diễn, Lư Hạo Tường có chút khẩu đức thì cô cũng ko hận anh đến tận bây giờ.

Thành công của buổi trình diễn, cũng như việc thuận lợi ký hợp đồng với Hoa Vũ, cuối cùng cũng lấp được miệng lưỡi của tên tiểu nhân ấy. Sau hôm trình diễn, vì sự thành công rực rỡ của cô nên anh cũng không gây hấn gì nữa.

Không ít lần, thấy anh đứng ở phía xa, ánh mắt xa xăm, nhìn cô có chút kỳ lạ, thấy anh đơn độc đi ra đại sảnh, cô đã nghĩ, có lẽ anh ta đang đổ kị mình, đổ kị với những thành công của mình.

Nhưng, ở Cynthia Pub, lúc thấy ánh mắt chán nản của anh, cô cũng có chút cảm giác tội lỗi, có thể, chỉ là anh dành tình cảm quá sâu đậm cho An Châu nên mới hận cô đến thế.

Nếu như vậy, hai người thực sự bị đẩy tới chân trời, đều phải chịu đựng sự tổn thương tình cảm, chỉ là, anh còn có đối tượng mà trút giận, còn cô thì sao? Cô vẫn chỉ là một con đà điểu, mãi chôn vùi trong thế giới của mình, không sao thoát ra nổi.

Thẩm Xuân Hiểu thôi không nghĩ nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên bàn, ngày mai đã lên đường rồi, phải về nhà thu xếp chút hành lý và đồ dùng đơn giản, không nên lãng phí thời gian vì anh chàng Lư Hạo Tường nữa.

Hai mươi phút sau, cô đưa bản phân công công việc và những vấn đề cần chú ý cho An Ni. Mọi việc của bộ phận thị trường đều đã đi vào nề nếp, nhãn hiệu mới trong quầy hàng Hoa Vũ đang có tiến triển tốt, giống như nụ cười của những nhân viên bán hàng vậy, nhãn hiệu cũ vẫn đang chiếm cứ thị trường và có xu hướng tăng trưởng ổn định. Nếu không nhân lúc này nghỉ ngơi một chút thì mấy nữa bận bịu lại không biết đến bao giờ mới có cơ hội xả hơi.

Cầm túi xách đứng dậy, còn chưa kịp cất bước, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng nói nham hiểm vang lên: “Ồ, Giám đốc Thẩm đang định đi sao? Đứng là sốt sáng thật. Bẵng này tuổi rồi cũng đâu còn nhỏ nữa, nếu không sốt sáng thì lại để mốc lên à! Thời gian mười ngày nói dài chẳng phải dài, nhưng cũng không ngắn, đủ để cô giải quyết chuyện hôn nhân đại sự cả đời đấy!”.

Việc Thẩm Xuân Hiểu dành thời gian nghỉ phép để đi du lịch cùng những nam nữ độc thân, ngoài Yến Minh ra thì không ai biết, tại sao tên Lư Hạo Tường này lại biết chứ, hơn nữa còn đến đây mà chế giễu. Đúng là cô sắp đi du lịch nhưng không thể để tên tiểu nhân này làm hỏng tâm trạng được, vì thế cô tươi cười nói: “Lư Hạo Tường, có phải nhà anh quá nhiều chuột, mèo bắt không xuê nên anh phải thường xuyên bắt chuột đến nỗi trở thành thói quen? Chuyện của tôi, đến lượt anh lo từ khi nào thế?”.

Bị chửi là xía vào chuyện thiên hạ, Lư Hạo Tường không hề tức giận, còn tự nhiên ngồi xuống như chủ nhà, cười ha ha nói: “Cô hiểu nhầm rồi, tôi đến đây không phải vì quan tâm cô, mà quan tâm xem cô làm gì? Cô giải quyết chuyện hôn nhân đại sự cả đời, đó chính là chuyện tốt, lợi nước, lợi dân, tôi mong còn chẳng được nữa là. Tôi đến đây để nhắc nhở cô một câu, làm người đừng nên kén chọn quá, chọn đi chọn lại rồi cuối cùng lại ế ra đấy. Nhất định phải nắm lấy cơ hội này!”.

Thẩm Xuân Hiểu dần lộ nét cười nơi khóe môi, ánh mắt liếc qua liếc lại, tươi cười nói: “Không cần anh phải bận tâm, anh cứ lo tốt cho bản thân đi. Coi như tôi ế tới bây giờ nhưng cũng không thiếu người theo đuổi. Còn anh, đã lâu như thế rồi mà chẳng thấy bên cạnh có con muỗi cái nào bay qua cả!”.

“Sao cô biết rõ bên cạnh tôi có con muỗi cái nào bay qua hay không?” Lư Hạo Tường cười sảng khoái, “Giám đốc Thẩm không thiếu người theo đuổi mà vẫn ế đến bây giờ à? Chẳng phải đây là chuyện hết sức hoang đường sao?”.

“Đó là tôi muốn thế”, Thẩm Xuân Hiểu tươi cười, liếc nhìn nói: “Chuyện của tôi hình như chẳng liên quan gì tới anh, đến hôm lên xe hoa, tôi cũng sẽ không đưa thiệp mời cho anh đâu. Anh sao phải quan tâm tới chuyện đại sự cả đời tôi thế chứ?”.

“Đợi đến ngày cô lên xe hoa rồi hãy nói!” Lư Hạo Tường ngoác miệng, phun ra những lời lẽ hết sức độc ác: “Chuyện trong mơ, cô đừng coi là thật!”.

Thẩm Xuân Hiểu bực tức: “Cút!”.

Lư Hạo Tường vẫn chiếm thế thượng phong, vẫn yên lòng hả dạ ngồi đó, cười ha ha: “Đừng nóng thế, cứ cho là cô muốn đuổi tôi, tôi cũng phải bàn bạc xong việc chính rồi mới cút được. Thẩm Xuân Hiểu, công việc giữa hai bộ phận còn chưa bàn giao xong, lẽ nào cô lại một mình bỏ đi như thế? Làm người không nên như vậy, thật vô trách nhiệm!”.

Thẩm Xuân Hiểu bị uất nghẹn đến nỗi mắt trợn trừng, vội cầm túi xách, ngón tay tái xanh, suýt chút nữa thì lộn thành Cừu âm bạch cốt trảo, lạnh lùng nói: “Việc này tôi đã giao lại cho trợ lý của tôi rồi, khi nào đến thời gian, cô ấy sẽ tự động tới bàn bạc với bộ phận các anh. Phiền anh đi cho, hay bây giờ tôi phải đuổi anh đi!”.

“Việc giữa hai bộ phận mà cô cũng có thể giao cho trợ lý à? Thế thì làm giám đốc như cô chẳng phải quá dễ dàng sao?” Lư Hạo Tường mè nheo mãi không chịu “cuốn xéo”.

“Đó là việc của tôi, không cần anh xía vào.”

“Ảnh hưởng đến công việc không phải là chuyện của riêng cô!”

Thẩm Xuân Hiểu cười khẩy: “Nếu thật sự ảnh hưởng tới công việc thì khi quay lại tôi sẽ chịu trách nhiệm. Một người đàn ông như anh ở lại đây để xem phong thủy phòng làm việc của tôi sao? Nếu anh muốn thì cứ tiếp tục xem đi nhé, tôi không có thời gian tiếp anh nữa!”.

Nói rồi, Thẩm Xuân Hiểu cầm túi lên, chiếc giày cao gót giẫm mạnh trên sàn nhà, dường như cô đang giẫm lên gương mặt của anh chàng đáng ghét kia, mạnh đến mức nhà sàn cũng phải kêu than.

Lư Hạo Tường nhìn theo bóng dáng cô bước ra khỏi phòng làm việc, nhếch miệng cười.

Thu xếp xong hành lý, Thẩm Xuân Hiểu cùng Triệu Yến Minh đi mua một số đồ dùng cần thiết.

Trong lúc mua đồ, Triệu Yến Minh tiếp tục công việc mình không ngơi nghỉ trong suốt bốn năm: Ra sức tẩy não cho Thẩm Xuân Hiểu. Chẳng qua cũng chỉ nói rằng trốn tránh là điều đáng xấu hổ, đừng cảm đối mặt mới có thể tìm được hạnh phúc của bản thân, đồng thời nhận được tình yêu chân chính, và hiểu được cái đẹp trong cuộc sống.

Thẩm Xuân Hiểu cũng chẳng phải không biết đạo lý ấy, nhưng phàm là những chuyện nói ra dễ dàng thì lại khó thực hiện, sự dối lừa của Hạ Quảng Thần đã khiến cô sợ tình yêu như thế. Nếu việc tẩy não của Triệu Yến Minh có tác dụng thì trái tim cô đã không khép kín đến tận bốn năm.

Ở nơi hẹn gặp, đã có mười mấy người đến. Trương Hường Dương rất nhiệt tình đối với Triệu Yên Minh, chắc sau buổi phỏng vấn, hai người đã có thêm vài lần gặp gỡ, có điều không biết sau khi gặp gỡ họ tiến triển như thế nào.

Sau khi nhìn thấy mọi người, Thẩm Xuân Hiểu bỗng vững tâm lý, những người tham gia đều có điều kiện tốt, xem ra chuyện lớn tuổi mà chưa kết hôn đúng như những gì Triệu Yên Minh nói, đó chính là một hiện tượng xã hội, bởi thế, một lần Trương Hường Dương tổ chức sự kiện cũng có thể thu hút được hơn hai mươi người tham gia.

Đợi một lúc thì xe đến, mọi người lên xe, Trương Hường Dương đếm số người, cười nói: “Ồ, mọi người vẫn chưa đến đủ, chúng ta phải đợi một lát. Mọi người hãy nắm lấy cơ hội này, có bạn đồng hành trong chuyến đi sẽ vui hơn đi một mình rất nhiều đấy!”

Lời nói thể hiện rõ hàm ý, mọi người đều trả lời bằng tiếng cười thiện chí.

Triệu Yên Minh nghe nói có người chưa đến, liền lên lút hỏi Thẩm Xuân Hiểu: “Cậu nói xem người chưa đến liệu có phải bạn trai cũ của An Châu không?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Chẳng phải cậu đã xem danh sách rồi sao?”.

Triệu Yên Minh cười hi hi nói: “Tớ cũng chỉ liếc qua thôi, sao có thể đọc hết được? Nghe nói tay Lư Hạo Tường đó và Trương Hường Dương quan hệ rất tốt, là anh em kết nghĩa đấy. Nếu An Châu bỏ rơi anh ta rồi thì anh ta cũng đang độc thân, có thể Trương Hường Dương sẽ gọi anh ta đến để tìm vận may!”.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ cũng có khả năng như thế, sắc mặt bỗng tối sầm, hôm qua anh ta còn đến khiêu khích mình nữa, nếu thật như thế thì chuyến du lịch này còn gì thoải mái chứ? Nếu như lại là một chuyến du lịch đầu khâu thì sẽ bị anh chàng miệng lưỡi độc địa đó chế giễu, như thể chẳng bằng ở nhà ngủ cho đã.

Triệu Yên Minh nhìn cô, kinh ngạc nói: “Xuân Hiểu, sắc mặt cậu không tốt, sao thế, không thoải mái à?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn ra ngoài cửa, nói lấp liếm: “Hôm qua tớ không ngủ được!”.

Triệu Yên Minh không hỏi nữa, đứng ra là không có cơ hội để hỏi, bởi một anh chàng đã đến bắt chuyện với mình. Thẩm Xuân Hiểu nhìn bằng ánh mắt bàng quan, nghĩ rằng xinh đẹp không phải là lỗi của cô ấy, khéo léo thể hiện vẻ đẹp đó cũng chẳng phải lỗi của cô ấy, nhưng xinh đẹp như thế mà lại tham gia chuyến du lịch của những người độc thân, khiến người khác phải chú ý đến thì chính là lỗi của cô ấy.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi dựa vào cửa sổ, giảm bớt được sự quấy rầy này giúp cô có thời gian rảnh rỗi để ngắm nhìn bầu trời trong xanh và con đường xa tít ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, có người xách túi vội vàng đi tới, vừa lên xe vừa xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, vì tắc đường nên khiến mọi người chờ lâu!”.

Thẩm Xuân Hiểu bần thần nhìn cảnh vật bên ngoài, tâm trạng bất ổn, vừa nghe thấy tiếng nói đó không phải của Lư Hạo Tường, cô thậm chí phào nhẹ nhõm, ánh mắt bất giác chuyển đến người vừa đến.

Anh chàng ấy mặc bộ đồ bình thường màu xanh thẫm, tuy màu sắc quần áo hơi tối nhưng không hề tạo cho người nhìn cảm giác ấy, trái lại, nó khiến anh trở nên nổi bật. Nhìn dáng vẻ anh mỉm cười, từng cử động đều toát lên sự tự tin đặc biệt của những anh chàng thành công trong sự nghiệp.

Nhưng, khuôn mặt này...

Thẩm Xuân Hiểu ngây ngất người, khuôn mặt kia bỗng gọi cho cô hồi ức của mấy năm trước, Hạ Quảng Thần, là anh sao? Nhưng, năm đó sau khi tốt nghiệp, chẳng phải anh đã có bạn gái khác rồi ư? Hơn nữa, anh căn bản không sống ở thành phố này, sao có thể xuất hiện ở đây chứ?

Thấy anh chàng đó không phải Lư Hạo Tường, Triệu Yên Minh tươi cười nói: “Cậu không cần bức bối nữa, người ấy không phải là bạn trai cũ của An Châu!”. Đột nhiên không thấy tiếng đáp lời, Triệu Yên Minh thấy kỳ lạ, liền quay đầu nhìn, chỉ thấy Thẩm Xuân Hiểu đang trừng mắt, sắc mặt không thể tin được, ánh mắt phức tạp, vui buồn lẫn lộn, rõ ràng chẳng để ý gì tới câu nói vừa rồi của mình.

Triệu Yên Minh đảo mắt mấy lần, nhìn người vừa đến rồi lại nhìn Thẩm Xuân Hiểu, lẽ nào hai người quen nhau? Mà cũng không giống thế, người mới đến chẳng có biểu hiện gì bất thường, người bất thường chỉ có Thẩm Xuân Hiểu. Cô nghĩ ngợi một lát rồi tươi cười chào hỏi: “Nếu đã đến muộn thì mau giới thiệu về bản thân đi chứ!”.

Người mới đến vô cùng thoải mái, mỉm cười nói: “Đương nhiên rồi, tôi là Chương Phương Hựu, chương trong từ ‘văn chương’, phương trong ‘phương hướng’, hựu trong ‘lão thiên bảo hựu[1]’, xin mọi người chỉ giáo!”.

[1]. Lão thiên bảo hựu: Nghĩa là ông Trời phù hộ.

Thẩm Xuân Hiểu nhắm mắt thở dài một tiếng, không phải anh, không phải anh. Khẽ mở mắt ra bắt gặp ánh mắt tươi cười của Chương Phương Hựu, cô bất giác né tránh. Tuy biết rõ là anh ta chỉ nhìn sang hướng này chứ không phải nhìn mình, cũng biết anh ta không phải Hạ Quảng Thần, chỉ là tướng mạo hao hao nhau, nhưng cô vẫn chẳng thể kìm nổi cơn sóng lòng, khó có thể kiềm chế được bản thân.

Chương Phương Hựu đặt hành lý xuống, bên trên mọi người đã ngồi kín, anh nhìn xuống phía dưới định tìm một ghế để ngồi.

Triệu Yến Minh không hề biết đến sự thay đổi trong tâm trạng của Thẩm Xuân Hiểu, chỉ thấy Thẩm Xuân Hiểu thất thần như thế, còn anh chàng này xem ra cũng khôi ngô tuấn tú, có sự nghiệp, bởi thế cô đoán rằng Thẩm Xuân Hiểu đã động lòng. Nếu Xuân Hiểu thực sự có thể phát triển quan hệ với anh chàng này thì không uổng công cô nhọc lòng khuyên nhủ bạn đến đây.

Triệu Yến Minh nhìn Thẩm Xuân Hiểu rồi lại nhìn Chương Phương Hựu, tươi cười nói: “Anh Chương, ở đây còn chỗ này!”. Không đợi Thẩm Xuân Hiểu phản ứng lại, cô đã đứng lên, đến ngồi với Trương Hường Dương ở hàng ghế sau.

Thẩm Xuân Hiểu chưa kịp ngăn cản, nhìn Triệu Yến Minh tươi cười xuống hàng ghế sau ngồi bên Trương Hường Dương, cô thầm thở dài, Triệu Yến Minh thật quá đáng, để ngồi cùng Trương Hường Dương mà bán rẻ mình như thế. Lần trước đã kêu gào rằng bạn bè là thứ dùng để bán rẻ, lần này lấy hành động để chứng minh cho quan điểm ấy. Thật chẳng thận trọng khi kết bạn gì cả!

Chương Phương Hựu nói cảm ơn rồi đi đến bên Thẩm Xuân Hiểu, lịch sự chào hỏi: “Cô không phiền khi tôi ngồi ở đây chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu vội nở nụ cười, ậm ừ nói: “Ừm!”. Cho dù cô phiền lòng, liệu anh ta có không ngồi chẳng? Cả xe cũng chỉ còn lại hai chỗ trống thôi.

Chương Phương Hựu mỉm cười, nói: “Cảm ơn!”, sau đó ngồi xuống.

Trương Hường Dương ở phía sau cười nói: “Mọi người đều đến đủ rồi, bác tài, chúng ta xuất phát thôi!”.

Bác tài đáp lời rồi khởi động xe.

Chương Phương Hựu áy náy nói: “Thật ngại quá, để mọi người đợi mỗi mình tôi!”.

Có người tỏ ra thông cảm, có người lại chẳng chút biểu hiện gì, một anh chàng phía trước bên phải khẽ cười, nói: “Đến muộn một chút là có thể thu hút được ánh mắt của tất cả mỹ nữ, xin lỗi cũng đáng!”.

Trên xe lập tức vang lên tràng cười thiện ý.

Thẩm Xuân Hiểu không cười, Chương Phương Hựu ngồi bên cạnh, hương nước hoa nhẹ nhàng thoảng qua khiến cô bất giác ngồi dịch vào trong một chút, thâm cảnh cáo bản thân: Phải tự nhiên! Anh chàng bên cạnh có cử chỉ thận trọng, lời lẽ nhã nhặn, lịch sự nho nhã, Hạ Quảng Thần sao có thể sánh kịp? Đừng gộp hai người làm một nữa. Nhưng, anh ta ngồi gần như thế, những hồi ức xa xưa cứ thế ùa về theo mỗi nụ cười, mỗi động tác của anh ta, khiến cô gợn sóng lòng.

Thời gian giống như một phương thuốc kỳ diệu, từng ngày trôi qua, những tháng năm bên nhau dần trở nên mơ hồ, tình yêu là điều trừu tượng, hận thù cũng trừu tượng, khi coi tình yêu và hận thù là một khái niệm mơ hồ thì tất cả những chi tiết nhỏ nhất tương tự trong quá khứ cũng sẽ khơi gợi lại ký ức xa xôi, đó là những dư vị mặn ngọt chua cay, khó diễn tả thành lời.

Chương Phương Hựu quay đầu, điềm đạm đưa tay ra, lịch sự mỉm cười nói: “Chào cô, tôi là Chương Phương Hựu, hy vọng chúng ta có thể làm bạn!”. Anh vừa giới thiệu bản thân với mọi người trên xe, giờ lại đặc biệt làm quen với cô, ngữ khí điềm đạm, thái độ chân thành, thể hiện rõ khả năng đối nhân xử thế của bản thân, cũng chứng tỏ anh rất có cảm tình với cô gái ngồi bên cạnh.

Thẩm Xuân Hiểu định thần lại, bắt tay anh rồi mỉm cười nói: “Chào anh, tôi là Thẩm Xuân Hiểu!”.

“Xuân Hiểu? Xuân miên bất giác hiểu, xừ xừ văn đề điều[2]. Tên gọi rất có ý thơ!”. Chương Phương Hựu nở nụ cười lịch sự. “Cô khí chất đoan trang nho nhã, rất có phong độ của người trí thức, thật đúng là người nào tên này!”.

[2]. Hai câu thơ trong bài Xuân Hiểu của Mạnh Hạo Nhiên:

(Giác ngủ đêm xuân không biết trời sáng,

Nơi nơi đều nghe thấy tiếng chim hót)

“Cảm ơn!” Thẩm Xuân Hiểu lịch sự mỉm cười. Cô nghe lời tăng bốc nhiều rồi, nhưng những gì Chương Phương Hựu khen, thực sự không giống người khác.

Triệu Yến Minh ngồi ở phía không xa, hai mắt như đèn pha quan sát bên này từng li từng tí, thấy Chương Phương Hựu bắt chuyện trước, hai người còn bắt tay làm quen, Xuân Hiểu cũng mỉm cười, tuy nụ cười có chút xa cách nhưng chứng tỏ cô ấy không quá kỳ thị anh chàng này.

Triệu Yến Minh thầm khích lệ Chương Phương Hựu, là bạn tốt, hơn ai hết, cô hy vọng Xuân Hiểu có thể sớm thoát khỏi những tổn thương trong lòng, và có được mối tình bình dị, cho dù cuối cùng kết quả có ra sao, nhưng chí ít, Xuân Hiểu cũng sẽ không khép kín trái tim như bây giờ nữa.

Trương Hường Dương ở bên cười nói: “Cô Triệu, hôm nay sao tôi lại có hân hạnh được cô đến ngồi cùng thế này?”,

Triệu Yến Minh nở nụ cười xinh xắn: “Sao, Giám đốc Trương không hoan nghênh tôi à?”.

Trương Hường Dương cười ha ha, nói “Tôi mong còn chẳng được ấy chứ, sao có thể không hoan nghênh cô được?”.

Triệu Yến Minh chồm chồm cười, nói: “Giám đốc Trương đã tạo được bước phát triển tuyệt vời giúp việc kinh doanh của Hiệp hội Thước kẻ ngày càng phát đạt, chúc mừng anh!”

“Cũng phải cảm ơn cô vì lần trước đã viết bài về chúng tôi, giúp cho hiệp hội ngày càng được nhiều người biết đến.” Trương Hường Dương chân thành cảm ơn, rồi lại cười nói: “Mục đích của chúng tôi chính là xây dựng một cây cầu hy vọng, giải quyết vấn đề hôn nhân đại sự của các chàng trai cô gái độc thân, cống hiến cho sự hài hòa của xã hội chủ nghĩa!”

Triệu Yến Minh đang cầm chai nước khoáng trong tay, nghe thế thì tươi cười, nhấc chai nước lên, cười đùa: “Vì sự nghiệp vĩ đại của Giám đốc Trương, vì những nam nữ độc thân sẽ có một chỗ dựa cả đời, tôi xin lấy nước thay rượu mời anh một ly!”

Trương Hường Dương cũng cười rồi giơ chai nước khoáng trong tay lên, chạm vào chai nước của cô.

Thẩm Xuân Hiểu hơi nghiêng đầu, thấy Triệu Yến Minh và Trương Hường Dương cười cười nói nói vui vẻ, bất giác thầm than thở: Triệu Yến Minh viết bài cho Trương Hường Dương, đứng ra hai người phải khá thân thiết, bình thường biết bao cơ hội ngồi cùng nhau, vì sao phải mượn chuyện du lịch này để phát triển mối quan hệ chứ?

Triệu Yến Minh có vẻ không phải là người kỹ lưỡng trong chuyện tình cảm, là bức thành trì của Trương Hường Dương quá vững chãi, hay Triệu Yến Minh có mưu đồ khác?

Lúc này, Chương Phương Hựu lên phía trên lấy chai nước, thấy tay Thẩm Xuân Hiểu trống không, anh tiện thể lấy giúp cô một chai, rồi mỉm cười nói: “Đi xe dễ mất nước lắm, nên uống một chút để bổ sung!”

“Cảm ơn!” Bất giác nét cười trong mắt anh, Thẩm Xuân Hiểu vội vàng né tránh. Mấy năm rồi, cô phát hiện mình vẫn không thể bước tiếp, dù thời gian đã dần trôi, hình ảnh Hạ Quảng Thần đã phai mờ, tình yêu và sự oán hận đối với anh cũng nhạt nhòa, nhưng cô vẫn nhớ những kỷ ức đẹp đẽ khi xưa, nhìn thấy gương mặt gần giống Hạ Quảng Thần, kỷ ức kia lại như những đợt sóng cuộn cuộn trào dâng.

Cô thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, sự tương đồng giữa anh và Hạ Quảng Thần khiến lòng cô vô cùng mâu thuẫn.

Nhớ đến những kỷ niệm đẹp, vết thương năm nào giờ lại nhói đau, hóa ra, cô vẫn luôn khát khao tình yêu, nhưng một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng[3]. Cô đã sợ, vậy nên, cô gần như quên rằng mình còn có thể yêu.

[3]. Ý nói một lần ném mùi đau khổ, về sau hề thấy sự việc tương tự thì lại sợ hãi.

Chương Phương Hựu đến khiến cô bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề của bản thân.

Đây giống như một sự giãy vò đối với cô, anh ngồi gần như thế, gần đến mức tưởng chừng có thể nghe thấy từng nhịp thở của nhau. Hơi thở vẩn vút, giọng nói trầm ấm của anh vang vọng bên tai khiến cô không thể né tránh hay tiếp tục phủ bụi lên chuyện đã qua.

Kỷ ức mang theo mũi kim sắc nhọn cứ âm ỉ kéo tới, Thẩm Xuân Hiểu nhột nhạt sắc mặt, cố gắng kiềm chế cảm xúc. Cô không còn là Thẩm Xuân Hiểu của bốn năm trước nữa, thời gian dần trôi, trái tim cũng trở nên chai sạn, nỗi đau tuy rõ ràng nhưng khả năng chịu đựng vẫn luôn mạnh mẽ.

Chương Phương Hựu quan tâm hỏi: “Cô Thẩm, sắc mặt cô không tốt, có phải cô thấy khó chịu không?”

Lúc trước Triệu Yến Minh cũng hỏi cô câu này, Thẩm Xuân Hiểu gượng cười, lắc đầu nói: “Có lẽ hơi say xe!”. Xe đang chạy như bay trên đường, đây là cái có tốt nhất mà cô có thể dùng.

Chương Phương Hựu nghe thế, vội nói: “Thế này đi, say xe khó chịu lắm, ở đây tôi có miếng dán chống say, cô dán lên đi, một lát là đỡ ngay thôi!”. Nói rồi, anh lấy ra một miếng dán chống say xe, cắt ra hai miếng nhỏ đưa cho Thẩm Xuân Hiểu.

Thẩm Xuân Hiểu nhận lấy, mỉm cười nói: “Cảm ơn!”. Cô căn bản không phải say xe nên chẳng cần thứ này, nhưng trước sự nhiệt tình của Chương Phương Hựu, cô cũng không nỡ từ chối, chỉ đành dán lên.

Thấy cô đã dán lên, Chương Phương Hựu lại nói: “Có thể trong xe ngột ngạt, nào, để tôi giúp cô mở cửa sổ ra một chút, cho gió thổi vào sẽ không thấy chóng mặt như thế nữa!”. Nói xong, anh hơi nghiêng người, giúp cô mở cửa sổ.

Một luồng gió mát mang theo hương thơm thanh khiết của cỏ cây ủa đến, anh nhìn Thẩm Xuân Hiểu, tươi cười, để lộ hàm răng trắng muốt, khẽ hỏi: “Bây giờ đã thấy dễ chịu hơn chưa?”.

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu, giấc mộng xưa như đang tái hiện trước mắt. Năm ấy, Hạ Quảng Thần cũng quan tâm cô như vậy, vô cùng chu đáo. Trước đây, cô rất hay say xe, lần nào Hạ Quảng Thần cũng chuẩn bị trước miếng dán say xe, mua những đồ ăn vặt như ô mai, quýt, rồi lại để cô ngồi gần cửa sổ, được anh quan tâm chăm sóc, cô có cảm giác ngồi trên xe chẳng khác nào một loại hưởng thụ.

Nhưng sau này, Hạ Quảng Thần đã quyết định rời xa cô, khiến cô đột nhiên mất đi tất cả. Sau khi chia tay Hạ Quảng Thần, cô có thời gian hơn một tháng để tập ngồi xe, không có miếng dán say xe, chẳng có ô mai hay quýt, cũng không có người quan tâm chăm sóc. Mỗi lần xuống xe, cô đều nôn thốc nôn tháo, làm tê liệt mình trong cơn choáng váng, quên đi nỗi khổ tâm đau đớn.

Nhưng qua một tháng, ngồi xe mãi cũng thành quen, không còn nôn nữa, dạ dày tê liệt, cô đã có thể ngủ được mùi xăng xe, căn bệnh say xe cũng được điều trị và không tái phát bao giờ.

Lúc này, miếng dán say xe của Chương Phương Hựu bỗng khiến cô choáng váng, làm sao có thể quên đi những hồi ức tàn khốc mà đẹp đẽ ấy?

Thẩm Xuân Hiểu lúng túng nhìn Chương Phương Hựu, ánh mắt mơ hồ có lớp sương mù bao phủ, giống hệt hồ nước ngày xuân, mông lung và sâu thẳm. Trên gương mặt đẹp đẽ ấy, ẩn hiện muôn vàn tâm tư phức tạp. Bờ môi hồng khẽ động, tựa như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đối diện với ánh mắt ấy, trái tim Chương Phương Hựu loạn nhịp, nhẹ nhàng nói: “Xuân Hiểu, tôi có thể gọi cô như thế không?”.

Thẩm Xuân Hiểu gạt mình, định thần lại rồi gật đầu, cười nói: “Đương nhiên là được, tên vốn để gọi mà!”.

Chương Phương Hựu chau mày suy nghĩ rồi nói: “Xuân Hiểu, tôi đã gặp cô rồi!”.

“Thế sao?” Thẩm Xuân Hiểu biết anh không phải là Hạ Quảng Thần, nghĩ rằng anh bắt chuyện làm quen nên cũng tiện miệng trả lời.

Chương Phương Hựu gật đầu, ánh mắt sáng lên, nói: “Tôi đã từng gặp cô ở Cynthia Pub, hôm đó bạn cô say rượu rồi cô đến dìu anh ta về!”.

Gương mặt Thẩm Xuân Hiểu bỗng chốc nóng ran. Đồ con heo Lư Hạo Tường đó hại người ta quá, khiến cô đi tới quán bar cũng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, hơn nữa, một trong số đó lại chính là anh chàng Chương Phương Hựu này. Cô giải thích: “Đó là đồng nghiệp của tôi, hôm ấy anh ta thất tình nên uống hơi nhiều!”.

Lời giải thích giống như một bản năng, cô đang cố gắng tách khỏi mối quan hệ với Lư Hạo Tường, nhưng sau khi mở miệng, cô lại hận một nỗi không thể cắn đứt lưỡi mình. Đây là chuyện của cô, Chương Phương Hựu chỉ là người ngoài, hà tất phải nhiều lời giải thích chứ?

Chương Phương Hựu không để ý gì, chỉ cười nói: “Xuân Hiểu, hôm đó cách cô xử lý sự việc rất tuyệt. Tôi không ngờ một cô gái như cô lại có dũng khí cương quyết đấu với một người đàn ông cao lớn, uống rượu say, hơn nữa còn khiến đối phương nhục nhã bỏ đi!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nhạt, nói: “Anh quá khen rồi, người ấy đuối lý, và lại tôi cũng gặp may!”.

Chương Phương Hựu tỏ vẻ tiếc nuối, nói: “Sau đó tôi có đến Cynthia Pub mấy lần nhưng đều không gặp cô!”. Anh không thể kiềm chế sự tiếc nuối. Thẩm Xuân Hiểu vốn là người nhạy cảm, nghe thấy thế, ánh mắt long lanh, và một điều kỳ lạ là cô không hề thấy phản cảm. Có lẽ do anh đã giúp cô nhớ lại những kỷ ức tốt đẹp của mối tình đầu, cũng có thể vì miếng dán cao mà lúc trước anh đưa.

“Tôi chỉ thỉnh thoảng đến đó thôi, làm sao có thể lần nào cũng gặp được!” Cô cười, nụ cười rất dịu dàng.

“Nói đúng lắm”, Chương Phương Hựu cười nói: “Tôi cứ tưởng khó có thể gặp cô, không ngờ gặp được cô ở đây, đúng là duyên phận!”.

Từ này khá quen thuộc, nhưng Chương Phương Hựu nói rất thành ý, nụ cười nhã nhặn, lại vô cùng tự nhiên, ngay cả Thẩm Xuân Hiểu cũng có cảm giác ấy. Cô khẽ cười gật đầu, nói: “Đừng thế, nhân sinh hà xử bất tương phùng[4]!”

[4]. Chỉ thế giới này thật nhỏ bé, hai người dù xa nhau nhưng cũng sẽ có ngày gặp lại

Vì đã từng gặp mặt ở Cynthia Pub nên hai người trò chuyện hợp nhau hơn, thoáng cái hơn một tiếng trôi qua, trong thời gian ấy, Chương Phương Hựu đã đi lấy nước và đồ ăn vặt cho cô, thái độ ân cần và nhiệt tình.

Thẩm Xuân Hiểu thầm nghĩ, thật may, tuy người đàn ông này có gương mặt gần giống Hạ Quảng Thần song tính cách hai người lại hoàn toàn trái ngược nhau. Anh điềm đạm, chín chắn, biết tôn trọng người khác, không nóng nảy bộp chộp và cũng biết quan tâm đến cảm nhận của người khác. Anh trò chuyện vui vẻ, luôn mang theo nụ cười để không khí trở nên nhẹ nhàng. Khéo ăn khéo nói như thế cũng là điều mà Hạ Quảng Thần không thể sánh kịp.

Lúc không trò chuyện, nhớ đến cô nàng Triệu Yến Minh trọng sắc khinh bạn, cô liền quay đầu nhìn, Triệu Yến Minh ngồi hàng ghế sau đã ngủ khi từ lúc nào rồi. Cô ấy lại mượn chuyến du lịch này để ngủ bù, hoàn toàn chẳng quan tâm đến sự sống chết của bạn bè, thật quá vô tâm.

Thấy gương mặt Thẩm Xuân Hiểu lộ nét cười, Chương Phương Hựu cũng nhìn lại phía sau, mỉm cười nói: “Bạn cô à?”.

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu: “Vâng”.

“Bên cạnh có anh chàng đẹp trai thế mà cô ấy vẫn ngủ được, xem ra bạn cô quá ung dung phóng khoáng, coi những chàng trai đẹp như không vậy!” Chương Phương Hựu tỏ vẻ nghiêm túc.

Thẩm Xuân Hiểu thấy anh đùa cợt, không nhịn nổi cười: “Chính xác, cô ấy đúng là người vô cùng ung dung phóng khoáng”.

Chương Phương Hựu cười nói: “Thực ra tôi không hiểu gì về bạn cô, nhưng muốn biết một người thế nào thì có thể nhìn từ bạn người đó là biết được. Cô ung dung, điềm đạm như thế, đương nhiên bạn cô cũng vậy rồi!”.

“Cám ơn vì đã khen ngợi!”. Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Anh rất biết cách nói chuyện đấy!”.

“Nói thật là cảm giác của tôi không thể sai được!” Chương Phương Hựu cười nhã nhặn, nụ cười khiến người khác như được tắm gió xuân.

Thẩm Xuân Hiểu cũng cười, cô thích cảm giác thoải mái dễ chịu như thế, dạo này cô luôn muốn thoát khỏi áp lực công việc, những lời ác ý của Lư Hạo

Tường, sự thờ ơ của khách hàng, gương mặt ngao ngễ của cấp trên. Bây giờ, nhìn gương mặt tươi cười của Chương Phương Hựu, cô thấy thoải mái, tâm trạng vui vẻ, không có gánh nặng cũng chẳng cần nghĩ đến những chuyện phiền lòng, ngay cả nụ cười cũng xuất phát từ tận đáy lòng.

Xe đến nơi, đây không phải là khu danh lam thắng cảnh. Trương Hường Dương đã hết sức cân nhắc đến yêu cầu của mọi người, nếu đi quá xa thì không hay mà quá gần cũng chẳng thú vị. Địa điểm du lịch đương nhiên rất đông người tham quan, đối với những đôi yêu nhau mà nói, điều đó chẳng có ảnh hưởng gì, nhưng đối với những người chưa trở thành người yêu, họ có phần chán ghét cảnh ồn ào. Những nơi hoang sơ dân cư thưa thớt và đang được khai phá cũng không thích hợp, bởi an toàn sẽ trở thành vấn đề, lúc đó ai còn tâm trạng mà nói đến chuyện yêu đương nữa?

Bởi thế, anh đã chọn một nơi không náo nhiệt, mới được phát hiện chưa lâu nhưng phong cảnh đẹp đẽ, đó là một trang trại yên tĩnh, khoáng đạt.

Trang trại được xây dưới chân núi, trừ buổi tối ăn và ở tại trang trại, ban ngày mọi người hoạt động tự do, tùy ý leo trèo ngọn núi cao ấy.

Tổng cộng có mười ngày, Trương Hường Dương đã sắp xếp tổ chức hoạt động của Hiệp hội Thước kẻ trong ba ngày đầu, sau ngày thứ tư, hiệp hội sẽ không tổ chức hoạt động nào nữa. Vì đã có sự giao lưu trong ba ngày trước nên có tình cảm với ai thì cũng đã có rồi, nếu hiệp hội còn đứng ra tổ chức hoạt động nữa thì chẳng phải là thúc đẩy các mối quan hệ mà là phá đám.

Cách bố trí ở trang trại rất khéo léo, đều là mái nhà bằng, có tổng cộng mười mấy căn nhà nằm dưới những lùm cây xanh, gió nhẹ nhẹ thổi, chim hót hoa thơm, cảnh vật vô cùng tươi đẹp. Họ thuê hai căn nhà phía đông bắc, khuôn viên bắt mắt, cách đó không xa có một hồ cá, cũng có một số loại rau quả thời vụ, vô cùng gần gũi với thiên nhiên.

Ngày đầu tiên, chỉ buổi tối là có hoạt động, mọi người đã chọn trước gian phòng cho mình rồi làm quen với môi trường mới.

Trong quá trình chọn lựa, Trương Hường Dương đã ra một đòn quan trọng, cho rằng nếu để mọi người lựa chọn thì chắc chắn họ sẽ tụ tập với nhau, sẽ không có lợi cho việc phát triển giao lưu. Bởi thế, anh đề nghị rút thăm. Tổng cộng có hai mươi ba phòng, chìa khóa được để tất trong một chiếc hộp, mọi người lần lượt nhặt lấy, nhặt được chìa khóa phòng nào thì vào phòng đó. Trong mười ngày, các gian phòng chỉ được dùng làm phòng ngủ.

Cách này rất được mọi người hưởng ứng. Kết quả rút thăm, Thẩm Xuân Hiểu nhặt được chiếc chìa khóa của gian phòng thứ hai bên dãy nhà trái, Triệu Yên Minh ở gian phòng thứ bảy của dãy nhà bên phải. Chương Phương Hựu ở gian phòng thứ năm dãy trái.

Trương Hường Dương và người trợ lý của anh tươi cười đăng ký phòng cho mọi người rồi đưa những số liệu sau khi đăng ký cho từng người.

Việc này cũng khá chu đáo, bởi nếu ai đã có cảm tình với đối phương thì có thể trực tiếp hẹn gặp người đó.

Triệu Yên Minh cảm thấy rất thú vị, nhẹ nhàng nói với Thẩm Xuân Hiểu: “Cậu đoán trong mười ngày này, có thể ghép duyên được bao nhiêu đôi?”.

Thẩm Xuân Hiểu liếc nhìn, bỗng như bùng tỉnh: “Yên Minh, tớ nghe giọng cậu sao giống giọng bà mối thế?”.

Triệu Yên Minh trừng mắt: “Cậu nói nhầm gì thế?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Này, bị tớ đoán trúng rồi phải không? Yên Minh, hóa ra hai người lại phát triển đến mức ấy rồi, vậy mà không cho tớ biết, thế có đáng mặt bạn bè không?”.

Triệu Yên Minh chịu không nổi, nói: “Tớ với anh ấy chỉ là bạn thôi, đừng nói linh tinh nữa. Tớ hỏi cậu không phải với giọng của một bà mối mà chỉ là tò mò thôi, hiểu chưa? Tớ làm công việc gì, cậu còn không biết sao? Nếu thật sự trở thành như thế, tớ làm gì phải chạy đến đây kêu vo ve như muỗi chứ?”.

“Lẽ nào Giám đốc Trương hoàn toàn không còn cơ hội à?”

“Cậu tưởng đi mua rau chắt? Xuân Hiểu, tình yêu là một điều thần kỳ, phải có cảm giác mới có khả năng tiếp tục. Có người may mắn đã có tình cảm ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng đó chỉ là số ít. Đối với đại đa số thì tình cảm là thứ cần phải nuôi dưỡng, còn về việc có thể nuôi dưỡng được hay không thì chẳng ai biết được!” Triệu Yên Minh liếc nhìn Thẩm Xuân Hiểu, như thể Thẩm Xuân Hiểu là người mù chữ, còn cô đang phổ cập kiến thức về tình cảm cho người mù chữ ấy. “Dù sao thì tuổi của tớ cũng đã đầu hai rồi, chẳng lẽ chưa thể bàn về chuyện tình cảm hay sao?”

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, nói: “Đương nhiên, đương nhiên, tớ thế là sẽ giúp đỡ đến cùng để cậu tìm được quyền lợi trong tình yêu!”.

Triệu Yên Minh liếc nhìn, tiện miệng hỏi: “Còn cậu? Cả xe có một nửa là đàn ông, cậu nhắm được anh chàng nào chưa?”.

“Chưa!”

“Đừng trả lời nhanh như thế, tớ thấy cậu có gì đó rất khác biệt với Chương Phương Hựu. Thấy người ta đẹp trai nên vừa nhìn đã dán mắt vào rồi, thế mà còn nói không, cậu định lừa ai chứ?” Triệu Yên Minh bĩu môi, ánh nhìn khinh khỉnh.

“Thật sự là chưa, anh chàng Chương Phương Hựu này chỉ giống một người ... bạn trước đây của tớ thôi!” Thẩm Xuân Hiểu cúi đầu che giấu tâm trạng phức tạp trong lòng.

Triệu Yên Minh cười nói: “Tớ đã hỏi Trương Hường Dương rồi, Chương Phương Hựu là phó tổng giám đốc của công ty về mại quà tặng trong thành phố của chúng ta, năm nay ba mươi ba tuổi, chưa kết hôn, đã từng có hai cuộc tình nhưng đều thất bại. Điều kiện tổng thể rất khá, nếu cậu thật sự có cảm tình với người ta chứng tỏ cậu có mắt nhìn. Lúc nào cần bắt lấy cơ hội thì nên bắt lấy!”.

Nghĩ một lát, cô lại nói: “Không chỉ riêng anh ta, hồ sơ của tất cả những anh chàng đến tham gia tố đều thuộc lòng bàn tay. Hồ sơ ở chỗ Trương Hường Dương rất chi tiết, tuy tớ không thể xem qua một lượt là nhớ hết nhưng vẫn nhớ được những thông tin cơ bản. Nếu cậu muốn tìm hiểu ai thì cứ hỏi tớ!”.

Thẩm Xuân Hiểu cười cười, cô biết Triệu Yên Minh quan tâm đến mình, cho nên đã tìm hiểu những thông tin nội bộ ở chỗ Trương Hường Dương rồi âm thầm cổ vũ mình bước tiếp. Triệu Yên Minh là như thế, luôn luôn âm thầm giúp đỡ người khác, bản thân mình cũng đã mất rất nhiều công sức nhưng tuyệt nhiên không bao giờ đề cập đến. Thẩm Xuân Hiểu thấy lòng ấm áp, nhẹ nhàng “Ừm!” một tiếng.

Cô chắc chắn phải suy nghĩ lại một chút, vì mối tình không có kết quả, vì sự tổn thương mà một người gây ra cho mình mà cô luôn khép kín bản thân, điều đó rõ ràng không phải là điều sáng suốt. Cô ngưỡng mộ thái độ của Yên Minh, làm một người phụ nữ của cuộc sống hôn nhân tốt hơn nhiều so với làm một cô gái sợ tình yêu.

Tuy tư tưởng trở thành phụ nữ cho cuộc sống hôn nhân của Triệu Yên Minh do bị bố mẹ ép thúc, nhưng cô không đập khuôn một cách máy móc mà đã biết biến thể từ thể bị động sang chủ động.

Còn ba tiếng nữa mới tới hoạt động buổi tối, Thẩm Xuân Hiểu dọn dẹp phòng, gửi mấy tin nhắn và gọi điện về cho bố mẹ.

Trong điện thoại, bố mẹ lại khéo léo đề cập tới chuyện khi nào đưa bạn trai về nhà, cô vâng dạ cho qua rồi tắt điện thoại, bộ dạng có chút lúng túng. Gánh nặng tình thân khó có thể gánh vác, cách thức báo đáp duy nhất mà bố mẹ mong muốn ở con gái chỉ là cô có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Nhưng hiện tại, cô lại không biết rốt cuộc ngày ấy bao giờ mới đến.

Hôm qua còn ở văn phòng xử lý công việc, hôm nay đã đến trang trại, đang bận tối mắt tối mũi bỗng được nhàn hạ khiến cô không quen. Cô gọi điện cho An Châu, An Châu giọng ngon ngọt, cười hi hi chúc cô có chuyến du lịch vui vẻ. Vốn định hỏi chuyện công việc, nhưng nghĩ lại, thời gian nghỉ phép mà không thành thời thì chẳng phải độc ác với bản thân lắm sao? Bởi thế cô lại thôi.

Đặt điện thoại xuống bỗng cảm thấy vô cùng buồn chán, cô liếc nhìn xung quanh, gian phòng không lớn lắm, đồ đạc thô sơ nhưng lại rất có cảm giác cuộc sống, đặc biệt lúc mở cửa sổ ra để ánh sáng ấm áp tràn ngập căn phòng, bao phủ lên người, thật thoải mái, thật bình yên.

Môi trường ở đây rất trong lành, bầu không khí được hương thơm thoang thoảng ngọt ngào của thực vật, chứ không phải đầy mùi xăng xe và bụi bặm như thành phố.

Đứng bên cửa sổ phóng tầm mắt ra xa, ngắm nhìn bức tranh được thêu dệt bởi những dãy núi trùng trùng điệp điệp nơi chân trời cùng hàng cây xanh sừng sững đứng ngay gần, cảm giác thật lãng mạn. Cô đóng cửa, định hẹn Triệu Yên Minh ra ngoài đi dạo, ngắm phong cảnh. Nhưng cửa phòng Triệu Yên Minh lại đóng, nhìn qua cửa sổ thấy bên trong cũng chẳng có ai. Không chỉ phòng Triệu Yên Minh, những căn phòng khác đều không một bóng người, rõ ràng mọi người sau khi đem đồ đạc vào phòng đã vội vã đi hưởng thụ khung cảnh an nhàn như chốn bồng lai nơi đây.

Dạo một vòng mà vẫn không thấy bóng dáng cô bạn thân đâu, Thẩm Xuân Hiểu bỗng bật cười. Cô vốn không có tính dựa dẫm vào người khác, hà tất phải tìm bạn đi cùng chứ? Ở nơi yên tĩnh thế này, đi dạo một mình chẳng phải càng thú vị sao? Cô tản bộ men theo con đường nhỏ phía bên trái.

Con đường uốn lượn, những dây leo xanh mướt vươn mình bám riết lấy hàng trúc hai bên, một vài bông hoa nhỏ màu tím nhạt bung bình xen vào giữa những cây trúc, thấp thoáng sau tán lá xanh, phảng phất hương thơm thoang thoảng.

Mùi hương nhẹ nhàng, thanh nhã, không giống mùi hoa quế, cũng chẳng phải hoa nhài. Thẩm Xuân Hiểu liền đến gần để phân biệt rõ hơn, nhưng với vốn tri thức có hạn về thực vật học, cô không thể phân biệt được đây là loài hoa gì. Suy nghĩ giây lát, cô lại bật cười, đến đây chẳng qua chỉ để ngắm cảnh cho tâm trạng thoải mái, nếu ngay cả khi nhìn thấy một bông hoa hay cọng cỏ mà cũng muốn tìm hiểu về nguồn gốc của nó thì có vẻ mình quá chăm chỉ, cuộc sống như thế còn gì là thú vị nữa?

Hàng trúc hai bên đường trải dài, trước mắt ropy sắc xanh mon mon, tươi tốt, nếu dùng bốn chữ khúc kính thông u[5] để hình dung thì có lẽ cũng không lột tả được hết vẻ đẹp ấy. Đắm mình trong thành phố giữa những xi măng cốt thép quá lâu, bỗng nhiên được đến một nơi thế này, Thẩm Xuân Hiểu có cảm giác mọi điều thế tục như tan biến. Đã rất lâu rồi cô không được gần gũi với thiên nhiên, cảm thấy những màu xanh này thật thân thiết, chân thực và đáng yêu.

[5]. Khúc kính thông u: nghĩa là con đường nhỏ quanh co xa vắng, dùng để chỉ cảnh đẹp mê người.

Đi được nửa đường, cô gặp một hồ cá hình vuông bên vệ, rộng khoảng hơn một nghìn mét vuông, những tán liễu rủ xung quanh, khẽ khàng lay động theo chiều gió, mặt nước gợn sóng lăn tăn, đây quả là cảnh đẹp mà trước nay cô chỉ thấy trong tranh vẽ.

Thẩm Xuân Hiểu đứng bên bờ, bỗng thấy hoang mang, không biết cảnh này là mơ hay thật, một lúc lâu sau cô mới định thần lại.

Kỳ thực, đây không phải là nơi đẹp nhất, cô đã từng đến những nơi đẹp hơn như Chu Trang, Vụ Nguyên, Cửu Trại Câu... Nhưng, khi tâm trạng không giống nhau thì cảm nhận cũng có sự khác biệt.

Hòa mình vào nơi đẹp đẽ, thanh tịch nhường này, chỉ có tiếng chim hót, tiếng côn trùng rả rích, điều ấy không nơi nào có, cách xa sự ồn ào náo nhiệt, cách xa đám đông, cô để tâm hồn hoàn toàn được thư thái, để đầu óc hoàn toàn được thanh lọc, vứt bỏ mọi điều phiền toái.

Giây phút đó trong đầu cô bỗng xuất hiện câu nói: Tất cả chỉ là phù vân. Ở nơi như thế này, yêu và hận, công và lợi, tất cả đều là phù vân. Thậm chí ngay cả Lư Hạo Tường, cô cũng chẳng thấy có gì đáng hận.

Bãi cỏ dưới chân xanh mướt, sạch sẽ thơm ngát, khiến người ta có cảm giác như đang bước trên tấm thảm, thật mềm mại và êm ái. Thảm Xuân Hiểu không hề giẫm đạp lên chúng, bèn tháo giày ra, để những ngón cô non mon trớn lòng bàn chân trần của mình, cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Mỗi lần bước qua, những ngón cô lại nằm rạp xuống, in thành dấu chân. Nhưng cách một bước, chúng lại chậm chậm trở về nguyên dạng, vẫn bùng bùng sức sống và rất đời ngay ngắn.

Thảm Xuân Hiểu xách giày, chậm rãi bước đến gốc liễu thứ ba, từ góc độ này, có thể nhìn thấy toàn bộ hồ cá và những tán liễu rủ như chiếc khăn xanh buông xuống bên hồ, vô cùng đẹp đẽ. Cô chậm chậm ngồi xuống thảm cỏ mềm mại, rất thoải mái, đặc biệt là sự thay đổi thị giác sau khi ngồi, mặt hồ bỗng như đang có một lớp sương mù mờ mờ mịt mịt phủ lên.

Nhìn lớp sương mù, rồi ngắm những gợn sóng lăn tăn theo làn gió nhẹ, tấm khăn liễu phiêu phiêu phát phát, Thảm Xuân Hiểu không hề muốn cử động. Cảm giác hoàn toàn quên đi chính mình này, phong cảnh thiên nhiên hữu tình này và cảm giác ung dung nhàn hạ hòa cùng mây trời này khiến cô ngây ngất, quên đi thời gian!

Không biết đã ngồi như thế bao lâu, cô cảm giác có một ống kính máy ảnh đang chĩa vào mình, nghe thấy tiếng tách tách nhẹ nhàng khi ấn nút chụp ảnh.

Ngẩng đầu lên, một gương mặt tươi cười cách đó không xa, đôi mắt long lanh nhìn cô. Trong tay người ấy cầm chiếc máy ảnh, rõ ràng vừa rồi đã chụp được một tấm.

Thảm Xuân Hiểu không cử động, chỉ cười nói: “Anh Chương, anh cũng đến đây sao?”.

Chương Phương Hựu đi đến ngồi bên cô, nói: “Tôi thấy hàng rào xanh đẹp thế này nên đoán chắc cô sẽ đến đây, quả nhiên đã tìm thấy cô!”. Anh ngồi cách cô một khoảng không gần cũng chẳng xa, thể hiện thái độ không quá xa cách cũng chẳng phải thân mật, rõ ràng anh rất chú ý đến những tiểu tiết, rất biết nắm bắt yếu tố tâm lý. Sau khi ngồi xuống, anh ngoảnh trái nhìn phải, cười nói: “Xuân Hiểu, cô rất biết tìm nơi thưởng ngoạn đây, ở đây giống như cõi thần tiên vậy”.

“Tôi cũng tình cờ tìm ra thôi, mọi người đều đang trong thời gian hoạt động tự do, tôi cũng đi dạo một vòng rồi đến đây, cảm giác nơi này rất được nên ngồi xuống một lát! Cảnh ở đây tuyệt đẹp!”

“Đúng thế, tựa như cảnh tiên ở chốn nhân gian!”. Chương Phương Hựu cất máy ảnh, rồi mỉm cười với cô: “Tôi thấy tiếng chụp ảnh thật là một tên phá đám. Đúng rồi, tôi vừa chụp cho cô một bức!”, nói rồi, đưa tấm ảnh vừa chụp ra.

Thảm Xuân Hiểu nhận lấy, vừa nhìn cô đã kinh ngạc. Không thể không thừa nhận kỹ thuật chụp ảnh của Chương Phương Hựu rất tốt, bắt kẻ ánh sáng hay việc chọn lựa góc độ đều rất thích hợp.

Hoàng hôn từ từ buông xuống, cô ngồi trên thảm cỏ xanh rì, xung quanh là núi cao, cây cối và trời xanh, mây trắng, mái tóc cô buông dài như thác nước; ánh mắt nhìn xa xăm như đang trầm tư suy nghĩ, lại giống đang ngóng trông; đầu hơi nghiêng để lộ chiếc cổ trắng ngần; bàn chân trần đặt trên thảm cỏ, thật giống một nàng tiên từ trong tranh bước ra, không hề vương bụi trần.

Bức ảnh vô cùng hài hòa, người tĩnh, hồ cá tĩnh, thảm cỏ tĩnh, chỉ có hàng liễu khẽ lay động. Sự động tĩnh ấy cơ hồ đã phác họa đầy đủ cảnh và tình tươi đẹp. Thảm Xuân Hiểu thấy mọi thứ trước mặt như một bức tranh, trong bức tranh ấy, cô chính là một nhân vật.

“Đây là tôi sao?” Thảm Xuân Hiểu ngạc nhiên cười.

“Tôi nghĩ, chắc chắn thế rồi!” Chương Phương Hựu mỉm cười chân thành nói: “Cho đến bây giờ, đây là bức ảnh tôi thấy ưng ý nhất!”.

Thảm Xuân Hiểu nghiêng đầu nhìn anh, người con trai này rất biết cách nói chuyện, anh không hề khen ngợi sắc đẹp và vẻ nữ tính của cô nhưng mỗi câu nói đều toát lên ý ngợi khen, khiến người nghe không hề thấy phản cảm. Sự quan tâm chu đáo ấy, thực sự người khác khó có thể có được.

Hơn nữa, khuôn mặt này đã làm sống lại những hồi ức đón đầu nhất mà cô vẫn chôn chặt trong tim. Hồi ức luôn là thứ đẹp đẽ và hận thù sẽ bị thời gian ăn mòn, cái còn lại vẫn là những gì tốt đẹp, những ấn tượng sâu sắc nhất, ngọt ngào nhất trong năm tháng thanh xuân.

Cô và Hạ Quảng Thần đã cùng nhau viết nên những tháng ngày thanh xuân tươi đẹp, thật sự khó quên!

Chính vì thế, cô luôn không dám mở cửa trái tim mình, không thể hiện bản thân trong cuộc sống thực tại, dần dần mất đi niềm tin với những cảm giác lãng mạn và ngọt ngào, chẳng dám ước mong xa vời và lo sợ rằng liệu có còn sự lãng mạn nào hay một vòng tay ai đó để mình nương tựa hay không?

Chương Phương Hựu chẳng nghe thấy câu trả lời, liền nghiêng đầu nhìn cô.

Ánh mắt chạm nhau, đôi mắt anh sâu thăm thẳm như hồ nước, cuốn theo cả ánh mắt cô vào đó.

Làn gió khẽ thổi, cành liễu đung đưa, hồ cá lăn tăn gợn sóng, trái tim Thảm Xuân Hiểu chẳng khác nào cành liễu lay động ấy, giống như mặt nước giữa hồ ẩn hiện những con sóng lăn tăn.

“Ừm” một tiếng, chú ếch xanh nhảy xuống hồ. Thảm Xuân Hiểu giật mình, định thần lại, gương mặt bất giác nóng bừng, thế này là sao chứ? Đã rất lâu rồi mình không có cảm giác ấy, vẫn đối diện với ánh nhìn chuyên chú của anh nhưng đầu óc cô lại là một khoảng trống rỗng.

Chương Phương Hựu nhìn cô say đắm, anh trầm giọng, mang đầy mê lực, nhẹ nhàng nói: “Xuân Hiểu, may mà anh đã tham gia chuyến du lịch này, nếu

không, anh lại để tuột mất em!”.

Câu nói rất thẳng thắn, tuy trong lòng mọi người đều biết rõ, tham gia chuyến du lịch chính là một quá trình của việc xem mặt tập thể, nhưng khi Thẩm Xuân Hiểu nghe anh nói thế, cô vẫn sững sờ. Đúng, cô thừa nhận, mình có cảm tình với anh, chỉ ít thì lúc ngồi cùng xe, anh và cô đã nói chuyện rất hợp, rất vui vẻ, một khởi đầu tốt đẹp, dự báo những thuận lợi sau này.

Nhưng đột nhiên anh lại tỏ lộ lòng mình như thế, khiến cô không biết nên đối mặt như thế nào nữa.

Cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ và khó hiểu, Thẩm Xuân Hiểu chưa muốn dễ dàng đưa ra kết luận, cô không thể xác định được rằng, những sóng lòng kia rốt cuộc là cảm giác với Chương Phương Hựu hay là cảm giác khi hồi tưởng lại mối tình đầu.

Chương Phương Hựu thấy cô rất đối ngạc nhiên, liền điềm đậm thành khẩn nói: “Xuân Hiểu, anh biết anh nói như thế quá mạo muội, nhưng anh đã tìm kiếm và chờ đợi rất lâu rồi mà chưa bao giờ có cảm giác này. Đương nhiên anh thừa nhận có lẽ ngay từ lần đầu gặp gỡ ở Cynthia Pub, cảm giác ấy đã tồn tại trong trái tim anh, trong ý thức của anh. Khi gặp lại em, chúng đã được đánh thức và khiến anh chẳng thể kiểm soát nổi bản thân, anh không thể không thổ lộ lòng mình. Xuân Hiểu, em sẽ không trách cứ sự đường đột của anh chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu lắc đầu, cố tỏ ra thoải mái: “Không đâu, ai cũng có quyền nói ra suy nghĩ của mình mà!”.

Chương Phương Hựu nhận được sự động viên, bèn nhìn cô chăm chú rồi nói: “Xuân Hiểu, anh có cơ hội không?”.

Giọng anh nhẹ nhàng mà thâm tình, Thẩm Xuân Hiểu bất giác ngẩng đầu nhìn. Ánh mắt anh ẩn chứa nỗi trông đợi và rất đối thành khẩn khiến cô suy tư chút nữa gật đầu, nhưng trong lòng lại cất tiếng: Mau từ chối đi, nếu không, mày sao biết được liệu có bị tổn thương lần nữa?

Cô định đứng dậy, hoang mang trốn tránh, bỗng một giọng nói khác lại vang lên: Vứt bỏ quá khứ, Xuân Hiểu, hãy vứt bỏ quá khứ, như thế mày mới có được hạnh phúc.

Giọng nói lúc trước xen vào: Không thể vứt bỏ, sẽ bị tổn thương!

Giọng nói kia tiếp tục: Chấp nhận anh ấy, chấp nhận anh ấy!

...

Hai giọng nói như đang tranh cãi trong đầu, triền miên, vẫn vít. Thẩm Xuân Hiểu đầu đau như búa bổ, cô cúi xuống, không dám nhìn ánh mắt thâm tình của anh thêm nữa, sợ sẽ bị ánh mắt ấy hút vào và không thể kháng cự được.

Cô đưa tay day day huyết thái dương rồi hít sâu. Trong không khí phảng phất mùi cỏ thơm, nó như đang len lỏi vào lục phủ ngũ tạng, vào tận huyết mạch, khiến sự bức bối và khó chịu vừa rồi được giải tỏa, cảm giác dễ chịu hơn đôi chút. Cô định thần lại, sau đó ngẩng đầu lên, nói: “Hoạt động sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi!”.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu đứng lên, Chương Phương Hựu cuống quýt, vội kéo tay cô lại, nói với vẻ khẩn thiết: “Xuân Hiểu, sự đường đột của anh làm em sợ sao? Anh biết, em chưa hiểu hết về anh, anh thổ lộ cảm xúc như thế sẽ khiến em bất ngờ. Nhưng, anh cũng lớn tuổi rồi, mãi mới gặp được người mình yêu thương nên không thể không chế bản thân, anh sợ vận mệnh sẽ trêu đùa, sợ nó sẽ đem em đến bên người khác ngay trước mặt anh. Xuân Hiểu, xin em hãy suy nghĩ kỹ, anh, anh rất thật lòng!”.

Thẩm Xuân Hiểu xúc động nhìn anh. Cô cảm động vì sự nhiệt tình của anh, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên gặp nhau, sao cô có thể tin anh được? Song ánh mắt của anh chân thành, khẩn thiết và thâm tình đến thế, nên cô muốn tin, tin anh thực sự dành tình cảm cho mình, sự rung động này giống như cảm giác lần đầu tiên cô nhìn thấy anh vậy. Lòng dạ bối rối, cô hoang mang nói: “Quá, quá đột ngột, tôi chưa chuẩn bị tâm lý...”.

Chương Phương Hựu chân thành nói: “Anh biết là quá đột ngột, xin hãy tha thứ vì anh không biết giấu giếm cảm xúc, anh cảm giác tình yêu đang đến nên chẳng thể che giấu, hy vọng sẽ không làm khó em. Em chưa chuẩn bị tâm lý cũng không sao, chúng ta còn mười ngày nữa. Mười ngày ấy, em có thể suy nghĩ và tìm hiểu thêm về anh! Đến lúc đó, dù em chọn lựa thế nào, anh nhất định sẽ tôn trọng quyết định của em”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Chương Phương Hựu gương mặt tươi cười như trút bỏ được gánh nặng. Thẩm Xuân Hiểu cũng cười, lúc này mới phát hiện, anh vẫn nắm chặt tay mình, còn mình, chẳng biết do vô ý hay không muốn kháng cự, mà cứ ngoan ngoãn để nó nằm yên như thế.

Nhìn theo ánh mắt cô, Chương Phương Hựu vội buông tay, nói: “Anh xin lỗi!”.

“Không có gì!” Thẩm Xuân Hiểu đứng dậy, xách giày, hai người sánh bước bên nhau. Đi qua bờ hồ, Thẩm Xuân Hiểu mang giày vào, cùng anh sải bước trên con đường nhỏ với hàng rào xanh.

Màn đêm dần buông xuống, các căn phòng trong trang trại đã lên đèn, lấp ló trong những khóm tùng. Đứng trước vẻ hùng vĩ của những ngọn núi và cây cối, ánh đèn bỗng trở nên mờ ảo xa xăm. Ánh đèn ấy không làm mất đi sự yên tĩnh nơi đây, mà còn tô điểm cho không gian càng thêm tĩnh mịch.

Thẩm Xuân Hiểu nhón chân nhẹ nhàng như sợ đánh động sự tĩnh mịch ấy. Con người với những thủ đoạn xu nịnh hòng mong cầu danh lợi cần có những nơi thế này để thanh lọc khí độc tâm hồn. Mặc dù sau khi trở về thành phố, tất cả lại được như cũ, nhưng có thể trong những ngày này, họ sẽ cảm nhận được thứ đã từng bị sao nhãng.

Triệu Yến Minh đứng đứng ở sân mong ngóng, thấy Thẩm Xuân Hiểu trở về, thở phào vội nói: “Tớ tưởng cậu mất tích rồi chứ, đi đâu mà điện thoại cũng không mang theo?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhớ ra, ở trong phòng gửi tin nhắn, cô đã tiện tay quăng di động lên giường nên quên không mang theo. Nhìn điệu bộ hăm hở hỏi tội của Triệu Yến Minh, cô thấy buồn cười, hỏi: “Ồ nơi rộng lớn thế này mà cậu lo tớ có thể chạy mất sao?”.

Triệu Yến Minh liếc nhìn cô, nói: “Không gì là không thể!”, ánh mắt quét qua Chương Phương Hựu, bỗng kinh ngạc rồi như bừng tỉnh ngộ: “Ồ... Tớ biết rồi!”.

Tiếng “ồ” bị cô kéo dài, ngay cả những người không nhạy bén cũng có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Thẩm Xuân Hiểu dở khóc dở cười, để ngăn Yến Minh nói ra những lời khiến người khác khó xử, cô vội chặn lại: “Tớ đi dạo thì gặp Chương... Chương Phương Hựu, nên cùng đi!”.

Triệu Yến Minh kéo Thẩm Xuân Hiểu lại tươi cười nói với Chương Phương Hựu: “Anh Chương, tôi và Xuân Hiểu có chút chuyện cần nói nên tôi mượn cô ấy một chút nhé”, rồi kéo Xuân Hiểu đi.

“Chú ý lời nói của cậu đấy, tớ là tớ, sao lại mượn một chút chứ?” Thẩm Xuân Hiểu còn chưa mở miệng đã bị lời đi xềnh xệch, liên lâu bầu khó chịu.

“Bây giờ cậu không phải là của riêng cậu nữa rồi, cậu đã thuộc về anh chàng Chương gì đó rồi.”

“Cậu bán thân tớ rồi à? Tự do của tớ cũng không phải cậu nói là được!” Thẩm Xuân Hiểu bị lời đi lao đảo, không chịu nổi bèn trừng mắt với Triệu Yến Minh: “Thôi xin, dù sao cậu cũng là tổng biên tập của một tạp chí, điếm đạm một chút có phải là tốt hơn không? Như thế này còn hình tượng gì nữa? Người nào biết thì nghĩ cậu có chuyện nói với tớ, còn kẻ không biết lại ngỡ cậu có mưu đồ bất chính, cướp bóc hại người đấy!”.

“Tớ còn cướp của, cướp sắc nữa ý chứ!” Triệu Yến Minh kéo Thẩm Xuân Hiểu được mấy mét thì buông tay, nói không khách khí: “Đừng có tươi cười với tớ như thế! Cô Thẩm, cô chẳng ý tứ chút nào, vừa đến đây đã bí mật hẹn hò với người ta rồi, ngay cả tớ mà cậu cũng quăng sang một bên, một tin nhắn cũng không có. Tớ đã có lòng tốt tạo cơ hội cho cậu vậy mà cậu báo đáp tớ kiểu ấy à?”.

“Cái gì chứ? Bí mật hẹn hò?” Thẩm Xuân Hiểu vừa bực vừa buồn cười, lớn tiếng quát: “Tớ nói là tình cờ gặp, ai bảo cậu không tin!”.

“Cậu không thấy ánh mắt hạnh phúc của anh chàng họ Chương kia à? Lại còn nói cái gì mà tình cờ gặp, cậu coi tớ là trẻ con sao?”

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy vô cùng buồn cười, bèn vỗ vai Triệu Yến Minh, cười nhạo: “Sao thế, cậu ghen à?”.

“Đúng thế, tớ đang ghen đây!” Triệu Yến Minh cũng cợt nhả, hai tay ôm ngực, tươi cười rồi nheo mắt nhìn Xuân Hiểu, nói: “Xin cậu, sau này có ra ngoài thì cầm theo di động đi, tớ còn tưởng cậu bị mất tích rồi chứ. Dù thế nào tớ cũng là người đưa cậu tới đây, nên cũng phải đưa cậu về nguyên vẹn, nếu không làm sao tớ có thể ăn nói với bố mẹ cậu được?”.

“Tớ đã lớn thế này rồi, còn cần cậu để ý sao? Hơn nữa, cậu có biết bố mẹ tớ không?” Thẩm Xuân Hiểu khịt mũi giễu cợt.

Triệu Yến Minh không đấu khẩu với bạn nữa mà rón rén hỏi: “Xuân Hiểu, nói thật đi, có phải cậu đã động lòng trước anh chàng nào rồi không?”.

“Đâu có dễ dàng thế, chỉ là không có ác cảm thôi!”

“Không có ác cảm chính là có cảm tình, có cảm tình là bước thứ nhất của thành công. Bằng tuổi này rồi, gả được đi đâu phải chuyện dễ dàng, cuộc cách mạng vẫn chưa thành công, cậu cần phải cố gắng nhiều.”

“Cậu tự nói cậu đấy à?”.

“Nói tớ thì cũng như nói cậu, dù sao chúng ta đều là phụ nữ phấn đấu cho cuộc sống hôn nhân, bởi vậy cách này chẳng phải tốt hơn rất nhiều so với cách đi xem mặt sao? Cậu nói xem?”

“Cậu mới là phụ nữ phấn đấu vì cuộc sống hôn nhân ấy, tớ chỉ bị cậu lôi kéo vào thôi!”

“Gần mực thì đen mà, sớm muộn gì cậu cũng phải kết hôn và giải quyết vấn đề độc thân, chẳng phải sao?” Triệu Yến Minh cười nịnh bợ.

“Cậu thừa nhận mình là mực đen?” Thẩm Xuân Hiểu không nhịn được cười.

“Cho dù đồ hay đen, miễn là có thể ảnh hưởng đến cậu đều được! Tình yêu là thứ cần vun đắp mới có kết quả, bây giờ thứ mà tớ cần nhất chính là cho nó một mầm sống, nếu bắt buộc phải kết hôn thì tại sao không tiến hành sớm một chút chứ?” Triệu Yến Minh lại nhai nhìn về phía Chương Phương Hựu, nhỏ giọng nói: “Xem ra anh chàng ấy rất có tình ý với cậu, phải mau mau nắm lấy cơ hội”. Cô huych huych Thẩm Xuân Hiểu, về mặt khuyến khích.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn. “Hôm nay tớ mới quen anh ấy, cậu nóng vội gì chứ?”

“Đúng là hết cách, vì chuyện của cậu mà lúc nào tớ cũng nóng ruột nóng gan.” Triệu Yến Minh nhún nhún vai. “Đáng tiếc, cậu chả nhận ra lòng tốt của tớ, khiến tớ phải nhọc lòng vì cậu!”

“Chưa ngoa vừa thôi, sao cậu lại để bụng như thế, cậu cứ giải quyết vấn đề hôn nhân đại sự của cậu trước đi rồi hãy nói đến chuyện của tớ.” Thẩm Xuân Hiểu phì cười. “Tớ thấy cậu đang lấy tớ làm bia đỡ đạn, cậu bị bố mẹ thúc giục đến nỗi không còn chỗ nào để lánh thân nên sống chết gì cũng phải lòi tớ xuống nước cùng cậu, thiếu chút nữa thì cậu đã treo biển rao bán lên người tớ rồi!”

“Thế nên chúng ta phải cùng nhau cố gắng, sao có thể để cậu tiếp tục một mình ung dung tự tại được?” Triệu Yến Minh không hề lắp liếm, lí lẽ hùng hồn: “Nếu thật sự có thể rao bán cậu thì bây giờ tớ đã ngồi ở nhà mà đếm tiền rồi, còn phải kéo cậu đến đây nữa sao?”.

“Cậu kéo tớ đến đây có lẽ phần nhiều cũng vì bản thân ấy chứ? Cậu có dám nói cậu không liếc nhìn các anh chàng đẹp trai không?” Thẩm Xuân Hiểu cười khiêu khích. “Sớm biết cậu trọng lợi khinh nghĩa, tớ quên rồi!”

“Thì tớ cũng tiện thể thôi!” Triệu Yến Minh ngang ngạnh. “Mẹ tớ đăng ký cho tớ tham gia các hoạt động xem mặt nhiều lắm, nếu không phải vì cậu, tớ cũng sẽ chẳng đến đây đâu!”

“Chỉ vì tớ sao? Cũng vì Trương Hường Dương nữa chứ?” Thẩm Xuân Hiểu trêu đùa.

Triệu Yến Minh trừng mắt, không đề cập đến vấn đề này nữa.

Thẩm Xuân Hiểu lén cười, vừa nghiêng đầu đã thấy Chương Phương Hựu vẫn đứng đó đợi, nghĩ mình bỏ rơi anh như thế thật quá mất lịch sự, cô liền nói với Triệu Yến Minh: “Tớ qua chào hỏi người ta trước đã, gặp lại cậu ở hoạt động buổi tối nhé!”.

“Cậu không đi ăn cùng tớ sao?”

“Tớ nghĩ cậu đi ăn cùng Trương Hường Dương thì tốt hơn!”

“Đừng là trọng sắc khinh bạn!” Triệu Yến Minh rít qua kẽ răng.

“Học cậu cả đấy!” Thẩm Xuân Hiểu nghe thế liền ngoái đầu cười, xán lạn như hoa mùa xuân.

Cô đến cười nói với Chương Phương Hựu: “Thật ngại quá, để anh đợi lâu, hôm nay tôi để quên điện thoại trong phòng nên bạn tôi đang trách làm gì mà không nói với cô ấy một tiếng!”.

Chương Phương Hựu cười nói: “Anh tưởng em có ý không mang theo chứ? Ở nơi yên tĩnh thế này, không cần bất kỳ phương tiện thông tin hiện đại nào, chỉ cần dùng trái tim để cảm nhận phong cảnh tuyệt vời, cảm nhận vẻ đẹp nơi cõi trần, cho tâm hồn được thoải mái. Anh đoán đúng chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười cười, cô thừa nhận trong mình tồn tại tâm hồn lãng mạn, nhưng không phải lúc nào cũng có được sự thư thái. Chiều nay, coi như cũng có được nửa ngày an nhàn của kiếp phù du. Cố tình cũng thế, vô tình cũng được, hà tất phải quá thật thà chứ.

Chương Phương Hựu thấy khóe môi cô khẽ nhếch nét cười vui vẻ, liền đề nghị: “Cũng tới giờ ăn tối rồi, hay là chúng ta đi ăn nhé!”. Anh nhìn về phía Triệu Yến Minh, rồi lại nói thêm: “Gọi cả bạn em đi cùng!”.

Trương Hường Dương đã sớm giới thiệu đại thể về bố cục trang trại, các căn phòng bên sườn núi này đều là nhà mái bằng, nhưng quán rượu lại là nhà lầu, hơn nữa, phía đông và phía tây đều có nhà ăn. Nhà ăn phía đông chuyên về những món ăn Trung Quốc, người nào thích ăn kiểu Tây thì có thể đến nhà ăn phía tây. Vì là chuyến du lịch tự túc nên vấn đề các bữa ăn cũng có thể tự mình quyết định.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, cảm thấy Triệu Yến Minh nói rất có lý, hôn nhân đại sự cả đời là vấn đề cần giải quyết. Cô không mâu thuẫn như Triệu Yến Minh, vừa chống đối lại những cuộc xem mặt mà bố mẹ sắp xếp, vừa tích cực cố gắng kết thúc cuộc sống độc thân. Lúc này, cô cũng là một trong những người có mặt ở đây, cũng đã trở thành một phần tử đang phấn đấu vì cuộc sống hôn nhân, tại sao lại không thử chứ.

Chẳng phải tên đầu heo Lư Hạo Tường đó đã nói sẽ không có ai cần mình sao? Mình phải cho anh ta thấy rằng mình chẳng những có điều kiện tốt, không thiếu người theo đuổi, mà còn có thể hưởng thụ sự ngọt ngào và hạnh phúc của tình yêu.

Cô hậm hực trong lòng, bỗng trách bản thân, sao lại nhớ tới anh ta? Là do bị anh ta mĩa mai châm chọc nên đã thành thói quen hay có lý do khác? Cô đã xa công ty, xa con người độc mồm độc miệng ấy song lại nhớ đến những tủi nhục và tổn thương mà anh mang lại cho mình. Bất giác dòng suy nghĩ mâu thuẫn lướt qua đầu cô.

Thẩm Xuân Hiểu vội nghĩ đến những chuyện vui khác để quên đi lời nói của Lư Hạo Tường, cô quyết không để anh xuất hiện lần nữa trong suy nghĩ và làm hỏng tâm trạng vui vẻ của mình trong chuyến du lịch này được.

Triệu Yến Minh đang định đi đến chào hỏi Chương Phương Hựu, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, cô dừng bước, cười nói: “Cảm ơn anh đã nhớ đến tôi, nhưng tôi ghét nhất làm phiền người khác, làm kỷ đã cản mũi lại càng không. Hai người cứ tự nhiên, đừng để ý đến tôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu biết Triệu Yến Minh sẽ nói những lời không hay, nhưng nào ngờ trước mặt Chương Phương Hựu, cô ấy lại dám nói câu này. Cô đứng quay lưng lại với Chương Phương Hựu và hậm hực nhìn Yến Minh. Triệu Yến Minh chỉ vờ như không thấy, vẫn cười tươi tựa hoa.

Thấy Triệu Yến Minh đã đi, Thẩm Xuân Hiểu quay lại lúng túng với Chương Phương Hựu: “Yến Minh thích đùa thế đấy, một ngày mà không trêu chọc tôi một lần thì không thoải mái. Anh đừng để tâm nhé!”.

“Ha ha, không sao, anh thấy cô ấy rất thẳng thắn!” Chương Phương Hựu nở nụ cười đầm ấm, đưa tay làm động tác mời Xuân Hiểu đi trước.

Thẩm Xuân Hiểu cười cười, hỏi: “Anh thích ăn đồ Trung Quốc hay đồ Tây?”.

Chương Phương Hựu vốn muốn nói đi ăn đồ Tây, có ánh nến, dao đĩa và tiếng đàn violon, thính thoảng lại được mỉm cười với cô gái đối diện, biểu hiện phong độ như thế mới thể hiện được vẻ nho nhã, lịch sự của người đàn ông. Nhưng thấy cô nhìn về nhà ăn phía đông, anh lại mỉm cười nói: “Anh có thể ăn được cả đồ Trung Quốc và đồ Tây, nhưng cá nhân anh thấy đồ Trung Quốc vẫn ngon hơn, chỉ có đồ ăn Trung Quốc mới kích thích được hết công năng của vị giác, tận hưởng cảm giác sung sướng khi thức ăn từ mặt lưỡi lan rộng đến khắp cơ thể”.

Thẩm Xuân Hiểu thích đồ ăn Trung Quốc hơn, nghe thấy Chương Phương Hựu nói thế, cô thấy thật tâm đầu ý hợp, gương mặt bỗng nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh, nói: “Không ngờ anh cũng thích ăn đồ Trung Quốc, lại còn am hiểu như thế!”.

“Khiến em chê cười rồi!” Chương Phương Hựu khiêm tốn nói, “Thực ra văn hóa ẩm thực Trung Quốc cũng là một loại quốc túy, từ nhỏ anh đã rất thích món ăn Trung Quốc, nếu không phải vì xã giao thì số lần chọn món Tây trong một năm sẽ không quá mười lần”.

Thẩm Xuân Hiểu càng rạng rỡ nụ cười, trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nói: “Hay là, chúng ta đi ăn lẩu?”, ánh mắt cô long lanh, khoe môi hiện nét cười ý vị, nhìn anh trung cầu ý kiến.

“Thật hả, thế thì càng hay, anh đang định đề nghị như vậy nhưng chỉ sợ em không thích!” Bị ánh mắt cô nhìn chăm chú, Chương Phương Hựu bất giác đứng thẳng lưng, trả lời chần chừ do dự. Nhưng khi Thẩm Xuân Hiểu quay người bước đi, nụ cười trên mặt anh trở nên cứng nhắc.

Đến nhà hàng, Chương Phương Hựu lịch sự nho nhã, Thẩm Xuân Hiểu thì vô cùng hào hứng, họ đã chọn món lẩu Trùng Khánh.

Nhìn những cọng rau và nước dùng đầy nồi, trong lòng Chương Phương Hựu sợ hãi đến hoang mang. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu nhúng những miếng thịt cá một cách điêu luyện, ăn ngon đến mức không hề nhũn mảy thì suýt nữa anh đã nghĩ rằng cô đang cố tình trêu đùa mình.

Thẩm Xuân Hiểu ăn uống vui vẻ tự nhiên. Mọi người nói, ăn lẩu là lúc có thể dễ dàng nhìn ra tính cách của một người nhất, bởi thế Chương Phương Hựu quan sát kỹ người con gái trước mặt, cô không cố tình tỏ vẻ, không giả tạo, tuy khả năng ăn cay của cô khiến anh thầm chẹp miệng nhưng tương ăn lại không hề khó nhìn, trái lại động tác rất thoải mái đầm ấm, nho nhã.

Chương Phương Hựu không kìm nổi, nghĩ: Nếu giờ đang ăn đồ Tây, anh sẽ khiến người khác nhìn mình bằng con mắt ngưỡng mộ. Nhưng đáng tiếc đây lại là nồi lẩu, một năm anh ăn không quá một lần. Để thể hiện phong độ, để Thẩm Xuân Hiểu có thiện cảm với mình, bữa tối nay anh đã từng bước, từng bước “chủ động” ép bản thân vào tình thế khó xử. Lúc này, trong miệng vừa tê vừa cay, nhưng vì hình tượng của mình, anh vẫn cố nhịn và vờ như không có chuyện gì.

Thẩm Xuân Hiểu nhiệt tình giúp anh nhúng thịt, nhúng rau, thấy anh ăn rất ít, cô áy náy nói: “Anh ... không thích ăn món này sao?”.

“Không, không, không, anh rất thích... rất thích!” Chương Phương Hựu vội nói. Sau đó, anh gấp rau vào miệng, cảm giác tê tê cay cay kia làm đầu lưỡi đau rất. Anh phát hiện đầu lưỡi mình bỗng chốc tê dại nên vội nuốt miếng rau xuống. Do nuốt vội, rau vẫn còn nóng, vừa nóng vừa cay, mồ hôi lập tức túa ra. May mà cảm giác tê tê ấy đã lan tỏa khiến vị cay không còn khó chịu như trước nữa.

Lần này thì đúng là tự làm khổ mình vì lời nói, anh đã thật sự lĩnh hội được sự “hưởng thụ” tận cùng của cảm giác khi thức ăn từ mặt lưỡi lan rộng khắp cơ thể. Anh vô cùng ngưỡng mộ Thẩm Xuân Hiểu, cô là phụ nữ, vậy mà ăn được đồ cay như thế, lại còn ăn rất ngon lành. Hơn nữa, những thức ăn khác cô không ăn, lại chọn ăn lẩu, rốt cuộc cô muốn thử thách hay cự tuyệt mình đây?

Chương Phương Hựu nhìn cô thông thả nhúng thịt, cũng gấp một miếng để nhúng, nhưng không dám để vào bát mình mà ân cần gấp cho Thẩm Xuân Hiểu. Anh biết lần đầu tiên ăn cùng nhau rất quan trọng, để lại ấn tượng tốt cho cô chính là chìa khóa quyết định xem sau này có phát triển mối quan hệ nữa không. Nhưng đồ ăn cay như thế, thực sự anh không dám ăn, chỉ chăm chăm uống trà, ẩm trà trên bàn vì thế rất nhanh tới đáy. Anh gọi phục vụ mang đến thêm một ấm nữa.

Thẩm Xuân Hiểu trộm cười, cô sớm đã nhìn ra vẻ khổ sở của Chương Phương Hựu. Thực ra cô không định đi ăn lẩu, nhưng Chương Phương Hựu lại nói văn hóa ẩm thực Trung Quốc cũng là quốc túy, nếu ăn thì phải ăn món đặc sắc nhất của Trung Quốc mới có thể cảm nhận được “quốc túy”, thế là cô nghĩ ngay đến món lẩu. Món cay Tứ Xuyên nổi tiếng trong danh mục các món ăn hàng đầu Trung Quốc, nhưng lẩu Trùng Khánh lại càng phát huy độ cay triệt để, e rằng không món ăn nào thể hiện được nét đặc sắc của ẩm thực Trung Quốc như lẩu Trùng Khánh, bởi thế, nếu không chọn nó, cô cảm thấy có lỗi với hai từ “quốc túy” của anh quá.

Thật không ngờ Chương Phương Hựu chỉ nói miệng, mà chẳng hề có tài ăn cay, ăn có một miếng rau mà mặt mày đã đỏ lên thế kia, lại còn cố giữ thể diện, giả vờ như không có chuyện gì, cô nhìn mà cũng thấy khổ sở thay cho anh.

Thẩm Xuân Hiểu cũng chả muốn vạch trần sự thật, dù sao hai người không quá thân thiết ngồi ăn với nhau chẳng khác nào ngồi ăn một mình vậy. Cô biết được điều này là nhờ vào sự huấn luyện của Triệu Yến Minh, nếu không phải thay bạn đi xem mặt và ăn cơm với người lạ nhiều lần thành quen, Thẩm Xuân Hiểu cũng không thể ngồi ăn cùng với người mới quen như Chương Phương Hựu một cách vui vẻ, thoải mái như vậy.

Thẩm Xuân Hiểu không sợ đồ cay, trước đây cô thường cùng Triệu Yến Minh và An Châu đi khiêu chiến vị giác của mình. Ở một trang trại nhỏ bé thế này, lẩu Trùng Khánh là món chính hiệu, đương nhiên phải hưởng thụ mỹ vị rồi. Yến Minh không chịu đi cùng coi như cô ấy không có khẩu phúc.

Ăn xong, Thẩm Xuân Hiểu tranh trả tiền trước mặt Chương Phương Hựu.

Những lần đi xem mặt thay Triệu Yên Minh đều là ai tự trả suất người đấy, nghĩ hôm nay mình ăn nhiều như thế, còn Chương Phương Hựu thì nhẫn nhịn chịu khổ ngồi ăn cùng mình cho xong bữa, bởi thế, cô không thể để anh phải nên nhịn đau khổ đi thanh toán được. Tuy chưa hẳn anh nhỏ mọn như thế, nhưng cô cũng không muốn lợi dụng anh vì chuyện nhỏ nhặt này.

Chỉ cần không phải là ăn lẩu thì Chương Phương Hựu lập tức khôi phục lại tài ăn nói của mình. Anh nói: “Xuân Hiểu, nếu cùng em đi ăn mà lại để em trả tiền thì anh sẽ bị tổn thương nhiều lắm!”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười: “Không sao, ai mời thì có gì khác nhau đâu? Lần sau có cơ hội, anh mời em cũng được mà!”.

Chương Phương Hựu nghe câu này, liền tươi cười nói: “Xuân Hiểu, là em nói đó nhé, lần sau anh mời, em không được từ chối đâu!”.

Thẩm Xuân Hiểu từng người gây lát mới nghĩ ra câu nói của mình thật sự có hàm ý. Lẽ nào vì những câu nói của Lư Hạo Tường mà cô tức đến nỗi muốn trong chuyến du lịch này tìm được một người có thể làm bạn đời và hạ gục những lời nói kia của anh ta hay sao?

Một câu nói hay ám cả ba đông, một lời nói dở còn lạnh sáu tháng. Lư Hạo Tường đã dùng những lời ác ý khiến cô mãi nhớ đến những lời anh nói, cho dù trong lúc cần thư thái nhất, cần quên anh nhất. Anh thật sự là âm hồn bất tán, luôn xuất hiện không đúng lúc trong đầu cô.

Cô đã coi những lời nói đó là thật, quá canh cánh trong lòng ư? Nhưng, một cô gái không cẩn thận từng bị đứng vào hạng cuối độ thanh xuân và có sự tiếp xúc thân thiết với hai từ “gái ế” liệu có thể giả vờ đuôi điếc chẳng?

Trừ phi đổi công việc, nếu không cô vẫn phải tiếp tục nghe những lời nói ấy. Thế thì biện pháp duy nhất há chẳng phải là kết thúc thân phận gái ế, có một tình yêu hoàn mỹ và ngọt ngào sao? Chỉ khi có được tình yêu hoàn mỹ, những lời nói của anh mới bị hạ gục, cũng chỉ nằm trong tay tình yêu ngọt ngào, cô mới có thể giả vờ đuôi điếc với những lời nói cay nghiệt kia được.

Nhưng, trên đời này có tình yêu hoàn mỹ và ngọt ngào không?

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng băn khoăn, giống như đứa trẻ đứng bên bờ sông trong ngày hè oi bức, muốn đắm mình xuống dòng nước mát để tẩy rửa hết mồ hôi trên cơ thể và những bức bối trong lòng, song vừa chạm chân xuống nước, lại sợ sệt rút về.

Cô không dám.

Triệu Yên Minh nói đúng, phải thử. Cô cũng biết điều đó. Thứ mà người ta khó chiến thắng nhất chính là bản thân, trên phương diện tình cảm cũng như thế.

Nhưng, muốn thử cần phải có dũng khí.

Cô phải cho bản thân cơ hội, không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ lỡ chuyện lớn. Cô cũng cần phải cẩn thận hơn, suy cho cùng nỗi đau năm ấy vẫn đau, vết thương năm ấy vẫn còn, chỉ có tình yêu năm ấy là không tồn tại nữa!

Thẩm Xuân Hiểu lấp liếm nói: “Chúng ta mau về thôi, hoạt động sắp bắt đầu rồi. Tuy Giám đốc Trương nói không nhất thiết phải tham gia, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên, nếu quen biết thêm vài người bạn thì cũng tốt!”.

Chương Phương Hựu tươi cười, qua sự thăm dò vừa rồi, anh rất hài lòng với phản ứng của Thẩm Xuân Hiểu. Cô không đáp lời nhưng cũng chẳng cự tuyệt, nghĩa là ngầm đồng ý. Cho dù anh không nhìn thấu tâm can cô nhưng có thể cảm thấy cô cũng có cảm tình với mình.

Hai người sóng bước đi về, anh nhìn Thẩm Xuân Hiểu đắm chìm trong sắc đêm, đôi mắt khẽ cười, bờ vai khoác lên vầng sáng nhạt nhòa của ánh đèn như được mạ lên một lớp màu óng ánh. Anh đã được ngắm nhìn nhiều gái đẹp, nhưng Thẩm Xuân Hiểu không giống những cô gái ấy, cô vừa ung dung tự tại, lại vừa thẳng thắn, cởi mở, ở nơi nào cũng thể hiện tính nết thật, không lập dị, không giả tạo, toàn thân toát lên khí chất đèn mờ người.

Thẩm Xuân Hiểu im lặng, không phải cô sợ phá vỡ không gian tĩnh lặng này, mà cô không hiểu tâm trạng mình lúc này, không biết nói thế nào mới thích hợp.

Quá khứ và hiện tại đan xen, cô đang giằng giụa trong biển suy nghĩ bao la của mình, không biết nơi đâu là bến bờ.

Đi được một đoạn đường dài, họ nghe thấy tiếng huyền ảo trong sân, Thẩm Xuân Hiểu nói: “Thật náo nhiệt, có lẽ họ đã bắt đầu rồi!”. Nghiêng đầu, chỉ thấy Chương Phương Hựu đang thần thờ nhìn mình. Chạm phải ánh mắt cô, anh liền bối rối chuyển ánh nhìn.

Chương Phương Hựu lấp liếm nói: “À, đúng thế! Chúng ta mau vào thôi!”.

Tâm trạng vừa sợ vừa muốn trốn tránh khiến cô mềm lòng, những ký ức đã chôn vùi giờ lại trở dậy mạnh mẽ. Cô và Hạ Quảng Thần vẫn chưa có khi nào giải bày cho nhau hiểu nhưng cũng đã cùng trải qua một quãng thời gian. Khi đó, Hạ Quảng Thần mới hai mươi hai tuổi, một người rất hay xấu hổ, thậm chí ngay cả việc thổ lộ tình cảm cũng không dám, chỉ những lúc ở trong đám đông, anh mới lén lút nhìn cô, mỗi lần cô nhìn sang lại thấy ánh mắt vội vàng né tránh như chú hươu con ấy, bởi thế cô đã cảm nhận được sự chân thành và lúng túng của anh. Đã có rất nhiều người theo đuổi song cô lại chọn anh chàng ngay cả nói chuyện cũng chẳng dám nói to.

Ai mà ngờ được, những tưởng anh sẽ luôn dùng sự chân thành ấy để đi cùng cô hết cuộc đời, nhưng thời gian lại trêu đùa cô, khiến cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn vì sự ấu trĩ của bản thân. Hai năm sau, món quà sinh nhật anh tặng nhận dịp cô hai mươi ba tuổi chính là hai từ “chia tay” đơn giản mà kiên quyết.

Thời gian hai năm đã thay đổi rất nhiều, sự chân thành của anh không còn nữa, anh đã biết tính toán, biết đầu mới là thứ mình cần. Để ở lại thành phố đó, anh đã vứt bỏ tình cảm hai năm như vứt một miếng giẻ lau vậy.

Thắm Xuân Hiểu thừa nhận, cô luôn nhớ tới những ngày tháng ấy, những ngày tháng không có bất kỳ tư lợi nào, chỉ đơn giản là tình cảm vui vẻ từ hai phía. Mấy năm nay, cô vừa sợ hãi vừa muốn theo đuổi tình yêu, chẳng phải vì trái tim chưa rung động, nên cô vẫn luôn tìm kiếm hay sao?

Nhưng lúc này, nghe tiếng trái tim mình loạn nhịp, cô bỗng phát hiện ra ánh mắt ấy của Chương Phương Hựu trùng hợp đến lạ thường với những ký ức khi đó của mình.

Cô không dám nghĩ tiếp, cũng chẳng dám nói, chỉ muốn lẩn vào đám đông. Trái tim yên bình của cô không thể trấn an được sự bối rối lúc này.

Trong sân, những ngọn đèn màu nhỏ đã giăng đầy, lấp lánh ánh sáng như muôn vàn đom đóm óng ánh giữa các tán lá, mọi người có thể nhận ra nhau nhưng lại không quá rõ ràng, với không gian mong lung và thô sơ ấy, mọi người ko hề mất đi nhã hứng, mà có thể tự nhiên thể hiện tình cảm của mình.

Trương Hường Dương vô cùng nhanh nhẹn, đúng là nhập gia tùy tục, trong khoảng thời gian ngắn như thế mà anh có thể bố trí nơi đây thành một vũ trường ngoài trời. Trên nền đất có bày những tấm đệm sạch sẽ để mọi người ngồi. Đồ uống đông lạnh tuy không có cảm giác tao nhã như khi uống cocktail trong những chiếc ly đế cao, nhưng vào lúc này, ở nơi đây, trong hoàn cảnh này, ở giữa không khí này, nó lại vô cùng phù hợp, giúp mọi người thư thái lắng nghe tiếng nói chân thực nhất trong suy nghĩ của mình.

Thắm Xuân Hiểu nhìn thấy Triệu Yên Minh đang ngồi ở phía trước, bên trái, cầm lon coca rồi nhẹ nhàng đưa lên miệng uống, khỏe môi tươi cười, bộ dạng rất có hứng thú. Thắm Xuân Hiểu vừa nhìn đã nhận ra điểm khác biệt của số ghế, nữ ngồi một bên, nam ngồi một bên, cô nghĩ, đây chắc chắn do Trương Hường Dương đã đặc biệt bố trí.

Chào hỏi Chương Phương Hựu xong, cô bèn đi đến bên cạnh Triệu Yên Minh và ngồi xuống.

Triệu Yên Minh cầm lon coca đánh mắt nhìn Thắm Xuân Hiểu một lượt, sau đó dịch sang bên nhường chỗ. Đợi Xuân Hiểu ngồi xuống, cô mới liếc xéo bạn, trêu đùa: “Tớ tưởng cậu không tham gia cơ đấy!”.

“Sao lại không chứ?”

“Chẳng phải cậu đã có mục tiêu rồi sao? Lẽ nào ăn trong bát còn ngó nghiêng vào nôi? Làm người không nên như thế, lòng tham đâu phải đức tính tốt!”

Thắm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn rồi cười nói: “Cái gì gọi là có mục tiêu rồi chứ, chẳng lẽ ăn một bữa cơm thì xác định chuyện cả đời à, cậu có logic gì đấy?”.

Hai người cười cười nói nói, Thắm Xuân Hiểu vô tình nhìn về phía đối diện, thấy Chương Phương Hựu yên lặng ngồi giữa đám người, tay nghịch nghịch cái giẻ nắp lon coca nhưng không bật ra, dường như anh đang có tâm tư gì đó.

Thắm Xuân Hiểu bỗng im lặng, Triệu Yên Minh nghiêng đầu quan sát rồi nhìn theo ánh mắt của bạn, cười nói: “Đừng làm bộ liếc mắt đưa tình nữa, nếu tớ là cậu, tớ sẽ không đến tham gia hoạt động này mà đi ngắm trăng ngắm hoa rồi!”.

“Kẻ xấu không nói lời hay!”.

Triệu Yên Minh thấy không phải hai người đang nhìn nhau, bèn chớp chớp mắt, nói về thần bí: “Xuân Hiểu, tớ gửi thấy một mùi!”.

“Mùi gì?” Thắm Xuân Hiểu không buồn quay đầu lại, hỏi.

“Mùi của mùa xuân tình yêu!”

Thắm Xuân Hiểu nghiêng đầu nhìn cô một cái, phì cười nói: “Cậu nói chính cậu đấy à?”.

Triệu Yên Minh nhún nhún vai, bĩu môi nói: “Nói ai thì người đó biết!”. Thắm Xuân Hiểu về không bận tâm, cô lại nói: “Thực ra đây cũng không phải là chuyện gì xấu, nó chứng minh cậu đã khai thông tư tưởng, từ một người sợ tình yêu thành người bình thường; chứng minh cậu sắp thoát khỏi đội ngũ gái ế, sắp có hạnh phúc thuộc về mình; chứng minh duyên phận đã đến, cậu đã được sao Hồng Loan[6] chiếu mệnh, thật là chuyện tốt!”.

[6]. Sao Hồng Loan: Sao chủ về hôn nhân

Thắm Xuân Hiểu tươi cười liếc nhìn Yên Minh, nói: “Yên Minh, sao tớ thấy lần này có vẻ cậu đang bất an điều gì đó, ngay cả nói chuyện cũng hay dùng phép tu từ, cậu đang thể hiện khả năng văn chương của tông biên tập sao?”. Cô liếc mắt thăm dò rồi nghi ngờ hỏi: “Nhưng trước đây cậu không vậy, cả cái kiểu buồn chuyện thế này cũng không phải phong cách của cậu. Cô Triệu, rốt cuộc cô có âm mưu gì, khai thật mau”.

“Âm mưu thì không có, chỉ là thu thập tài liệu thực tế thôi, cậu đừng quá nghiêm túc như thế!” Triệu Yên Minh cười đùa cợt nhả.

“Thu thập tài liệu thực tế?” Thắm Xuân Hiểu nắm trọng điểm rất nhanh, liền bức cung: “Cậu cần tài liệu thực tế thì có liên quan gì đến tớ?”.

“Cũng không có chuyện gì, trước đây tớ đã ký hợp đồng với nhà xuất bản là sẽ viết một cuốn tiểu thuyết về những người phụ nữ phấn đấu vì hôn nhân như chúng ta sẽ làm cách nào để kết thúc cuộc sống độc thân. Ngay cả tên sách tớ cũng nghĩ ra rồi, chính là Nhật ký xem mặt của những cô gái phấn đấu vì hôn nhân, cậu đã thay tớ đi xem mặt nhiều lần như thế, kinh nghiệm thực tế phong phú, lại rất tích cực để kết thúc cuộc sống độc thân, rất có khả

năng sẽ trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết của tớ đấy!”

“Tớ không có hứng!” Thầm Xuân Hiểu hứ mũi, “Hay cậu tự lấy cậu làm nguyên mẫu đi!”. Nói xong, như nhớ ra gì đó cô quay ngoắt đầu lại, nhìn chăm chăm Triệu Yên Minh. “Cậu mau nói cho tớ biết, một năm nay cậu cố ý kéo tớ vào cuộc, chỉ vì cuốn sách đó phải không? Cậu lợi dụng tớ như thế sao?”

Triệu Yên Minh vội xua tay, thề thốt: “Tuyệt đối không phải, Triệu Yên Minh tớ nghĩa khí cao vời vợi, có thể xông pha vì bạn bè bất kể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, sao có thể ti tiện, vô liêm sỉ đến mức lợi dụng cả người bạn thân nhất của mình chứ?”.

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi!”, cô tươi cười nịnh bợ, “Hơn nữa, một cuốn sách chỉ mấy đồng tiền, còn tình bạn của chúng ta có giá trị thế nào? Căn bản không thể ước lượng được, vì tình bạn của chúng ta là vô giá! Nghìn vàng khó mua! Tớ sao có thể kinh doanh lỗ vốn thế được. Tớ chỉ đột nhiên nghĩ ra và cảm thấy quá trình xem mặt của chúng ta chính là một cuốn tiểu thuyết, nên muốn dùng văn chương để ghi chép lại, khi già rồi, chúng ta vẫn có thể nhớ về nó!”.

“Tớ tin cậu mới lạ đấy!”

Triệu Yên Minh cuống cuống, nhìn Thầm Xuân Hiểu bằng ánh mắt vừa đáng thương vừa ảm ức, oán hận nói: “Xuân Hiểu, trong lòng cậu, tớ là người thế nào?”.

Bị bộ dạng của Yên Minh làm cho phì cười, Thầm Xuân Hiểu liếc mắt, cười nói: “Chắc cậu cũng không dám làm thế!”.

Triệu Yên Minh thở phào, vỗ ngực nén sợ, thầm nghĩ may mà mình phản ứng nhanh, dùng tình cảm để làm động lòng, dùng lý lẽ để thuyết phục, như thế mới có thể qua mặt được, nếu không, Thầm Xuân Hiểu mà biết được sự thật, chắc sẽ tuyệt giao với mình mất.

Hoạt động do Trương Hường Dương tổ chức, thấy mọi người đã đến khá đông đủ, anh đứng giữa khán đài, tươi cười nói: “Các cô gái và các chàng trai, chúc buổi tối vui vẻ! Mọi người cùng tụ tập ở đây và hoàn toàn dẹp chuyện công việc sang một bên để hưởng thụ kỳ nghỉ mười ngày này. Ở đây có tổng cộng hơn mười điểm tham quan lớn nhỏ, nếu muốn đi du lịch, tôi đảm bảo mọi người sẽ cảm thấy vô cùng hài lòng. Nhưng hôm nay, tôi không phải đứng đây để giới thiệu với mọi người về những điểm tham quan ấy, tôi đề nghị, mọi người hãy tự giới thiệu về mình. Chúng ta phải làm quen với nhau trước thì sau này mới có thể phát triển mối quan hệ bạn bè hoặc tiến xa hơn, mọi người thấy thế nào?”.

Trương Hường Dương được trời phú cho khí chất hoạt bát, dù chỉ vài câu nói bình thường, nhưng qua chất giọng truyền cảm của anh, nó bỗng trở nên vô cùng hài hước.

Trương Hường Dương đề nghị, chỉ giới thiệu về bản thân thì không thú vị, nên sẽ có các nhân viên đưa cho mỗi người một bông hồng, khi giới thiệu xong sẽ tặng bông hồng kia cho người khác giới tại đây. Đến lúc đó, người nhận được nhiều hoa hồng nhất sẽ bầu chọn làm đôi nam nữ được yêu thích nhất.

Đây quả là một đề nghị hay, khiến không khí hội trường càng trở nên sôi nổi.

Những chàng trai tự giới thiệu trước, có người giới thiệu đơn giản, chỉ nói về họ tên và chức vụ công việc là xong; có người lại giới thiệu rất tường tận, thiếu chút nữa thì mang cả lý lịch tông ti họ hàng ra để chứng minh bản thân.

Chương Phương Hựu giới thiệu xong liền đi đến trước mặt Thầm Xuân Hiểu, hơi khom lưng, nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình và tặng hoa hồng cho cô.

Thầm Xuân Hiểu đã có hai bông hồng trong tay, cô điềm đạm mỉm cười, nói: “Cảm ơn!”.

Đội Chương Phương Hựu trở về chỗ của mình, Triệu Yên Minh đến gần ngửi đóa hồng trong tay Xuân Hiểu, cười nói: “Xuân Hiểu, tớ đã nói với cậu rồi mà, phía trước là một tương lai tươi sáng, cậu xem, chỉ cần cậu đồng ý, biết bao chàng trai kéo đến? Nhưng cậu cứ làm mất đi cơ hội của bản thân nên đã bỏ qua không ít cơ hội chọn lựa”.

“Cậu không dùng phép tu từ nữa mà chuyển sang cường điệu hóa rồi à?” Thầm Xuân Hiểu không cho đó là thật nên giễu cợt. Câu nói này, cô đã nghe nhiều rồi, nó không thể kích thích màng nhĩ của cô được nữa.

“Xuân Hiểu, nói thật là lần này, những người được Trương Hường Dương chọn lựa đến đây đều có điều kiện tốt, nếu nhìn thấy người vừa mắt, cậu nên lập tức hành động. Ví dụ như anh chàng Chương Phương Hựu vừa rồi, mọi người đều có thể nhìn thấy rất rõ anh ấy có ý với cậu, và hình như cậu cũng có cảm tình với người ta. Lần này cậu đừng chùn bước, nếu không tớ chẳng bằng lòng đâu!”

“Được rồi, tớ biết rồi!” Thầm Xuân Hiểu cười rồi trừng mắt nhìn bạn, “Cậu còn phiền phức hơn cả mẹ tớ đấy!”.

Không cần Triệu Yên Minh nói, cô cũng đã nghĩ thông rồi, cô định bụng sẽ nói chuyện yêu đương. Tuy hai tháng nữa, cô tròn hai mươi chín tuổi, nhưng chẳng phải trong mười con số, không chỉ có mỗi con số hai thôi sao? Cô hoàn toàn có thể hy vọng vào một tình yêu mãnh liệt, nếu bây giờ cô vẫn được coi là đang ở tuổi thanh xuân thì không thể để những năm tháng ấy trôi đi uổng phí!

Tổng cộng có hai mươi một người, thời gian giới thiệu là một tiếng. Dừng lời của Triệu Yên Minh để nói, những nam nữ quá thừa hormone sẽ nhìn mọi thứ đều như nhau và cảm thấy sự ân cần hay ghen tuông cũng giống nhau mà thôi.

Thầm Xuân Hiểu lơ đãng, cô cũng có chút cảm tình với Chương Phương Hựu, nên không nhìn để đánh giá tất cả mọi người trong hội trường. Có thể cô ngồi ở đó khá yên tĩnh và thoải mái, giống như đang ở nhà, chín người thì có tới năm người tặng hoa cho cô.

Cô trở thành người phụ nữ được yêu thích nhất, Chương Phương Hựu tuy không phải là người đàn ông được mến mộ nhất nhưng anh rất vui, bởi Thẩm Xuân Hiểu khi lên giới thiệu xong về bản thân đã tặng bông hồng trong tay cho anh.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ, hoa hồng dù sao cũng phải tặng đi, tặng ai cũng như nhau cả thôi. Những người khác cô không quen, chỉ quen mình Chương Phương Hựu, nếu không tặng cho anh thì tặng ai đây? Nhưng Chương Phương Hựu lại không nghĩ thế, anh cho rằng hoa hồng là sự biểu thị ngầm, đặc biệt, khi anh tặng bông hồng của mình cho cô, cô tặng lại cho anh, nó giống như tín vật đính hôn mà nam nữ thời cổ trao đổi cho nhau vậy.

Ngay vật cũng trao tặng rồi, mối quan hệ của hai người sau này chắc chắn sẽ không có trở ngại gì. Bởi thế anh vui mừng đến mức hai mắt như phát sáng, luôn hướng về Thẩm Xuân Hiểu với trái tim đầy nhiệt huyết. Triệu Yến Minh vô tình nhìn thấy, chán ngán giễu cợt: “Xuân Hiểu, sao tớ cảm thấy cậu giống như mặt hoa ấy, hai người nhìn nhau tình tứ như thế là cố ý chế nhạo tớ đúng không?”.

Thẩm Xuân Hiểu vẫn chưa phát hiện ra, nghe Triệu Yến Minh nói vậy mới nhìn sang, vừa hay bắt gặp ánh mắt thâm tình của Chương Phương Hựu, cô hơi cúi đầu và nhếch môi cười cười.

Triệu Yến Minh hích hích Xuân Hiểu, sốt sắng nói: “Xuân Hiểu, cậu đang nghĩ gì đấy?”.

Thẩm Xuân Hiểu đưa bông hồng lên mũi khẽ ngửi rồi ngẩng đầu nhìn Yến Minh, nghiêm túc nói: “Tớ quyết định rồi, sẽ nghe lời cậu, tớ muốn có một mối tình thật đẹp”. Cùng với lời nói, ánh mắt cô long lanh sự khao khát và ngọt ngào.

Triệu Yến Minh đang nghĩ phải nói thế nào để thuyết phục được Thẩm Xuân Hiểu, nghe vậy bèn thờ phào, hít một hơi dài rồi xúc động nói: “Xuân Hiểu, cuối cùng tớ cũng có thể nhắm mắt mỉm cười nơi chín suối rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bất ngờ vì những lời nói không suy nghĩ của Triệu Yến Minh, nhưng cô cũng chẳng thể chìm đắm quá lâu trong sự ngọt ngào của mình, một cú điện thoại đã kéo cô thoát khỏi giấc mơ, về với hiện thực.

Cô lấy điện thoại ra xem, người gọi đến là Lư Hạo Tường, sắc mặt cô bỗng nhiên trầm xuống.

Triệu Yến Minh thấy có gì đó không ổn liền cúi gằm xuống xem rồi cười nói: “Ồ, bạn trai cũ của An Châu, đúng lúc này lại gọi cho cậu, thật khéo chọn thời điểm đấy!”.

Thẩm Xuân Hiểu hừ một tiếng rồi tắt máy. Cô và anh chẳng có quan hệ gì. Ở công ty nói chuyện công việc do không còn cách nào khác, lúc tan ca, ngay cả bóng dáng của anh, cô cũng chẳng muốn nhìn, huống hồ bây giờ cô đang nghỉ phép!

Triệu Yến Minh cười nói: “Chẳng phải cũng là một anh chàng đẹp trai sao? Cậu phản ứng hơi thái quá rồi!”.

“Cậu đừng đứng đấy mà chọc vào nỗi đau của người khác nữa, đến khi cậu gặp con người này, cậu sẽ biết ngay thôi!” Thẩm Xuân Hiểu tức tối.

Lời còn chưa dứt, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là Lư Hạo Tường. Thẩm Xuân Hiểu phát hỏa, bèn đứng lên định đi sang bên nghe điện. Triệu Yến Minh vội nói: “Xuân Hiểu, giờ cậu còn nghe điện thoại gì nữa, sắp tới giờ khiêu vũ rồi!”.

Trương Hường Dương đã sai trợ lý bố trí dàn âm thanh, mọi người cùng bắt tay làm, đều là thanh niên nên không khí làm việc vô cùng vui vẻ. Tiếng nhạc đã vang lên nhưng vẫn đang phải chạy thử, lát nữa mới là tiết mục quan trọng của hoạt động tối nay.

Thẩm Xuân Hiểu quay lại nói: “Sẽ không lâu đâu!”.

Bước sang một bên nhận điện thoại, Thẩm Xuân Hiểu nói bằng ngữ khí cảnh cáo: “Lư Hạo Tường, việc nghỉ phép của giám đốc bộ phận Thị trường, tôi tin là anh biết rồi chứ? Mà cho dù tôi không nghỉ phép thì bây giờ cũng chẳng phải thời gian làm việc, anh có chút đạo đức đi, đừng chiếm dụng thời gian ngoài giờ làm việc của tôi như thế?”.

Lư Hạo Tường trầm ngâm một lúc rồi nói: “Được thôi, lúc nào tới giờ làm việc, tôi sẽ gọi lại cho cô... Nếu như chuyện về quầy hàng phục trang ở Hoa Vũ có thể kéo dài lâu như thế!”

“Này, anh nói rõ xem, quầy hàng chuyên dụng làm sao... Này... này... đồ khôn!” Nói tắt là tắt ngay, loại người gì thế không biết?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Thủ Tình Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Nụ cười ngày mai

Khi bạn cần một cái ôm, tình yêu sẽ âm thầm xuất hiện, có lẽ ở một ngã rẽ nào đó trong cuộc đời, luôn tồn tại một người mang đến cho bạn lời ước hẹn ngầm giống như nụ cười!

Nụ cười ngày mai – Lương Tịnh Như

Cảm di động, Thẩm Xuân Hiểu gần như chẳng thở nổi, thiếu chút nữa thì bị nội thương. Lư Hạo Tường vừa nói gì? Quầy chuyên dụng Hoa Vũ? Quầy chuyên dụng xảy ra vấn đề gì sao? Có thể xảy ra vấn đề gì được chứ? Ký hợp đồng hai năm, Hoa Vũ không thể phá hợp đồng được. Là cô đã sao những chi tiết nào đó, hay xảy ra việc đột xuất?

Tên đáng ghét này, rõ ràng biết cô không phải là người vô trách nhiệm, thế mà còn cố ý buông câu ấy rồi tắt máy. Biết rõ cô dù tức giận đến mấy nhưng vẫn sẽ ngoan ngoãn gọi điện lại. Thật nham hiểm.

Cô vô cùng bức bối, đi đi lại lại hai vòng nhưng vẫn không thể yên tâm được, vừa ám ức vừa chẳng biết phải làm sao, đành tức tối gọi cho anh. Điện thoại đổ chuông mười giây mới có người nhận, Lư Hạo Tường ung dung nói: “Sao?”.

“Lư Hạo Tường, anh nói cho rõ ràng đi, quầy chuyên dụng ở Hoa Vũ xảy ra vấn đề gì rồi?”.

“Đó là việc của cô, hình như tôi không có nghĩa vụ báo cáo với cô thì phải?” Lư Hạo Tường hình như đang ăn gì đó, từng lời nói phát ra không được rõ ràng cho lắm, nhưng sức sát thương lại chẳng hề thuyên giảm.

“Vậy sao anh gọi điện cho tôi chứ?” Thẩm Xuân Hiểu bức tức.

“Tôi vốn có lòng tốt, nhưng nếu đã bị người ta coi là lòng lang dạ thú thì nhất định tôi sẽ không làm người tốt nữa, bởi làm người tốt có được báo đáp đâu!” Lư Hạo Tường tiếp tục ăn, thong thả nhai, ung dung nói.

Thẩm Xuân Hiểu bức bối đến mức trợn trừng mắt, cô thật sự muốn ném chiếc điện thoại xuống, nhưng nghĩ làm thế thật không thỏa đáng. Bởi thứ nhất, đây là điện thoại của mình, có ném thì Lư Hạo Tường cũng chẳng tổn hại gì, nói không chừng, anh ta còn cười nhạo nữa, dù tức đến mấy, cô cũng không thể làm chuyện khiến mình phải đau lòng mà kẻ thù thì vui sướng được; thứ hai, cô cần biết quầy chuyên dụng Hoa Vũ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nên không thể không biết chừng mực được!

Nén nỗi giận, hít thật sâu, đợi cho cơn thịnh nộ đi qua, cô mới dùng giọng điệu không nghe rõ sắc thái tình cảm gì của mình, nhẹ nhàng nói: “Lư Hạo Tường, con người tôi tính khí không tốt, anh đừng để tâm. Một đảng nam tử như anh chắc sẽ chẳng chấp nhận một cô gái như tôi. Anh... đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, được không?”.

Chịu đựng đủ rồi chứ? Nén nhịn đủ rồi chứ? Thẩm Xuân Hiểu thiếu chút nữa thì buồn nôn muốn chết, trong lòng bức bối đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Lư Hạo Tường ở đầu dây bên kia cười ha ha, nói: “Giám đốc Thẩm, cô khách khí quá. Chuyện của cô chẳng phải đều có trợ lý xử lý rồi sao? Lẽ nào vấn đề tôi phát hiện ra, trợ lý của cô vẫn chưa phát hiện ra?”.

An Ni chỉ là một cô gái, cô ấy không làm sai như những gì mình dặn đã là đội ơn trời Phật lắm rồi, đâu có thể nhìn xa trông rộng đến thế? Rõ ràng, anh ta có ý si nhục mình đây mà.

Thẩm Xuân Hiểu tiếp tục ăn nói nhữn nhặn, uyển chuyển: “Giám đốc Lư, xem anh nói kìa, trợ lý của tôi chỉ là một cô gái thôi, đâu thể lanh lợi, mưu cáo trí lược như anh được chứ. Sản phẩm ở quầy hàng Hoa Vũ đều là thiết kế của anh, nếu đến lúc xảy ra chuyện gì, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến thiết kế của anh hay sao? Tôi nghĩ thế nào cũng thấy vô cùng bất an, là do tôi suy nghĩ không chu đáo, lúc sắp đi không đích thân bàn giao công việc của hai bộ phận với anh. Con mắt của anh quả tinh tường, mới có hai ngày mà đã nhận ra vấn đề rồi. Anh nên nói cho tôi biết để tôi xử lý luôn mầm mống vấn đề, như thế chẳng phải cũng là chuyện tốt đối với thiết kế của anh hay sao?”.

Lư Hạo Tường cười ha ha, nói: “Thẩm Xuân Hiểu, lần nào cô cũng lờ thiết kế của tôi ra để nói, cô không thể đòi từ mới được à?”.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt bức bối, nhưng giọng nói lại vô cùng nhẹ nhàng: “Nhưng đó đích thực là thiết kế của anh, anh đã đẩy nhanh tiến độ hoàn thành bộ thiết kế, giúp chúng tôi có thể mượn sản phẩm mẫu để bước đầu triển khai thành công nhãn hiệu này, tôi nghĩ, anh đã dốc toàn tâm toàn sức vào thiết kế ấy, nên anh cũng không muốn chúng có kết cục buồn, phải không?”.

Lư Hạo Tường hứ một tiếng, chẳng biết anh bị nói trúng hay bị chọc tức mà không tiếp lời cô, chỉ hỏi lại: “Cô muốn biết ý kiến của tôi, cho nên đã phải trợ lý ngu ngốc của cô đến mượn cơ công việc để một ngày mười ba lần tới văn phòng của tôi sao? Cô làm thế là muốn theo dõi hay thăm dò đây?”.

“Mười... mười ba lần?” Thẩm Xuân Hiểu có chút ngạc nhiên, An Ni đang làm cái gì thế?

An Ni làm việc có chút khinh suất, thỉnh thoảng còn ngốc nghếch, những điều này cô đều biết. Nhưng không ngờ lúc cô không ở công ty, cô ấy lại đi gây phiền phức với Lư Hạo Tường, đúng là chẳng sợ chết mà, con người đó tuy tương mạo ra vẻ nho nhã nhưng lại vô cùng nham hiểm, cô gái An Ni làm sao có thể đối phó được, thật chẳng tự lượng sức mình mà chuốc lấy đau khổ.

“Tóm lại, tôi cứ ngẩng mặt lên là lại nhìn thấy cô ta, điều này làm rối loạn sinh hoạt bình thường của tôi một cách nghiêm trọng. Thẩm Xuân Hiểu, cô nói tôi ở bên cô khiến một con muỗi cũng không thể bay qua, cô muốn trừ chọc tôi nên sai con muỗi đó đến chứ gì?” Lư Hạo Tường chế nhạo.

“Anh mới là muỗi ấy.” Thẩm Xuân Hiểu không khách khí, hứ một tiếng, khó chịu nói: “Nói chuyện chính đi, còn vấn đề khiêu nại khi nào tôi về sẽ nói sau, bây giờ đang là kỳ nghỉ của tôi mà!”.

“Thế sao?” Lư Hạo Tường hỏi với giọng nham hiểm.

Thẩm Xuân Hiểu biết bây giờ vẫn phải cầu cứu anh chàng đáng ghét kia, thế nên lập tức tỏ vẻ tươi cười, nói thêm: “Ừm, ý tôi là việc cũng có việc gấp việc không. .. Giám đốc Lư, anh có đáng về đầu bôi dầu mặt trát phấn, trêu ong ghẹo bướm, cũng khó trách con gái nhà người ta đôi lúc khó mà cảm lòng được! Cái đó, cái đó là chuyện nhỏ mà, nó chứng tỏ Giám đốc Lư rất có sức hấp dẫn, anh nên vui mới phải! Cái đó... ừm... chúng ta có thể nói vào chuyện chính rồi chứ?”.

Lư Hạo Tường lại hứ một tiếng, đầu bôi dầu mặt trát phấn, trêu ong ghẹo bướm, đây được coi là lời khen sao?

Thẩm Xuân Hiểu biết anh đã bị chọc tức đến nỗi không nói nên lời, trong lòng có chút đắc ý. Xí, bình thường vênh vào tự đắc quen rồi, biết thế nào gọi là mềm nắn rắn buông, khẩu Phật tâm xà chưa, bốn cô nương sẽ giúp anh mở mang kiến thức. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giọng điệu cô lại càng thêm dịu dàng: “Hai bộ phận của chúng ta nên chân thành hợp tác với nhau mới có thể dùng nhãn hiệu này để đánh bại tất cả các đối thủ, vừng vàng đứng đầu danh sách tiêu thụ. Tuy tôi đang trong kỳ nghỉ, nhưng giải quyết vấn đề đó vẫn là trách nhiệm của tôi. Giám đốc Lư, anh có thể phát hiện ra vấn đề, điều đó chứng tỏ anh có con mắt nhạy bén nhìn xa trông rộng, tôi rất bội phục. Anh là người đại nhân đại lượng, chắc sẽ không mượn vấn đề còn con này khiến tôi nom nớp lo sợ chứ?”.

Lúc này, Triệu Yến Minh thấy Xuân Hiểu nghe điện thoại mãi vẫn chưa quay lại, liền đi đến gọi: “Xuân Hiểu, đã xong chuyện chưa? Bắt đầu khiên vũ rồi đấy, cậu là cô gái được yêu thích nhất mà lại không lên khiên vũ thì chẳng phải sẽ làm cụt hứng của mọi người sao?”.

“Cậu cứ đi trước đi, đừng quan tâm đến tớ, tớ còn có chút việc!” Thẩm Xuân Hiểu nhanh tay bịt điện thoại, vừa bịt vừa bảo Triệu Yến Minh quay về, nhưng cô bịt không nổi, âm thanh vẫn truyền đến đầu dây bên kia.

Lư Hạo Tường chế nhạo: “Lại còn nom nớp lo sợ ư? Giám đốc Thẩm, chẳng phải cô đang chơi bời vui vẻ ở đó sao? Lại còn là cô gái được yêu thích nhất nữa? Thẩm Xuân Hiểu, ngay cả cô cũng có thể trở thành cô gái được yêu thích nhất à? Có phải những anh chàng kia bị cận một nghìn tám trăm độ rồi không?”.

“Lư Hạo Tường!” Thẩm Xuân Hiểu không kiềm chế nổi, bực bội nói: “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục! Giết người chẳng qua cũng là làm cho đầu chạm đất, tôi đã nín nhịn anh như vậy, anh còn muốn thế nào nữa? Anh đừng có rồi rồi quá mà đi trêu chọc tôi, trước kỳ nghỉ một ngày, tôi đã bàn giao công việc đầu vào đấy rồi, không thể xảy ra vấn đề nghiêm trọng nào được, anh đừng biến tôi thành con ngốc nữa!”.

Thấy cô tức giận, Lư Hạo Tường lại không hề câu gắt, cười nói: “Cô nói đúng lắm, vấn đề không lớn, lúc nào cô về cũng có thể xử lý được. Nhưng so với việc tốn nhiều thời gian xử lý, thì giải quyết ngay khi sự việc mới phát sinh chẳng phải tốt hơn sao?”.

“Anh có nói không? Không nói tôi tắt máy đấy?”

“Cô cứ tắt đi!” Lư Hạo Tường ung dung nói.

Thẩm Xuân Hiểu tức đến nỗi lồng ngực phập phồng, bèn nghiêng răng, giọng cứng nhắc: “Giám đốc Lư, chúng ta có ân oán từ kiếp trước nên kiếp này trở thành thù ư? Ngay cả kỳ nghỉ, anh cũng chẳng để tôi yên ổn là sao?”.

“Cô nói sai rồi, chỉ là nhân viên hướng dẫn ở quầy hàng chuyên dụng bị đổi nên số liệu có chút vấn đề. Những việc này, cô hoàn toàn có thể coi như chưa từng xảy ra mà cứ hưởng những ngày tháng vui vẻ của kỳ nghỉ đi!” Lư Hạo Tường thông thả nói.

Thẩm Xuân Hiểu sững sờ, quầy chuyên dụng đổi người? Số liệu có vấn đề? Cô mới rời công ty hai ngày, trước khi đi cũng không hề có sự thay đổi gì, vì sao quầy chuyên dụng lại thay người chứ? Nhân viên kinh doanh ở quầy hàng Hoa Vũ là người do đích thân cô đào tạo và chọn lựa, có thể ứng phó với các tình huống, vì sao lại đổi người? Hơn nữa, số liệu trong hai ngày lại xảy ra vấn đề, nếu đợi mười ngày nữa, sau khi cô hết phép, những số liệu ấy sẽ rối tung lên như thế nào đây?

Lư Hạo Tường là người nhạy bén, cô vẫn biết rằng, thực ra anh không chỉ giỏi về thiết kế, mà còn rất có mưu lược đối với những công việc của bộ phận Thị trường. Buổi thảo luận lần trước, anh chỉ ung dung nói mấy câu, Thẩm Xuân Hiểu đã có ngay linh cảm đó.

Tuy anh miệng lưỡi độc địa nhưng cũng sẽ không tự dung đi dựng chuyện.

Thẩm Xuân Hiểu cân nhắc một lát rồi nói: “Mai tôi sẽ về ngay!”.

Lư Hạo Tường dương dương tự đắc: “Không cần như thế, khó khăn lắm tôi mới có mười ngày không phải đầu khẩu với cô, cho tôi xin hai chữ bình yên. Chuyện này tôi đã giải quyết giúp cô rồi. À, vừa mới giải quyết xong nên mới tiện thể gọi điện để thông báo cho cô. Có điều, phản ứng của cô có phần quá mạnh mẽ!”.

“Giải... giải quyết rồi?” Đúng là quá mâu thuẫn, sao trong điện thoại, anh ta không nói thẳng luôn là đã giải quyết xong, lại còn vòng vo tam quốc, mãi mới đề cập đến vấn đề chính. Nhưng nghĩ cũng đúng, anh ta là người biết phân biệt nặng nhẹ, nếu thật sự vấn đề chưa được giải quyết thì anh ta chắc sẽ không khua môi múa mép và mãi chẳng chịu nói vào vấn đề chính.

Phải giải quyết sự việc xong rồi, anh mới ung dung đưa cọt như thế, khiến cô lo lắng cuống cuống rồi mới đắc ý khoe khoang, anh làm thế chỉ để cô biết mình đã nợ anh một ân huệ.

“Anh giải quyết thế nào?” Vì sao anh ta lại giúp mình chứ?

“Vấn đề chi tiết, tôi không thể kiên nhẫn mà báo cáo với cô từng li từng tí được, tóm lại, đây là thiết kế mới của tôi, cô yên tâm, tuy tôi không cần biết đến sĩ diện của cô, nhưng tôi cũng phải giữ thể diện cho thành quả thiết kế của mình chứ!”

Thẩm Xuân Hiểu bị chẹn họng, từng lời Lư Hạo Tường nói như từng nhát dao, nghe chẳng xuôi tai chút nào, cô bức bối gất lên: “Anh nói luôn với tôi là đã giải quyết rồi không được sao, còn bắt tôi gọi lại cho anh, chuyến du lịch này của tôi anh tưởng rẻ lắm à?”.

“Dù rẻ hay đắt thì đó chẳng phải đều là tiền của cô sao?” Lư Hạo Tường thông thả nói, “Hơn nữa, tôi gọi điện thì không tốn tiền chắc? Có thể tiết kiệm được vài đồng, tại sao tôi lại không làm chứ?”.

“Đồ nhỏ mọn!” Nếu đã giải quyết rồi thì hà tất gì nhất định phải nói với mình lúc này, anh ta chắc cố ý làm mình nóng ruột nóng gan, sau đó lại chế giễu mình đây mà.

“Tôi thấy, tôi giúp cô giải quyết công việc, cô nên nói với tôi những lời khác chứ không phải lời đánh giá ấy!”

“Anh muốn nghe gì?” Đã biết rõ rồi còn cố hỏi.

“Cô biết tôi muốn nghe gì mà!” Điều bộ ung dung.

“Xin lỗi, tôi chẳng phải thầy bói nên không rõ lời anh thích nghe!” Biết sự việc đã giải quyết xong, Thẩm Xuân Hiểu như được tiếp thêm sức mạnh, có thêm khí thế, đứng thẳng lưng, cao giọng nói: “Lư Hạo Tường, anh nói anh làm thế cũng vì thành quả thiết kế của mình, muốn tôi cảm ơn ư, không có chuyện đó đâu!”.

“Người tốt mà chẳng được báo đáp gì, tôi sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi. Giám đốc Thẩm quảng đại như thế mà ngay cả hai từ ấy cũng không nói ra được!”

“Đúng thế, đúng thế, tôi nhỏ nhen còn anh rộng lượng, anh rộng lượng đến mức chấp cả người nhỏ nhen!” Không còn chuyện gì lo lắng nữa, nên khả năng đầu khẩu của cô bỗng chốc được nâng lên một tầng cao mới.

“Đa tạ thái hậu đã khen!”

“Xì, anh mới là thái hậu ấy, anh là Từ Hy thái hậu!”

“Cô nghe nhầm rồi, tôi nói là quá dày[1] chứ không phải thái hậu. Tôi không nói cô là Từ Hy thái hậu, mà tôi nói da mặt cô quá dày!” Lư Hạo Tường dùng giọng chế nhạo, giải thích từng từ một.

[1]. Quá dày và thái hậu có phát âm giống nhau là tàihòu, và đều có âm hán việt là “thái hậu”.

“Lư Hạo Tường, anh đừng quá quắt như thế!” Thẩm Xuân Hiểu bùng bùng nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lư Hạo Tường không hề để tâm tới thái độ tức giận và uy hiếp của cô trong điện thoại, vẫn trêu đùa: “Chẳng phải cô được yêu thích nhất sao? Chẳng phải cô là người được cánh đàn ông tặng hoa nhiều nhất sao? Chẳng phải cô muốn đi khiêu vũ sao? Ở đây tranh luận với tôi về vấn đề thái hậu, chẳng phải sẽ lãng phí thời gian của cô à?”.

Thẩm Xuân Hiểu vốn định tắt máy nhưng lại bị anh chiếm thế thượng phong, cô đảo mắt, cười dịu dàng nói: “Anh nói rất đúng, tôi quên mất. Đằng kia có bao nhiêu anh chàng tuần tú, sao tôi lại nhẫn nại ở đây để tức giận với cú điện thoại chẳng ra gì chứ? Ai không biết lại tưởng tôi mù màu!”.

“Haizz, trong điện thoại mà cô còn khoác lác với tôi được, cô cứ khoác lác đi, dù sao khoác lác cũng không đánh thuế!” Lư Hạo Tường ra vẻ thờ dãi, như đang đối diện với một người không biết lượng sức mình vậy.

“Anh ngoài việc quen đem bụng dạ tiểu nhân ra đo lòng quân tử thì thực sự chẳng có sở trường nào nữa. Nhưng tôi hiểu, xấu xa không phải là lỗi của anh, mà do mẹ anh đã giáo dục anh không đến nơi đến chốn. Nếu chấp nhặt anh thì chẳng phải tôi cũng giống anh sao, như thế sự giáo dục suốt hai mươi tám năm qua của mẹ tôi sẽ chẳng được thỏa đáng. Xin lỗi, tôi không có thời gian đùa cợt với anh nữa, anh đi đâu hóng mát thì đi đi, tôi đi tận hưởng buổi tối lãng mạn đây!”

Lư Hạo Tường cười ha ha, không hề tức giận, lời nói ra như tên lửa với sức sát thương lớn: “Người như cô, vừa không dịu dàng, vừa không thực nữ, vừa không đoan trang, tuổi đã cao tính tình còn xấu, thế mà những anh chàng ưu tú đó cũng để mắt tới sao? Trừ phi họ mù màu, hoặc bị cận một nghìn tám trăm độ. Ha ha!”.

“Lư Hạo Tường, anh chết đi!”

Thẩm Xuân Hiểu quay lại đám đông, Triệu Yến Minh thấy sắc mặt bạn không tốt, ánh mắt bùng bùng tức giận, vội nói: “Cậu sao thế? Tức giận à? Hai người lần nào nói chuyện cũng cãi nhau, thật chẳng ra sao. Nhanh lên, mọi người đang khiêu vũ rồi, tớ vì đội cậu nên đã từ chối mấy người rồi đây”.

Âm nhạc đã vang lên, trong sân mấy đôi nam nữ đang cuốn theo điệu nhạc. Những người không khiêu vũ thì uống nước và cười nói với nhau, không khí vô cùng vui vẻ.

Thẩm Xuân Hiểu lặng lẽ ngồi xuống, rầu rĩ nói: “Cậu cứ khiêu vũ trước đi, tớ ngồi một lát!”.

“Sao thế? Người đó là bạn trai cũ của An Châu chứ có phải bạn trai cậu đâu, hai người cãi cộ gì vậy?”

“Nếu có bạn trai như thế tớ đã nhảy lầu ngay rồi.” Thẩm Xuân Hiểu hậm hực nói: “Con người đó thật sự không thể thuyết phục nổi!”.

“Sao lại không có cách nào thuyết phục?” Triệu Yến Minh lại cười, trêu đùa: “Xuân Hiểu, trong ấn tượng của tớ, cậu không phải người ăn chay, một cái miệng sao có thể chống lại máy bay ném bom mô hình nhỏ được. Thế nào? Lại bị người ta hạ gục? Anh chàng kia quả thực có công lực thâm hậu, ừm, không tồi, thật khiến người khác ngưỡng mộ!”.

Thắm Xuân Hiểu không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn.

Triệu Yến Minh cười nói: “Đừng để tâm nữa, anh chàng Chương Phương Hựu của cậu vẫn đang ở bên kia nhìn cậu kìa, chắc anh ấy đang đợi cậu khiêu vũ bản nhạc đầu tiên đấy. Phải thể hiện hình tượng cho tốt vào, đừng để ánh mắt này làm hỏng tất cả!”.

Thắm Xuân Hiểu dờ khóc dờ cười, gặp phải đồng nghiệp như thế, lại cả người bạn lúc nào cũng đổ thêm dầu vào lửa nữa, đúng là nghiệp chướng cả đời mà. Cô không chịu nổi nên gục đầu xuống gối, giả như mình có thể biến mất, hoặc xuyên không[2] thì tốt, bởi ở đây toàn những người chẳng ra sao cả!

[2]. Xuyên không: Là quá trình một nhân vật từ một thời gian không gian này đến một thời gian không gian khác.

Ngồi như vậy chưa được bao lâu thì Triệu Yến Minh hích hích cô, khề khằng nói: “Xuân Hiểu, anh chàng Chương Phương Hựu của cậu đến rồi!”.

Chương Phương Hựu đã đợi cơ hội này từ lâu, anh muốn mời Thắm Xuân Hiểu khiêu vũ khúc nhạc đầu tiên, anh tin rằng, chỉ cần mình mở lời mời, Thắm Xuân Hiểu sẽ không từ chối. Rồi anh sẽ dắt cô bước lên sân khấu, cùng cô nhẹ nhàng hòa vào tiếng nhạc và đón nhận tất cả ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, thật lãng mạn biết bao!

Nhưng đáng tiếc, Trương Hường Dương còn chưa tuyên bố buổi khiêu vũ bắt đầu thì cô đã đi sang bên nghe điện thoại, kết quả là bản nhạc đầu tiên đã có người khác lên nhảy. Cô nói chuyện điện thoại rất lâu, mãi chẳng quay lại. Nhìn những đôi nam nữ đang vui vẻ trên sân nhảy, trong lòng anh vô cùng sốt sắng.

Lúc Thắm Xuân Hiểu quay lại, tuy màn đêm đã buông nhưng dưới ánh đèn mờ, anh vẫn cảm thấy tâm trạng cô không tốt, bởi thế anh có chút do dự.

Đến khi Thắm Xuân Hiểu gục đầu xuống gối, anh nghĩ đã đến lúc mình phải làm gì đó, tuy không biết cô đang đau lòng hay tức giận, song an ủi tâm hồn đang đau khổ và giúp cô có tâm trạng vui vẻ là điều anh làm được.

Nghe lời thì thảm nhấc nhở của Triệu Yến Minh, Thắm Xuân Hiểu đành ngẩng đầu lên. Lúc này, Chương Phương Hựu đã đến trước mặt cô, khề khom lưng và chìa tay ra, lịch sự nói: “Xuân Hiểu, anh có thể mời em nhảy một bản không?”.

Những lời chất chứa của Lư Hạo Tường vẫn còn văng vẳng bên tai, Thắm Xuân Hiểu tức giận đến nỗi hơi thở không ổn định, đồ tiểu nhân chanh chua cay nghiệt ấy đã quá khinh thường, quá sỉ nhục mình.

“Người như cô, vừa không dịu dàng, vừa không thực nữ, vừa không đoan trang, tuổi đã cao tính tình còn xấu, thế mà những anh chàng ưu tú đó cũng để mắt tới cô sao? Trừ phi họ mù màu, hoặc bị cận một nghìn tám trăm độ.”

Là ai nhìn ai đây?

Cô muốn cho anh thấy, Thắm Xuân Hiểu cô chỉ cần mở lòng là có thể tìm được bạn trai ưu tú hơn anh nhiều, ví như anh chàng Chương Phương Hựu ở trước mặt đây!

Bởi thế, đối với lời mời của Chương Phương Hựu, cô mỉm cười rồi nắm lấy tay anh đứng lên, hai người bước vào sàn nhảy rồi phiêu du cùng điệu nhạc.

Triệu Yến Minh tròn mắt há miệng ngạc nhiên khi thấy Thắm Xuân Hiểu không hề do dự, chuyển đi này thực sự đáng giá! Những suy nghĩ rối ren của Thắm Xuân Hiểu cuối cùng cũng khôi phục được trạng thái bình thường, cô hiểu rằng phải nắm lấy cơ hội và để mắt đến người đàn ông bên cạnh!

Triệu Yến Minh còn phản kích hơn cả việc mình tìm được bạn trai, cô quyết định tối nay sẽ không nhảy bài nào mà chỉ làm khán giả, ngồi xem biểu hiện của Thắm Xuân Hiểu suốt buổi, để ghi nhớ ngày đặc biệt này. Đương nhiên, cô cũng sẽ có thêm tư liệu và tình tiết cho cuốn tiểu thuyết Nhật ký xem mặt của cô gái phấn đấu vì hôn nhân kia.

Thắm Xuân Hiểu lúc đầu còn có chút ngại ngùng khi bị một người khác giới dắt lên sàn nhảy, lúc anh đặt tay lên eo, nắm tay cô, sự tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế, tất cả khiến cô có chút lảng lảng. Mấy năm nay, trừ những lúc xã giao trong công việc, cô rất ít khiêu vũ. Nhưng cảm giác hôm nay rõ ràng khác hẳn so với cảm giác xã giao ấy.

Hương nước hoa trên người Chương Phương Hựu thoang thoang, dần lan tỏa theo từng động tác của anh. Cô không ghét đàn ông sức nước hoa. Từng cử chỉ lời nói của Chương Phương Hựu đều rất nhã nhặn, lịch sự, nhìn một cách tổng thể có thể thấy, anh là một người đàn ông ưu tú. Hôn nữa, từ cơ thể anh, cô còn ngửi thấy mùi vị của mỗi tình đầu, tuy mỗi tình đầu đầy đau xót không đáng để nhớ, nhưng nó lại là vết tích khó có thể phai mờ.

Cô không ghét anh.

Cô nghĩ, đúng là anh rồi.

Anh ân cần, chu đáo như thế, tinh tế tỉ mỉ như thế, phong độ ngời ngời như thế, biểu hiện xuất chúng như thế, còn điều gì mình không hài lòng chứ?

Một bản khiêu vũ kết thúc, hai người đã có chút cảm giác tâm đầu ý hợp, những bài khiêu vũ tiếp sau đó, hai người đều không đổi bạn nhảy.

Trương Hường Dương quan sát toàn cục, đôi mắt tinh nhanh của anh đương nhiên phát hiện ra chuyện ấy, bất giác có cảm giác thành công. Thấy Triệu Yến Minh vẫn ngồi một bên, không hề nhảy bài nào nên anh cầm hai lon coca đi đến, đưa cho cô một lon rồi ngồi xuống, cười nói: “Yến Minh, sân nhảy sôi động như thế chỉ có cô là không tham gia, sao không ra nhảy một bản chứ?”, sau đó ngẩng đầu uống nước.

Từ lần phỏng vấn trước, Triệu Yến Minh và anh sớm đã thân quen như anh em, cô cười nói: “Tôi đã nói với anh mục đích mình đến đây rồi, tất cả đều thuận lợi, bởi thế anh cũng có thể không cần chú ý tới tôi nữa!”.

“Tôi muốn không chú ý tới cô, nhưng người khác lại không thể! Yến Minh, bạn cô rất có mắt nhìn đấy, Chương Phương Hựu là một anh tài, tốt nghiệp MBA[3], tuổi còn trẻ nhưng sự nghiệp rất thành công, thu nhập khủng, đến nay vẫn còn độc thân, đúng anh chàng độc thân quý hiếm đấy. Tôi vốn định giới thiệu cho cô, nhưng anh ấy và bạn cô lại có duyên, sau này tôi phải giúp cô tìm người khác rồi!” Trương Hường Dương nhấp một ngụm nước, cười nói.

[3] MBA là viết tắt của Master of Business Administration, là bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh, thu hút nhiều người ở một phạm vi rộng trong các ngành học có tính học thuật.

“Được thôi, thế thì nửa đời còn lại của tôi trông đợi vào anh đấy!”. Triệu Yến Minh cười đùa, bỗng cảm thấy câu mình vừa thốt ra rất kỳ quặc liền che miệng thẹn thùng.

Trương Hường Dương rõ ràng cũng cảm thấy thế bèn nhìn cô đầy ý vị, nói: “Thế thì thật vinh hạnh!”.

Triệu Yến Minh cười lấp liếm, nói: “Tôi thích không khí náo nhiệt, chỉ cần lần nào có hoạt động anh cũng gọi tôi là tôi có thể gặp được Bạch Mã hoàng tử của đời mình rồi!”.

“Chuyện duyên phận rất kỳ diệu, biết đâu giây phút này chính là lúc tình yêu đến!” Trương Hường Dương chống một tay xuống đất, người hơi nghiêng về phía trước, tay còn lại cầm lon coca đặt lên đầu gối, ánh mắt hướng về sân nhảy.

Triệu Yến Minh cũng hướng về sân nhảy, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh, tươi cười nói: “Xem ra mấy đôi này đều có hy vọng, có thể sẽ thành công đấy chứ?”.

“Đúng thế, vẫn còn mười ngày nữa, tôi không dám nói mấy đôi này sẽ thành công một trăm phần trăm, nhưng năm mươi phần trăm thì có hy vọng”. Trương Hường Dương quay đầu, nhìn cô cười, “Hoàn thành sự giao phó của cô, tôi cũng cảm thấy mình làm được một chuyện lớn rồi!”.

Triệu Yến Minh cười, nhìn Chương Phương Hựu và Thẩm Xuân Hiểu trên sân nhảy, nói: “Cảm ơn anh đã đề tâm tới chuyện của tôi như thế!”.

“Cô khách khí rồi, tôi là người kinh doanh nhưng cũng không phải là người ăn không. Cô không mắng tôi là kẻ đầu cơ tôi đã mãn nguyện lắm rồi”. Trương Hường Dương tươi cười.

Hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ, Thẩm Xuân Hiểu đứng cách đó không xa nhìn thấy, cũng được hưởng lây sự thư thái trong nụ cười của Triệu Yến Minh, thêm vào nữa, dưới những động tác khiêu vũ thuần thực của Chương Phương Hựu, cô bất giác cảm thấy nhẹ nhõm.

Buổi tiệc mãi đến khuya mới tan, Triệu Yến Minh vẫn ngồi cùng Thẩm Xuân Hiểu đến tận giây phút cuối cùng, cứ ngủ gà ngủ gật như sắp chạm đầu xuống đất, không biết bao lâu sau cô mới bị Thẩm Xuân Hiểu gọi dậy.

Triệu Yến Minh dụi dụi mắt nhìn Thẩm Xuân Hiểu, sau đó lại nhìn Chương Phương Hựu ở bên cạnh, mơ mơ màng màng nói: “Kết thúc rồi à?”.

“Kết thúc rồi!” Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Yến Minh, cậu đã mệt thế rồi, sao không về ngủ đi?”.

“Ở lại cùng cậu mà!” Triệu Yến Minh đám lung đám vai, không mấy thiện cảm nói: “May mà đã bôi thuốc muỗi rồi, nếu không, hai người được ngắm trăng ngắm hoa, còn tớ bị muỗi cắn, thật thiệt thòi. Cô Thẩm, tôi về đây!”.

Muỗi? Lúc trước trong điện thoại, Lư Hạo Tường cũng nói An Ni là muỗi, người đàn ông tự kiêu tự đại đó còn tưởng mình tài ba lắm, nếu chẳng phải cô bé An Ni không biết phân biệt tốt xấu, chắc chẳng có ai để mắt tới anh ta. Nhưng, nghĩ đến chuyện An Ni một ngày đến phòng làm việc của Lư Hạo Tường báo cáo mấy lần, dù sao cô cũng thấy bá phúc dũng khí của cô ấy. Con người độc miệng như anh ta làm sao có thể nói ra những lời hay được chứ? An Ni lại có thể chịu đựng được, khả năng chịu đựng ấy mạnh hơn cô nhiều.

Không nghĩ tới con người nhỏ mọn ấy nữa, anh ta chỉ lãng phí thời gian của cô mà thôi.

Hôm nay đã trải qua một buổi tối thật vui vẻ, cô không những nghĩ thấu một số chuyện, mà còn có dũng cảm để bước tiếp. Chiến thắng được những ám ảnh trong lòng, quan trọng là cô đã bước đầu vượt qua chính mình. Bởi thế, cô rất hài lòng về bản thân, nhìn Yến Minh đang mắt nhắm mắt mở mà vẫn còn lớn tiếng, bèn cười nói: “Để chúng tớ đưa cậu về!”.

Triệu Yến Minh đang bị cơn buồn ngủ tra tấn đầu óc nhưng vẫn bắt bớ được hai từ “chúng tớ”, liền lim dim mắt nói: “Hơi xa một chút thôi, không cần phải đưa về đâu. Các cậu muốn làm gì thì cứ làm đi, đừng quan tâm đến tớ”, rồi bước thấp bước cao đi về phòng mình.

Thẩm Xuân Hiểu tươi cười nhìn theo bóng Triệu Yến Minh, sau đó nghiêng đầu nói với Chương Phương Hựu: “Em cũng phải về đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon!”.

“Chúc em ngủ ngon!”

Ngày hôm sau là buổi đi leo núi, Trương Hướng Dương đã chọn nơi khá cao. Sau khi giải thích tường tận đường đi, anh đề nghị mọi người giúp đỡ lẫn nhau, cánh đàn ông phải thể hiện phong độ, mỗi người cần mang theo một túi đồ ăn, cố gắng trèo lên địa điểm để ăn bữa cơm dã ngoại trước buổi trưa, sau đó xuống núi trước bốn giờ chiều.

Đoàn leo núi gồm hai mươi ba người, ngoài Trương Hướng Dương và trợ lý của anh ra, còn có chín người đàn ông và mười một cô gái. Triệu Yến Minh cười nói với Thẩm Xuân Hiểu: “Haizzz, đúng là lăm sói ít mồi, Xuân Hiểu, cậu phải thật nhanh mắt nhanh tay, đừng để tay trắng đấy!”.

“Đi thôi, cậu mới là sói ấy!”

Triệu Yến Minh phì cười, nói: “Hôm nay tớ không đi cùng cậu nữa, cho anh chàng Chương Phương Hựu có cơ hội được thương hoa tiếc ngọc chứ. Tớ sẽ lên núi trước cùng Tiểu Hàn, trợ lý của Trương Hướng Dương, để chuẩn bị bữa cơm dã ngoại!”.

Thẩm Xuân Hiểu quét mắt dò xét một lượt rồi trêu đùa: “Anh chàng Tiểu Hàn đó đã lên núi chuẩn bị từ lâu rồi, cậu đuổi kịp được sao? Đừng gây phiền phức cho người ta nữa, hay cậu đi chậm rãi chờ Trương Hướng Dương ở phía sau đi!”.

Triệu Yến Minh trừng mắt nhìn, song nghĩ đi nghĩ lại, cô đứng là không thể theo nổi Tiểu Hàn, nói không chừng lại đứng như lỏi con quạ này nói, cứ lẳng nhẳng bám theo chân người ta thật không hay. Nhưng cô không chịu cúi đầu trước Thẩm Xuân Hiểu, ương ngạnh nói: “Đừng nhìn người bằng con mắt hạn hẹp thế chứ?”, rồi khề đầy Xuân Hiểu: “Cậu mau đi đi, chúng mình gặp nhau ở điểm cuối nhé!”.

Mọi người vui vẻ cười cười nói nói leo lên đỉnh, lúc đầu, đoạn đường còn đẹp, càng về sau càng khó đi, đây chính là lúc các đấng mày râu thể hiện bản lĩnh.

Mỗi lần qua những ngọn dốc cao một chút, Chương Phương Hựu đều kịp thời đưa tay cho Thẩm Xuân Hiểu. Thẩm Xuân Hiểu cười cười rồi nắm tay anh, để anh kéo lên.

Thẩm Xuân Hiểu kéo Triệu Yến Minh đi cùng, lúc Chương Phương Hựu giúp Thẩm Xuân Hiểu, anh cũng tiện tay giúp cả Triệu Yến Minh.

Đi được một đoạn, Triệu Yến Minh không muốn làm phiền hai người này nữa, bức bối nói với Thẩm Xuân Hiểu: “Hóa ra đây chính là cái mà người ta nói rằng ‘yêu ai yêu cả đường đi lối về’ sao? Một cô gái hiện đại, ai gặp cũng yêu mến như tớ mà lại không cẩn thận bị coi là quạ đen, như thế tớ sao chịu nổi?”.

Thẩm Xuân Hiểu suốt nửa thì cười lẫn xuống núi, mãi mới đứng vững được, rồi chỉ vào Yến Minh, nói: “Đúng là tự làm khổ mình, người khác giúp thì cậu không cần, đến khi chúng tớ giúp, cậu lại nói những lời nhảm nhí!”.

“Người mà tớ muốn người ta giúp, người ta lại đi giúp người con gái khác rồi; người muốn giúp tớ, tớ lại chẳng ưng, sao tớ có thể chấp nhận tình cảm của người ta chứ, ra những ám thị sai lầm với người ta khiến người ta hiểu nhầm đấy, biết không?” Triệu Yến Minh liếc nhìn Xuân Hiểu. “Cậu tưởng ai cũng may mắn như cậu chắc?”

Thẩm Xuân Hiểu chỉ nhếch miệng mỉm cười.

Chuyến du lịch này, Triệu Yến Minh đã cố ý biến mình thành một chiếc lá xanh, lúc nào cần xuất hiện mới xuất hiện, khi không nên xuất hiện thì tuyệt đối không xuất hiện. Thẩm Xuân Hiểu ban đầu còn chưa cảm thấy điều đó, sau vài ngày cô mới dần nhận rõ.

Thực ra, kéo được Thẩm Xuân Hiểu đến tham gia hoạt động này chính là một sự nỗ lực hết mình của Triệu Yến Minh, Thẩm Xuân Hiểu cũng biết điều đó, chỉ là hai người chẳng ai nói ra, dù trong lòng biết rõ nhưng vẫn cố tình che giấu.

Triệu Yến Minh bình thường luôn làm tổn thương bạn bè, nhưng những lúc quan trọng, cô sẽ sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng đúng như những gì cô nói. Thẩm Xuân Hiểu rất vui vì lần này được đi cùng Chương Phương Hựu, đây không những là lời từ biệt với quá khứ, mà còn có thể thông báo chuyện này với bố mẹ, với Yến Minh.

Mấy ngày này, Chương Phương Hựu luôn ở bên Thẩm Xuân Hiểu. Những lúc Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy mệt mỏi, anh luôn kịp thời đưa tay giúp đỡ, luôn quan tâm, ở bên cô; khi cô khát, anh đưa cho cô loại nước khoáng tốt nhất và đem đến cho cô sự an ủi mát lạnh.

Dưới sự chăm sóc ân cần như thế, Thẩm Xuân Hiểu luôn thấy ấm áp vì được quan tâm, che chở, và coi trọng. Trái tim cô đã vô tình nương tựa, vô tình mê đắm, vô tình chấp nhận sự ấm áp ấy.

Thời gian mười ngày nhanh chóng trôi đi, trong quãng thời gian đó, cô nhận được bốn cuộc điện thoại của Lư Hạo Tường, tất cả đều không nằm ngoài chuyện công việc, đương nhiên, cũng chẳng tránh khỏi những lời nói chua ngoa, bốp chát.

May mà nói chuyện qua điện thoại, không nhìn thấy mặt đối phương nên lời lẽ cũng trôi chảy hơn nhiều, vừa mới cãi nhau là đã lấy hết lời nói khó nghe nhất để làm hung khí, sức sát thương lớn đến nỗi trời đất mờ mịt, nhật nguyệt lu mờ.

Thẩm Xuân Hiểu thật chẳng hiểu nổi, rõ ràng Lư Hạo Tường giúp đỡ mình nhưng miệng lưỡi lại luôn khiến người ta khó chịu, bởi thế không thể trách vì sao lòng tốt kia chẳng được báo đáp, mà chỉ có thể trách cái miệng ăn nói độc địa ấy. Với cái miệng lưỡi độc địa như thế, còn ai muốn báo đáp anh ta nữa?

Nhưng sau khi lờ qua tiếng lại, Thẩm Xuân Hiểu rất nhanh lấy lại tâm trạng. Mọi người nói phụ nữ trong tình yêu là đẹp nhất, câu nói ấy quả rất đúng với Thẩm Xuân Hiểu.

Trái tim héo úa bốn năm giờ như nắng hạn gặp mưa rào, càng thêm quý trọng, càng thêm ngọt ngào, khoe mắt tươi vui tựa mùa xuân, đáy mắt chan chứa tình cảm, khuôn mặt tươi như hoa đào, từng nụ cười, từng cử chỉ đều mang theo những trạng thái khác nhau, ngay cả Triệu Yên Minh cũng vừa ngưỡng mộ vừa giễu cợt, nói: “Xuân Hiểu, các cậu không phải đã làm những chuyện không nên làm rồi chứ? Nếu không, sao cậu lại nhuận sắc đến thế?”.

Thẩm Xuân Hiểu vừa bực vừa buồn cười, gương mặt ửng hồng, nói: “Kẻ xấu không nói lời hay!”, rồi chẳng thèm chấp Yên Minh nữa.

Ngay cả những lời nói ấy của Yên Minh, cô cũng có thể chịu đựng được, chỉ nhẹ nhàng cười đùa một câu như thế, chứng tỏ bây giờ tâm trạng của Thẩm Xuân Hiểu rất tốt. Cho dù Lư Hạo Tường có bắn tên lửa đạn đạo thì cô cũng có thể giữ đủ lý lẽ ra công kích mà không khiến mình bị thương. Vì thế, Lư Hạo Tường lần nào cũng bị cô chiếm thế thượng phong và luôn bực tức tắt điện thoại trước.

Cô còn nhận được ba cuộc gọi của An Châu, trong đó một cuộc nhận lúc đang ở cùng Yên Minh.

Bạn thân vẫn là bạn thân, cho dù xa cách trùng dương, cho dù lâu lắm rồi không liên lạc nhưng chỉ cần một cuộc gọi là ba cô gái lại trò chuyện vui vẻ. An Châu oang oang kể về những ngày tháng ở bên kia đại dương, tất cả cũng không nằm ngoài chuyện cô đã hạnh phúc bên Daniel như thế nào và tình yêu tươi đẹp ra sao.

Vừa gọi điện về, An Châu đã phản đối Triệu Yên Minh đến giờ vẫn còn một mình một bóng, nhưng Triệu Yên Minh không hề bận tâm, nói qua điện thoại: “Cậu với Xuân Hiểu, ai cũng nói tớ nhỏ tuổi nhất, nên tớ phải nhường các cậu, chẳng phải sao?”.

An Châu cười đùa: “Cậu còn nhỏ tuổi à, cậu nhỏ hơn tớ mấy tháng chứ?”.

Triệu Yên Minh không phục, cô cho rằng nhỏ hơn một ngày vẫn là nhỏ, cho nên, nếu hai người kia chưa kết hôn thì việc mà mình chưa có bạn trai cũng chẳng có gì to tát.

Rời xa công việc, rời xa mọi phiền não, ai ai cũng vô cùng vui vẻ.

Mười ngày này đối với Thẩm Xuân Hiểu đều như những ngày tháng ở chốn thần tiên. Cô và Chương Phương Hựu đã từ xa lạ trở thành thân thiết, cô cảm thấy trái tim mình thực sự rung động.

Từ trước tới nay, cô không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng gặp nhau, trò chuyện và hiểu nhau như thế chính là sự phát triển tự nhiên của tiếng sét ái tình. Cô vẫn có thể vui vẻ đồng ý.

Kỳ nghỉ kết thúc, vẫn là xe của Hiệp hội Thước kẻ trực tiếp đưa về. Vì ngồi trên xe có chút mệt mỏi nên mọi người đều ai về nhà nấy, Chương Phương Hựu muốn đưa Thẩm Xuân Hiểu về nhưng cô lại cười và khước từ.

Mười ngày này đúng là một lần thử nghiệm hoàn toàn mới mẻ, song nó lại nhanh tựa giấc mơ, cô vẫn giữ một phần lý trí, không bị tình yêu đến đột ngột kia làm u mê. Cô hy vọng có một không gian riêng để được vui mình trong đó.

Về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, nằm trên chiếc giường của mình với chăn đệm mềm mại, êm ái, cảm giác thật dễ chịu.

Quãng thời gian ở trang trại, tuy ngày nào cũng được ngắm cảnh đẹp và vui vẻ cùng Chương Phương Hựu, nhưng đó là cảm giác hưng phấn và kích thích, còn bây giờ lại là cảm giác thoải mái, an lành.

Chỉ gia đình mới có thể đem lại cho cô cảm giác này, dù hiện tại ngôi nhà vẫn độc mình cô.

Nằm trở mình trên giường, sau khi cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cô mới bật máy tính, đăng nhập QQ, thay dòng chữ hiển thị: Chuyến du lịch thật vui! Quay về nhà thật tuyệt!

Cô vốn không thích viết lên trang không gian QQ, nhưng bây giờ tâm trạng rất tốt, lại chẳng có nơi nào để giải bày, nên quyết định viết một bài nhật ký. Vừa nhấn chuột mở trang không gian, đã thấy có âm báo tin nhắn.

Nick Tôi biết cô đang nghĩ gì với chiếc đầu gật gù và một chú chim cánh cụt béo mập đang nhảy nhót bên cạnh, Thẩm Xuân Hiểu thấy rất hài hước nên kích chuột vào đó, anh lại gửi một gương mặt cười, phía dưới có dòng chữ: “Về rồi sao?”.

Vì người này lần trước đã giúp Thẩm Xuân Hiểu nên đối với anh, cô có cảm giác khá thân thiết, anh ít khi lên mạng nhưng cô cũng gặp được anh trên QQ mấy lần, dần dần trở thành bạn thân. Chỉ gặp nhau qua mạng, có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết mặt. Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy người bạn như thế càng chất phác, càng thân thiết và càng thích hợp để cô trải lòng.

Bây giờ, tên nick của anh đã không còn dài như thế mà đổi thành Nhân Đình[4]. Dường như lúc đầu anh dùng nick Tôi biết cô đang nghĩ gì để Thẩm Xuân Hiểu đắn đo, cân nhắc. Thẩm Xuân Hiểu rất thích tên gọi mới này, bởi hai chữ ấy, vừa nhìn đã có thể cảm nhận được sự tự nhiên và phóng khoáng, cảm nhận được phong thái cũng như tấm lòng của con người ấy. Không ngờ về đến nhà, người đầu tiên gửi tin nhắn cho cô là anh, cô cũng gửi lại biểu tượng mặt cười và nói: “Đúng thế, tôi mới về chiều nay!”.

[4] Nghĩa là sân vắng.

“Cô viết là: Chuyến du lịch thật vui! Quay về nhà thật tuyệt! Có phải như người xưa nói, Dù cảnh sắc nơi đất khách tươi đẹp nhưng trái tim vẫn khắc khoải nỗi nhớ nhà?”

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy anh ấy nói rất nhỏ nhả lịch sự, không giống như ngày mới quen. Lúc đó, anh thêm Xuân Hiểu vào QQ, biểu hiện rất nhanh nhẹn và nhiệt tình, hoạt bát và láu lỉnh. Song từ khi đổi tên QQ, dường như ngay cả tính cách của anh cũng thay đổi theo. Có điều, việc này không quan trọng, quan trọng là dù nói chuyện qua mạng nhưng cuộc trò chuyện vẫn rất vui vẻ.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Đúng là có cảm giác đó thật, bởi đi du lịch khiến tâm trạng thoải mái, khi về nhà, tâm trạng càng tốt hơn!”.

Cô cảm giác Nhân Đình có kiến thức rộng, hiểu biết, hơn nữa lại luôn dùng từ nhỏ nhả, lịch thiệp, dù là trích dẫn kinh điển song cũng không khiến người khác có cảm giác anh cố tỏ sĩ.

Có một người bạn trên mạng như thế, cô không hề cảm thấy vô vị khi nói chuyện.

Mãi trò chuyện đến hơn chín giờ, Nhân Đình cười nói: “Ngày mai cô còn phải đi làm, hơn nữa đi du lịch về cũng mệt, cô nghỉ sớm đi!”.

“Được!” Thẩm Xuân Hiểu cười cười, gõ chữ, chân thành nói: “Nói chuyện với anh rất vui!”, sau đó gửi biểu tượng bye bye, rồi đóng khung hội thoại lại, tắt máy, súc miệng và đi ngủ.

Hôm sau đi làm, Thẩm Xuân Hiểu tươi cười, ung dung xuất hiện ở đại sảnh công ty, một giấc ngủ ngon lành với tâm trạng thoải mái khiến cô vô cùng rục rờ.

Cô nhân viên lễ tân vừa ngưỡng mộ vừa kinh ngạc nói: “Giám đốc Thẩm, hôm nay chị thật xinh đẹp!”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, bước qua bàn lễ tân rồi đến đợi thang máy. Cô không muốn khoa trương nhưng tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà lại thể hiện rõ tinh thần phấn chấn.

Lư Hạo Tường cũng đang đứng ở cửa thang máy, nghe thấy tiếng bước chân, anh ưỡn oai nghiêng đầu nhìn, thấy cô, đôi mắt anh khẽ nheo lại dò xét.

Thẩm Xuân Hiểu liếc nhìn anh. “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?”

Lư Hạo Tường nhếch lên một nụ cười, nói: “Đi du lịch về sao nhìn hưng phấn quá vậy? Khí sắc không tồi đâu!”.

“Thì sao, anh ngưỡng mộ?”

Lư Hạo Tường khẽ cười. “Tôi vui!”

“Anh vui điều gì?”

“Cuối cùng cô cũng xử lý được vấn đề thấp giá của bản thân, nghe nói tình yêu có thể điều tiết hormone! Sau này bộ phận Thiết kế và Thị trường sẽ có những ngày tháng yên bình rồi, tôi vui mừng thay cho họ!” Lư Hạo Tường chậm rãi nói: “Cô có thể tạo phúc cho hai bộ phận thì tôi không vui sao được?”.

Nếu là trước đây, Lư Hạo Tường nói như thế, Thẩm Xuân Hiểu đã nổi con tam bành lên rồi, nhưng bây giờ cô không hề tức giận, chỉ liếc nhìn anh, dừng dừng cười nói: “Lư Hạo Tường, anh không biết thế nào là cao cấp sao? Một người đàn ông mà luôn bàn về vấn đề đắt rẻ, tôi thấy xấu hổ thay anh đấy!”.

Thang máy đã đến, cô kiêu hãnh bước vào. Lư Hạo Tường cũng bước theo sau rồi ấn nút đóng cửa, chọn số tầng. Thẩm Xuân Hiểu đứng bên, chẳng thèm liếc nhìn anh một cái.

Tuy thang máy đến làm gián đoạn câu chuyện, nhưng sau khi vào thang máy, Lư Hạo Tường lại không hề phản pháo. Thẩm Xuân Hiểu nghĩ rằng anh như thế là chủ động chịu thua. Cô đang lúc tâm trạng tốt nên cũng chẳng muốn thừa nước đục thả câu, bèn đổi chủ đề: “Lần trước trong điện thoại anh có nhắc đến chuyện của quầy hàng Hoa Vũ, rốt cuộc tình hình thế nào?”.

Lư Hạo Tường nhìn cô, oang oang nói: “Xin lỗi, tôi không quen nói chuyện công việc trong thang máy. Cô muốn biết thì lát nữa đến phòng tôi nói chuyện!”.

Thẩm Xuân Hiểu bị nói mịa, nhìn gương mặt không chịu hợp tác của anh rồi cười nói giễu cợt: “Sao? Đang hối lỗi? Hay đang tức giận đấy?”.

“Tôi tức giận gì chứ? Tôi có gì cần hối lỗi sao?” Lư Hạo Tường dè bịu.

“Thế sao? Thật ngang ngạnh!” Thẩm Xuân Hiểu đánh mắt quan sát anh một lượt, thấy anh mặc chiếc sơ mi màu xanh nhạt, thắt ca vát xanh đậm, ăn mặc rất chín chu, làm toát lên gương mặt nhỏ nhả vốn có mà lại bồng bồng khí khái anh hùng, đúng là vô cùng hiên ngang phong độ. Nhưng con người xấu tính, độc mồn độc miệng này mà cũng xứng với những từ đẹp đề ấy sao?

“Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy trai đẹp bao giờ à?” Lư Hạo Tường bị cô nhìn nên có chút mất tự nhiên, liền phản kích lại một câu không mấy hùng hồn.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, đảo mắt tinh nghịch hỏi: “Hôm nay có hội nghị chính thức nào không? Hay là, anh cũng sốt ruột rồi nên ăn mặc đẹp để đi xem

mặt?”.

“Tôi không rồi hơi mà quan tâm đến cô!” Lư Hạo Tường tránh ánh nhìn của cô, trong đáy mắt có tia bối rối.

Thẩm Xuân Hiểu lại lần nữa chiếm thế thượng phong, nhìn dáng vẻ của Lư Hạo Tường, cô nghĩ mình đã đoán đúng. Lư Hạo Tường chắc chắn sắp đi xem mặt, nếu không anh ta ăn mặc bảnh bao, ánh mắt long lanh như thế làm gì?

Thang máy đến nơi, Lư Hạo Tường vốn đứng bên cửa nhưng anh không nhường đường mà bước ra ngoài trước.

Thẩm Xuân Hiểu cất bước theo sau.

Đi được một đoạn, Lư Hạo Tường bỗng ngoái đầu lại, thấy Thẩm Xuân Hiểu vẫn đi phía sau, liền nhắc nhở: “Phòng làm việc của cô hình như không ở hướng này!”.

“Tôi biết, tôi đến phòng anh!”

“Đến phòng tôi làm gì?” Lư Hạo Tường dừng bước.

Ánh mắt Thẩm Xuân Hiểu chứa đựng ý cười tinh nghịch nhưng biểu hiện lại rất đỗi vô tội, nói: “Tại anh bảo không quen nói chuyện công việc trong thang máy nên tôi đành đến văn phòng của anh để bàn bạc thôi!”.

“Ồ!” Lư Hạo Tường có chút không bận tâm, cũng chẳng hỏi nhiều mà tiếp tục bước đi.

Đến văn phòng của mình, anh ngồi xuống rồi lấy trong ngăn bàn bên trái ra một tập giấy, đưa cho cô, nói: “Cô xem những cái này trước đi!”.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi ở ghế tiếp khách đối diện anh, mở tập giấy ra, trong đó là những biểu đồ số liệu và tài liệu, vừa xem một lượt, cô đã biết ngay xảy ra chuyện gì.

Dạo trước, cô vô cùng nổi trội, Giả Lạc Sơn ngay cả số người tham dự hội chợ triển lãm cũng không nắm được, còn những trang phục mẫu mà cô đề xuất mặc dù hoàn toàn là phương án dự phòng nhưng lại được thực hiện hết sức thành công, khiến Giả Lạc Sơn cảm thấy yếu thế, ông ta đã lợi dụng mười ngày cô đi du lịch để ngấm ngấm hãm hại, gây khó dễ cho cô.

Bởi thế, Thẩm Xuân Hiểu vừa rời công ty, ông ta đã lập tức hành động.

Ông ta là phó tổng giám đốc, chức vụ rõ ràng cao hơn Thẩm Xuân Hiểu một cấp, lại là người trực tiếp quản lý bộ phận Thiết kế và Thị trường, bởi vậy, ngấm ngấm ra tay là việc vô cùng dễ dàng. Còn Thẩm Xuân Hiểu chỉ làm dự tính các công việc cụ thể trong vòng mười ngày để An Ni cứ thế mà làm theo. Việc cô hoạch định chính là mô thức công việc bình thường của bộ phận Thị trường dựa trên tình hình công việc chung, không cần nói đến chuyện cô chỉ nghỉ mười ngày, chứ nửa tháng cô cũng có thể làm được. Nhưng do có sự phá hoại từ bên ngoài nên những việc cô hoạch định hiển nhiên không thể dùng được.

Cũng bởi cô thăng quan tiến chức thuận lợi nên khó tránh khỏi có những sơ suất và không dè chừng những người có lòng dạ tiểu nhân.

An Ni chỉ là một trợ lý có chút ngốc nghếch, có chút cầu thả, cứ có cơ hội là đến phòng làm việc của Lư Hạo Tường, cái cô ấy cần chính là ngấm các anh chàng đẹp trai và hoàn toàn dễ tâm vào việc này, chứ đâu giống như trợ lý của Giả Lạc Sơn gian xảo, xảo trá, đâu biết lo xa đến thế? Cũng may, Lư Hạo Tường phát hiện được điều bất thường. Tối hôm đó lúc gọi điện, anh vẫn đang làm việc, vốn định nói rõ chân tướng sự việc cho Thẩm Xuân Hiểu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dạo trước cô đã cực khổ rồi nên giờ thoải mái đi du lịch một chuyến cũng là điều cần thiết, bởi thế anh chỉ nói với cô là đã giải quyết công việc. Thực ra gần đây, ngày nào anh cũng dành một nửa thời gian để giải quyết sự việc ấy.

Thủ đoạn nhỏ mọn của Giả Lạc Sơn không được suôn sẻ, sau khi Lư Hạo Tường nhúng tay vào, ông ta sợ một khi sự việc bị phát tác thì khó có thể yên ổn được, bởi thế, Lư Hạo Tường cũng có thể ung dung xử lý việc này.

Thẩm Xuân Hiểu xem qua một lượt những ghi chép và bản số liệu đó, rõ ràng mấy ngày gần đây Lư Hạo Tường đã làm rất nhiều việc, anh đã giúp cô một việc lớn, hơn nữa còn xử lý công việc rất tốt. Nếu cô ở công ty thì cũng chỉ làm được đến thế thôi. Hơn nữa, vì anh xử lý sự việc kịp thời nên đã không chế được toàn bộ cục diện, tất cả lại trở về quỹ đạo.

Cô ngẩng lên nhìn anh, anh lại đang cúi xuống thiết kế bản vẽ sơ bộ, chiếc bút chì 2B lướt trên mặt giấy tạo nên âm thanh sột soạt. Dáng vẻ anh làm việc chăm chỉ, không chế giễu, không mỉa mai, không cười nhạo, tất cả những đường nét trên gương mặt vô cùng hài hòa, thật sự rất đẹp trai.

“Đã nhìn đủ chưa?” Lư Hạo Tường ngược mắt lên.

Thẩm Xuân Hiểu tâm trạng đang tốt, lại thêm việc Lư Hạo Tường đã giúp đỡ nên không để ý đến ngữ khí châm chọc của anh, bị anh bắt thóp, cô cũng không cảm thấy ngại ngùng. Cô đảo mắt, tươi cười, đặt những thứ trong tay xuống rồi lại gần hơn một chút, nói: “Này, tiết lộ chút đi, đối tượng xem mặt hôm nay của anh là ai thế? Hai người khi nào gặp nhau? Có ra ám hiệu gì cho nhau không?”.

Lư Hạo Tường trừng mắt nhìn cô, miễn cưỡng nói: “Cô quan tâm nhiều thế làm gì? Lại còn ám hiệu cho nhau nữa chứ? Cô đang nói đến kinh nghiệm những lần đi xem mặt của mình sao?”.

“Cứ cho là thế đi!” Thẩm Xuân Hiểu cười khanh khách giễu cợt: “Tôi quên mất, anh còn nói tôi mượn chuyện đi xem mặt để kết thúc cuộc sống độc thân

nữa, tại sao anh cũng có lúc rơi vào bước đường này thế?”.

Lư Hạo Tường đặt chiếc bút trong tay xuống, hai tay đan vào nhau để trên bàn, ngồi thẳng dậy, quan sát cô một lượt rồi lạnh lùng nói: “Thẩm Xuân Hiểu, tôi đã nhìn lắm rồi sao? Hóa ra cô lại là người lắm chuyện đến thế!”.

Thẩm Xuân Hiểu thấy tư thế sẵn sàng công kích của anh, thẹn quá hóa giận rồi sao? Cô mỉm cười nói: “Tôi cũng là người có đi có lại mới toại lòng nhau, anh đã giúp tôi một việc lớn như thế, tôi cũng nên thể hiện chút quan tâm, chuyện hôn nhân đại sự của anh chẳng phải cũng ảnh hưởng đến bộ phận Thiết kế và Thị trường sao, dù gì thì hai bộ phận chúng ta cũng thân thiết như răng với môi mà!”.

Lư Hạo Tường bị chọc cười, lần đầu tiên anh nghe thấy người ta dùng câu có đi có lại mới toại lòng nhau như vậy, liền nói khéo: “Không dám làm phiền cô, chuyện lớn cả đời tôi chẳng có quan hệ gì tới cô cả, đây là chuyện mẹ tôi nên bận tâm, cô đi làm gì thì đi đi!”.

“Tôi đương nhiên biết đây là việc mẹ anh nên bận tâm, tôi cũng không muốn lo chuyện bao đồng. Bởi thế, tôi chỉ quan tâm chứ chẳng bận lòng!”

“Nếu đây là hành vi có đi có lại của cô thì lúc đó đáng ra tôi phải để cô bỏ dở chuyến du lịch mà quay về xử lý công việc rồi!” Lư Hạo Tường hứ một tiếng.

Thẩm Xuân Hiểu cười híp mắt. “Là trang nam tử không nên làm thế. Là đồng nghiệp, tôi chỉ hiếu kỳ muốn nghe một chút về chuyện đi xem mặt của anh thôi, anh hà tất phải phản ứng như vậy?”

“Xem mặt cái gì, hồ đồ nhảm nhí. Tôi không sao thì cứ gì phải tìm phụ nữ đến làm phiền mình chứ?” Lư Hạo Tường thật sự vẫn hơi tức giận.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, ánh mắt lưu chuyển, nói: “Giám đốc Lư, có thể hỏi anh một chuyện không?”.

“Chuyện gì?” Thấy vẻ mặt bồn chồn và nụ cười vô cùng nham hiểm của cô, Lư Hạo Tường cảnh giác cao độ.

“Anh ghét bị phụ nữ làm phiền à? Ý của anh là... không ghét đàn ông làm phiền? Có phải anh bị An Châu làm tổn thương sâu sắc quá nên tính cách thay đổi rồi không?” Thẩm Xuân Hiểu cố ý vắn vẹo, nếu không chọc tức được người ta thì không tha, cơ hội phản kích này cô có được quá dễ dàng. Tình trường thuận lợi nên ngữ khí của cô cũng mạnh mẽ lên đôi chút. Trước đây, mỗi lần bị anh chọc tức, cô chỉ muốn ói máu, nhưng bây giờ lại có thể dễ dàng chiếm thế chủ động.

“Cút...!” Đúng như cô dự đoán, Lư Hạo Tường quả nhiên tức đến nổi trợn trừng mắt, ngay cả sắc mặt cũng tái anh.

“Được.” Thẩm Xuân Hiểu tươi cười đứng dậy, cầm tập biểu đồ và tài liệu lên, nói: “Cái này tôi mang đi!”. Nói rồi cô đi ra ngoài cửa, được mấy bước bỗng quay lại, cười nói: “Giám đốc Lư, nghe nói ở Nam Thành có quán bar Đồng Chí rất nổi tiếng, có phải anh thường đến đó không?”.

“Thẩm Xuân Hiểu, tôi hối hận vì đã giúp cô!” Lư Hạo Tường gần như nghiến răng nghiến lợi nói.

Thẩm Xuân Hiểu cười khanh khách, mang theo nụ cười đắc ý và thắng lợi ra khỏi tầm nhìn của anh.

Lư Hạo Tường nhìn theo bóng cô, nét mặt đầy vẻ phẫn nộ, bực tức nhưng không biết phải làm sao, biểu cảm phức tạp.

Vừa về đến phòng làm việc của mình, Thẩm Xuân Hiểu đã nhận được cuộc gọi của Chương Phương Hựu, cô bắt máy, nhẹ nhàng nói: “Phương Hựu, em đang trong giờ làm việc, anh có chuyện gì không?”.

Chương Phương Hựu dịu dàng nói: “Không có gì, Xuân Hiểu, anh nhớ em. Tan ca anh sẽ đến đón em, chúng ta cùng đi ăn nhé!”.

Trong lòng Xuân Hiểu như có dòng nước ấm chảy qua, cảm giác toàn thân rạo rực, trái tim như lần nước mùa xuân, khẽ khàng nói: “Ừm, hẹn gặp anh buổi tối!”. Tuy chỉ có mấy câu ngắn ngủi nhưng cảm giác ấm áp đó vẫn tràn ngập trong tim, Thẩm Xuân Hiểu giống như được tắm gió xuân vậy.

Vì không còn trẻ nên cô càng thấy trân trọng cảm giác này hơn và mãi khắc ghi cảm giác ngọt ngào ấy. Suốt buổi sáng, cô đều có tâm trạng vui vẻ.

Những con số và tài liệu rõ ràng trên biểu đồ lấy được từ chỗ Lư Hạo Tường khiến cô vô cùng tức giận hành vi tiểu nhân của Giả Lạc Sơn. Cô sẽ ngầm để ý việc mà Giả Lạc Sơn đã nhúng tay vào. Vì sao ông ta phải làm thế? Chỉ vì đạo trước, công việc của cô quá thuận lợi nên ông ta sợ sẽ ảnh hưởng đến địa vị của mình ư?

Là một cấp trên mà lại dùng cách này để hãm hại cấp dưới, thật quá đê hèn.

Cho dù mục đích của ông ta là gì, cô cũng sẽ không để ông ta thực hiện được.

Có tình yêu, dường như có thêm một hậu thuẫn lớn, lòng tin được vun đắp, tư duy cũng trở nên vô cùng nhạy bén. Cô đã triệu tập nhân viên bộ phận Thị trường để mở cuộc họp, tiến hành hoàn thiện những công việc mà Lư Hạo Tường đã làm, tuy vô cùng bận rộn nhưng lại phơi phới tinh thần, ánh mắt sắc bén, động tác thuần thục, nhanh nhẹn.

Một ngày vui đầu trong công việc, gần đến giờ tan ca, cô mới có thời gian để ngồi nghỉ ngơi, uống hớp nước cho đỡ khô cổ. Đưa cốc lên miệng nhưng chưa kịp uống, chợt nhớ đến lời hẹn cùng ăn tối với Chương Phương Hựu, khéo môi cô bắt gặp nhếch lên nụ cười.

Đặt cốc xuống, cô dọn dẹp mặt bàn rồi cầm túi xách ra về. Về trước năm phút chắc sẽ không sao.

Vừa đứng dậy bước đi, thấy Lư Hạo Tường đang nói chuyện điện thoại và vội vàng bước tới chỗ đợi thang máy, là điện thoại thúc giục của đối tượng xem mặt sao? Cô vốn không phải người lăm chuyen, nhưng thấy anh áo quần bảnh bao, vậy mà có chết cũng không thừa nhận rằng đi xem mặt, hứng trêu đùa của cô lại nổi lên.

Khó khăn lắm mới đánh bại được anh ta, nếu không báo thù anh ta đã áp bức mình lâu như vậy, cô có lỗi với bản thân quá.

Bởi thế ở phía sau, Thẩm Xuân Hiểu thấy Lư Hạo Tường rẽ sang hướng cửa đợi thang máy, cô cũng nhanh chóng bước tới.

Tiếng giày cao gót vọng lại, Lư Hạo Tường lập tức ngoái đầu nhìn, ở phía cuối đường, Thẩm Xuân Hiểu tươi như hoa, đang thướt tha uyển chuyển đi tới, gương mặt hồng hồng, đáng vẻ tao nhã, hai mắt ngời sáng, nếu không phải nụ cười có chút giễu cợt thì anh ngỡ mình vừa nhìn thấy một nhân vật trên tấm áp phích nào đó.

Nói Thẩm Xuân Hiểu yêu kiều thướt tha, nhưng rõ ràng cô ăn vận rất ngay ngắn với bộ đồ công sở vừa vặn, đó chính là vẻ đẹp của sự khéo léo, tự nhiên, đoan trang, tao nhã. Ánh đèn chiếu rọi khiến ánh mắt cô như có muôn ngàn tia lấp lánh, giống như mặt nước dưới trời đêm, hào quang lấp lánh, lấp lánh đến mức Lư Hạo Tường không thể mở to mắt, chỉ neho mắt nhìn cô bước từng bước tới gần.

Cô mỉm cười nói: “Sớm thế này đã đi rồi sao? Giám đốc Lư?”.

Lư Hạo Tường lùi lại nửa bước theo bản năng, liếc cô một cái rồi nói: “Thẩm Xuân Hiểu, sao tôi thấy cô giống như mụ phù thủy trong những câu chuyện cổ tích, bộ dạng không có sức sát thương nhưng lại để lộ hơi thở nguy hiểm vậy?”.

“Sao, anh sợ à?” Thẩm Xuân Hiểu nhìn điệu bộ lùi bước của anh, liếc mắt cười, cảm giác trêu đùa anh thật thú vị, trước đây cô luôn bị anh chèn ép, bị những lời nói của anh áp bức, giờ đây, cảm giác hả lòng hả dạ đang dần lan tỏa ra khắp cơ thể cô.

“Cô cứ nói đùa, đường rộng thênh thang, ai đi đường người đó, cô cứ đi cây cầu độc mộc của cô, còn tôi sẽ đi con đường dương quan của tôi. Tôi sợ cô sao?” Lư Hạo Tường ngạo mạn nói.

“To mồm run ruột rồi chứ gì?” Thẩm Xuân Hiểu tươi cười, vờ như không để ý nhưng ngữ khí lại hàm chứa nụ cười đắc ý, nói: “Xem mặt thì xem mặt, còn sợ bị người khác biết nữa. Đây cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, Lư Hạo Tường anh năm nay cũng đã ba mươi hai rồi mà vẫn còn độc thân, chẳng có ai ngó ngang đến, vì vậy nhờ việc đi xem mặt để giải quyết vấn đề cá nhân cũng là chuyện dễ hiểu, làm sao phải giấu giếm giấu giếm chứ?”. Cô đảo mắt mấy lần rồi lại cười nói: “À, đúng rồi, một số người từng dè bieu chuyện đi xem mặt, nào ngờ lại đến lượt mình nhanh đến thế, bởi vậy mới không biết nói lời nào, tự làm mất mặt mình nên mới sống chết không chịu thừa nhận, sợ chẳng còn mặt mũi mà nhìn người khác chứ gì?”.

Lư Hạo Tường trừng mắt lườm cô, rồi nhìn đồng hồ, cười nói: “Thẩm Xuân Hiểu, cô quan tâm đến chuyện riêng của tôi làm gì? Định lên báo tin cho phe cánh của cô à? Hay là định đi xem tôi trò chuyện? Làm cô thất vọng rồi, chuyện của tôi rất tốt đẹp, mà cứ cho là đi xem mặt thì cũng là tôi lựa chọn người khác, chứ đâu như một số người, luôn bị người khác lựa chọn đến mức bây giờ vẫn còn độc thân!”.

“Anh nói ai đấy? Anh nói ai bị người khác chọn?”

Thang máy đến nơi, anh cười đắc ý nói: “Đương nhiên là nói cô rồi!”.

Thẩm Xuân Hiểu bị chọc tức, chăm chăm nhìn anh đắc ý chuẩn bị đi vào thang máy. Cô không nghĩ nhiều, nhấc chân lên giẫm vào chân trái anh một cái. Cô vẫn còn nương tình nên đã không dùng gót giày vừa cao vừa nhọn mà chỉ dùng mũi giày “ý tứ” giẫm mà thôi.

Nhưng chỉ như thế cũng đủ để Lư Hạo Tường đau đến mức “á” lên một tiếng, khom lưng nhấc chân, chau mày nén đau, mím môi mím lợi bức bối nói: “Quần từ động khẩu chứ không động thủ, cô, cô sao lại quá quắt như thế?”.

Thẩm Xuân Hiểu ung dung bước vào thang máy, nhưng nhìn bộ dạng của anh, bèn không nhịn được cười, nói: “Kẻ nào ăn không nói có, phỉ báng, gièm pha người khác thì cần phải trả giá, lẽ nào anh chưa biết?”.

Lư Hạo Tường trừng mắt tức giận song không làm gì được, khắp khiễng bước vào thang máy, nghiêng rắng nghiêng lợi, bức bối nói: “Nam tử hán không chấp nhận đàn bà, có rồi hơi mới đi tính toán với cô!”.

Thẩm Xuân Hiểu tiến lại gần một chút, cười nói giảo hoạt: “Tôi là người tốt bụng, nghĩ anh dù thế nào cũng sắp đi xem mặt nên không thể phá hỏng chuyện tốt của anh được, chẳng phải sao? Hơn nữa, tôi là người biết trả ơn, cái giẫm chân đó cũng nể tình lắm rồi, hơn nữa anh vẫn còn cười được mà!”.

Đúng là đồ đã chiếm được lợi thế rồi mà vẫn còn giả vờ bị tổn hại. Lư Hạo Tường nghiêng rắng nghiêng lợi nói: “Thẩm Xuân Hiểu, đây chính là cách cô trả ơn tôi sao? Sớm biết thế, tôi đã để đồng việc ngón ngang đó cho cô về xử lý rồi, xem cô còn đắc ý được nữa không!” Nửa bàn chân anh tê dại, cô gái này thật độc ác, dùng lực toàn thân để giẫm lên chân mình, ôi cái chân đáng thương. Anh thật không hiểu, cô gái này rốt cuộc có biết hai từ “cảm ơn” viết như thế nào không?

Thẩm Xuân Hiểu vai đeo túi, hai tay khoanh trước ngực, nét mặt tràn đầy vẻ đắc ý của sự thắng lợi và vẻ tinh nghịch trêu đùa. Chứng kiến bộ dạng nhếch nhác của Lư Hạo Tường đúng là một chuyện vui lớn trong đời cô.

Lư Hạo Tường hậm hực trừng mắt, cái chân đau đáng thương khiến gương mặt anh nhăn nhó song vẫn nhếch miệng cười. Dưới ánh nhìn của cô, gương mặt ấy chẳng những không mang sức sát thương, không có vẻ uy hiếp mà trái lại, dường như Lư Hạo Tường đang làm mặt xấu với cô vậy.

Một người lúc nào cũng dương dương tự đắc mà lại liếc mắt làm mặt quỷ với cô, cảm giác này thật quá kỳ cục. Lúc đầu cô còn mỉm cười, nhưng làm sao có thể nín được mãi, cuối cùng cũng phì một tiếng rồi cười lớn.

Cái này gọi là gì chứ? Mưa gió luân chuyển, trước khi thể mạnh mẽ của cô, anh đã liên tiếp rút lui, lần nào cũng rơi vào thế yếu. Sự xuất hiện của Chương Phương Hựu đã nhanh chóng làm thay đổi cuộc sống của cô, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng tươi đẹp!

Thang máy đã đến nơi, Lư Hạo Tường thật sự vô cùng tức giận, trái tim người con gái này không biết làm bằng gì, đã giẫm mình thành ra thế này mà vẫn còn cười đắc ý được như thế. Người ta nói trái tim phụ nữ độc ác nhất, quả nhiên rất chính xác.

Thẩm Xuân Hiểu gần bước ra thang máy thì quay lại cười nói: “Lư Hạo Tường, chân anh đi được không? Có cần tôi gọi 120 giúp không?”.

“Xui xẻo!” Lư Hạo Tường nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy anh như thế, Thẩm Xuân Hiểu lại càng buồn cười, nói: “À, tôi quên mất, anh sắp đi xem mặt rồi, nếu gọi 120 chẳng phải sẽ làm hỏng mất chuyện vui của anh sao? Hay là anh bỏ đến, như thế mới chứng tỏ thành ý, cũng chứng minh được lòng kiên nhẫn của anh. Quyết tâm loại bỏ mọi khó khăn chắc chắn sẽ khiến đối phương cảm động đấy!”.

Lư Hạo Tường trừng mắt, hai mắt gần như tóe lửa.

Thẩm Xuân Hiểu vui sướng trong lòng, hồ hởi ra khỏi thang máy. Lư Hạo Tường bực bội, tập tễnh bước theo sau, ánh mắt nhìn Thẩm Xuân Hiểu vô cùng rầu rĩ và oán hận.

Chương Phương Hựu đã đến, đang đứng đợi ở gần đó, ôm bó hoa hồng trong tay, thấy Thẩm Xuân Hiểu từ thang máy đi ra, liền tươi cười đến đón.

Thẩm Xuân Hiểu cũng nhìn thấy anh, khoe môi nở nụ cười rồi vội bước đến.

Chương Phương Hựu đưa bó hoa cho cô, mỉm cười nói: “Em thích không?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhận lấy, nụ cười hạnh phúc trên gương mặt, gạt đầu, ánh mắt dịu dàng.

“Xe của anh ở bên kia, chúng ta đi thôi!”

“Vâng!” Thẩm Xuân Hiểu ghé mặt xuống gần bó hoa và ngửi thật sâu. Hương hoa hồng thoang thoảng, loài hoa mà Thẩm Xuân Hiểu thích không phải hoa hồng, nhưng cô biết Lư Hạo Tường đang ở phía sau, lúc này mà không tỏ ra hạnh phúc để công kích anh ta thì còn đợi đến khi nào?

Chương Phương Hựu đang quay người đi thì nhìn thấy Lư Hạo Tường ở cách đó không xa, ánh mắt hai người chạm nhau trong vài giây, vẻ tươi cười của Chương Phương Hựu có phần miễn cưỡng.

Thẩm Xuân Hiểu nghiêng đầu nhìn rồi kéo tay anh, nói: “Anh nhìn ai thế? Đi thôi!”.

Chương Phương Hựu thu lại ánh nhìn, khôi phục vẻ mặt nho nhã, dịu dàng nói: “Ừm!”. Hai người đi về phía chiếc xe cách đó không xa.

Chương Phương Hựu nhẹ nhàng nói: “Anh ta cứ nhìn em mãi, hai người quen nhau sao?”.

“Đừng nhắc đến anh ta nữa, là một đồng nghiệp đáng ghét thôi mà!” Thẩm Xuân Hiểu trả lời.

“Ồ!”

Đi được vài bước, cô ngoái lại nhìn Lư Hạo Tường bằng ánh mắt vừa đắc ý vừa khoe khoang, còn cố tình ôm chặt tay Chương Phương Hựu, tỏ vẻ ngập tràn hạnh phúc để chứng minh rằng tình cảm của cô và Chương Phương Hựu vô cùng sâu đậm.

Biểu hiện của Lư Hạo Tường có vài phần kinh ngạc. Thẩm Xuân Hiểu như được ăn kem trong ngày hè oi bức, vô cùng dễ chịu. Chắc chắn anh ta không ngờ mình đã có bạn trai, hơn nữa còn là người dịu dàng, chu đáo như thế. Để xem sau này anh ta có nhìn người bằng nửa con mắt nữa không?

Lúc này, điện thoại của Lư Hạo Tường đổ chuông, anh nhận máy: “Mẹ, xe đến bến rồi sao? Con vừa tan ca, đang định đi đón mẹ... Sao, mẹ tự gọi taxi đến rồi... À... được, được... Mẹ cứ vào đi, chìa khóa dự phòng con để trên kệ báo nhé, mẹ tìm xem... Mẹ tìm thấy chưa? Ồ, thế mẹ thử tìm dưới tấm thảm cửa xem... góc bên phải, con nhớ là đã để ở đó mà... Sao, vẫn không thấy? Có thể con đã cất đi rồi... Mẹ, nếu không tìm thấy thì thôi, mẹ đợi con một chút, con về ngay đây, mẹ đợi con nhé!”.

Thẩm Xuân Hiểu đã cùng Chương Phương Hựu đi đến trước xe, nghe thấy cuộc điện thoại của Lư Hạo Tường, hóa ra không phải anh ta đi xem mặt, mà là đi đón mẹ. Lúc này, Lư Hạo Tường đang vội vàng vàng đến bãi đỗ xe, có vẻ chân vẫn còn đau nên bước đi hơi tập tễnh.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn bộ dạng vội vàng của anh, trong lòng có chút áy náy.

“Nào, Xuân Hiểu, lên xe thôi!” Ngồi vào trong xe, lúc thắt dây an toàn, cô còn liếc mắt nhìn bóng dáng tập tễnh của Lư Hạo Tường đang khuất dần ở ngã rẽ.

Hôm nay Thẩm Xuân Hiểu và Chương Phương Hựu đi ăn ở nhà hàng Tây, mười ngày ở trang trại, Thẩm Xuân Hiểu nhận thấy, thực ra, Chương Phương

Hạ không mấy hứng thú với đồ ăn Trung Quốc, nhưng vì cô thích nên anh luôn miễn cưỡng chiều theo.

Điều đó khiến cô rất cảm động, một người đàn ông vì sở thích của bạn gái mà chịu làm khổ cái dạ dày của mình, quả là sự quan tâm thầm kín. Thẩm Xuân Hiểu thừa nhận, cô chấp nhận Chương Phương Hựu, một phần nguyên nhân rất lớn chính là cảm thấy được ý định của anh.

Đã định yêu nhau thì phải quan tâm giúp đỡ nhau, bởi thế lần này, Thẩm Xuân Hiểu chủ động đề xuất đi ăn ở nhà hàng Tây. Chương Phương Hựu quả nhiên nắm rõ như lòng bàn tay các nhà hàng này, lập tức nói có một nhà ăn hương vị không tồi, món gan ngỗng ở đó được chế biến vừa mềm vừa thơm ngon.

Bây giờ hai người đã ngồi trong nhà hàng, mọi thứ ở đây đều được trang trí theo phong cách châu Âu, âm nhạc là một bài hát tiếng Anh, ca từ du dương, lãng mạn, êm ái, véo von. Họ ngồi bên cạnh giàn dây leo xanh mướt, hai chậu cảnh như đang tạo nên một chiếc cửa nhỏ. Không gian vô cùng yên tĩnh và tao nhã, khó có thể tìm được ở những bàn ăn khác.

Chương Phương Hựu là người rất biết tạo sự lãng mạn, anh dặn dò nhân viên phục vụ, trên mỗi một món ăn đều gài một bông hoa như hoa hồng, hoa đào, hoa bách hợp, hoa thủy tiên...

Một lúc sau, nghệ sĩ violin đi đến, đứng bên bàn tấu lên khúc nhạc nhẹ nhàng và du dương.

Chương Phương Hựu chăm chú nhìn Thẩm Xuân Hiểu bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, Thẩm Xuân Hiểu có chút lúng túng, tư duy như quay về dòng sông ký ức, nhặt nhanh muôn vàn gợn sóng đã qua. Những điều tốt đẹp xa xưa ấy tích tụ thành nụ cười dịu dàng trước mắt, ánh mắt mang bao nhớ nhung, tuy biết rằng nó giống như thuốc độc nhưng cô vẫn uống cho thỏa cơn khát.

Song, tình yêu nếu lý tính thì liệu có còn được gọi là tình yêu không?

Trong tiếng đàn violon, trong sắc hoa hồng nở rộ, trong ánh mắt say đắm của Chương Phương Hựu, Thẩm Xuân Hiểu có chút mê say, quên mất cả ngày tháng.

Nỗi đau mà Hạ Quảng Thần để lại cho cô giờ đang lành lại bởi sự dịu dàng của Chương Phương Hựu. Cô khao khát một tình yêu ngọt ngào. Hóa ra, mơ ước này vẫn luôn tồn tại, nó chỉ bị cô cố tình che giấu, khiến cô gần như ngỡ rằng mình đã không còn khát khao gì vào tình yêu nữa.

Về điều này, cô rất cảm ơn Chương Phương Hựu, cô như đau khổ dần vật trong sa mạc tình yêu, như một du khách sắp chết khát, và Chương Phương Hựu đã đem đến trận mưa rào để cứu vớt sinh mạng cô. Sa mạc bỗng trở thành ốc đảo, khát khao ấy giờ không còn là ảo ảnh, cô cũng đã thật sự mở lòng mình để thưởng thức vị ngọt của tình yêu.

Bữa cơm như thế này không phải chỉ để ăn, mà là để cảm nhận tâm lòng. Bây giờ, cả Chương Phương Hựu và Thẩm Xuân Hiểu đều cảm thấy tâm trạng rất tốt, bởi thế, rượu không say mà lòng người tự say. Trong không khí lãng mạn nhường ấy, bữa cơm này vô cùng vui vẻ.

Không khí lãng mạn vẫn được duy trì, ăn xong, Thẩm Xuân Hiểu nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi, cô cũng không ngờ, ăn một bữa cơm mà mất hơn hai tiếng đồng hồ. Cô đã lớn ngần này rồi, nhưng đây là bữa ăn mất nhiều thời gian nhất. Hóa ra sự lãng mạn và ngọt ngào có thể khiến người ta quên đi thời gian như thế.

Ra khỏi nhà hàng, Chương Phương Hựu đi lấy xe, Thẩm Xuân Hiểu đứng đợi bên đường. Cô đứng dưới gốc cây, ánh đèn sáng tỏ, sắc đêm lộng lẫy, một chiếc xe dọn tuyết từ phía trước đang âm ỉ đi đến, những ngọn đèn trên các tầng lầu xa xa sáng rực, ánh đèn neon lấp lánh, cảnh đêm thật tuyệt!

Thẩm Xuân Hiểu chưa bao giờ biết cảnh đêm lại đẹp đến thế, là cô không chú ý tới hay bởi tâm trạng hôm nay khác mọi hôm nên mới có cảm giác tất cả đều không giống như những gì thường ngày cô vẫn nhìn thấy.

Khoe môi nhếch lên một nụ cười, dưới ánh đèn đường, bóng dáng cô thật yêu kiều duyên dáng. Chương Phương Hựu lái xe tới, anh xuống xe mở cửa cho cô, ân cần và chu đáo, Thẩm Xuân Hiểu cười nói: "Cảm ơn anh!".

"Xuân Hiểu, em là bạn gái anh, đừng khách sáo như thế!" Chương Phương Hựu cười dịu dàng, dưới ánh nhìn rạng ngời hạnh phúc của Xuân Hiểu, anh đóng cửa xe giúp cô, sau đó vòng về mở cửa xe cho mình.

Lúc đầu, Chương Phương Hựu hy vọng hai người có thêm tiết mục khác, nhưng Thẩm Xuân Hiểu thấy hơi mệt, thời gian làm việc hôm nay tuy vẫn là bảy tiếng như thường ngày, nhưng công sức cô bỏ ra lại gấp mấy lần, hơn nữa, cần phải có sự điều chỉnh và thích ứng sau kỳ nghỉ. Bởi thế, Chương Phương Hựu chủ động đưa Thẩm Xuân Hiểu về nhà, cô mỉm cười đồng ý.

Chương Phương Hựu lại suy nghĩ về chuyện đưa cô về nhà, anh nghĩ, có phải Thẩm Xuân Hiểu có ý gì khác không?

Thời gian qua hai người qua lại tuy chưa phải quá dài, nhưng họ đều là nam nữ trưởng thành, đã có ước hẹn ngầm, cho dù phát triển thêm một bước nữa thì cũng là chuyện rất bình thường.

Chương Phương Hựu vừa lái xe vừa nhìn Thẩm Xuân Hiểu qua gương chiếu hậu, nhưng cô lại bình tĩnh nhìn con đường phía trước nên anh không thể đoán được cô đang nghĩ gì.

Do dự một lúc, Chương Phương Hựu mở CD, ca khúc tiếng Anh vang lên giống với ca khúc trong quán ăn, du dương trầm bổng. Anh điều chỉnh âm lượng cho thấp xuống để không làm ảnh hưởng tới việc trò chuyện, mà cũng có thể cảm nhận được giai điệu du dương ấy.

Thẩm Xuân Hiểu thừa nhận, Chương Phương Hựu là người rất biết cách tạo không khí lãng mạn, chỉ cần một động tác nhỏ bé, cùng ca khúc anh chọn đã khiến cô mềm lòng.

Chương Phương Hựu chăm chú nhìn cô qua gương chiếu hậu, dịu dàng nói: “Xuân Hiểu, em biết bây giờ tâm trạng anh thế nào không?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh, chau mày: “Tâm trạng thế nào?”.

“Anh rất lung túng, rất phấn khởi, rất lo sợ, rất hạnh phúc, rất bất an!” Anh chậm chậm nói từng chữ một.

Cô ngạc nhiên, nếu nói lung túng, phấn khởi và hạnh phúc thì cô có thể hiểu được, bởi cô cũng ít nhiều có những cảm giác ấy, nhưng tại sao lại lo sợ và bất an? Cô chớp chớp mắt, cười hỏi: “Vì sao anh lại có tâm trạng như thế?”.

“Xuân Hiểu, anh không sợ em chê cười, thật ra đã năm năm rồi, đây là lần đầu tiên trái tim anh rung động như thế. Gặp em, anh cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp, nhưng, anh lại lo sợ, sợ quãng thời gian tươi đẹp này quá ngắn ngủi, quá hảo huyền. Tình yêu đột ngột đến như thế nên anh đã bị hạnh phúc làm cho choáng váng, anh sợ mình đang mơ, sau khi thức dậy tất cả sẽ biến mất!”.

Trước ánh nhìn chăm chú của anh, trái tim Thẩm Xuân Hiểu dấy lên niềm cảm động. Cô khẽ khàng nói: “Có thể vì quá nhanh nên em cũng có cảm giác như mình đang mơ!”.

“Xuân Hiểu, nếu em đồng ý thì cuối tuần này, anh sẽ đưa em đến gặp bố mẹ anh, em thấy thế nào? “Chương Phương Hựu nhiệt tình nói.

“Cuối tuần này? Có vẻ... quá nhanh!” Thẩm Xuân Hiểu giật mình, cô vẫn chưa chuẩn bị gì mà.

“Cũng không phải là nhanh, còn mấy ngày nữa mà!” Chương Phương Hựu tươi cười, “Anh nghĩ, làm như thế để em thấy được thành ý của anh, giúp em loại bỏ mọi nghi hoặc! Khi em hiểu thêm về anh, em sẽ biết, trái tim anh chân thành nhường nào, tình cảm anh dành cho em mãnh liệt đến đâu!” Anh đưa tay phải ra nắm chặt tay cô, lòng bàn tay ấm áp.

Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy thật hư ảo, có lẽ, chính cảm giác hư ảo này đã khiến cô thấy lãng mạn và đẹp đẽ.

Ngón tay đan vào nhau, Thẩm Xuân Hiểu đang chìm đắm trong suy nghĩ bỗng giật mình, vội vàng rút tay ra, không cho anh tiếp tục nắm nữa. Cô che đậy sự hoang mang và trái tim đang loạn nhịp của mình, nói: “Anh, anh đang lái xe mà!”.

Chương Phương Hựu chỉ đang thăm dò cô, nhưng sự né tránh của cô khiến tâm trạng anh chùng xuống, ngay cả nét tươi cười trên gương mặt cũng trở nên gượng gạo. Nhưng Thẩm Xuân Hiểu nói không sai, anh đang lái xe, sự lo lắng của cô cũng không phải không có nguyên do. Bởi thế, anh nắm chắc vô lăng và tiếp tục nhiệm vụ của mình, nhìn cô qua gương chiếu hậu, nói: “Xuân Hiểu, có phải em cảm thấy anh quá đường đột?”.

“Không, sao lại thế được!” Thẩm Xuân Hiểu cười, nụ cười có chút miễn cưỡng. Lòng bàn tay như vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh nên hơi rịn mồ hôi.

Chương Phương Hựu vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt càng thêm trìu mến, lời nói càng thêm chân thành, tha thiết: “Xuân Hiểu, thứ lỗi cho sự nóng vội của anh, ngay cả bản thân anh cũng không ngờ rằng lại có lúc trái tim mình rung động như thế. Xuân Hiểu, em đã giúp anh có khát vọng mới về tình yêu. Trước đây, anh không bao giờ tin vào tình yêu, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tình yêu lại đẹp đến thế, có lẽ chỉ vì, anh chưa gặp được em!”.

“Cảm ơn anh, có lẽ em... không tốt như anh nghĩ!” Thẩm Xuân Hiểu lén lau mồ hôi ở lòng bàn tay, cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

Cô không ghét cảm giác khi anh nắm tay, nhưng điều đó chẳng chứng minh được rằng cô đã đồng ý.

Không chán ghét, đó mới chỉ là bắt đầu, còn tiếp nhận nhau thì vẫn cần một quá trình. Cô có vẻ ngoài hiện đại, nhưng thực ra lại là người rất truyền thống, hơn nữa, cô từng bị tổn thương vì tình yêu, bây giờ có dừng khi bước thêm một bước, không có nghĩa là cô có dũng khí để chấp nhận tất cả.

Cái cô cần là thời gian, mà cô và Chương Phương Hựu lại quen biết nhau vội vàng như thế, yêu nhau nhanh chóng như thế, điều thiếu hụt chính là thời gian. Cô đang tìm kiếm, nhưng con đường trước mắt vẫn vô cùng mù mịt, bởi vậy cô chỉ dám bước từng bước nhỏ, không dám dừng cảm thử những bước lớn.

“Không, Xuân Hiểu, em là cô gái dịu dàng nhất, sống nội tâm nhất mà anh từng gặp. Lần đầu nhìn thấy em, mọi thứ trước mắt anh bỗng trở nên lấp lánh. Khi ấy anh đã quyết định, chỉ cần em cho anh cơ hội, nhất định anh sẽ dùng cả đời mình để chăm sóc em! Qua mười ngày tiếp xúc, anh nghĩ rằng, em vẫn tốt đẹp như những gì anh nghĩ!” Chương Phương Hựu khẩn thiết như muốn chứng minh điều gì đó.

Thẩm Xuân Hiểu xúc động nghiêng đầu nhìn anh, cảm động nói: “Phương Hựu, cảm ơn anh đã đánh giá em cao như thế, em rất cảm động, cũng rất vui! Em... em cũng không cự tuyệt hôn nhân, chỉ là, em hy vọng chúng ta có thể tìm hiểu thêm một thời gian nữa để hiểu về nhau hơn. Như thế, chúng ta mới càng có lòng tin để cùng nhau sống những ngày tháng sau này!”.

Chương Phương Hựu tươi cười nói: “Được, anh sẽ nghe em! Nếu em vẫn chưa chuẩn bị thì một thời gian nữa anh sẽ đưa em đến gặp bố mẹ”.

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu mỉm cười nhìn anh, trong nét mặt tươi cười ấy còn mang theo cả sự cảm kích đối với anh.

Nhận ra sự cảm kích đó, gương mặt Chương Phương Hựu càng thêm tươi cười.

Đến khu chung cư của Thẩm Xuân Hiểu, Chương Phương Hựu dừng xe, tháo dây an toàn rồi xuống mở cửa xe cho cô, động tác rất đỗi thành thạo và

tự nhiên.

Thắm Xuân Hiểu nhìn theo bóng anh, trên mặt luôn mang theo nụ cười, cụ cười tuy dè dặt nhưng vô cùng thân thiết. Thấy Chương Phương Hựu mở cửa xe, cô mỉm cười nói: “Cảm ơn anh!”. Bước xuống, đợi Chương Phương Hựu đóng cửa xe rồi quay đầu lại, cô nói: “Cảm ơn anh đã đưa em về, tạm biệt!”.

Chương Phương Hựu cứ ngỡ cô sẽ mời anh lên nhà ngồi một lát, nhưng rõ ràng Thắm Xuân Hiểu không hề có ý đó, anh có chút thất vọng. Nhưng nghĩ kỹ, Thắm Xuân Hiểu đã nói hãy cho cô thêm chút thời gian nữa, anh đành kiên nhẫn chờ đợi, bèn lịch sự nói: “Mai anh đến đón em đi làm nhé!”.

“Không cần đâu, Phương Hựu, buổi sáng thời gian vội lắm, lại không tiện đường. Em gọi xe đến công ty được rồi!”

Chương Phương Hựu cười nói: “Em là bạn gái anh mà, sao phải khách sáo thế?”.

Thắm Xuân Hiểu muốn nói gì đó nhưng Chương Phương Hựu vội ngăn lại, anh dịu dàng nói: “Xuân Hiểu, thời gian chúng ta quen nhau quá ngắn, em hãy cho anh cơ hội để anh được gặp em nhiều hơn, để em hiểu hơn về anh, được không?”.

Đã nói đến nước ấy rồi, còn có thể không được sao? Thắm Xuân Hiểu mỉm cười gật đầu.

Đúng lúc ấy có người gọi: “Xuân Hiểu! Cô đi du lịch về rồi à?”.

Dưới ánh đèn, một người đang đứng cách đó không xa. Thắm Xuân Hiểu đang chìm đắm trong ngọt ngào, nghe thấy tiếng gọi cô mới biết, nhận ra người ấy là ai, bèn tươi cười nói: “Đỗ Vệ Kỳ, là anh à! Sao anh lại ở đây?”.

Đỗ Vệ Kỳ mặc bộ đồ ở nhà, có lẽ đang đi tản bộ, anh chậm chậm đến gần, gượng cười: “Tôi ăn cơm xong nên đi dạo một lúc, không làm cô sợ đấy chứ?”.

Thắm Xuân Hiểu lắc đầu: “Không, không, tôi đâu có nhát gan đến thế”. Đã hơn chín giờ rồi, là anh ăn tối quá muộn hay anh đi dạo quá lâu? Cô không nghĩ nhiều, nói: “Đã mười ngày không gặp rồi, anh vẫn khỏe chứ?”.

Đỗ Vệ Kỳ gượng cười nói: “Vẫn thế thôi, còn cô?”. Anh nhìn sang Chương Phương Hựu, do dự một lúc rồi dè dặt hỏi: “Đây là...”.

Thắm Xuân Hiểu nhìn Chương Phương Hựu, tươi cười rồi quay sang cười nói với Đỗ Vệ Kỳ: “Đề tôi giới thiệu nhé. Đỗ Vệ Kỳ, hàng xóm của em, Chương Phương Hựu, bạn trai tôi!”.

Chương Phương Hựu đưa tay ra cười nói: “Chào anh Đỗ!”. Một câu nói “bạn trai tôi” của Thắm Xuân Hiểu khiến anh vô cùng vui sướng.

Đỗ Vệ Kỳ cũng cười nói: “Anh Chương, chào anh!”.

Rồi hai người bắt tay nhau.

“Anh Đỗ, anh và Xuân Hiểu là hàng xóm, cảm ơn anh trước đây đã chăm sóc cho Xuân Hiểu!” Chương Phương Hựu lịch sự nói.

“Anh khách sáo rồi, việc chăm sóc cô ấy đâu đến lượt tôi?” Đỗ Vệ Kỳ cười đùa, nụ cười có chút thất vọng, trong lòng thầm thở dài. Không phải anh ăn tối muộn, cũng chẳng phải đi dạo quá lâu, chỉ là biết hôm qua cô đã đi du lịch về nên cố ý đứng đây đợi cô. Thế mà, anh lại nhìn thấy một người đàn ông đưa cô về, hơn nữa cũng chính miệng cô thừa nhận, người này chính là bạn trai mình.

Thế có nghĩa là, trước đây anh chưa đi được vào trái tim cô, và sau này cũng chẳng còn cơ hội nữa. Chuyện tình cảm, thật sự không có chuyện người đến trước kẻ đến sau. Anh và cô rốt cuộc vẫn không có duyên với nhau. Tình cảm chất chứa trong lòng lâu như thế mà chưa kịp thổ lộ, chỉ đành tự mình làm nó dần tiêu tan thôi.

Đỗ Vệ Kỳ nói chuyện với hai người vài câu rồi mỉm cười tạm biệt.

Thắm Xuân Hiểu nói với Chương Phương Hựu: “Phương Hựu, anh về sớm đi, lái xe cẩn thận nhé!”.

“Ừm, vậy anh về đây. Em cũng nghỉ ngơi sớm nhé. Ngày mai gặp lại!”.

“Mai gặp lại!”

Đi được vài bước, Thắm Xuân Hiểu ngoái nhìn lại, xe của Chương Phương Hựu đã bắt đầu chuyển bánh hòa vào dòng xe, cô nhún vai, tươi cười rồi đi lên phòng.

Vừa ra khỏi thang máy, chưa kịp mở cửa thì điện thoại trong túi cô đổ chuông. Cô ngạc nhiên, mới đây mà Chương Phương Hựu đã gọi điện rồi sao? Cô vội lấy ra xem, thì ra là An Châu.

Hiếm hoi lắm An Châu mới gọi về giờ này, cô vui vẻ bắt máy, vừa đi vừa nói: “Lại đắm say vui thú ở đâu rồi hả?”.

“Ờ á, ngày nào mà chẳng đắm say vui thú!” An Châu đùa cợt.

“Thế mà vẫn có thời gian nhớ đến tớ?”

“Phải chia sẻ niềm vui với bạn bè chứ”. An Châu cười hạnh phúc, “Nói cho cậu biết nhé, Xuân Hiếu, Daniel đã cầu hôn tớ rồi!”

“Thật không? Cuối cùng cậu cũng chấp nhận rồi, thật khó tin!”

“Đừng nói tớ như kẻ đa tình thế chứ!” An Châu then thừng, “Daniel là một chàng trai tốt hiếm có, tớ thật sự yêu anh ấy. Cậu biết không, nếu không phải vì tình yêu thì lúc đầu sao tớ lại bỏ tất cả những thứ trong nước để đi cùng anh ấy đến Canada xa xôi chứ?”

“Tớ biết sự điên khùng của cậu rồi, mới quen nhau hai tháng mà dám đi cùng người ta!” Thảm Xuân Hiếu bĩu môi.

“Daniel giống như ngọn lửa, tớ nguyện làm con thiêu thân! Xuân Hiếu, cậu không biết đấy, tớ chưa bao giờ yêu người đàn ông nào mãnh liệt đến thế.” An Châu ngọt ngào nói.

“Được rồi, đừng thể hiện hạnh phúc trước mặt tớ. Tớ biết cậu đã tìm được tình yêu đích thực, biết cậu hạnh phúc, lần nào cũng nghe thấy cậu nói thế, nghe đến mức tớ trở nên tự ti rồi đấy, cậu biết không hả?” Thảm Xuân Hiếu cười.

“Cậu đừng tự ti, tớ còn chưa trả lời anh ấy mà!”

“Sao lại chưa trả lời? Chẳng phải cậu yêu anh ấy sao?”

“Tình yêu rất đẹp, nhưng hôn nhân chính là nắm mồ chôn tình yêu. Tớ chỉ muốn mãi giữ tình cảm mãnh liệt của tình yêu thôi chứ không muốn để hôn nhân dần dần làm tiêu tan nó!”

“Đây là logic gì vậy?”

“Cậu đừng quan tâm xem đó là logic gì của tớ. Thực ra hôm nay gọi điện cho cậu không phải để nói về hạnh phúc của tớ, tớ nghe Yến Minh kể cậu đã có bạn trai rồi, nên đặc biệt gọi điện về chúc mừng cậu đấy!”

“Lại còn chúc mừng? Có cần phải khoa trương thế không?” Thảm Xuân Hiếu cười, cô đã đi đến cửa, bèn cúi xuống tìm chìa khóa trong túi xách.

“Đương nhiên cần rồi, khó khăn lắm cậu mới suy nghĩ thông tỏ, đáng mừng lắm!” An Châu giảng giải: “Giờ cậu biết lợi ích của tình yêu rồi chứ? Cứ nghĩ cậu đã lãng phí mấy năm trời, thật chẳng đáng! Cậu ấy à, vẫn còn thiếu một người đàn ông có thể khiến trái tim cậu rung động, nói cho tớ biết đi, anh chàng đó tương mạo thế nào mà khiến cậu trút bỏ được tổn thương mấy năm thế?”

Thảm Xuân Hiếu đã đi vào nhà, thay giày và đi đến sofa, nghe An Châu hỏi thế, do dự một lúc rồi mới nói: “Anh ấy, có điểm giống người đó!”

An Châu và Triệu Yến Minh không giống nhau, khi đến thành phố này cô mới quen Triệu Yến Minh, còn An Châu là bạn thời đại học, quan hệ của hai người rất tốt. Về chuyện tình cảm trước đây của cô, An Châu hiểu rất rõ.

An Châu không hiểu vội hỏi: “Giống người nào?”. Hỏi xong mới đột nhiên nhớ ra rồi nói về thăm dò: “Hạ Quảng Thần?”

Thảm Xuân Hiếu đã ngồi xuống sofa, cô gật đầu, rồi sức nhớ qua điện thoại thì An Châu không thể nhìn thấy được, nên lại thấp giọng bổ sung: “Đúng thế, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, suýt nữa tớ tưởng là người đó”.

“Thảm Xuân Hiếu, cậu bị bại não rồi sao?” An Châu hét lên kinh ngạc, “Cậu tìm ai không tìm, sao lại phải tìm người có tướng mạo giống tên khốn đó chứ? Lẽ nào tên khốn ấy làm tổn thương cậu chưa đủ nên cậu vẫn muốn nhớ lại dư vị xưa?”

“Này, An Châu, cậu nghĩ đi đâu thế? Hai người họ chỉ là tướng mạo giống nhau nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược, thật đấy!” Thảm Xuân Hiếu vội thanh minh.

“Xuân Hiếu, cậu quá cảm tính rồi, cậu...” An Châu muốn nói gì đó song lại thôi, sau đó tiếp: “Cậu phải suy nghĩ cho rõ ràng, nếu thật sự có tình cảm, cậu hãy tiếp tục qua lại, còn nếu chỉ vì anh ta giống với tên khốn đó thì tớ khuyên cậu nên suy nghĩ thận trọng một chút!”

“Không nghiêm trọng như cậu nói đâu, tớ thật sự có tình cảm với anh ấy, ít ra thì khi ở cùng anh ấy, tớ đã thật sự mong muốn có một tình yêu. Trước đây, đối với những người đàn ông khác, trái tim tớ đều đóng băng. Điều này tớ rất rõ!”

“Cậu rõ thì tốt. Chúng mình là bạn thân, chỉ cần cậu vui thì tớ cũng vui!” An Châu nhẹ nhàng nói: “Thôi nhé, Daniel đang đợi tớ đi ăn trưa, lần sau nói chuyện tiếp nhé! Bye bye!”

“Bye bye!”

Tắt điện thoại, Thảm Xuân Hiếu ngả người ra sau để cơ thể thoải mái dựa vào sofa. Những lời nói của An Châu đã nhắc nhở cô và cô hiểu nỗi lo lắng của bạn mình. Nhưng, cô thật sự có cảm tình với Chương Phương Hựu. Cô tin rằng, Chương Phương Hựu cũng có tình cảm với mình như thế.

Điều này khiến cô tràn đầy niềm tin, cô và anh vì có duyên nên mới gặp nhau, chứ không phải vì Hạ Quảng Thần!

Thảm Xuân Hiếu nằm trên ghế sofa và mong ước về tương lai, rõ ràng đến từng cái ôm ấp, từng câu nói quan tâm, một cốc sữa, một nụ hôn chúc

ngủ ngon. Dường như bản thân đã trở thành nhân vật chính trong vở kịch đó và cô đang say sưa chìm đắm trong cảm giác lãng mạn, ấm áp.

Cô bỗng phát hiện trí tưởng tượng của mình thật phong phú. Trong suy nghĩ của một người, ai cũng có thể mơ về một tương lai tràn đầy hạnh phúc, nhưng hạnh phúc thật sự có như thế? Chuyện giữa hai người nếu chỉ đơn giản nhường ấy thì tình yêu trên thế gian này thật quá hoàn mỹ.

Như phối hợp với những mơ ước của cô, Chương Phương Hựu sau nửa tiếng đã gọi điện đến, nói cho cô biết anh đã về đến nhà và đang nhớ tới cô. Cảm thấy vô cùng ngọt ngào, một lúc sau, Thẩm Xuân Hiểu mới mỉm cười, thu lại những suy nghĩ hạnh phúc kia, rời khỏi chiếc sofa ấm áp, để đi tắm.

Tắm xong, Thẩm Xuân Hiểu mở laptop và lên mạng, đăng nhập QQ, cô nói với Nhân Đình: “Ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ đúng là vừa mệt vừa vui, vừa lo vừa mừng!”.

Nhân Đình cười nói: “Sao có nhiều cảm xúc như thế?”.

Ngón tay Thẩm Xuân Hiểu lướt nhanh trên bàn phím “Trong mười ngày vừa rồi, có quá nhiều công việc dồn dập, lại thêm một số biến cố mà tôi không ngờ tới. Suýt chút nữa tôi đã bị thất bại hoàn toàn rồi!”. Tuy cô không chịu nói cảm ơn với Lư Hạo Tường, nhưng trong lòng rất cảm kích. “May mà có đồng nghiệp giúp đỡ, nếu không chẳng biết tôi sẽ thất bại thế nào”.

“Thế thì cô nên cảm thấy thoải mái chứ, sao vẫn vừa mệt vừa vui, vừa lo vừa mừng như vậy?”

“Không thể thiếu cảnh giác được, sự việc lần này đã giúp tôi suy nghĩ chưa chu toàn, sau này không thể để tái phát những sai sót như vậy nữa. Cứ nghĩ đến môi trường làm việc như thế, tôi không tránh khỏi những đắng cay trong lòng. Nhưng, điều tôi không ngờ nhất là, một đồng nghiệp lại ra tay giúp đỡ mình như thế.”

“Đồng nghiệp thân thiết, giúp đỡ nhau trong công việc là chuyện hết sức bình thường mà!”

“Quan trọng là, bình thường quan hệ của chúng tôi không tốt, thậm chí... rất căng thẳng. Chúng tôi không thể chung sống hòa bình được, lần nào gặp nhau cũng đấu khẩu.” Thẩm Xuân Hiểu khẽ thở dài rồi gửi đoạn hội thoại đi.

Nhân Đình hứng thú nói: “Thế sao? Xem ra cô với người đồng nghiệp này không hợp nhau nhì!”.

Thẩm Xuân Hiểu có đôi chút nghi hoặc và phỏng đoán, cô đem toàn bộ những “ân oán” của mình và Lư Hạo Tường ra kể. Nhân Đình là một thánh giả tốt bụng, hưởng hồ lại nói chuyện qua mạng, chẳng ai biết ai cả, đây cũng là một phương thức để giải tỏa áp lực. Cô còn nhắc đến Chương Phương Hựu, đến chuyến du lịch vừa rồi, đến cú điện thoại của Lư Hạo Tường và cả sự quan tâm không ra quan tâm của anh nữa. Cuối cùng cô nói: “Thực ra, tôi rất cảm ơn anh ấy, nhưng, có lẽ đã quen kiểu nói chuyện với nhau như bấm như gõ rồi nên không thể nói với anh ấy hai từ cảm ơn. Nhân Đình, anh đã gặp tình huống nào như thế chưa?”.

Phía bên kia im lặng một lúc rồi trả lời: “Có lẽ cũng gặp qua rồi, thực ra cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất! Cô cũng nói, đã quen cách đối đãi ấy rồi, nếu cô nói cảm ơn, có lẽ anh ấy sẽ không quen đâu”. Nói rồi, anh gửi đến một gương mặt cười.

Thẩm Xuân Hiểu cũng cười, nhắc đến thói quen, cô cảm giác có lẽ đúng là thói quen, cô và Lư Hạo Tường chẳng bao giờ nói chuyện thân thiết. Chỉ cần hai, ba câu nói của Lư Hạo Tường đã khiến cô phát hỏa lên rồi, tuy anh giúp cô, nhưng khi xưa, chẳng phải anh cũng nhúng tay nhúng chân vào khiến cô suýt chút nữa không thể ngồi vào vị trí giám đốc Thị trường sao?

Tuy chuyện ấy cô chẳng có chứng cứ, nhưng sau đó, nhìn ánh mắt của Lư Hạo Tường, cô không thể nghi ngờ thêm người thứ hai nào nữa. Vì thế, dù anh giúp cô thì cô cũng có thể hiểu anh làm như vậy vì muốn chuộc lại những lỗi lầm trước kia.

Hơn nữa, cô cũng đã giúp anh, đưa anh ra khỏi quán rượu rồi lại đưa về nhà, một đến toát cả mồ hôi, còn mua thuốc, mua băng gạc để băng bó giúp anh nữa chứ.

Nhớ đến bộ dạng say mềm của anh trong thang máy, bị cô “chà đạp”, rồi lại nhớ đến cái giẫm chân lúc trước khiến anh đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, khóe môi cô bất giác nhếch lên nụ cười. Thật sáng khoái!

“Nhân Đình, anh nói đúng, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Nhưng tôi rất ảm ức, ở trước mặt người khác, tôi luôn ra dáng thực nữ, có thể kiềm chế bản thân, song ở trước mặt anh ấy, khả năng kiềm chế mà tôi luôn tự tin lại không hề có tác dụng, luôn luôn mất kiểm soát. Ai bảo miệng lưỡi là vũ khí có sức công kích nhất chứ? Như chiều nay cũng thế, trong lòng tôi rất biết ơn, nhưng anh ấy toàn nói lời thất đức, kết quả là tôi chẳng những không cảm ơn mà còn giẫm cho anh ấy một cái. Nhìn anh ấy đi lại tập tễnh, tôi có chút áy náy, nhưng anh ấy lại có cách khiến lòng áy náy của tôi nhanh chóng tan biến. Tiếc thật, nếu anh ấy không nói năng ngoa ngoắt, có lẽ chúng tôi đã là bạn tốt rồi!” Cô thở dài như tỏ vẻ tiếc nuối.

Nhân Đình gửi đến biểu tượng cười lớn, nói: “Cách đối xử của các bạn đã được hơn một năm rồi, bây giờ bỗng chốc muốn thay đổi, cho dù là cô hay anh ấy thì e rằng đều cần có một chút thời gian. Anh ấy đã giúp đỡ cô thì chắc chắn không phải là người bạc bẽo vô tình đâu. Anh ấy dùng lời nói để làm tổn thương cô, có thể đó cũng chỉ là một sự lấp liếm. Nó giống như một người luôn làm chuyện xấu để được người khác chú ý vậy, thỉnh thoảng làm việc tốt cũng không chịu thừa nhận rằng mình đang làm việc tốt”.

Thẩm Xuân Hiểu cười, ví dụ này thật quá thú vị, bèn nói: “Tôi cảm thấy anh phân tích rất có lý, chắc là như thế!”.

Nhân Đình gửi đến một gương mặt cười.

Một lúc lâu sau, Thẩm Xuân Hiểu hỏi: “Nhân Đình, anh đã từng yêu ai sâu đậm chưa? Nếu yêu một người nhưng lại bị người đó làm tổn thương sâu sắc,

anh sẽ thế nào?”.

Nhân Đình không trả lời ngay, Thẩm Xuân Hiểu nói tiếp: “Tôi cũng từng bị thế rồi, tôi đã sống khép mình suốt bốn năm, trong bốn năm ấy, tôi đã đóng cửa trái tim, cự tuyệt tình yêu và cự tuyệt hôn nhân”.

“Chuyện quá khứ, hà tất phải câu nệ mãi thế!”.

Trên mặt Thẩm Xuân Hiểu bắt gặp hiện lên nét cười, tiếp tục gõ chữ: “Đúng, tôi quá câu nệ quá khứ, khó thoát khỏi những hồi ức. Tôi cứ ngỡ mình không thể yêu ai được nữa, nhưng bây giờ, tôi đã thoát ra được bước đường cùng ấy, tôi đã sẵn sàng để yêu thêm lần nữa!”.

“Từ những dòng chữ của cô, có thể thấy cô đang rất hạnh phúc!”

“Có thể lắm chứ, điều tôi cảm nhận được nhiều hơn chính là tôi đã chiến thắng được bản thân, đã dám bước tiếp. Đối với tôi mà nói, đây chính là một tiến bộ không nhỏ. Hạnh phúc không phải do ai đó ban cho, mà bản thân phải nỗ lực tìm kiếm”.

“Nói đúng lắm, hạnh phúc không nằm trên con đường ta theo đuổi, mà nằm ở điểm cuối của sự theo đuổi ấy!” Nhân Đình gửi đến biểu tượng mặt cười.

“Nhân Đình, chúc anh sớm tìm được hạnh phúc của mình!” Thẩm Xuân Hiểu cười.

Phía bên kia im lặng, một lúc lâu sau mới gửi đến một mặt cười.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Thù Tình Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kiểm nghiệm sự dịu dàng của anh

Có phải em không nên kiểm nghiệm sự dịu dàng của anh? Thực ra em và anh rất giống nhau, anh không cần giả vờ quá thờ ơ, bởi em không đủ tư cách. Chỉ là, em đã bắt cần khi kiểm nghiệm sự dịu dàng của anh, và không ngờ kết quả lại như thế.

Kiểm nghiệm sự dịu dàng của anh – Đơn Sắc Lãng

Tâm trạng thoải mái và một đêm ngon giấc, lúc Thẩm Xuân Hiểu bước vào đại sảnh công ty trong ánh nắng ban sớm, vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến giờ làm, ngay cả nhân viên lễ tân cũng chưa đến, chỉ có chị lao công đang cần mẫn quét rác.

Vào chiếc thang máy còn lại lên lầu, tới phòng làm việc. Phòng làm việc lớn ở bên ngoài vẫn trống không, cô đóng cửa lại, ngồi xuống bàn làm việc của mình và tiếp tục xử lý các công việc hôm qua còn dang dở. Những ngày này Thẩm Xuân Hiểu không muốn tăng ca, mà chấp nhận đi làm sớm hơn một chút.

Bên ngoài bắt đầu vọng lại tiếng bước chân, giọng nói lén lút nhưng cả phòng làm việc vẫn có thể nghe thấy: “Mọi người đoán xem, hôm qua tôi đã nhìn thấy ai?”.

Du Hàm Nhã cười đùa: “Không phải nhìn thấy thân tượng Lý Vũ Xuân của anh đấy chứ?”.

Tiểu Dương nói: “Không phải thế, tôi nhìn thấy giám đốc của chúng ta!”.

“Xì, có ngày nào không nhìn thấy đâu? Sao phải bí mật như thế?”

“Tôi còn cứ tưởng chuyện lớn gì!”

“Đúng là lòe thiên hạ!”

...

Tiểu Dương vội vàng tranh cãi trong vòng vây của đám đông: “Nhưng, tôi nhìn thấy một anh chàng đến đón giám đốc, giám đốc còn khoác tay anh ta cùng đi ra nữa, hai người vô cùng thân mật!”.

“Thật sao? Anh chắc chắn chứ?”

“Giờ tan ca hôm qua? Sao chúng tôi không nhìn thấy?” Lập tức có người chất vấn.

“Chắc chắn là chính xác. Hôm qua tôi nghỉ sớm hơn một chút mà!” Giọng nói của Tiểu Dương còn mang theo cả sự thích thú vì chỉ mình cậu ta biết được tin tức này, “Anh chàng đó ôm bó hoa to, giám đốc vô cùng vui mừng, không tin, mọi người có thể hỏi Giám đốc Lư, lúc đó anh ấy cũng nhìn thấy!”.

Mọi người cùng ồ một tiếng, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Thế à, chẳng trách hôm qua giám đốc về sớm!”, giọng An Ni xen vào.

“Giám đốc yêu rồi, thật tốt! À, anh chàng đó có đẹp trai không?”

“Rì rầm, rì rầm...”, tiếng trò chuyện nhỏ hơn một chút, giống như bầy ong đang vỗ cánh.

Thắm Xuân Hiểu đứng bên cửa nghe ngóng mà phì cười. Đến sớm một chút lại có thể nghe thấy mọi người bàn luận về mình ở ngay văn phòng. Những người này hóa ra quan tâm đến chuyện riêng của mình đến thế.

Cứ để họ tìm tòi bí mật, dù sao thì chuyện cũng chẳng có gì to tát, quan hệ của cô và Chương Phương Hựu được công khai sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác biệt.

Một lúc sau, qua lớp cửa chớp, cô nhìn thấy Lư Hạo Tường bước vào văn phòng lớn rồi đi thẳng về phòng của mình, bước chân có chút vội vàng, anh gần như làm ngơ trước những lời bàn luận trong văn phòng lớn.

Thắm Xuân Hiểu đứng dậy, ra mở cửa rồi cao giọng gọi: “An Ni!”.

Mọi người còn đang hứng chí bàn luận bỗng dưng im bật, sắc mặt đầy vẻ sợ hãi. Giám đốc lại xuất hiện ở văn phòng, cô ấy, cô ấy đi làm sớm thế sao? Cho dù là một người dân ồn ào nhất cũng đoán được, những lời bàn luận vừa rồi đã lặng lẽ bay đến tai cô.

Thấy sắc mặt mọi người như vừa nhìn thấy quỷ, Thắm Xuân Hiểu trong lòng buồn cười nhưng sắc mặt lại hết sức bình tĩnh, nói với An Ni: “Vào phòng làm việc của tôi một lát!”. Nói rồi, cô không quan tâm đến biểu hiện của mọi người nữa mà quay về vị trí của mình.

An Ni đeo bộ mặt sợ sệt bước vào, gượng cười, lo lắng nói: “Giám đốc...”.

Thắm Xuân Hiểu ngược mắt, chau mày.

An Ni vội cười, giải thích: “Giám đốc, chị đừng nghe mọi người nói linh tinh, thực ra họ cũng chỉ tán chuyện lúc nhàn rỗi thôi...”.

Thắm Xuân Hiểu như cười như không, liếc mắt nhìn An Ni, nói: “Mọi người bàn tán chuyện gì không cần thiết phải báo lại với tôi, tôi tìm cô là có chút chuyện muốn hỏi, bảng báo cáo tháng và tuần hôm qua tôi báo cô chuẩn bị đâu?”.

“Ồi!” An Ni vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, sắc mặt thay đổi, vội nói: “Em đi lấy, e đi lấy ngay đây!”, rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Thắm Xuân Hiểu lắc đầu cười, nhìn theo bóng An Ni, mình đáng sợ đến thế ư? Sao An Ni lại phải sợ hãi như vậy chứ?

Lần này, An Ni làm việc rất hiệu quả, chưa đầy hai phút sau đã tươi cười đem bảng báo cáo đến. Thắm Xuân Hiểu nhìn bộ dạng xun xoe của An Ni, không nhịn được cười: “An Ni, diễn hay quá đấy, trước đây có thấy cô nịnh nọt tôi thế đâu!”.

An Ni đảo mắt rồi cười đến mức vô cùng khoa trương. “Là giám đốc thường nói làm việc phải có hiệu quả, cho nên em đã cố gắng đạt hiệu quả!”

Thắm Xuân Hiểu liếc xéo An Ni: “Được rồi, để bản báo cáo ở đây, cô có thể đi được rồi!”.

An Ni đặt báo cáo xuống nhưng vẫn xun xoe: “Giám đốc, em rót nước cho chị nhé, cà phê hay trà?”.

“Trà, cảm ơn!” Thắm Xuân Hiểu giữ bảng báo cáo ra xem.

An Ni vâng một tiếng rồi vội vàng đi ra.

Năm phút sau An Ni mang trà tới, là loại trà Thiết Quan Âm.

Thắm Xuân Hiểu hứng thú nói: “An Ni, nếu ngày nào cô cũng chủ động làm việc hiệu quả thì tôi rất mừng!”.

“Giám đốc đang đánh giá công việc trước đây của em sao?” An Ni hỏi vẻ đáng thương.

Thắm Xuân Hiểu cười nói: “Ít giả bộ đáng thương trước mặt tôi đi, tôi không ung nổi kiểu đó đâu!”. Cô bung cốc trà lên uống một hớp rồi gật đầu nói: “Ừm, cô pha trà càng ngày càng ngon đấy!”.

An Ni cười hi hi, nói: “Giám đốc, sáng nay chị đã khen em đến ba lần rồi, xem ra, chuyện mọi người nói là thật!”.

“Cái gì mà thật với giả?”

An Ni chớp được cơ hội, lập tức hấp háy mắt, nói: “Xem ra giám đốc đang yêu thật rồi, nên chị mới rạng rỡ sắc mặt, tâm trạng thoải mái, tính tình dễ dãi như thế, vừa dịu dàng vừa thân thiết!”.

Thắm Xuân Hiểu suyt chút nữa thì nôn ọe bởi lời nói xu nịnh đó, bèn phì cười: “Trước đây tôi không dịu dàng, không thân thiết sao?”.

“Đương nhiên là có, nhưng bây giờ dịu dàng và thân thiết hơn!” An Ni cợt nhả.

“Nịnh bợ ít thôi!”.

“Em có nịnh bợ gì đâu, là thật đấy!” Để chứng tỏ những gì mình nói là thật, An Ni tỏ vẻ rất nghiêm túc. Thấy Thẩm Xuân Hiểu cười rồi lướt ánh mắt vào bảng báo cáo, biết giám đốc đã bắt đầu làm việc nên rất biết điều nói: “Giám đốc, em ra ngoài trước đây, có việc gì cần dặn, chị gọi em nhé!”.

Thẩm Xuân Hiểu chỉ “ừm” một tiếng.

Thủ đoạn nhỏ mọn của Giả Lạc Sơn tuy bị Lư Hạo Tường phát hiện kịp thời nhưng vẫn để lại ảnh hưởng, những số liệu trên bảng báo cáo này là minh chứng rõ ràng nhất. Cô không dám tưởng tượng, nếu Lư Hạo Tường không phát hiện ra, hoặc anh không ra tay giúp đỡ thì sự việc sẽ phát triển đến mức nào? Lúc đó e rằng không chỉ dừng ở chuyện giảm hiệu suất công việc nữa.

Nhưng cô không thể hiểu được, Lư Hạo Tường lúc đầu cản trở việc cô lên làm giám đốc Thị trường, luôn bắt đồng quan điểm và một mối quan hệ căng thẳng giữa hai người, tại sao anh lại chịu ra tay giúp mình chứ?

Thẩm Xuân Hiểu chau mày suy nghĩ một lát rồi quyết định tìm Lư Hạo Tường để xác minh một số chuyện.

Trong phòng làm việc, Lư Hạo Tường đang đứng trước cửa sổ nhìn ra bầu trời xanh, dáng người mạnh mẽ và kiên nghị. Có thể anh đang suy nghĩ về một mẫu trang phục, cũng có thể anh đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của riêng mình.

Thẩm Xuân Hiểu nhẹ nhàng gõ cửa.

Lư Hạo Tường nói: “Mời vào!”. Quay đầu lại, thấy cô, ánh mắt anh lập tức tỏ ý nghi ngờ, hỏi: “Cô có việc gì?”.

Thẩm Xuân Hiểu đóng cửa, tối qua Nhân Đình đã nói, người hay làm điều xấu khi làm một việc tốt sẽ không dám thừa nhận mình đã làm việc tốt đó. Bởi thế, Lư Hạo Tường tuy đã làm việc tốt song lại luôn cảnh giác với cô, cô hiểu rằng, anh đang cảm thấy ngại ngùng vì hành động trượng nghĩa của mình. Nghĩ vậy, cô tỏ vẻ tươi cười, nói: “Hôm qua tôi chỉ biết anh giúp đỡ tôi, hôm nay mới biết anh đã giúp tôi một việc lớn như thế nào!”.

“Cô không cần cảm ơn tôi!” Lư Hạo Tường quay về chỗ ngồi, ngạo mạn nói: “Tôi chỉ giúp chính mình thôi, tôi không muốn sản phẩm kết tinh trí tuệ của tôi bị hủy hoại trong tay cô”.

Thẩm Xuân Hiểu ngồi xuống đối diện với anh, cô đã quyết tâm rằng hôm nay sẽ không cúi đầu, nên vẫn cười nói: “Cho dù anh trực tiếp hay gián tiếp giúp tôi cũng được, tóm lại là, cảm ơn anh!”.

“Cảm ơn?” Lư Hạo Tường nhại lại, ánh mắt sắc bén: “Hóa ra cô cũng biết nói câu này?”.

“Đương nhiên, tôi là người biết phân biệt đúng sai mà.” Thẩm Xuân Hiểu hơi ngả người ra sau để cơ thể thoải mái một chút, nói: “Lư Hạo Tường, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”.

“Hỏi hay không là tự do của cô, còn trả lời hay không là quyền của tôi!” Lư Hạo Tường nói lý.

Thẩm Xuân Hiểu không cho rằng người đàn ông này đang gây sự, bình tĩnh nói: “Lư Hạo Tường, bây giờ anh chịu ra tay giúp tôi, sao lúc đầu lại hại tôi khiến tôi suýt nữa không thăng chức được?”.

Lư Hạo Tường nhìn cô, đôi mắt lim dim, dường như tất cả đều tụ lại một điểm, ánh mắt sáng rực, pha lẫn vẻ lạnh lùng, bức bối, như có một ngọn lửa đang cháy bùng trong đó. Thẩm Xuân Hiểu tưởng anh sắp phát hỏa, nhưng cuối cùng anh chỉ lạnh lùng nói: “Cô ra ngoài đi, tôi không muốn nói chuyện với người kém trí tuệ, bởi như thế sẽ làm ô uế trí tuệ của tôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, nói: “Lư Hạo Tường, anh thật tự phụ, nếu không phải anh thì giải thích một chút có chết ai đâu?”.

Lư Hạo Tường cười khẩy: “Không phải tôi thì có thể là ai?”.

Thẩm Xuân Hiểu không tức giận nổi, sắc mặt tươi vui, nói: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ như thế, nhưng anh lại không chịu giải thích. Có điều, từ việc lần này tôi biết, có thể thật sự tôi đã trách nhầm anh. Anh là tiểu nhân, nhưng là một tiểu nhân chân chính, một tiểu nhân chân chính sẽ không hãm hại người khác sau lưng, chỉ có ngụy quân tử mới làm thế! Huống hồ, bây giờ tôi đã biết người đó là ai rồi!”.

Cô luôn cảm giác Lư Hạo Tường là người có cơ hội ra tay nhất, nhưng lại quên rằng Giả Lạc Sơn cũng không phải không có khả năng. Chỉ vì cô cho rằng Giả Lạc Sơn là quản lý hai bộ phận nên sẽ chẳng làm chuyện này. Nhưng xem ra, ông ta không những sẽ làm, mà có thể làm rất thuận lợi. Chú ý của ông ta có lẽ muốn chen ép cô và nâng cao tầm quan trọng của ông ta. Khi đó, là người đầu tiên trong bộ phận Thị trường lập được công trạng, cô thực sự sắc sảo, chỉ khiến cô phạm phải sai lầm mới có thể ngăn cản việc cô được thăng chức. Hơn nữa, nếu việc ngăn cản cô không thành, ông ta cũng chẳng mất mát gì. Cô và Lư Hạo Tường vì hiểu lầm này mà xích mích, chỉ trích nhau, một là cô sẽ không thể chu toàn trong công việc của mình, hai là cô sẽ luôn vất óc nghĩ cách công kích đối phương. Như thế, toàn bộ sự chú ý đều bị dịch chuyển và không ai có thể uy hiếp được địa vị của ông ta nữa.

Điều này đáng khen hay đáng chê đây? Lư Hạo Tường dờ khóc dờ cười với những câu nói của cô bạn đồng nghiệp, chỉ có cô mới đánh giá anh như thế, tiểu nhân chân chính, tiểu nhân chân chính cái gì ấy. Nhưng, cô ấy có thể nghĩ rằng mình không phải người ra tay hãm hại, điều ấy chứng tỏ cô ấy không quá ngốc nghếch.

Thẩm Xuân Hiểu nói: “Tôi không muốn cứ hiểu lầm anh mãi, bởi thế, ngoài lời cảm ơn ra, tôi còn muốn làm rõ hiểu lầm này”.

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Anh luôn cho rằng An Châu vì tôi nên mới rời xa anh, bây giờ anh đã biết điều đó là không phải. Thế thì chúng ta đừng nhìn nhau bằng ánh mắt thù ghét nữa, được không?”

Lư Hạo Tường ngược mắt nhìn cô thật kỹ rồi lạnh lùng nói: “Thẩm Xuân Hiểu, cô đang muốn giảng hòa với tôi sao?”

“Cứ cho là thế đi!” Thẩm Xuân Hiểu không hề hiểu chiến, tươi cười nói: “Trước đây vì không hiểu anh, lại có quá nhiều hiểu nhầm nên quan hệ giữa chúng ta mới tới tệ như thế. Nhưng giờ chẳng còn hiểu nhầm gì nữa, sao chúng ta không để bản thân nhẹ nhõm hơn chứ?”

Lư Hạo Tường liếc nhìn cô, nói: “Ý cô là, chúng ta nên làm bạn mà không nên làm kẻ thù nữa?”

“Chúng ta vốn không phải kẻ thù, tại sao lại khiến bản thân mệt mỏi như thế?”

Thẩm Xuân Hiểu cười tươi, nhìn anh bằng ánh mắt lấp lánh, tựa như giọt sương buổi sớm mai. Ánh mắt hai người chạm nhau, Lư Hạo Tường lập tức bị hút hồn bởi ánh mắt sáng trong ấy đến mức thất thần. Nhưng anh định thần lại rất nhanh, né tránh ánh mắt cô rồi khẽ “hử” một tiếng lấp liếm: “Đề nghị rất hay. Nhưng chuyện này vẫn cần thời gian!”

“Tôi hiểu, tôi hiểu mà!” Thẩm Xuân Hiểu cười tươi tựa hoa, bây giờ trái tim cô như chìm trong mật ngọt, tình yêu đúng là thần kỳ, có thể làm phai mờ những oán hận và thù địch, khiến con người cảm thấy tất cả thế gian đều vô cùng tươi đẹp. Cô cười nói: “Thế là chắc chắn rồi nhé, sau này chúng ta hãy bắt tay hợp tác, cùng giúp đỡ lẫn nhau! À, đúng rồi, lần này tôi còn nợ anh một ân tình lớn, khi nào rảnh, tôi sẽ mời anh một bữa!”

Lư Hạo Tường hí mắt nhìn nụ cười tươi sáng như đóa hoa đang nở rộ trên khuôn mặt cô, vô cùng xinh đẹp. Chương Phụng Hựu đã giúp cô ấy thay đổi nhiều đến thế sao?

Sau khi “đàm phán” thành công với Lư Hạo Tường, tâm trạng Thẩm Xuân Hiểu rất tốt, cô cần sự hợp tác của Lư Hạo Tường, nếu không có sự hợp tác của anh, cô làm sao đối phó được với sự ngấm ngấm hãm hại của Giả Lạc Sơn chứ? Giả Lạc Sơn ngay cả thủ đoạn hại người như thế cũng giờ ra được, vậy thì cô phải tự bảo vệ mình thôi.

Quãng thời gian tiếp theo, cuộc sống của Thẩm Xuân Hiểu trôi qua vô cùng mãn nguyện, công việc thuận lợi, tình yêu mỹ mãn.

Thẩm Xuân Hiểu vốn là người thông minh lanh lợi, có cô ở đây, dù Giả Lạc Sơn muốn giờ trò cũng không dám hành động quá lộ liễu, huống hồ, mối quan hệ của cô và Lư Hạo Tường đã dần được cải thiện, hai bộ phận hợp tác ăn ý, trên bản báo cáo, những con số đáng mừng không ngừng gia tăng.

Cứ đến giờ tan ca, Chương Phụng Hựu lại tới đón cô cùng một bó hoa hồng tươi tắn, cộng với lời nói nhẹ nhàng và ánh mắt chứa chan tình cảm, thử hỏi có người phụ nữ nào cưỡng lại được sự theo đuổi dịu dàng đến thế?

Ngày nào cô cũng đi ăn tối cùng người yêu, có lúc thì đến nhà hàng Tây thưởng thức bữa tối trong ánh nến lãng mạn, khi thì tiện đường đến quán ăn, bữa lại tay nắm tay đi xem phim hoặc dạo bước ở quảng trường và nói với nhau những lời tâm tình âu yếm. Chương Phụng Hựu là người rất tinh tế, anh biết tặng một bông hồng những lúc thích hợp hoặc khéo léo chọn thời điểm để nói lời thể thốt, mang đến cho người yêu cảm giác ngọt ngào.

Thời gian một tháng trôi đi nhanh chóng, trái tim Thẩm Xuân Hiểu ngày càng trở nên mềm yếu, thế nhưng, tiếp tục đón nhận sự ngọt ngào ấy, Thẩm Xuân Hiểu lại bắt đầu cảm thấy bất an.

Đa phần phụ nữ khi yêu đều có chỉ số IQ bằng không, nhưng cô là cô gái đã một lần bị tình yêu làm tổn thương. Mặc dù đang sống trong hạnh phúc song cô luôn thấy nghi ngờ và thiếu cảm giác an toàn. Cô thường cảnh tỉnh bản thân rằng, có vẻ hai người tiến triển quá nhanh, mới chưa đầy hai tháng mà đã thân mật thế rồi, liệu đây có phải chuyện tốt?

Mang trong người những tư tưởng truyền thống, Thẩm Xuân Hiểu luôn khao khát về một tình yêu truyền thống, mãi mãi ở bên nhau cho đến ngày bạc đầu. Nhưng, quan niệm ấy và tốc độ tiến triển nhanh chóng như hiện tại không thể hòa hợp thống nhất trong trái tim cô. Chương Phụng Hựu rất kiên nhẫn, sự quan tâm và thông cảm của anh khiến Thẩm Xuân Hiểu vô cùng cảm kích.

Đã là lúc thành phố chìm ngập trong ánh đèn, xem phim xong, Chương Phụng Hựu đưa cô về nhà. Màn đêm buông xuống, những ô cửa sổ của các chung cư bên đường đều đã lên đèn, nơi ấy có lẽ các thành viên trong gia đình đang quây quần ấm áp bên nhau, quả là một bức tranh hài hòa. Thẩm Xuân Hiểu bất giác thấy thật cảm động.

Đã nhiều năm như thế, không phải cô không muốn tìm một tình yêu đẹp và bước vào thế giới hôn nhân ấm áp, hạnh phúc dưới ánh đèn kia. Nhưng tại cô quá nhút nhát, quá sợ hãi nên chẳng dám tiến lên phía trước. Nếu sớm dừng cảm bước đi, có lẽ ở dưới ánh đèn nào đó, cũng có hạnh phúc thuộc về cô.

Trong xe cất vang điệu nhạc du dương, Chương Phụng Hựu vẫn luôn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Thẩm Xuân Hiểu qua gương chiếu hậu. Thỉnh thoảng ngược nhìn, bắt gặp ánh mắt anh, cô hiểu được những suy tư trong đó, trái tim dâng tràn ấm áp, định đáp lại bằng nụ cười nhưng không được, chỉ bởi trái tim đang loạn nhịp.

Đều là nam nữ đã trưởng thành, cũng tìm hiểu nhau lâu như thế, mối quan hệ này được tiến thêm một bước thì cũng là điều tự nhiên. Những Thẩm Xuân Hiểu lại thiếu tự tin đến mức vô lý, cô không hiểu rõ lòng mình, cũng khát khao những gì lãng mạn và đẹp đẽ, không phản đối tình cảm nam nữ, tuy có

quan niệm truyền thống nhưng không truyền thống đến mức khắc kỷ thủ lễ trước hôn nhân.

Thế mà, đối diện với tình yêu mãnh liệt và những ám thị rõ ràng trong ánh mắt của một người khiêm tốn như Chương Phương Hựu, trái tim cô đập mạnh, không biết do lo sợ, căng thẳng hay bởi từ chính sự nhất gan trong cô.

May mà Chương Phương Hựu đang tập trung lái xe, hơn nữa tiếng nhạc cũng dần dần làm thuyên giảm căng thẳng trong cô. Chính sự bất an lúc này khiến cô cảm thấy xấu hổ, Chương Phương Hựu đối xử với cô tốt như vậy, thế mà cô vẫn trần trụi về vết thương lòng trước đây phải gánh chịu, điều này thật không công bằng với anh. Đã hẹn hò với nhau rồi, cô cũng nên thẳng thắn và mạnh dạn như anh.

Một lúc sau, Chương Phương Hựu nhẹ nhàng đưa bàn tay ấm áp ra nắm chặt lấy tay Thẩm Xuân Hiểu, cô bỗng thấy căng thẳng đến mức cứng đờ sống lưng. Ánh mắt Chương Phương Hựu nhìn cô qua gương chiếu hậu tràn đầy niềm vui. Hơi ấm từ lòng bàn tay anh như dần xua đi cảm giác căng thẳng của Thẩm Xuân Hiểu. Cô cũng mỉm cười đáp lại ánh mắt anh.

Nhận được sự khích lệ từ ánh mắt người yêu, Chương Phương Hựu bỗng chuyển vô lăng, dừng xe bên đường. Thẩm Xuân Hiểu định thần lại, bất giác cảm thấy kinh ngạc, nhìn gương mặt anh đang sát lại gần.

Anh khàn giọng nói: “Xuân Hiểu, nụ cười của em thật đẹp. Anh không kìm nổi, để tránh tai nạn vì phân tâm, anh nghĩ, chúng ta nên dừng lại một chút rồi đi tiếp...”. Anh ghé sát hơn, hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt cô, ấm áp, tê tê, anh sắp hôn cô.

Không phải họ chưa hôn bao giờ, hai tháng nay ngày nào cũng gặp nhau, từ nắm tay đến hôn môi, đó là những việc hết sức tự nhiên. Nhưng Chương Phương Hựu không kiềm chế nổi bản thân và tấp xe lại bên đường để hôn cô như thế thì chưa từng xảy ra. Thẩm Xuân Hiểu nhắm mắt lại trong cảm giác hoàn toàn mới.

Bờ môi anh khê khàng đặt lên môi cô, nhẹ nhàng rồi dần trở nên cuồng nhiệt. Thẩm Xuân Hiểu cảm giác đầu óc mình không thể nghĩ gì được nữa, cảm xúc thật đến thế, hơi thở ấm áp đến thế, nhịp thở quyện vào nhau, sự va chạm của môi và răng, sự vồn výt của hai đầu lưỡi, tất cả khiến Thẩm Xuân Hiểu như đang đánh mất chính mình trong nụ hôn cuồng nhiệt, không ngăn nổi sự hoảng loạn trong lòng.

Chương Phương Hựu hơi thở gấp gáp, ánh mắt mê loạn, tay run rẩy cởi bỏ y phục của cô.

Thẩm Xuân Hiểu đang mơ màng đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt kia cuối cùng cũng định thần lại, vội vàng đẩy tay anh ra, giẫy giụa, khàn thiết nói: “Dừng... dừng, em vẫn chưa chuẩn bị... cho em chút thời gian...”.

Chương Phương Hựu nhìn ánh mắt như đang che phủ một làn sương mù của cô, đôi mắt chứa đựng sự sợ hãi và run rẩy, sự giẫy giụa và cá cược tuyệt nữa, anh biết, cô thực sự chưa sẵn sàng. Dừng mọi động tác trong vài giây, anh nhẹ nhàng hôn cô, nói về áy náy: “Xin lỗi, anh, anh thực sự không kiềm chế được cảm xúc!”, sau đó ngồi thẳng dậy.

Thẩm Xuân Hiểu thở phào, kéo chiếc áo đã bị anh cởi mất một nửa lên, chỉ cảm giác hai má nóng như lửa đốt, nụ hôn kia mãnh liệt nhường ấy, thiếu chút nữa nó đã thiếu rui lý trí của cô, nhưng, trước nụ hôn mãnh liệt và cảm giác hoang mang mê mẩn ấy, vì sao cô vẫn có thể lý trí như vậy?

Thẩm Xuân Hiểu không hiểu nổi lòng mình, đó là một bản năng khi đối diện với anh, hay do cô không thể trút bỏ hoàn toàn gánh nặng tâm lý?

Xe khởi động, Thẩm Xuân Hiểu lên nhìn Chương Phương Hựu với ánh mắt áy náy, thấy gương mặt anh vẫn dịu dàng như thế, cô khẽ thở phào.

Cô không thể “dỡ bỏ lệnh cấm” của bản thân, may mà Chương Phương Hựu hiểu và cho cô thời gian để thích ứng, để tiếp nhận. Cô vô cùng cảm kích với sự quan tâm chăm sóc của anh.

Từ sau hôm ở trên xe bị Thẩm Xuân Hiểu cự tuyệt, Chương Phương Hựu dường như càng tôn trọng cô hơn, cho dù hai người đang đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào, nhưng chỉ cần ánh mắt Thẩm Xuân Hiểu có vẻ miễn cưỡng, anh không dám tiến thêm bước nào nữa.

Còn trong công việc, tất cả đều thuận lợi, Lư Hạo Tường dù tan ca hay trong giờ làm, lúc nào cũng vội vội vàng vàng, có lẽ vội về nhà cùng mẹ. Lúc gặp nhau vì công việc, anh cũng không nói những lời sâu cay như trước nữa. Có điều, anh như có tâm sự gì đó mỗi khi thấy Thẩm Xuân Hiểu không nên được nụ cười hạnh phúc và ánh mắt dịu dàng dành cho Chương Phương Hựu.

Thẩm Xuân Hiểu đã hoàn toàn không để ý tới anh, dường như cô quên rằng anh từng là kẻ thù không đội trời chung của mình, quên hai người trước đây đã căng thẳng thế nào, mà mỉm cười nhìn anh mỗi lần gặp nhau. Tình yêu đã làm cô thay đổi rất nhiều, nụ cười thân thiện luôn nở trên môi, dù với bất kỳ ai.

Đương nhiên cô cũng chia sẻ hạnh phúc của mình với bạn thân. Về mối tình này, Triệu Yến Minh là người ủng hộ nhất, bất luận trong điện thoại hay lúc gặp gỡ, Yến Minh đều khích lệ Thẩm Xuân Hiểu hãy giữ chặt lấy Chương Phương Hựu. Nhưng bây giờ Thẩm Xuân Hiểu lại là người ở thế bị động, mười ngày thì có đến tám, chín ngày cô bị Chương Phương Hựu giữ bên mình.

Vốn là người hiểu rõ nhất về mối tình trước đây của Thẩm Xuân Hiểu, vừa thấy những bức ảnh của Chương Phương Hựu trong email mà Thẩm Xuân Hiểu gửi đến, An Châu đã không mấy vui vẻ.

Thực ra Chương Phương Hựu và Hạ Quảng Thần cũng chỉ giống nhau bảy phần, nhưng đã bốn năm không gặp, huống hồ Hạ Quảng Thần lại là người cho Thẩm Xuân Hiểu biết thế nào là ngọt ngào cũng như cay đắng trong tình yêu, bởi thế, cô có thể coi hai người như một.

Vì vậy, đối với niềm hạnh phúc mà Thẩm Xuân Hiểu thổ lộ, An Châu luôn giữ vững một thái độ, nói: “Xuân Hiểu, tớ luôn cảm thấy không phải cậu yêu

anh ta thật lòng, hai người đã bàn tới chuyện kết hôn chưa? Cậu có hạnh phúc và mong đợi không? Hay là, cậu cảm thấy cần tìm một người để kết hôn, mà người này có thể hiểu được những ngọt ngào cũng như đau khổ trong lòng cậu? Nếu cậu vẫn còn phân vân thì đừng vội kết hôn. Kết hôn là chuyện cả đời đấy!”.

Cô lại nói: “Xuân Hiểu, sao tớ chẳng thấy vui với mối tình này của cậu thế nhỉ? Tớ nghĩ, cuộc tình này sẽ không có kết quả, có lẽ, cậu vẫn chưa thực sự biết yêu!”.

Thẩm Xuân Hiểu cũng tự hỏi lòng, nhưng hoàn toàn không thể phân biệt được, cô nghĩ, đó chắc chắn là tình yêu. Trái tim và cảm giác của cô đều đã chấp nhận anh. Cô tin rằng chẳng bao lâu nữa, bản thân cũng có thể chấp nhận anh như thế.

Hôm nay có một cuộc họp với bộ phận Kế hoạch, Lư Hạo Tường đưa ra suy nghĩ về kiểu dáng mới, những tấm ảnh được chiếu lên bức tường trắng, anh phân tích tỉ mỉ kiểu dáng mới cũng như những nỗ lực và thay đổi mà bộ phận Thị trường cần làm, ngay cả các chi tiết nhỏ, anh cũng giới thiệu cụ thể một lượt. Anh cho rằng kiểu dáng mới lần này nếu thâm nhập vào thị trường thì chắc chắn sẽ nhận được sự hoan nghênh của các cô gái hiện đại, song quyền uy của bộ phận Thị trường lại nằm trong tay Thẩm Xuân Hiểu nên anh muốn nghe ý kiến của cô, bèn hỏi: “Giám đốc Thẩm, cô thấy được chứ?”.

Không có tiếng trả lời.

Lư Hạo Tường rất bất ngờ, trong các cuộc họp khác, dù anh không hỏi, cô cũng sẽ nêu lên quan điểm của mình, hay vì những kiến giải bất đồng mà tranh cãi với anh đến cùng, hoặc vì quan điểm giống nhau mà nhiệt tình thảo luận, còn bây giờ thì sao? Anh nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Thẩm Xuân Hiểu một tay nghịch cây bút, tay còn lại chống cằm, khóe môi hé cười, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, hoàn toàn không để suy nghĩ vào trong buổi họp.

Anh kiên nhẫn đưa mắt nhìn cô, cao giọng nói: “Giám đốc Thẩm!”.

Thẩm Xuân Hiểu giật mình, định thần lại rồi tiện miệng nói: “Anh cứ tiếp tục trình bày đi, tôi đang nghe!”. Nói rồi, cô trở về với dáng vẻ tươi cười như trong mơ, tiếp tục mơ mộng.

Hôm qua, sau khi ăn tối dưới ánh nến cùng Chương Phương Hựu, anh đã đưa cô về nhà và ghé qua phòng cô. Nếu như không phải vì cơ thể cô không tiện thì có lẽ, họ đã hoàn thành cử chỉ thân mật nhất rồi. Nhưng, điều này không ảnh hưởng tới sự lãng mạn của hai người, họ cùng nhảy điệu Valse trong phòng khách. Không ngờ Chương Phương Hựu lại nhảy giỏi đến thế. Đối diện với ánh mắt chứa chan tình cảm của anh, cô có cảm giác mình như đang đi trên mây, vô cùng thoải mái và hạnh phúc, sau đó hai người cùng chìm vào giấc ngủ.

Bây giờ, cô vẫn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc tối qua, nhớ lại những lời nói đầy tình tứ của Chương Phương Hựu, nhớ lại ánh mắt dịu dàng, cái ôm ấm áp và hơi thở nóng bỏng của anh, tuy cơ thể chưa hòa làm một nhưng tâm hồn lại vô cùng gần gũi.

Bây giờ, cô vẫn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc tối qua, nhớ lại nhwgnx lời nói đầy tình tứ của Chương Phương Hựu, nhớ lại ánh mắt dịu dàng, cái ôm ấm áp và hơi thở nóng bỏng của anh, tuy cơ thể chưa hòa làm một nhưng tâm hồn lại vô cùng gần gũi.

Bỗng nhiên, bộp bộp bộp, mấy âm thanh vang lên kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ ấy, trở về với hiện thực. Cô giống như một chú hươu con giật mình kinh hãi, ngược ánh mắt hoảng loạn lên bỗng thấy gương mặt Lư Hạo Tường chỉ gần trong gang tấc.

Ánh mắt anh đang lóe lên tia nhìn chăm chọc, thấy đôi mắt cô cuối cùng cũng lấy lại tâm điểm, anh “hử” một tiếng rồi nói: “Thẩm Xuân Hiểu, xin cô đấy, bây giờ đang là cuộc họp, đang trong giờ làm việc, cô có thể đừng ngẩn ngơ thế nữa được không?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn xung quanh, đương nhiên cô biết đang ở trong phòng họp, nhưng vì sao căn phòng chỉ có anh và cô chứ? Những người khác đâu hết rồi?

Nhìn ra thắc mắc của cô, Lư Hạo Tường lạnh lùng giải thích: “Tôi thấy bộ dạng cô thế này thì không thể họp được nên bảo họ đi hết rồi”. Anh nheo mắt nhìn cô, chua ngoa và khinh miệt nói: “Tôi nói này Giám đốc Thẩm, không phải cô đang nghĩ tới chuyện tình yêu đấy chứ? Nó khiến cô không phân biệt được ngày đêm, không phân biệt nổi công việc và cuộc sống sao? Nhìn bộ dạng hồn xiêu phách lạc của cô kia! Hồn cô có còn gắn trên thể xác không đấy?”.

“Anh quan tâm tôi sao?” Thẩm Xuân Hiểu biết mình đã quá phân tâm, ngay cả việc Lư Hạo Tường đã trình bày những gì, mấy nhân viên trong hai bộ phận rời khỏi phòng họp lúc nào, cô cũng chẳng phát hiện ra. Nhưng, Lư Hạo Tường nói thế là ý gì chứ? Hai má cô ửng hồng, thẹn quá hóa giận, liền phản bác: “Tôi ngẩn ngơ thì sao? Tôi như thế là vì hạnh phúc, anh có muốn ngẩn ngơ cũng chả có cơ hội đâu!”.

Lư Hạo Tường nghe những lời nói ngang ngược của cô, bực bội đến mức đỏ mặt, trừng mắt, nói: “Ai thèm quan tâm tới cô. Song bây giờ đang là giờ làm việc, một mình cô thờ thần thì không sao, nhưng làm lãng phí thời gian của người khác mà cô vẫn còn giờ lý lẽ hùng hồn như thế, dám hỏi liệu cô có biết viết hai từ hồ thẹn như thế nào không?”.

Thẩm Xuân Hiểu biết hai từ hồ thẹn viết như thế nào, hơn nữa bây giờ trong lòng cô thực sự cảm thấy hổ thẹn, bị Lư Hạo Tường nói như thế, cô chịu đuối lý nhưng không thể giảm khí thế được, bèn bực bội nói: “Tôi lãng phí thời gian của ai? Lư Hạo Tường, thiết kế là chuyện của bộ phận các anh, tôi chịu đến đây họp đã lãng phí rất nhiều thời gian của tôi rồi, ai quy định tôi phải chú tâm trong toàn bộ cuộc họp chứ? Hơn nữa, một mình tôi không đề tâm thì đó là chuyện của riêng tôi, anh trình bày về thiết kế của anh mà lại bắt buộc tất cả mọi người đều phải nghe à? Anh quá coi trọng công việc của mình rồi đấy!”.

Lư Hạo Tường trừng mắt, nói những cô gái khi yêu chỉ số IQ bằng không thật sự có căn cứ, trước mắt anh chính là một ví dụ sinh động. Đường đường là một giám đốc Thị trường, một người quản lý bậc trung lạnh lợi, mạnh mẽ của công ty, vậy mà lúc này cũng có thể làm ra những chuyện hèn hạ như thế. Thế nào gọi là nói chuyện với người không hiểu lý lẽ? Thế nào gọi là ông nói gà bà nói vịt? Nếu bây giờ anh tiếp tục đấu lý với cô, tiếp tục cùng một

người có chỉ số IQ bằng không tranh luận về chuyện thế nào là lãng phí thời gian, thế nào là hợp tác bộ phận, thì đó mới là sỉ nhục trí tuệ của anh.

Lư Hạo Tường không tranh luận nữa, cười và nói vô cùng thân thiết: “Đúng, tôi quá đề cao công việc của mình, tôi tính tình không tốt, xin lỗi cô”.

Thế này là thế nào? Thẩm Xuân Hiểu đảo mắt, cảnh giác nói: “Không cần thế, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân”.

Lư Hạo Tường càng tươi cười thân thiết hơn: “Thẩm Xuân Hiểu, tôi thật sự rất bái phục cô!”.

“Bái phục tôi điều gì?” Thẩm Xuân Hiểu hỏi.

“Bái phục cô lại có thể ngốc nghếch đến mức ấy, không phải người phụ nữ nào nghe mấy câu nói đường mật cũng quên luôn cả họ mình là gì như thế đâu, vậy mà cô làm được điều đó. Thẩm Xuân Hiểu, nếu tôi không bái phục cô thì còn có thể bái phục ai chứ? Tôi rất hiếu kỳ, cô không muốn bị ế nhưng dù sao cũng đã ế rồi, có muốn lấy chồng thì cũng không đến mức ngồi nghĩ như thế chứ, có được quả hồng thôi lại cho rằng nó thơm phức, chỉ số IQ của cô đã tụt xuống con số không rồi sao?”

“Lư Hạo Tường, anh mới là quả hồng thôi, anh mới là người có chỉ số IQ tụt xuống không ấy!” Thẩm Xuân Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gương mặt tươi cười chế giễu kia, thật muốn đâm cho một cái rụng răng. Cho dù Chương Phụng Hựu có anh tuấn, ưu tú, dịu dàng, ân cần, lịch sự hơn anh ta thì anh ta cũng không cần đổ kỵ đến mức ấy. Nói người ta là quả hồng thôi, đúng là đồ tiểu nhân nói xấu người khác sau lưng, thật đáng hổ thẹn.

Nhìn bộ dạng tức đến mức phát run của cô, Lư Hạo Tường rất điềm tĩnh, lạnh lùng liếc cô một cái rồi ra khỏi phòng họp, để lại cho cô một hình bóng ngạo mạn.

Thẩm Xuân Hiểu một mình ngồi nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy Lư Hạo Tường chính là điển hình của mẫu người ngứa mắt khi thấy người khác hạnh phúc, bản thân không ăn được nho thì lại đi nói cho người khác ăn là nho chua. Đối với lời nói của loại người này, cô thực sự không cần phải để tâm tới.

Nhưng, anh ta công kích mình dễ dàng như thế, lẽ nào phong thủy lại xoay vần rồi? Bây giờ là lúc Lư Hạo Tường chiếm thế thượng phong?

Cô hậm hực thu dọn sổ ghi chép trên bàn rồi nhanh chóng trở về phòng mình.

Vừa đẩy cửa ra, cô còn tưởng mình đi nhầm phòng, Lư Hạo Tường đang ung dung ngồi trên ghế, cúi người chăm chú viết gì đó, không thèm liếc mắt nhìn cô một cái. Cô lùi lại một bước, nhìn ngó xung quanh, đây rõ ràng là phòng làm việc của mình mà, Lư Hạo Tường lại uống nhầm thuốc rồi, mà cũng chẳng phải lần đầu tiên anh ta chiếm địa bàn của người khác như thế.

Cô bước vào, gõ lên mặt bàn rồi nói: “Phiền anh nhìn cho rõ, anh bị mù màu hay mắc chứng đãng trí của người già? Ngay cả phòng làm việc mà cũng đi nhầm sao? Lại còn nhầm liên tục nữa?”.

Lư Hạo Tường đang dùng bút chì vẽ sột soạt gì đó trên giấy, bị cô quấy rầy, khề chau mày, bực bội nói: “Thế nào, nói chuyện tình yêu mà rì rầm như chú chim sẻ thế? Cô yên tĩnh một chút không được sao?”.

Thế này thì thực sự là khách hóa chủ rồi, Thẩm Xuân Hiểu lại vỗ bàn, sắc mặt nghiêm túc nhắc nhở: “Anh Lư Hạo Tường, anh đã quen thói tác oai tác quái ở phòng làm việc của người khác rồi thì thôi, dựa vào đâu mà bắt người khác phải thích nghi với tâm trạng của anh chứ? Mời anh đi cho!”.

Cổ tay Lư Hạo Tường chuyển động rất nhanh, hoàn thiện những đường nét cuối cùng cho bản phác thảo, anh ngẩng lên nhìn cô với nụ cười chế giễu, lạnh lùng nói: “Hiệu quả ánh sáng của căn phòng này thật tốt, ngồi ở đây cũng rất có cảm hứng. Trong thời gian cô ngần ngợ thờ thần thì tôi đã hoàn thành một mẫu thiết kế. Thẩm Xuân Hiểu, cứ theo tình hình hiện nay của cô, tôi cảm thấy căn phòng này chẳng mấy chốc không thuộc về cô nữa đâu. Tôi cứ đi tìm cảm hứng trước, có gì không thể chứ?”.

Úc hiếp người quá đáng, trong phòng họp, anh sỉ nhục cô chưa đủ, lại còn chạy đến văn phòng của cô để nói năng xằng bậy, cô lạnh lùng nói: “Anh đang ám chỉ gì thế?”.

Lư Hạo Tường đặt bút xuống, mỉm cười nói: “Tôi chẳng ám chỉ gì cả, tôi đang nói rất rõ ràng! Tôi nghĩ với chỉ số IQ của cô bây giờ thì mấy câu nói này của tôi chắc là uyên thâm lắm. Cô khó có thể hiểu nổi, đúng không? Cần tôi giải thích cụ thể hơn một chút chăng?”.

Còn tỏ ý miệt thị rõ ràng hơn sao? Còn khinh bỉ gay gắt hơn sao? Còn coi thường thậm tệ hơn sao? Lư Hạo Tường nhìn cô với vẻ miệt thị, khinh bỉ, coi thường như kiểu trước mặt anh không phải là một giám đốc Thị trường, mà là một người thiếu năng vậy.

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng tức giận, cô đập tay xuống tờ A4 mà anh vừa vẽ xong, chỉ muốn dùng năm ngón tay vò nhàu tờ giấy đó rồi ném vào thùng rác. Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Lư Hạo Tường, anh mới là đồ thiếu năng trí tuệ, là kẻ ngốc, là người không hiểu chuyện! Anh đến đây để nói năng xằng bậy, anh tưởng tôi để bắt nạt lắm sao?”.

Lư Hạo Tường trừng mắt nhìn, thấy bàn tay cô đang dần xò to, anh có thể nhìn thấy một góc bản vẽ của mình qua kẽ ngón tay cô. Nét vẽ màu xám và ngón tay kia gần nhau như thế càng làm nổi bật ngón tay trắng ngần của cô, ngay cả những mạch máu nhỏ cũng nổi lên rõ ràng.

Nếu cô muốn làm hỏng bức tranh ấy thì rất dễ dàng. Hơn nữa, hình như cô cũng đang nghĩ đến điều đó. Tuy anh có thể vẽ lại một bức khác, nhưng khi bức vẽ đầu đã bị hỏng thì việc tìm lại cảm hứng cũ là rất khó khăn, mà bức vẽ sau chưa chắc đã tốt như thế.

Anh vội đứng lên để lấy lại bức tranh. Nhân lúc năm ngón tay kia chưa kịp nắm lại, anh liền đưa tay phải nắm chặt tay cô, còn tay trái nhanh chóng gạt lại bản vẽ.

Hai bàn tay chạm vào nhau, anh và cô đều sững sờ, nhìn chăm chăm đối phương, ba giây sau Lư Hạo Tường cuống quýt buông tay, thứ anh đang nắm tựa hồ như không phải một bàn tay, mà là một củ khoai lang nóng hổi. Thẩm Xuân Hiểu cũng vội vàng rút tay lại. Cách nhau một chiếc bàn làm việc, hai người bất giác có chút lúng túng.

Thẩm Xuân Hiểu chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng ran, cái nóng ấy nhanh chóng lan xuống da thịt, ngấm vào mạch máu rồi chạy thẳng lên vai. Cô biết Lư Hạo Tường vì muốn lấy lại bản vẽ nên mới làm thế chứ không phải cố ý, nhưng vẫn có chút bức bối bèn hậm hực trừng mắt nhìn anh. Tuy anh đã buông tay song cảm giác nóng rát ấy vẫn còn, vẫn đang in dấu trên da thịt cô, không thể tan biến đi ngay được.

Lư Hạo Tường không kịp nghĩ nhiều, lúc lấy được bản vẽ, anh mới cảm giác bàn tay phải của mình đang nắm tay cô. Tay cô thật ấm và mịn, giống như một viên ngọc vậy. Hai tay chạm nhau, cảm giác thật kỳ lạ, một cảm giác anh chưa từng trải qua. Bản vẽ đã nắm trong tay, nhanh chóng ý thức được hành động hơi lỗ mãng của mình, anh rút tay về, nhưng cảm giác kỳ lạ ấy thì vẫn còn mãi.

Thẩm Xuân Hiểu thực sự không định làm hỏng bức vẽ ấy, dù có tức giận đến đâu, cô cũng sẽ không trút giận lên thành quả lao động của người khác, cô chỉ muốn dọa anh một chút mà thôi. Nhìn thái độ của Lư Hạo Tường lúc này, có lẽ anh thật sự coi cô là người ngang tang, hống hách. Đây chính là sự sỉ nhục đối với nhân cách của cô. Hôn nữa, anh lại dùng bạo lực để lấy lại bức vẽ dưới tay cô, cô thật sự vừa tức giận vừa phẫn nộ, trong chốc lát không nói được câu nào, hai má ửng hồng, thần sắc lúng túng.

Lư Hạo Tường đã lấy lại được bản vẽ và cũng khôi phục lý trí, vội vàng nói: “Xin lỗi!”. Nói xong anh lại hối hận, không nói còn tốt, nói ra rồi chẳng phải sẽ càng lúng túng hơn sao?

Thẩm Xuân Hiểu hứ một tiếng nhằm che đi nỗi hoảng loạn vô duyên vô cớ xâm chiếm trong lòng, không hề để ý tới lời xin lỗi của anh, miệng hùm gan sủa nói: “Bây giờ có thể đem bản vẽ của anh đi được rồi chứ? Tôi còn bận việc!”.

Lư Hạo Tường liếc nhìn bản vẽ rồi bước ra khỏi bàn làm việc của cô.

Thẩm Xuân Hiểu cũng bước vào, hai người chạm vai nhau. Mặt cô vẫn còn hơi nóng, trong lòng bức bối, đúng là gặp ma, lại bị anh ta túm cho một cái, khiến mình lúng túng như kẻ làm việc xấu vậy.

Lư Hạo Tường vẫn chưa đi, đợi Thẩm Xuân Hiểu ngồi xuống, anh nói: “Tôi có chuyện cần nói với cô”.

Không có tiếng trả lời.

Anh liếc nhìn gương mặt hết sức căng thẳng như đang suy nghĩ gì đó của cô, căn bản là không nghe thấy những lời anh nói.

Lư Hạo Tường chau mày, cô ấy lại phân tâm rồi. Anh chán nản lắc đầu rồi gõ gõ xuống bàn: “Thẩm Xuân Hiểu, hồn cô đã quay trở về chưa?”.

Thẩm Xuân Hiểu không đề phòng nên lại bị giật mình trước giọng nói đột ngột ấy, cô ngẩng lên nhìn Lư Hạo Tường, bức bối nói: “Sao anh còn chưa đi?”.

Lư Hạo Tường bất giác nhú mày, ánh mắt sâu thẳm toát lên vẻ bức bối, nhưng một lúc sau đôi mày ấy lại giãn ra, nhẫn nại nói thêm lần nữa: “Tôi có chuyện cần nói với cô!”.

“Chuyện gì?” Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy không được thoải mái khi bị anh nhìn xuống, vội hỏi ngay.

Lư Hạo Tường giờ tờ A4 trong tay ra, rồi lấy bút chì viết lên đó chữ “Giả”.

Nhìn chữ ấy, Thẩm Xuân Hiểu bỗng sững sờ, lại ngược nhìn Lư Hạo Tường, cảm giác chẳng hay ho chút nào, bèn chau mày nói: “Anh muốn nói thì ngồi xuống, sợ không ai biết chiều cao của mình sao?”.

“Cô...” Lư Hạo Tường nhú mày, há miệng muốn công kích, nhưng chỉ hậm hực: “Thôi đi, nam nhi không chấp phụ nữ!”, sau đó ngồi đối diện cô.

Giả Lạc Sơn dạo này ngày một nham hiểm, không tiếc giờ những thủ đoạn hãm hại người khác, mặc dù điều đó chẳng có lợi gì cho bản thân. Lư Hạo Tường thấy churong mắt với những kẻ tiêu nhân như thế, biết ông ta động thủ nên muốn nhắc nhở đôi chút. Chỉ là thái độ lúc này của Thẩm Xuân Hiểu thực sự không hay cho lắm, nhưng nghĩ đến xích mích trước đây của hai người, bây giờ Thẩm Xuân Hiểu như thế cũng có thể coi là khiêm nhường rồi.

Hôn nữa, anh là đàn ông, nói chuyện lớn không chú ý đến những điều vặt vãnh, lại càng chẳng chấp nhặt với phụ nữ. Nhưng, bảo anh tươi cười trò chuyện thì anh không làm được.

Hai người nói chuyện một lúc, Thẩm Xuân Hiểu hoàn toàn bá phục sự nhạy bén của Lư Hạo Tường, nếu anh đứng về phe Giả Lạc Sơn thì chẳng biết cô sẽ thất bại thảm hại thế nào. Không hiểu sao anh lại đứng về phía cô chứ? Là ra tay vì trượng nghĩa hay sợ bị người khác qua cầu rút ván?

Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt gượng gạo của anh, biết thái độ của anh đối với mình chẳng vui vẻ gì, Thẩm Xuân Hiểu thẳm cười nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng, liếc nhìn chữ “Giả” rồi hỏi: “Anh định giúp tôi sao?”.

Lư Hạo Tường đảo mắt, trầm nét mặt và kim giọng nói: “Bớt tự phụ đi sẽ tốt hơn đấy, tôi chỉ giúp chính bản thân mình thôi!”.

Thẩm Xuân Hiểu chau mày, cười nói: “Được, được, thế thì cứ coi như giúp bản thân anh đi. Chúng ta nói về vấn đề chính nhé”. Cô lại nhìn chữ ấy một

cái rồi tiện tay rút cục tẩy trong ống bút ra, nhẹ nhàng tẩy, vừa tẩy vừa nói: “Xem ông ta sẽ chọn lựa thế nào, nếu ông ta không có ý định chia vào tôi nữa mà đứng lại như thế này, tôi cũng sẽ cho qua; còn nếu ông ta vẫn muốn loại trừ tôi thì tôi cũng chỉ còn cách tự bảo vệ mình thôi!”.

Lư Hạo Tường nhìn từng động tác di tẩy của cô, rất cẩn thận như đang làm chuyện đại sự nhưng thái độ lại vô cùng điềm đạm, khoe miệng hơi nhếch, toát lên dáng vẻ thông minh lanh lợi của một nữ quản lý. Anh khẽ gật đầu, nói: “Tôi có thể làm rất nhiều việc, những gì cần cung cấp, tôi sẽ cung cấp cho cô, còn quyền quyết định là ở cô”.

Thẩm Xuân Hiểu ngẩng đầu, nở nụ cười xinh đẹp như hoa, thoáng nhìn anh với ánh mắt tinh nghịch, cười nói: “Lư Hạo Tường, anh thật thông minh!”.

“Cô có ý gì?”

“Anh cung cấp tài liệu cho tôi, chẳng phải muốn tôi làm quân tốt sao?”

Lư Hạo Tường sững sờ, cảm thấy bị si nhục, bất giác giận dữ, lạnh lùng nói: “Quyền quyết định là ở cô, cô cũng có thể không làm!”.

“Anh hiểu rõ rằng dù tôi có rút lui thì ông ta cũng chẳng buông tay, anh cố tình coi tôi làm quân cờ sao?” Thẩm Xuân Hiểu cười khẩy, ánh mắt chuyển động, lấp lánh. “Nhưng, dù có là quân tốt, tôi cũng chấp nhận. Dù anh giúp tôi vì mục đích gì, tôi cũng cảm ơn anh!”

Nụ cười của cô thật đẹp, xán lạn như ánh mặt trời, Lư Hạo Tường cảm thấy hơi chói mắt, vội tránh đi rồi hứ một tiếng lấp liếm. Vẫn nụ cười chán nản như trước, anh nói: “Tôi tưởng cô không biết nói hai từ này!”.

Trong lòng anh lại nểng thẳm, mục đích, có thể giúp đỡ vì mục đích gì chứ? Lẽ nào Xuân Hiểu lại tưởng mình lợi dụng cô ấy, còn quân tốt nữa chứ, hừ!

Thẩm Xuân Hiểu chớp chớp hàng mi như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, chỉ đặt cục tẩy xuống rồi phui vụn tẩy đi, cô nhìn nhìn, bộ dạng có vẻ hài lòng vì mình đã tẩy rất sạch, khoe môi dần cong để lộ nét cười, sau đó đưa bản vẽ cho anh, tươi cười nói: “Của anh đây!”.

Đó chính là bản mẫu anh vẽ, và cũng vì bản vẽ này, anh và cô còn phải gặp nhau nữa. Lư Hạo Tường nhìn bản vẽ rồi lại nhìn tay cô, sau đó nhận lấy, anh ngược lên nhìn, rồi lại nheo mắt lại. Nụ cười của cô trong sáng rạng ngời, khiến cả gương mặt bừng sáng, sinh động. Hiếm khi cô cười trước mặt anh, nụ cười ấy thực sự... nghiêng nước nghiêng thành!

Thẩm Xuân Hiểu đứng lên nói: “Tôi đi nghiên cứu thị trường, chuyện anh giúp, tôi sẽ ghi nhớ, nếu có gì cần tôi giúp, anh cứ nói!”.

Lư Hạo Tường nhìn cô, lời nói tuy qua loa nhưng lại rất chân thành, không hề giống những câu đùa giỡn, anh mỉm cười, nói: “Thật chứ?”.

“Đương nhiên, tôi đảm bảo lúc nào cũng sẵn sàng!” Thẩm Xuân Hiểu thẳng thắn trả lời.

“Lúc nào cũng sẵn sàng?” Lư Hạo Tường cười hỏi.

“Thế đã là có lòng lắm rồi!” Thẩm Xuân Hiểu liếc mắt rồi đi qua anh, vẻ mặt tinh nghịch, như cười như không, đem đến cảm giác nghịch ngợm dễ thương và dịu dàng khéo léo.

Lư Hạo Tường chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt ấy. Tuy anh biết tâm trạng cô tốt như thế không phải vì mình nhưng vẫn bất giác mỉm cười, ánh mắt dõi theo bóng cô đang bước ra khỏi văn phòng, nụ cười của anh cũng dần tắt lịm, ý cười trong mắt bị khối thâm trầm che lấp.

Thẩm Xuân Hiểu thường đi nghiên cứu thị trường một mình. Cô khoác túi xách, dạo qua các cửa hàng tổng hợp và cửa hàng độc quyền, nhìn có vẻ như đang đi dạo nhưng mọi cảm giác yêu ghét của khách hàng đối với sản phẩm công ty đều lọt vào mắt cô.

Những ngày này cô dành nhiều thời gian cho việc nghiên cứu thị trường. Từ lần nghỉ phép trở về, Giả Lạc Sơn bề ngoài chẳng có động tĩnh gì nhưng lại âm thầm hãm hại cô mấy lần, khiến công việc của cô không được thuận lợi lắm, vừa phải đề phòng Giả Lạc Sơn, vừa phải lập công, thực sự rất khó khăn. Nếu cứ tiếp tục như thế, cô quá bị động, hơn nữa, Giả Lạc Sơn lại không phải là người dễ chịu thua. Bây giờ, cô phải tìm cơ hội phản kích.

Chỉ khi cô không ở công ty, Giả Lạc Sơn mới có thể ra tay làm nhiều chuyện. Cô đã có một số chứng cứ, lại thêm sự hợp tác cùng Lư Hạo Tường trong mấy ngày này, hể Giả Lạc Sơn ra tay thì nhất định ông ta sẽ gặp quả báo.

Mấy ngày tiếp theo, cô vẫn đi nghiên cứu thị trường. Quan hệ với Lư Hạo Tường không lạnh nhạt mà cũng chẳng mặn nồng, không phải cô không muốn thay đổi tình hình, mà giống như những gì Nhân Đình nói, đã quen với cách đối đãi cũ, nếu trong ba ngày liên tiếp mà không cãi lộn thì hai người sẽ cảm thấy như thiếu đi thứ gì đó.

Thẩm Xuân Hiểu cảm giác, Lư Hạo Tường và cô thật giống như thế, công việc là mối liên hệ duy nhất giữa hai người. Ngoài công việc ra, ngay cả tình cảm đồng nghiệp cơ bản họ cũng không có.

Sau khi tan ca, Thẩm Xuân Hiểu cùng Chương Phương Hựu đi ăn tối như mọi khi, cô vẫn cảm thấy bất an và mâu thuẫn. Chương Phương Hựu càng dịu dàng chu đáo, cô càng không thể cảm nhận được sự chân thành của anh. Tình yêu là điều tươi đẹp, nhưng cuộc sống thì sao? Tất cả những mối tình đẹp đẽ cuối cùng cũng sẽ hòa vào cuộc sống nhạt nhẽo. Chương Phương Hựu đối xử với cô quá tốt, tốt đến mức khiến cô có cảm giác như trong mơ, vừa ngọt ngào, vừa lo lắng.

Nhưng, ngày tháng có đợi chờ, cuộc sống mới thêm thú vị, chỉ ít thì ngày nào cũng rất vui vẻ.

Gần đến trưa, cô từ trung tâm thương mại Hoa Vũ đi ra, chậm chậm theo con đường dành cho người đi bộ, bên lề hàng cây xanh tươi, cao vút. Cô đứng

dưới tán cây, ánh mặt trời che khuất bởi những tán lá xanh, chỉ có vài ánh sáng nhỏ le lói rọi xuống, chẳng khác gì muôn vàn nét nguyệt ngọc đùa bỡ ngỡ nào đó ngịch ngợm về lên nền đất.

Thẩm Xuân Hiểu tâm trạng rất tốt, nhãn hiệu mới trong quầy hàng Hoa Vũ bán rất chạy. Từ lần tổ chức thành công buổi triển lãm sản phẩm mới đến nay, nhãn hiệu ấy rất có ưu thế trên thị trường. Vào Hoa Vũ chính là một hiệu ứng quảng cáo mà có tốn bao nhiêu tiền cũng không thể đạt được. Đây đều là thành quả của sự nỗ lực, sự gặt hái của trí tuệ mà Thẩm Xuân Hiểu đã bỏ ra, bởi thế cô luôn mang trong lòng niềm vui của một người thành công. Những bức bối lúc sáng bởi tranh luận với Lư Hạo Tường đã sớm bị cô quăng lên chín tầng mây.

Cô biết, lần tranh luận này vẫn là do mình lơ đãng, vì đắm chìm trong sự ngọt ngào của tình yêu nên thời gian gần đây cô thường không tập trung. Lúc ấy, Lư Hạo Tường đang giải thích với mọi người về những mẫu thiết kế mới đang được chiếu trên tường, nhìn bộ dạng không tập trung của Thẩm Xuân Hiểu, anh vô cùng tức giận. Thẩm Xuân Hiểu đuối lý, nếu đối lại là người khác, cô đã vội vàng nói lời xin lỗi nhưng đối lại là Lư Hạo Tường nên cô kiên quyết không chịu nhận sai. Lư Hạo Tường giận cô không tập trung, cô giận Lư Hạo Tường mượn cớ làm lớn chuyện. Sau đó, cô hậm hực đi ra khỏi phòng họp.

Không biết vì đã quen với nhiều lần như thế, hay do đắm chìm trong sự ngọt ngào của tình yêu và thật sự lĩnh hội được sự tinh túy của từ “phải khoan dung độ lượng thì mới làm nên nghiệp lớn”, nên đi dạo một vòng quanh các cửa hàng, cô đã quên sạch nỗi bức bối ban sáng.

Bữa sáng ăn vội, lại phải tiêu hao sức lực cho việc nghiên cứu thị trường nên cô rất đói, nhìn xung quanh thấy một tiệm bánh Tây cách đó khoảng hơn ba mươi mét, cô quyết định đến đó để đối phó với cái dạ dày trống rỗng đang kêu gào của mình.

Vừa đi được mấy bước, ánh mắt cô đã bị thu hút bởi hai người đàn ông bên trái. Một người mặc âu phục màu tro, dáng người cao to, người còn lại mặc âu phục xanh, vô cùng phong độ.

Một là Lư Hạo Tường

Người còn lại là Chương Phương Hựu.

Sao họ lại đi cùng nhau nhỉ?

Hai người đang nói chuyện, từ sắc mặt và biểu cảm có thể thấy cuộc trò chuyện hình như không vui vẻ cho lắm. Thậm chí còn tranh cãi gì đó.

Thẩm Xuân Hiểu vừa nghi hoặc vừa lo lắng, vội bước thêm mấy bước nữa, bỗng thấy tay phải của Chương Phương Hựu nắm chặt cổ áo Lư Hạo Tường, ngón trỏ của tay trái hăm hăm chỉ vào mặt anh. Lư Hạo Tường sắc mặt lạnh lùng, không biết anh nói câu gì mà Chương Phương Hựu hậm hực bỏ tay xuống.

Vì đứng cách quá xa nên không biết nội dung cuộc trò chuyện của hai người, Thẩm Xuân Hiểu gọi lớn: “Phương Hựu!”.

Hai người đàn ông cùng ngoái nhìn, họ lại nhìn nhau rồi lập tức lùi lại một bước, kéo khoảng cách thành một bước lớn.

Thẩm Xuân Hiểu đi đến kéo tay Chương Phương Hựu, hỏi: “Phương Hựu, sao anh lại ở đây? Anh quen anh ta sao?”.

“Không quen!” Sắc mặt Chương Phương Hựu không tốt lắm.

“Hai người nói chuyện gì thế?” Cô nhìn Chương Phương Hựu, rồi lại nhìn Lư Hạo Tường. Lúc này Lư Hạo Tường đang chỉnh lại chỗ áo vừa bị Chương Phương Hựu túm.

“Không có gì, biết anh ta là đồng nghiệp của em, vô tình gặp nên nói chuyện chút thôi!” Chương Phương Hựu nói, “Xuân Hiểu, anh có việc bận đi trước đây!”.

Thẩm Xuân Hiểu gọi: “Phương Hựu!”.

Chương Phương Hựu đã vội cắt bước đi.

Sắc mặt Phương Hựu khó coi như thế, vừa nhìn là biết hai người trò chuyện chẳng vui vẻ chút nào, Lư Hạo Tường và anh ấy quen nhau sao? Nếu thật sự hai người không quen thì Chương Phương Hựu không thể bỗng dưng nói chuyện với Lư Hạo Tường, hơn nữa, hai người đâu chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm? Cô nhìn Lư Hạo Tường với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Lư Hạo Tường đã chỉnh sửa xong chỗ áo kia, sắc mặt lạnh tanh.

Thẩm Xuân Hiểu hỏi: “Lư Hạo Tường, đừng nói với tôi là không có chuyện gì. Tôi đã nhìn thấy rất rõ hai người cãi nhau, anh nói cho tôi biết, hai người vì sao lại cãi nhau? Vì tôi à?”.

Lư Hạo Tường liếc cô một cái rồi nói: “Vì cô? Vì sao lại phải là cô?”, rồi quay người bước đi.

Thấy sự né tránh trong mắt anh, Thẩm Xuân Hiểu tiến thêm mấy bước đến trước mặt anh, nói: “Lư Hạo Tường, anh đừng chối, hai người vì tôi nên mới cãi nhau, có phải không? Vì sáng nay cãi nhau với tôi nên anh mới tìm đến làm phiền Chương Phương Hựu à? Trước mặt anh ấy, anh đã nói xấu tôi những gì mà khiến anh ấy tức giận như vậy?”.

“Tôi nói xấu? Tôi thì có thể nói xấu gì chứ?” Lư Hạo Tường vừa nghe đã nổi giận.

“Này, này, này, đừng có dùng sự tức giận ấy để lấp liếm hành vi của anh.” Thẩm Xuân Hiểu bực bội chỉ chỉ vào ngực anh, tỏ ra hiểu lý lẽ: “Tôi biết, anh là người nhỏ mọn nên đã để bụng những ám ức với tôi lúc sáng, khi gặp Chương Phương Hựu, anh lại nói xấu tôi, có đúng không? Anh làm xấu hình tượng của tôi trong lòng anh ấy? Anh làm hỏng mối quan hệ của chúng tôi, có đúng không?”.

Lư Hạo Tường chau mày, những lời cô ấy nói không phải là chất vấn, mà là lời bình của cô ấy dành cho mình, nhỏ mọn, phá hỏng mối quan hệ của hai người, từng câu từng chữ như dao cứa. Lư Hạo Tường thật sự tức giận, lạnh lùng nhìn cô, nói: “Thẩm Xuân Hiểu, cô không cần lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thế đâu!”.

“Tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?” Thẩm Xuân Hiểu cười mỉa. “Anh vốn là tiểu nhân, lẽ nào lại cần tôi lấy lòng quân tử để đo bụng dạ tiểu nhân? Nói cho anh biết nhé Lư Hạo Tường, anh đừng mơ, tình cảm của chúng tôi rất tốt, anh không thể phá hỏng được. Anh hãy tỉnh lại đi!”.

“Thẩm Xuân Hiểu, cô đừng quá đáng!”.

“Tôi quá đáng hay anh quá đáng? Lư Hạo Tường, anh giờ thủ đoạn chia rẽ chúng tôi, anh tưởng mình thông minh lắm sao? Làm người không nên như thế, chẳng phải sáng nay đã tranh luận vài câu sao? Chẳng phải tôi đã không để tâm lúc anh nói sao? Anh muốn thấy tôi đau lòng, buồn bã, muốn thấy tôi bị tổn thương chứ gì? Anh còn muốn gì nữa?” Cô chuyển đề tài, chuyển luôn cả ngữ khí nhạo báng, nói: “Hay là hạnh phúc của tôi làm anh chướng mắt, khiến anh ngấm mà xót thương cho bản thân? Khiến anh nhìn thấy người khác ăn nhô mà miệng cũng chua? Bản thân anh cô đơn đến già nên anh muốn kéo thêm người khác chịu cùng cảnh ngộ với mình chứ gì? Anh không thể chịu được khi thấy người khác hạnh phúc hay sao?”.

Lư Hạo Tường tức đến nổi cổ nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi chưa thấy cô gái nào ngốc nghếch như cô!”. Nói xong, anh nhìn cô chăm chăm rồi quay người bỏ đi.

“Này... tôi chưa nói xong mà, Lư Hạo Tường, anh tự thấy mình đuối lý nên bỏ đi sao?”.

Thẩm Xuân Hiểu mang theo nụ cười thắng lợi ném ánh nhìn về phía Lư Hạo Tường đang dần xa, nhưng nghĩ đến sắc mặt khó coi của Chương Phương Hựu thì sự hả hê vừa trỗi dậy cũng tan đi mất. Không biết Lư Hạo Tường đã nói với Chương Phương Hựu những gì, tên tiểu nhân ấy chắc chắn sẽ không nói lời hay, không ngờ anh ta lại thù dai đến vậy, mỗi thù buổi sáng mà để đến tận trưa mới báo, lại còn báo thù vòng vo nữa chứ.

Không hiểu An Châu khi đó làm thế nào mới chịu đựng nổi anh ta.

Cô phải gọi điện cho Chương Phương Hựu hỏi xem rốt cuộc Lư Hạo Tường đã nói những gì.

Điện thoại trong túi bỗng đồ chuông, Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười, chắc Chương Phương Hựu, hai người đứng là có thần giao cách cảm. Cảm điện thoại lên xem, người gọi đến lại là An Châu. Cô cũng vừa nghĩ đến An Châu, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo tới, tuy chỉ tới qua đường điện thoại. Lúc này đã quá trưa, bên An Châu đang là buổi tối, xem ra hơn một tháng nay không liên lạc, An Châu lại có chuyện vui gì muốn chia sẻ đây.

Thẩm Xuân Hiểu lập tức quên luôn chuyện về Lư Hạo Tường, cô bắt máy, cười nói: “An Châu, lại muốn bày tỏ hạnh phúc sao?”.

Đối phương im lặng.

Thẩm Xuân Hiểu ngạc nhiên, đây không giống với phong cách của An Châu, bèn dò hỏi: “An Châu, An Châu, cậu sao thế? Cậu đang khóc à?”.

Quả nhiên An Châu đang khóc nức nở, vô cùng thương tâm, ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn đặc.

Thẩm Xuân Hiểu lo lắng, vội nói lớn: “An Châu, cậu sao thế? An Châu, cậu nói gì đi!”.

An Châu vẫn chỉ khóc, Thẩm Xuân Hiểu vừa lo lắng vừa chẳng biết phải làm sao, tiếc là cách xa ngàn dặm nên cô không thể lập tức đến bên bạn được. Cô không biết An Châu đã gặp chuyện gì, chuyện gì mà khiến một người luôn vui vẻ, dù trời có sập cũng không sợ như An Châu lại khóc đến mức ấy? Không phải gặp vấn đề khó giải quyết thì cô ấy cũng gặp sự tổn thương rất lớn chưa bao giờ gặp phải.

Thẩm Xuân Hiểu lo lắng: “An Châu, rốt cuộc là thế nào? Cậu nói đi, nói ra sẽ dễ chịu hơn đấy, xem có thể giúp gì được cậu, nếu cậu không chịu nói thì làm sao tớ giúp được chứ!”.

An Châu nghẹn lời: “Xuân Hiểu, tớ... tớ chỉ muốn khóc, tớ không sao...”.

“Khóc như thế mà còn nói không sao?” Thẩm Xuân Hiểu bực bội, “Anh chàng Daniel của cậu đâu?”.

Không nhắc còn được, vừa nhắc tới, An Châu lại khóc lớn hơn.

Thẩm Xuân Hiểu ở đầu dây bên này lo lắng cuồng quýt nhưng không biết phải làm thế nào, nói: “Rốt cuộc là thế nào? Daniel ức hiếp cậu sao? An Châu, cậu nói cho tớ biết đi!”.

An Châu vẫn khóc, nức nở nói: “Tớ không sao... Nghe giọng cậu là tốt rồi...”.

Thẩm Xuân Hiểu không tin, nghĩ đến An Châu đang ở đất nước xa xôi không người thân thích, nếu chỉ cãi nhau với Daniel thôi thì không có vấn đề gì, nhưng nếu thật sự có người ức hiếp cô ấy, cô ấy sẽ không thể tìm ai giúp đỡ được. Hơn nữa, An Châu như thế khiến cô lo lắng, cô sợ An Châu sẽ nghĩ

gi đó đại đột.

Thấy An Châu vẫn cứ khóc, không chịu nói gì, Thẩm Xuân Hiểu mềm giọng an ủi: “An Châu, cậu đừng buồn nữa, dù gặp chuyện gì, cậu cũng sẽ vượt qua thôi. Cậu phải kiên cường lên, nếu ở Canada không thấy vui về thì về nước. Chỉ ít, ở bên này vẫn còn có tớ và Yên Minh, cậu đừng giãy vò bản thân, đừng làm chuyện gì ngốc nghếch đấy!”.

An Châu khóc một lúc đã cảm thấy khá lên nhiều, bèn nức nở nói: “Cậu yên tâm, tớ không sao, tớ sẽ ổn thôi...”.

Thẩm Xuân Hiểu nghe thấy tâm trạng của An Châu có vẻ đã ổn định hơn chút ít, nhẹ nhàng nói: “An Châu, chúng mình đã là bạn thân nhiều năm như thế, có chuyện gì, cậu nhất định phải nói với bọn tớ, đừng cố chịu đựng một mình, biết chưa?”.

An Châu ừm một tiếng rồi nói: “Tớ đã khá hơn nhiều rồi, Xuân Hiểu, đừng lo lắng cho tớ, tớ chỉ bỗng dưng thấy tâm trạng không được tốt lắm thôi, không sao đâu, thế nhé, bye bye!”, sau đó nhanh chóng cúp máy.

Thẩm Xuân Hiểu cầm điện thoại, chau mày, An Châu như thế là sao, cô ấy là người thẳng thắn, rõ ràng lúc này cô ấy đang có tâm sự mà vẫn không chịu nói ra. Nhưng lo lắng cũng chẳng ích gì, An Châu là người thông minh, lanh lợi, chắc chắn sẽ tự giải quyết được sự việc, nếu không, không thể có chuyện gọi điện về cho người bạn thân nhất mà lại chẳng nói gì như thế.

Vốn đang đói, định đi ăn gì đó, kết quả lại gặp Chương Phương Hựu và Lư Hạo Tường, rồi nhận được điện thoại của An Châu, cảm giác đói khi này đã bay đi mất, vì thế cô mua chút điểm tâm, xách túi và trở về công ty.

Trên đường, cô gọi điện cho Chương Phương Hựu, anh nói tối nay có việc bận nên không thể tới đón cô được. Thẩm Xuân Hiểu nháy mắt hỏi: “Là vì Lư Hạo Tường phải không? Rốt cuộc anh ta đã nói những gì với anh?”.

Chương Phương Hựu trả lời: “Anh ta không nói gì với anh cả, Xuân Hiểu, em đừng nghĩ nhiều! Anh bận việc thật mà, tối nay anh phải đi ăn cùng khách”.

Thẩm Xuân Hiểu chau mày, bình thường Chương Phương Hựu cũng có khi phải đi xã giao, chén thù chén tạc với khách hàng, cô không bao giờ hoài nghi, nhưng hôm nay, anh ấy vừa cãi lộn với Lư Hạo Tường, lại nói buổi tối có việc bận, trong lòng Thẩm Xuân Hiểu khó tránh khỏi buồn phiền.

Cô không hài lòng: “Được rồi, anh đừng uống nhiều quá, không tốt cho dạ dày đâu!”.

Chương Phương Hựu nhẹ nhàng nói: “Anh biết mà, anh sẽ chăm sóc tốt bản thân, mai gặp lại nhé!”.

“Mai gặp lại”.

Về đến công ty đúng giờ nghỉ trưa, mọi người đều đi ăn cả, căn phòng làm việc rộng lớn như thế mà chẳng có lấy một bóng người. Thẩm Xuân Hiểu ngồi ở khu nghỉ ngơi, đặt món điểm tâm lên bàn, nghĩ đến cuộc điện thoại của An Châu, trong lòng thầm lo lắng.

Rốt cuộc An Châu bị làm sao? Cách xa muôn trùng, một chút tin tức cũng không thể biết được, huống hồ An Châu lại chẳng chịu nói. Cô muốn gọi điện cho Yên Minh, nhưng lại thôi, bởi hai người như nhau, chuyện của An Châu lần này thật sự nằm ngoài tầm với, nước xa không cứu được lửa gần, chỉ cần mình lo lắng là được rồi, không cần phải kéo Yên Minh cùng lo lắng nữa.

Cô bỏ miếng bánh vào miệng, ăn mà không biết mùi vị thế nào, đầu óc vô cùng rối ren. Mới ăn được vài miếng, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, tiếng bước chân ấy tiến vào văn phòng lớn rồi cứ thế đi thẳng.

Thẩm Xuân Hiểu vẫn đang nhai miếng bánh, vô tình liếc mắt nhìn, đó chính là người mặc bộ âu phục màu xám, thân hình cao to, chẳng phải Lư Hạo Tường sao? Đúng rồi, lúc trước cô còn chưa tính số được với anh, vì cú điện thoại của An Châu làm cô quên mất, bây giờ giữa trưa anh lại xông vào, trúng vào miệng súng của cô rồi.

Thẩm Xuân Hiểu lập tức đứng lên, tiến vài bước nhỏ đến cửa rồi nói: “Lư Hạo Tường, anh đứng lại!”.

Lư Hạo Tường đứng lại, quay đầu, nhìn thấy Thẩm Xuân Hiểu đang hầm hầm tức giận bước nhanh ở khu nghỉ ngơi, bèn đánh mắt nhìn một lượt, rõ ràng khí thế của cô không làm anh sợ hãi.

Thẩm Xuân Hiểu đi đến trước mặt Lư Hạo Tường, anh cao hơn cô một cái đầu, hai người đứng đó, cô chỉ cần ngẩng mặt lên là có thể nhìn thẳng vào anh, thấy anh vẫn bình thản như không, liền hậm hực nghiêng răng nói: “Lư Hạo Tường, anh đừng tưởng lúc trước anh bỏ đi như thế là tôi không truy cứu nữa, sau này anh hãy tránh xa Chương Phương Hựu một chút, nếu không, tôi sẽ cho anh thấy!”.

Ánh mắt Lư Hạo Tường sâu lắng, nhìn gương mặt cô, lạnh lùng nói: “Nếu cô có lòng tin vào bản thân thì có cần cảnh cáo tôi thế không?”.

“Anh...” Thẩm Xuân Hiểu sững sờ, đúng là cô không có lòng tin vào bản thân, cô luôn cảm thấy mối tình này không bền vững, hơn nữa, rõ ràng hôm nay Lư Hạo Tường đã nói gì đó với Chương Phương Hựu nên sắc mặt Chương Phương Hựu mới khó coi đến thế. Cô thật sự lo lắng. Nhưng điều kỳ lạ là, sau khi nhận được cú điện thoại của An Châu, cô lại quên bống đi việc này, chỉ khi thấy Lư Hạo Tường, mới sực nhớ ra.

Cô bị chính bản thân làm cho mơ hồ, từ trước đến nay, cô luôn không hiểu nỗi lòng mình. Nếu nói cô để ý, cô lo lắng, vì sao lại có thể quên nhanh như thế? Nếu nói cô không để ý, không lo lắng, vì sao lại cảm thấy bất an trong lòng?

Là tình bạn quan trọng hơn tình yêu, hay thứ tình cảm mà cô tưởng là thắm thiết nhưng thực ra ở trong lòng, trong tiềm thức của cô, nó không phải như

thế?

Lư Hạo Tường thấy Thẩm Xuân Hiểu thần thờ đứng đó, chỉ nhìn cô một cái rồi đi ra.

Thẩm Xuân Hiểu đứng thần thờ một lúc mới quay lại khu nghỉ ngơi, thu dọn mặt bàn và quay trở về văn phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đối Thủ Tình Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhớ anh, không giờ một phút

Màn đêm buông xuống, cả thế giới chìm trong bóng tối, chỉ còn ánh sáng trong lòng em vẫn đang le lói, tâm trạng ảm đạm, nhưng hễ ngày mai trời sáng là em có thể quên đi đêm qua mình đã lạnh lẽo nhường nào!

Nhớ anh, không giờ một phút – Trương Tịnh Đình

Hai ngày sau, với bao nhiêu email không có hồi âm và mấy chục cuộc điện thoại, cuối cùng Thẩm Xuân Hiểu cũng đợi được điện thoại của An Châu.

Giọng nói của An Châu bình tĩnh hơn rất nhiều, cô ấy nói sự việc đã được giải quyết và bây giờ không sao nữa. Đúng là cô ấy có vẻ không sao, vừa cười vừa nói, rất vui vẻ.

Thẩm Xuân Hiểu đã lo lắng mất hai ngày, bây giờ cũng được nhẹ lòng. Câu hỏi hôm trước của Lư Hạo Tường không khiến cô suy nghĩ nhiều, có lẽ trong tình yêu, duy trì cảm giác mơ hồ lại càng thêm hạnh phúc. Tình yêu đâu có thể phân định rõ ràng, yêu cái gì, vì sao lại yêu và có yêu say đắm không? Nếu có thể phân định rõ ràng thì còn gọi gì là tình yêu nữa?

Huống hồ hai ngày nay, Chương Phương Hựu vẫn ân cần đón cô lúc tan ca, giống như chuyện hôm trước chưa từng xảy ra. Thẩm Xuân Hiểu tuy không biết họ đã nói những gì, nhưng bây giờ cũng chẳng có hứng muốn biết.

Thiết kế mới của Lư Hạo Tường không ngừng thâm nhập vào thị trường, Thẩm Xuân Hiểu thì bận tới mất tối mũi, Giả Lạc Sơn vẫn ngậm ngậm ra tay, nghiên cứu thị trường của cô cũng đang được tiến hành.

Lư Hạo Tường tiếp tục nói cho cô những điều anh biết, không hề nhắc tới chuyện không vui trước đó. Thẩm Xuân Hiểu vô cùng bận rộn nhưng vẫn rất tán thưởng thái độ công tư phân minh của Lư Hạo Tường.

Hôm nay Chương Phương Hựu gọi điện đến nói phải đi ăn tối cùng mấy vị khách tới từ Thượng Hải nên không đón cô được. Tuần nào anh cũng có hai, ba tối phải đi tiếp khách, cô hiểu và bảo anh cứ yên tâm.

Cô gọi điện cho Triệu Yến Minh, định hẹn cô ấy đi ăn tối, nhưng Triệu Yến Minh không có thời gian, cô ấy phải cùng Trương Hường Dương đi gặp một nhà đầu tư để bàn bạc về chuyện mở rộng quy mô của Hiệp hội Thước kẻ. Triệu Yến Minh vì một câu nói đùa hôm ấy mà đã thật sự thành đôi cùng Trương Hường Dương. Tình cảm của hai người vô cùng sâu sắc, bây giờ ngẫu nhiên trở thành một cặp chồng hát vợ khen hay rồi.

Triệu Yến Minh đề nghị, đợi đến tối muộn, khi nhà đầu tư đi rồi thì cùng đến câu lạc bộ Đào Xanh, Trương Hường Dương là hội viên ở đó.

Thẩm Xuân Hiểu nghĩ mãi mà chẳng ra diệu kế nào, tuy làm gì đã cần mũi có hơi vô duyên, nhưng họ đã yêu nhau lâu như thế, thỉnh thoảng có thêm kì đà đi cùng cũng chẳng sao. Bởi vậy cô đồng ý.

Đến lúc tan ca, Thẩm Xuân Hiểu vẫn chưa đọc xong bản báo cáo tình hình, Chương Phương Hựu đã đi tiếp khách, cuộc hẹn với Triệu Yến Minh phải đợi đến sau giờ ăn tối, vì thế cô không vội đi ngay.

An Ni hỏi cô có cần gọi suất ăn nhanh về không. Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười lắc đầu, hôm nay cô không định làm thêm buổi tối nên lát nữa sẽ đi ăn.

Bên ngoài yên tĩnh, Thẩm Xuân Hiểu đọc xong bản báo cáo nhưng vẫn còn sớm quá, cô chưa thấy đói nên ở lại đăng nhập nick QQ.

Thật trùng hợp, Nhân Đình cũng đang online.

Thẩm Xuân Hiểu bỗng có cảm giác thật gần gũi liền gửi đến cho Nhân Đình biểu tượng mặt cười lớn.

Nhân Đình lập tức đáp lại, đầu tiên là một gương mặt cười, sau đó hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế?”.

“Gặp anh online nên vui thôi!” Thẩm Xuân Hiểu cười đùa.

Đối phương lại gửi đến mặt cười, nói: “Sao lại lên mạng giờ này? Trong ấn tượng của tôi, cô chỉ lên mạng buổi tối thôi mà!”.

“Thình thoảng cũng có ngoại lệ chứ!” Thẩm Xuân Hiểu cười, mười ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, “Tôi có hẹn đi chơi cùng bạn nhưng bây giờ cô ấy đang ăn tối, tôi không có việc gì làm nên lên mạng xem chút”.

“Ồ! Thế cô cứ tiếp tục đi, tôi được nghỉ làm rồi, bây giờ bạn chút việc, chào cô nhé!”.

“Chào anh!” Thẩm Xuân Hiểu rất vui khi gặp người bạn trên mạng này, nhưng anh ấy vội vàng offline, nói là có việc cần giải quyết nên không thể trò chuyện được, bởi vậy cô không tránh khỏi cảm giác tiếc nuối. Danh sách bạn thân đều tối đèn, cô chán nản tắt QQ rồi tắt máy tính, sau đó cầm túi xách ra về. Một lúc nữa phải đến câu lạc bộ Đào Xanh nên cô đi ăn cái gì trước đã.

Phòng làm việc lớn bên ngoài chỉ còn một bóng đèn đang sáng, không gian u ám và tĩnh mịch.

Bước ra ngoài, đối diện với văn phòng vắng lặng, Thẩm Xuân Hiểu như có cảm giác trống vắng. Cô trấn áp suy nghĩ đang trôi dạt trong lòng, lắc lắc đầu rồi đi ra.

Vừa nghiêng đầu, cô nhìn thấy văn phòng bên phải vẫn sáng đèn, đó là phòng làm việc của Lư Hạo Tường, hôm nay anh ta cũng tăng ca sao?

Còn đang suy nghĩ miên man, ánh đèn trong căn phòng ấy vụt tắt, Lư Hạo Tường bước ra.

Anh cúi đầu, bước đi vội vàng, lúc tới gần, anh ngược mắt lên thì thấy Thẩm Xuân Hiểu ở ngay trước mặt, liền kinh ngạc, nói với vẻ bất ngờ: “Cô vẫn ở văn phòng sao?”.

“Tôi không thể ở lại văn phòng à?” Thẩm Xuân Hiểu chau mày.

Đây không phải là sự khởi đầu tốt, vừa mở miệng đã gây sự rồi. Lư Hạo Tường không muốn đôi co, tiện miệng nói: “Có thể, đương nhiên là có thể!”. Đưa mắt nhìn về phía phòng làm việc của cô, căn phòng đã tắt đèn, chỉ còn một khoảng không tối om, anh hỏi: “Cô cũng tan ca rồi?”.

Thẩm Xuân Hiểu nói: “Ừm”.

Hai người cùng đi đến thang máy. Thẩm Xuân Hiểu cứ ngỡ mình là người về sau cùng, ai ngờ Lư Hạo Tường cũng ở lại muộn thế. Hai người đi cùng nhau, Lư Hạo Tường không nói gì, cô cũng chẳng buồn nói, cảm giác thật kì lạ.

May mà quảng trường im lặng và gượng gạo này không dài, ra khỏi thang máy, đến sảnh đường, Lư Hạo Tường đi lấy xe còn cô thì đứng đợi taxi. Một lúc sau, xe của anh đi đến, anh hạ cửa xe và lịch sự hỏi: “Có cần tôi đưa cô về không?”.

Thẩm Xuân Hiểu cũng vô cùng lịch sự đáp lại: “Không cần đâu, cảm ơn anh!”. Dường như những lời đầu khẩu trước đây chưa từng tồn tại, hai người giống như những thanh niên hiểu lễ nghĩa và luôn nói những lời tốt đẹp. Thẩm Xuân Hiểu lại cảm thấy kì lạ và ngượng ngùng.

Vừa hay lúc đó cô vẫy được taxi, Lư Hạo Tường cũng cho xe chạy.

Thẩm Xuân Hiểu tìm nơi ăn tối, ăn xong thì Triệu Yến Minh gọi điện tới, hai người họ và nhà đầu tư đã ăn tối xong, Yến Minh hỏi cô đang ở đâu, bây giờ sẽ đến đón.

Cô nói địa chỉ, mười phút sau, xe của Trương Hướng Dương đến.

Triệu Yến Minh đang ngồi ở ghế lái phụ, giờ muốn xuống hàng ghế dưới ngồi cùng bạn nhưng Xuân Hiểu không cho, làm gì đã cán mũi đã đánh, làm sao cô có thể không biết điều như thế, vì vậy chấp nhận ngồi một mình ở hàng ghế sau.

Xe chuyển bánh đi về hướng câu lạc bộ Đào Xanh, Triệu Yến Minh tươi cười nói: “Xuân Hiểu, Hiệp hội Thước kiều đang phát triển nhanh chóng và sẽ sớm trở thành một công ty có quy mô lớn!”.

Nhìn bộ dạng Yến Minh, chắc chắn hôm nay việc đàm phán với nhà đầu tư của hai người rất thuận lợi, Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Thế thì chúc mừng cậu nhé, bà chủ!”.

Triệu Yến Minh hậm hực nói: “Xuân Hiểu, cậu nói với vẫn gì thế?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhún vai về vô tội, hỏi: “Ờ nói với vẫn sao?”.

Trương Hướng Dương cười ha ha rồi tiếp lời: “Không phải với vẫn, không phải với vẫn, Hiệp hội Thước kiều nếu có một bà chủ thì càng có sức thuyết phục chứ sao. Nếu không, người ta sẽ nói, ngay cả vấn đề độc thân của mình còn chưa giải quyết nổi thì sao có thể làm người mai mối được. Yến Minh, giúp anh ký một chữ vào sổ hộ khẩu của anh và làm bà chủ Hiệp hội Thước kiều nhé! Chắc chắn em sẽ giúp anh việc này!”.

Thẩm Xuân Hiểu phì cười, Triệu Yến Minh cũng muốn cười nhưng cố nhịn và nghiêm mặt nói: “Anh nói ký là ký ngay được ấy, đâu dễ dàng như thế!”.

Trương Hướng Dương hớn hơ: “Yến Minh, coi như em làm việc tốt giúp đỡ kẻ bạn cùng đi, anh sẽ dùng cả đời này để trả ơn em!”.

“Anh mà cần em giúp đỡ sao, trong đồng tài liệu của Hiệp hội Thước kiều có hàng tá người có điều kiện tốt đấy thôi!”.

“Hai việc ấy sao có thể giống nhau chứ? Em cũng đã nói đó chỉ là tài liệu, trong mắt và trong tim anh chỉ có em thôi!”.

Nghe họ tán tỉnh yêu đương nhau, Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Hai người cũng phải quan tâm tới cảm giác của tôi chứ, đừng có quá tình tứ với nhau như thế, được không hả? Tôi dám chắc hai người đã thật sự quên rằng có một chú kì đà đang ngồi phía sau rồi!”.

“Gi mà kì đà chứ, Xuân Hiểu, cậu lại chế giễu tớ rồi”. Triệu Yến Minh tươi cười quay lại hỏi: “Này, Xuân Hiểu, hôm nay sao lại có thời gian rảnh thế? Không đi ăn tối dưới ánh nến cùng Chương Phương Hựu à?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Anh ấy phải đi ăn tối cùng khách hàng!”.

“Thế thì tốt quá, chúng ta sẽ vui chơi thỏa thích!” Triệu Yến Minh khoái trá nói: “À, đúng rồi, đây cũng không phải lần đầu tiên cậu đến câu lạc bộ Đảo Xanh nhì!”.

“Ừm, lần trước tớ gọi điện nhờ cậu giúp, nhưng vẫn không biết là ai đưa tớ vào nữa.” Thẩm Xuân Hiểu cười.

Trương Hường Dương tiếp lời: “Ồ, chính là lần Yến Minh gọi điện hỏi anh có phải hội viên ở đó không hả?”.

“Đúng, đúng là lần đó. Lur Hạo Tường gọi điện nói có một khách hàng ở đó nên em vội vàng đến nhưng đến nơi lại không vào được.”

Trương Hường Dương cười nói: “Cậu ấy gọi điện thì đương nhiên cậu ấy đưa em vào rồi!”.

“Anh ta nói không phải là hội viên, vì thế không thể là anh ta được!”.

Trương Hường Dương cười, lắc đầu. “Cái cậu này thật xấu tính, cậu ấy đương nhiên không phải hội viên, làm gì có ông chủ nào lại đi làm hội viên của chính mình chứ! Xuân Hiểu, em không biết sao, ông chủ của câu lạc bộ Đảo Xanh chính là chủ của Hạo Tường đấy!”.

Thẩm Xuân Hiểu sững sờ nhưng vội lắc đầu: “Không thể nào, không thể là anh ta! Sao anh ta lại giúp đỡ em?”. Sao có thể là anh ta chứ, hôm đó anh ta chỉ nhìn bằng ánh mắt bàng quan và luôn miệng mỉa móc mình mà.

“Cậu ấy là người khẩu xà tâm phật, rất nhiều cô gái phải cụp đuôi chạy thẳng vì những lời nói độc địa của cậu ấy, nếu không, cậu ấy đã chẳng độc thân đến tận bây giờ!” Trương Hường Dương nhìn về mặt ngơ ngàng của Thẩm Xuân Hiểu qua gương chiếu hậu, bèn cười nói: “Chuyện đã qua không nhắc đến nữa, vì ai cũng có những điều khó nói”.

Triệu Yến Minh cũng cười nói: “Đúng thế, đều là chuyện đã qua lâu rồi, giờ còn nhắc lại làm gì, hôm nay chúng ta cứ vui chơi thỏa thích là được”.

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu, chuyện đã qua lâu rồi, dù gọi lại cũng chẳng có ý nghĩa với ai cả.

Xe chuyển hướng sang con đường bên trái, Triệu Yến Minh bùi ngùi nói: “Xuân Hiểu, thời gian đúng là phương thuốc thần kì, một năm trước, chúng mình còn đến Hiệp hội Thước kẻ với mong muốn kết thúc cuộc sống độc thân, thế mà bây giờ ai cũng có tình yêu của riêng mình rồi. Xem ra, chuyện duyên phận thật sự cần có thời gian!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn Yến Minh đang nhớ về những ngọt ngào, cay đắng trước kia, không nhịn nổi cười, nói: “Xem ra hai người sắp có tin vui rồi, định lúc nào mời mọi người đến uống rượu mừng đây?”.

Triệu Yến Minh không trả lời, Trương Hường Dương vội nói: “Sớm thôi, sổ hộ khẩu của anh đã để trống một chữ ký suốt ba mươi năm rồi, Yến Minh chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ, đương nhiên là anh vô cùng mong muốn, hy vọng Yến Minh càng ký sớm vào đó càng tốt!”.

Triệu Yến Minh trách cứ: “Anh nói gì thế?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười nói: “Yến Minh, cậu đừng chần chừ mãi thế, có phải vì tớ ở đây nên cậu ngại trả lời không? Đây không phải là chuyện có thể giương ép, tớ còn muốn sớm được làm phù dâu cho cậu ấy chứ!”.

Triệu Yến Minh nói: “Chẳng biết ai sẽ làm phù dâu cho ai đây, cậu và Chương Phương Hựu đã yêu nhau lâu như thế, có phải cũng sắp có hỷ sự không?”.

Thẩm Xuân Hiểu cười cười không nói, cô thực sự không biết nên nói thế nào, Chương Phương Hựu đối xử với cô rất tốt, lúc nào cũng ân cần chăm sóc, tuy anh đã đề cập đến chuyện gặp cha mẹ nhưng vẫn chưa cầu hôn cô. Hơn nữa, trong lòng cô cảm giác thấp thòm lo lắng, đắn đo, do dự luôn ngự trị, cô biết nói thế nào đây?

“Vừa nhắc đến là cậu đã lặng thinh rồi. Nói đi mà, cậu và Chương Phương Hựu cũng đến với nhau nhờ Hiệp hội Thước kẻ của chúng tớ. Sau này tớ sẽ lấy ảnh cưới của các cậu in lên tấm biển của Hiệp hội Thước kẻ đấy!” Triệu Yến Minh hớn hơ.

Trương Hường Dương phụ họa: “Đúng, đúng, đúng, nếu lấy ảnh cưới của hai người in lên tấm biển của Hiệp hội Thước kẻ sẽ có sức thuyết phục hơn những chiêu quảng cáo khác. Yến Minh, em thật biết nhìn xa trông rộng, anh lấy được một người vợ và cũng lấy được cả một người tức trí đa mưu rồi!”. Hai người nhìn nhau đăm chiêu.

Kết hôn? Thẩm Xuân Hiểu thăm hỏi, cảm giác hai từ này thật quá xa vời. Cô thu lại suy nghĩ rồi cười nói: “Thế thì tớ sẽ thu phí quảng cáo!”.

“Không vấn đề gì!”

Thắm Xuân Hiểu bắt gặp mỉm cười khi thấy Triệu Yến Minh trả lời rất sáng khoái, y hệt như giọng bà chủ. Hạnh phúc của Yến Minh được thể hiện rõ ràng như thế, khiến cô không thể tưởng tượng nổi Yến Minh của một năm trước luôn nghĩ trăm phương nghìn kế ép mình đi xem mặt hộ để đối phó với những kẻ sách của mẹ, và Yến Minh lúc này với gương mặt rạng ngời hạnh phúc lại là một người.

Nhưng, cô cũng thấy vui thay khi bạn thân tìm được tình yêu đích thực!

Thắm Xuân Hiểu liếc nhìn ra ngoài cửa xe, dòng biển quảng cáo, hàng cây xanh và cả những nhà hàng quán rượu bên đường cứ lùi dần sau vòng xe.

Cô nhìn phong cảnh phía xa xa, giống như đang nhìn thời gian lưu chuyển. Hơn một năm nay, cả công việc và tình yêu của cô đều rất suôn sẻ.

Ánh mắt lướt qua những tòa nhà bên phải, bỗng nhiên cô đau nhói như có vật gì ở bên ngoài cửa sổ rơi vào, đó là Chương Phương Hựu? Không thể nào, có thể chỉ là tướng mạo giống nhau mà thôi. Chẳng phải anh ấy và Hạ Quảng Thần cũng rất giống nhau sao?

Xe chạy rất nhanh, loáng một cái đã đi qua mất, Thắm Xuân Hiểu vội hét lên: “Dừng xe, dừng xe!”.

Cô vừa nói vừa rút di động ra gọi.

Nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô, đầu óc Trương Hường Dương còn chưa kịp phản ứng thì chân anh đã nhấn mạnh phanh xe. Triệu Yến Minh không kịp đề phòng nên bị chúi về trước, nếu không có dây an toàn, có lẽ cô đã bị đập vào cửa kính phía trước rồi. Cô vỗ ngực trấn an tinh thần rồi nghi hoặc nói: “Xuân Hiểu, cậu làm gì thế?”.

Thắm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn về phía cách đó không xa, cô thấy người đàn ông đó rút điện thoại ra, giọng nói dịu dàng vang lên: “À lô, Xuân Hiểu, có việc gì không?”.

“Không có gì!” Thắm Xuân Hiểu vội cúp điện thoại.

Triệu Yến Minh không nghe thấy câu trả lời liền ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy Thắm Xuân Hiểu đang hết sức kinh ngạc nhìn về phía sau xe. Dõi theo ánh mắt cô, Triệu Yến Minh nhìn thấy cách đó không xa, Chương Phương Hựu và một cô gái đang ngồi đối diện nhau, ánh mắt anh ta chứa chan tình cảm, còn người con gái ấy cũng dạt dào yêu thương...

Triệu Yến Minh sững sờ, cô hoàn toàn không ngờ lại nhìn thấy cảnh này, thế mà vừa rồi cô còn nói gì chứ? Nói sẽ lấy ảnh cưới của họ in trên biển quảng cáo của Hiệp hội Thước kẻ, nói sẽ làm phù dâu cho Xuân Hiểu. Nhưng bây giờ, Chương Phương Hựu và một cô gái khác đang nhìn nhau đầy tình tứ, anh ta coi Xuân Hiểu là gì?

Trương Hường Dương vẫn chưa hiểu, tuy dừng xe theo bản năng nhưng quán tính của việc dừng lại vẫn khiến anh chúi về phía trước, anh cũng kinh ngạc hét lên: “Sao thế? Sao thế? Sao bỗng nhiên lại phải dừng xe?”.

Triệu Yến Minh chỉ cảm thấy như có một luồng khí nóng từ bàn chân xông lên não, cô lập tức tháo dây an toàn rồi định xuống xe đến hỏi Chương Phương Hựu cho rõ.

Thắm Xuân Hiểu khê khàng nói: “Đi tiếp thôi!”.

Triệu Yến Minh kinh ngạc quay lại: “Xuân Hiểu?”.

Thắm Xuân Hiểu lạnh lùng: “Đi thôi, chúng mình còn phải đến câu lạc bộ Đào Xanh nữa mà!”. Thấy Triệu Yến Minh vẫn tỏ vẻ bức bối, cô lại mỉm cười an ủi, nói: “Anh ấy đang gặp khách hàng, chuyện này anh ấy đã sớm nói với tớ rồi!”.

Chương Phương Hựu đã nói với cô rằng đang gặp khách hàng, nhưng là đi ăn cùng mấy vị khách đến từ Thượng Hải. Hóa ra đây chính là việc đi tiếp khách mà anh nói, đây chính là mấy vị khách Thượng Hải mà anh nhắc tới.

Thắm Xuân Hiểu cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cô không muốn hỏi, không muốn nhìn và cũng chẳng muốn nói bất cứ điều gì.

Triệu Yến Minh chau mày, nhìn ánh mắt của Thắm Xuân Hiểu, rõ ràng vô cùng đau xót, vô cùng phẫn nộ. Cô mím môi, nói với Trương Hường Dương: “Đi thôi!”.

Trương Hường Dương tuy không nhìn thấy gì nhưng cũng biết có chuyện bất thường, chẳng ai nói gì. Thắm Xuân Hiểu không muốn nói, Triệu Yến Minh cũng chẳng biết nói gì, còn Trương Hường Dương lại không biết chuyện gì đã xảy ra, không khí trong xe bỗng trở nên trầm lặng như sắp ngạt thở.

Một lúc sau, Triệu Yến Minh lên tiếng thăm dò: “Xuân Hiểu, chúng mình vẫn tới câu lạc bộ Đào Xanh chứ?”.

Thắm Xuân Hiểu ừm một tiếng, nói: “Đi chứ, tại sao lại không?”.

Giọng nói trôi chảy khiến Triệu Yến Minh không thể đoán được tâm trạng của bạn mình, cô thầm lo lắng. Không ai có thể hiểu rõ nỗi sợ hãi của Thắm Xuân Hiểu với tình yêu trong mấy năm nay bằng Triệu Yến Minh. Bốn năm, Triệu Yến Minh ép cô đi xem mặt giúp mình, ngay cả việc tham gia hoạt động xem mặt, Yến Minh cũng kéo cô đi cùng cho bằng được, bây giờ không dễ gì Xuân Hiểu mới có dũng khí bước tiếp trên con đường tình yêu, nhưng nào ngờ con người ấy lại phụ tấm chân tình của cô.

Triệu Yến Minh lo lắng Xuân Hiểu sẽ sống khép mình thêm một lần nữa. Về phương diện tình cảm, Xuân Hiểu giống như một chú đà điểu, nếu sự tổn thương lần này khiến Xuân Hiểu lại vùi đầu trong cát, không chịu bước ra thì những nỗ lực trước đây coi như công cốc.

Triệu Yến Minh càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng, bèn nói với Trương Hường Dương: “Không đi nữa, chúng ta về thôi!”.

Thắm Xuân Hiểu phản đối: “Yến Minh, cậu sao thế? Đã nói đi rồi mà, sớm thế này về nhà làm gì chứ?”.

Yến Minh thấy cũng đúng, trong lòng Thắm Xuân Hiểu chắc cũng đang ngổn ngang suy nghĩ, đến câu lạc bộ Đào Xanh, có thể giúp cô ấy chuyển hướng chú ý, nếu về nhà, mình làm sao đảm bảo có thể khuyên nhủ được cô ấy?

Xe vẫn đi tới câu lạc bộ Đào Xanh, Triệu Yến Minh bắt đầu nói những chuyện trên trời dưới biển, những chuyện nhỏ nhặt ở tòa soạn của cô, kể về các khách hàng, rồi lại nhắc tới viễn cảnh của Hiệp hội Thước kẻ, cứ liến thoắng không ngắt.

Trương Hường Dương cũng phối hợp ăn ý, không khí trong xe có phần vui vẻ giả tạo.

Thắm Xuân Hiểu không nói gì, cô biết Triệu Yến Minh lo lắng cho mình, biết cô ấy nói liến thoắng như thế để phân tán suy nghĩ của mình, nhưng lúc này, cô cảm thấy mạch suy nghĩ đang ngổn ngang, cần phải sắp xếp lại một chút.

Qua lại với Chương Phương Hựu lâu như thế, tình cảm cũng phát triển rất nhanh, quả thật quá không thực tế, đây chính là điểm mà cô luôn cảm thấy mối tình này không chân thực, có lẽ trái tim cô đã đặt nhầm chỗ nên trong tiềm thức mới không thể hoàn toàn giao phó tâm chân tình cho con người ấy.

Vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng đó, cô thực sự kinh ngạc và cũng chẳng thể tin nổi, nhưng kỳ lạ là, trong lòng cô ngoài sự kinh ngạc và khó tin ra, không hề có cảm giác nào khác.

Cô nghĩ điều này thật không đúng, tận mắt nhìn thấy Chương Phương Hựu dối lừa mình, nhìn thấy anh ta ở cùng người con gái khác, vậy mà cảm giác đau đớn xót xa lại hoàn toàn không có.

Cô không hề đau đớn, thật khó tin và khó chấp nhận, nhưng vẫn không thấy đau đớn đến xé ruột xé gan như lần chia tay với Hạ Quảng Thần, tại sao chứ? Cô không thể yêu thật sự nữa sao?

Cô đã cố gắng yêu nhưng vẫn không thể yêu, không thể cảm nhận được nỗi đau khi mất đi tình yêu, khi bị lừa dối.

Hay là... cô... căn bản... là... không hề... yêu?

Thắm Xuân Hiểu day hai tay lên trán, cô thực sự không thể hiểu nổi. Đầu óc rối loạn, các sự việc cứ đan xen trong đầu như có một sợi dây đang muốn bật ra, đầu đau như búa bổ, cô không thể khống chế được.

Thôi đi, không cần suy nghĩ gì nữa, có thể tất cả đều là giả dối, cô gái đó có lẽ thật sự là khách hàng của Chương Phương Hựu. Mình không thể vì một bữa ăn mà kết tội tử hình cho anh được. Hơn nữa, nếu thật sự mình chưa từng yêu Phương Hựu, việc anh ấy có quan hệ mập mờ với cô gái khác thì đã sao chứ?

Quyết định không nghĩ nhiều nữa, quả nhiên mọi tâm tư đều được giải tỏa, tĩnh tâm lại một chút, cô ngẩng đầu lên, bỗng phát hiện Triệu Yến Minh không biết đã dừng câu chuyện từ lúc nào, đang lo lắng nhìn mình.

Thắm Xuân Hiểu mỉm cười: “Sao lại nhìn tớ như thế?”.

Phản ứng đầu tiên của Triệu Yến Minh chính là định sờ lên trán Xuân Hiểu xem có sốt không, nhưng vừa nhắc tay lên cô lại thôi, cho dù Xuân Hiểu có thể nào thì bây giờ cũng không phải lúc để nói chuyện này. Bởi thế Triệu Yến Minh cũng cười nói: “Tớ tưởng cậu ngủ rồi cơ đấy! Đến nơi rồi, chúng ta xuống xe thôi!”.

Trương Hường Dương ân cần chạy ra mở cửa xe. Thắm Xuân Hiểu đã xuống xe, Triệu Yến Minh đi sau quan sát, thấy biểu hiện của Xuân Hiểu như chẳng có chuyện gì. Triệu Yến Minh thầm nghĩ: Đây là sự kích động quá lớn, nhất thời khó có thể chấp nhận được, vì vậy mới không thể khống chế nổi cảm xúc, hay là Xuân Hiểu thực sự không bận tâm?

Ba người vào câu lạc bộ, nhân viên phục vụ nhiệt tình đến tiếp đón. Một anh chàng vận âu phục rõ ràng quen biết Trương Hường Dương thân thiết chào hỏi: “Giám đốc Trương, lâu rồi không gặp anh, có gì cần tôi giúp không?”.

Trương Hường Dương cười nói: “Tôi cùng bạn đến giải khuây một chút nên hôm nay không chơi tennis”.

Người kia vẫn giữ nguyên nụ cười, càng nhiệt tình nói: “Thế mọi người vui vẻ nhé, tôi xin đi trước!”. Anh ta lịch sự nhìn Triệu Yến Minh và Thắm Xuân Hiểu, rồi mỉm cười khi chạm phải ánh nhìn của Xuân Hiểu.

Thắm Xuân Hiểu có cảm giác người này rất quen, ở nhà đánh tennis, đúng rồi, anh ta chính là quản đốc của khu nhà tennis, người hôm đó dẫn mình vào câu lạc bộ chính là anh ta. Thắm Xuân Hiểu vội nói: “Đợi chút!”.

Quản đốc khu tennis dừng bước, mỉm cười lịch sự: “Cô Thắm có gì cần tôi giúp?”.

“Anh vẫn nhớ tôi?” Đã gần một năm rồi, trí nhớ của anh ta tốt đến thế sao?

“Đương nhiên là nhớ”, vị quản đốc mỉm cười, “Cô Thẩm đã đến khu tennis của chúng tôi mà”.

“Ồ, anh bạn tôi hôm nay có đến không?” Thẩm Xuân Hiểu nghĩ tới những lời Trương Hường Dương nói ban nãy vội hỏi.

“Cô Thẩm là bạn của anh Lư? Hôm nay anh ấy không tới!”

“Anh Lư? Là Lư Hạo Tường sao?” Thẩm Xuân Hiểu nói, “Anh nói, người hôm đó bảo anh đưa tôi vào là Lư Hạo Tường sao?”.

Vị quản đốc dường như có chút ngạc nhiên nhưng vẫn lịch sự trả lời: “Đúng thế! Tôi tưởng cô Thẩm đã biết rồi!”. Hôm đó, anh nhìn thấy cô và Lư Hạo Tường rời qua tiếng lại gì đó ở sảnh đường, cuối cùng người đi trước người đi sau, anh còn tưởng cô Thẩm đây chính là bạn gái của Lư Hạo Tường nên đặc biệt ghi nhớ.

“Ồ, cảm ơn anh!” Vị quản đốc cũng đã chứng thực, người giúp mình hôm đó đúng là Lư Hạo Tường, anh ta sao thế chứ? Đã giúp mình lại không cho mình biết, còn nói những lời ác ý, đúng là con người quái dị.

Trương Hường Dương nửa cười nửa không, nói: “Anh đã đoán chính là cậu ấy mà, xem ra anh đoán không sai!”.

Thẩm Xuân Hiểu mỉm cười: “Hôm nay nhờ có anh mới vào được đây, em có thể thoải mái vui chơi rồi!”.

Triệu Yến Minh thấy Xuân Hiểu như đã quên đi sự việc vừa nhìn thấy trên đường, bèn nói: “Em cũng thế, hôm nay cũng là lần đầu tiên em đến đây, anh có đi đâu thì cũng đừng bỏ rơi em thế chứ!”.

Từ câu lạc bộ Đảo Xanh đi ra, trời đã rất khuya, Triệu Yến Minh nói Trương Hường Dương đưa Thẩm Xuân Hiểu về, khi vừa đến chỗ của Thẩm Xuân Hiểu, Yến Minh cũng xuống xe.

Thẩm Xuân Hiểu biết Yến Minh sợ cô tâm trạng không tốt nên muốn ở cùng cô đêm nay, trong lòng Xuân Hiểu rất cảm kích nhưng lại nói: “Cậu còn định hại tớ nữa sao? Như thế Trương Hường Dương lại nghĩ tớ không biết điều, làm kỳ đà cản mũi chưa đủ, bây giờ còn muốn qua đêm cùng cậu nữa”.

Triệu Yến Minh cười hi hi, nói: “Cho tớ ở lại đây đêm nay còn tốt hơn nhiều so với việc đẩy tớ cho đàn ông, Xuân Hiểu, chúng ta là bạn thân nhiều năm như thế, sao cậu nhẫn tâm đẩy tớ vào lòng đàn ông chứ?”.

Thẩm Xuân Hiểu trừng mắt nói: “Thế thì cậu cứ ở lại đi, đừng trách tớ đấy!”.

Khu nhà Xuân Hiểu ở tuy không quá lớn nhưng cũng chẳng phải là nhỏ, trước đây Triệu Yến Minh từng ở lại đó qua đêm. Đã quen đường thuộc lối, lần này Yến Minh cởi giày rồi chạy đến sofa, lấy điều khiển mở ti vi.

Thẩm Xuân Hiểu cũng ngồi xuống, nói: “Muộn thế này rồi mà chưa ngủ sao?”.

“Hôm nay vui chơi thoải mái nên tinh thần rất khoan khoái!”

Thẩm Xuân Hiểu liếc mắt nhìn. “Thế cậu ngồi xem ti vi nhé, tớ đi tắm đây. Cậu vẫn là người sợ nhất, chẳng cần phải đến cơ quan, tớ mai vẫn phải đi làm sớm đấy!”

“Thôi đi tắm đi, cậu tắm xong rồi tớ tắm!”

Thẩm Xuân Hiểu lấy quần áo vào nhà tắm. Mở vòi hoa sen, để nước phun lên cơ thể. Cô nhắm mắt, một dòng nước ấm chảy ra từ khóe mắt rồi nhanh chóng hòa vào làn nước tắm, không còn dấu vết.

Nếu nói cô không để tâm khi nhìn thấy cảnh tượng kia thì là nói dối. Cô đã làm chủ đề điều suốt bốn năm nay, khó khăn lắm mới dừng cảm bước tiếp, thế mà vẫn không tránh nổi vận mệnh như khi xưa. Tâm trạng ấy khó có thể diễn tả bằng lời.

Thẩm Xuân Hiểu để nước chảy, những giọt lệ vừa rơi đã bị làn nước ấm xóa sạch dấu vết. Cô nghĩ, cho dù yêu hay không, dù kết quả ngày mai đang đợi mình có như thế nào, hãy cứ để cô mượn cơ hội này trút bỏ hết những khổ đau đã tích tụ trong lòng suốt mấy năm nay.

Chẳng biết bao lâu sau bên ngoài có tiếng gõ cửa, Triệu Yến Minh gọi: “Xuân Hiểu, cậu xong chưa?”.

“Sắp xong rồi” Thẩm Xuân Hiểu trả lời, giọng khàn khàn, tiếng nước chảy tí tách nuốt trôi cả giọng nói của cô.

Triệu Yến Minh không nghe thấy bạn trả lời, càng đập cửa mạnh hơn, vừa đập vừa gọi: “Xuân Hiểu, cậu nghe thấy không? Cậu đang làm gì thế? Đã xong chưa?”.

Triệu Yến Minh chỉ biết gõ cửa đến mức kinh thiên động địa mà không sợ làm phiền đến những nhà xung quanh. Xem ra, nếu cô không ra thì Triệu Yến Minh sẽ phá cửa xông vào mất. Thẩm Xuân Hiểu tắt vòi hoa sen, lấy khăn mặt quấn tóc và kéo khăn tắm trùm người. Cô mở cửa, cười nói: “Tắm thôi mà cậu cũng giục, chẳng phải cậu nói là không vội sao?”.

Triệu Yến Minh nhìn Thẩm Xuân Hiểu một lượt từ trên xuống dưới với ánh mắt như đèn pha, thấy bạn vẫn bình thường, cô mới thờ phào, cười hi hi nói: “Đúng là không vội nhưng tớ bỗng buồn ngủ quá, cậu lại mãi chẳng ra, nên tớ đành giục cậu thôi!”.

Thắm Xuân Hiểu biết Yến Minh lo lắng mình không chịu nổi mà làm chuyện ngốc nghếch, hoặc sẽ bị ngắt trong phòng tắm, chẳng lẽ cô lại yếu đuối thế sao? Chỉ ít thì cô cũng không đau lòng như Yến Minh tưởng tượng. Cô đã cố sức miễn dịch với những tổn thương sau sự tan vỡ của mối tình trước, hay sự già tăng tuổi tác đã giúp cô có thêm khả năng chịu đựng?

Thắm Xuân Hiểu vừa lau tóc vừa nói: “Cậu vào tắm đi!”. Cô biết mình bị khàn tiếng nên cố gắng nói thật nhỏ, hy vọng Yến Minh không phát hiện ra.

Tuy tình yêu là phù du nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp khi có người bạn quan tâm mình đến thế.

Triệu Yến Minh cũng nhận ra Thắm Xuân Hiểu bị khàn giọng, mắt hoe hoe đỏ, nhìn là biết vừa khóc. Nhưng Xuân Hiểu không chịu nói gì, rõ ràng không muốn mình lo lắng, thế thì mình cũng sẽ vờ như không nhìn thấy gì và ngoan ngoãn làm theo lời cô ấy.

Hôm sau đi làm, Giả Lạc Sơn đã cậy vào quyền phó tổng giám đốc, triệu tập cuộc họp hai bộ phận Thị trường và Thiết kế, Thắm Xuân Hiểu lúc này lại thất thần, Giả Lạc Sơn đã mở lời bắt đầu cuộc họp mà cô chẳng nghe thấy gì.

Cô chỉ lơ mơ biết rằng cuộc họp đã bắt đầu, khi thấy mọi người rời khỏi đó, cô cùng thần thờ thu dọn đồ đạc trên bàn định đi. Đột nhiên, một bàn tay đè lên cuốn sổ ghi chép của cô, mặt giấy trắng trơn, chẳng có chữ nào.

Cô ngẩng đầu, thấy Lư Hạo Tường đang hằm hằm nhìn mình.

Không biết mình đã làm ảnh hưởng gì đến Lư Hạo Tường nữa, cô vẫn thần thờ nói: “Làm sao?”.

Lư Hạo Tường bực bội: “Thắm Xuân Hiểu, cô có não không hả? Nếu cô để quên não ở nhà thì xin cô hãy về đem nó đến đây rồi hãy làm việc!”.

Thắm Xuân Hiểu nói: “Ồ!”, rồi nhìn trái ngó phải, Giả Lạc Sơn đã đi rồi, những người của hai bộ phận cũng chẳng còn ai, cô nhìn anh: “Mọi người đi cả rồi, sao anh còn chưa đi?”.

Lư Hạo Tường bùng bùng tức giận, vừa rời trong cuộc họp, Giả Lạc Sơn nói phải tuyển một phó giám đốc mới cho bộ phận Thị trường, điều này rõ ràng là ông ta đang thúc đẩy nhanh thủ đoạn. Thắm Xuân Hiểu thân làm giám đốc Thị trường mà chẳng hề có ý kiến gì, lại tỏ ra là một lãnh đạo thâm niên nhưng ngốc nghếch. Anh thật sự muốn bỏ đầu cô ra mà xem xem có phải não cô đã bị cháy rụi rồi không. Bây giờ, cô lại đứng đưng như chẳng có chuyện gì, hỏi anh tại sao lại chưa đi.

Anh cũng muốn đi, muốn rời xa cô, thứ mà Giả Lạc Sơn đối phó chính là bộ phận Thị trường, mũi nhọn cũng chỉ chĩa vào Thắm Xuân Hiểu thôi, thế mà cô lại tỏ thái độ như chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình, đứng đưng như hoàng đế chẳng sợ chết... Phi, mình là thái giám sao, mình đứng là ăn no đứng mỡ, chỉ đi lo chuyện bao đồng.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô không muốn làm nữa, đúng không? Giả Lạc Sơn muốn sắp xếp cho cô một phó giám đốc để sau này ông ta hành động dễ dàng hơn, cô hài lòng rồi chứ?”.

Đầu óc Thắm Xuân Hiểu đang rối tung nên chẳng suy nghĩ được gì, cô đứng dậy, mặt mũi nói: “Ông ta muốn làm thế thì cứ để ông ta làm!”.

Lư Hạo Tường bất ngờ, mấy ngày trước Thắm Xuân Hiểu còn tích cực đối phó, vậy mà hôm nay làm sao thế? Cứ cho là cô ấy ngốc nghếch thì cũng không nên phản ứng như thế chứ. Vừa rời vì quá tức giận nên anh không để ý, bây giờ nhìn kỹ mới thấy, mắt cô sưng húp, đáy mắt sâu thẳm và lạnh lẽo, giọng nói vừa khàn vừa rít, đây hoàn toàn không phải dáng vẻ ngốc nghếch của mấy ngày trước.

Anh bỗng động lòng và quên đi chuyện vừa rồi, dò hỏi: “Cô biết cả rồi sao?”.

“Biết gì?”

“Chương...” Lư Hạo Tường vừa thốt ra một tiếng thì định thần lại, nói: “Tôi làm sao biết được cô biết gì chứ?”, rồi quay người bước đi.

Nhưng từ “Chương” ấy đã lọt vào tai Thắm Xuân Hiểu, cô bỗng kinh ngạc, đầu óc còn thần thờ ban nãy như có một luồng điện xoẹt qua. Cô nhanh chóng kéo anh lại, khẩn thiết nói: “Lư Hạo Tường, anh biết, anh biết tất cả, phải không?”.

Anh biết tất cả, cho nên, lần đầu gặp Chương Phương Hựu, anh đã kinh ngạc.

Cho nên, anh nói cô coi quả hồng thối là thứ bánh trái thơm nức.

Cho nên, ở trước tiệm bánh anh đã mắng cô là ngu ngốc...

Lư Hạo Tường bị sự cuồng loạn trong mắt cô hù dọa, tay cô nóng rát nắm chặt lấy cổ tay anh, thái độ dồn ép, thái độ dồn ép đẩy lòng anh, anh bỗng bối rối: “Là... tôi đã biết anh ta lâu rồi, chuyện của anh ta... tôi... biết chút ít...”.

Lư Hạo Tường và Chương Phương Hựu quen nhau trong tiệc rượu của một vụ làm ăn, hai người không thân thiết lắm nhưng anh biết Chương Phương Hựu có rất nhiều bạn gái, trắng hoa và lợi dụng tình yêu. Bởi thế, lần đầu tiên nhìn thấy người đến đón Thắm Xuân Hiểu, khiến cô mỉm cười ngập tràn hạnh phúc lại là Chương Phương Hựu, anh vô cùng kinh ngạc. Khi đó, anh biết rằng mối tình này của Thắm Xuân Hiểu sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Nhưng, anh là gì của cô? Suy đi nghĩ lại, anh cũng chỉ là một đồng nghiệp, Thắm Xuân Hiểu lại coi anh như rắn rết, cho nên, anh không thể nói gì. Nếu

nói ra thì chẳng phải anh sẽ trở thành kẻ tiểu nhân như lời cô vẫn hay nói sao? Anh chỉ có thể khéo léo nhắc nhở cô. Nhưng anh đâu biết Thẩm Xuân Hiểu đã hạ quyết tâm cho tình yêu ấy, lại luôn có cái nhìn phiến diện với mình, cô chỉ coi đó là sự ghen pha của anh dành cho Chương Phương Hựu.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu như càng ngày càng lún sâu vào cạm bẫy, hôm đó gặp Chương Phương Hựu, anh đã lấy hết sự quan tâm của mình dành cho cô để nói chuyện với người đàn ông kia, không ngờ Chương Phương Hựu lại cười nhạo anh, vừa hay lúc đó gặp cô nên anh càng đuối lý và hoàn toàn trở thành kẻ tiểu nhân rồi việc, chuyên đi châm ngòi thổi gió.

Bây giờ, thấy vẻ mặt Thẩm Xuân Hiểu như thế, anh lập tức nghĩ rằng cô đã phát hiện ra bộ mặt thật của Chương Phương Hựu. Anh cũng từng chịu đựng nỗi đau khổ của tình yêu, biết rằng khi tâm chân tình bị phụ bạc thì sẽ có cảm giác như thế nào, bởi thế lòng anh không tránh khỏi xót xa. Anh tưởng đó chỉ là lòng thương hại, nhưng nghĩ kỹ thì đây căn bản không phải là nỗi xót xa của tấm lòng đồng cảm, mà anh thực sự thương cô. Thương cho sự oan ức của cô và thương cho nỗi đau cô phải chịu đựng!

Thương cô? Là... thương... cô... sao?

Lư Hạo Tường bỗng giật mình với đáp án trong lòng, chỉ muốn đẩy tay Thẩm Xuân Hiểu ra mà chạy. Nhưng chưa kịp hành động, Thẩm Xuân Hiểu đã vội buông tay.

Thẩm Xuân Hiểu thần thờ, đối diện với con người này, người mà cô đã từng hận và không muốn gặp nhất, nhưng anh lại biết rõ mọi chuyện, liệu những gì cô khoe khoang trước đây, trong mắt anh giờ có phải là một trò cưỡi? Song lúc này, anh lại không hề có ý mỉa mai, mà chỉ tồn tại một sự thương hại sâu thẳm, đúng, cô nhìn rất rõ, đó chính là sự thương hại.

Lúc này lẽ ra cô phải cảm thấy hổ thẹn và xấu hổ vô cùng, nhưng không, cảm giác đau lòng và tự giễu mình cứ ùn ùn kéo đến.

Cô thất thần ngồi xuống ghế, hai tay day trán.

Lư Hạo Tường se lòng, lặng lẽ nhìn cô vùi đầu xuống bàn và đôi vai khẽ run. Cô đang khóc! Cô đang cố giấu tiếng khóc, không để âm thanh phát ra. Anh hiểu được nỗi đau đến tận xương tủy và sự tổn thương mà cô đang cố kìm nén. Anh rút chiếc khăn giấy mang bên mình ra, nhẹ nhàng lau vai Xuân Hiểu rồi đưa nó vào tay cô.

Cô không cự tuyệt mà dùng chiếc khăn đó che mặt, chiếc khăn nhanh chóng bị thấm ướt nhưng cô vẫn không chịu quay người lại.

Lư Hạo Tường biết bây giờ không nên làm phiền cô, song ở nơi đây và chính lúc đặc biệt này, anh không thể không nhắc nhở cô. Anh đưa cả túi khăn giấy cho cô và nói về khó khăn: “Xuân... Xuân Hiểu, hay là cô về văn phòng đi, hoặc cứ xin về nhà nghỉ ngơi một lát! Cô ở đây... người khác nhìn thấy không hay đâu...”.

Thẩm Xuân Hiểu được anh nhắc nhở, đây là phòng họp, là nơi công cộng, nếu bị người khác nhìn thấy, thật sự không hay. Cô không thể để mọi người nhìn thấy nỗi đau khổ của mình, bởi thế cô nhận lấy khăn giấy, vội vàng lau mặt rồi quay đầu lại, trên mặt đã sạch vết nước mắt.

Cô đứng lên, lạnh lùng nói: “Tôi không sao! Sắp xếp một phó giám đốc? Nếu ông ta đã không nhân nhượng thì tôi chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi!”.

Cô nói rất thờ ơ nhưng lại tỏ nét mặt bình tĩnh của một nữ lãnh đạo.

Lư Hạo Tường nhìn gương mặt nghiêng của cô, những đường nét đẹp dễ cùng với sự điềm tĩnh ấy làm toát lên vẻ đẹp trí tuệ. Sự kiên cường và khả năng lấy lại tinh thần của cô khiến anh bất ngờ, liền nhẹ giọng nói: “Được rồi, kế hoạch của chúng ta bắt đầu được thực hiện, ông ta không chịu nhượng tay thì hai bộ phận chúng ta phải đoàn kết chiến đấu!”. Sau đó, anh chăm chú nhìn cô.

Gác lại mọi chuyện, Thẩm Xuân Hiểu bắt đầu chuyên tâm ứng phó với Giả Lạc Sơn, vùi đầu vào công việc. Buổi chiều, Chương Phương Hựu gọi điện đến, cô nhắc mấy, bình tĩnh nói: “Alô!”.

Chương Phương Hựu vui vẻ nói: “Xuân Hiểu, anh đã đặt chỗ ở nhà hàng Juliet rồi, tối nay cùng đi ăn nhé!”.

Thẩm Xuân Hiểu khẽ nói: “Ừm, em biết rồi! Hôm nay không phải tiếp khách nữa sao? Tối qua... người khách Thượng Hải đi rồi à?”.

“Ừm, bọn anh đã bước đầu có ý định hợp tác, chiều nay họ bay rồi” Chương Phương Hựu nói gầy gòn: “Hôm qua anh mệt mỏi, giúp người kiêu này thật khó, ăn uống xong còn phải đi hát karaoke, rồi lại đi tắm hơi, mãi đến tận một giờ sáng. Anh ghét nhất là đi tiếp khách, nhưng không còn cách nào cả, tiếp khách cũng là một phần công việc mà!”.

Nếu hôm qua không gọi cuộc điện thoại ấy, có lẽ cô đã tin người đó không phải là anh ta, và sẽ thật sự tin anh ta đưa mấy vị khách Thượng Hải đi ăn, đi hát karaoke rồi đi tắm hơi. Tiếc là cô đã nhìn thấy hết, ngay cả việc tự lừa dối bản thân cô cũng không thể làm được nữa. Các khớp ngón tay trắng bệch do nắm chặt điện thoại, toàn thân cô lạnh toát, run rẩy.

Chương Phương Hựu không cảm thấy điều gì khác lạ, vẫn tươi cười, vui vẻ nói: “Xuân Hiểu, tan ca anh đến đón em! Quán ăn rất khó đặt chỗ nên sáng nay anh đã gọi điện đặt trước rồi”.

“Vâng!” Cùng ăn tối cũng được, có một số chuyện cần phải nói cho rõ ràng.

Tắt điện thoại, Thẩm Xuân Hiểu cảm giác một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu lên mới thấy Lư Hạo Tường đang đứng ở cửa. Rõ ràng anh đã nghe thấy cuộc điện thoại của cô.

Thẩm Xuân Hiểu liếc nhìn anh một cái rồi tự giễu mình bằng giọng lạnh lùng: “Tôi thường dùng điệu bộ kiêu ngạo nhất để đáp trả sự công kích của anh. Nhưng sự kiêu ngạo đó chỉ là một lớp vải che, bây giờ, mọi chuyện của tôi đều hiển hiện rõ ràng trước mắt anh, tôi giống như một đứa ngốc ngếch khoác lên mình bộ trang phục mới của hoàng đế, đó là điều nhục cười nhất. Ở trước mặt anh, ngay cả một chút tôn nghiêm, tôi cũng không có. Anh muốn cười thì cứ cười đi!”.

Giọng nói pha lẫn cả sự bồn chột và nỗi xót xa, cô dùng ngữ khí thờ ơ, thần thái chán nản để cười nhạo mình, nhưng trong khóe mắt vẫn ánh lên nét buồn đau vô bờ và cả sự hừng hờ của một trái tim đã nguội lạnh.

Lư Hạo Tường cảm giác như có thứ gì đó đâm vào tim. Anh đóng cửa rồi kéo cửa chớp xuống, sau đó đến trước mặt cô, chống hai tay lên mặt bàn rồi chậm chậm cúi người xuống, mang theo cả nỗi tức giận. Anh nhìn cô chăm chú và lạnh lùng nói: “Thẩm Xuân Hiểu, một mối tình sai lầm đã khiến cô trở thành thế này sao? Lẽ nào sự kiêu ngạo và tự tin mà cô từng có là nhờ vào thứ phù phiếm đó? Nhân cách và sự tôn nghiêm của cô được tạo dựng nhờ người khác sao? Tôi thì nghĩ rằng, sự kiêu ngạo và tự tin của một người xuất phát từ chính năng lực, sự tài giỏi của người đó! Nhân cách và sự tôn nghiêm của một người, nếu người ấy không muốn hủy hoại nó thì chẳng ai có thể hủy hoại nổi! Chuyện tình cảm không ai có thể lường trước được, nếu vì chuyện đó mà khinh thường cô thì cô coi tôi là loại người gì?”.

Thẩm Xuân Hiểu kích động ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt ngày một gần và chạm phải ánh mắt thâm trầm của anh, ánh mắt ấy không có sự mỉa mai, chế giễu và cũng chẳng có sự khinh miệt... Cô tưởng anh sẽ tỏ ra như thế, nhưng hoàn toàn không phải, ánh mắt ấy chỉ có sự thương cảm khó có thể che giấu!

Người đàn ông này, thường ngày miệng lưỡi độc địa, thế mà vào lúc quan trọng lại hoàn toàn khác. Anh là người độc mồm độc miệng, nhưng những khi cô cần giúp đỡ, anh chưa bao giờ khoanh tay đứng nhìn; anh chưa ngoa, nhưng những lúc cô thật sự đau khổ thì anh cũng chưa bao giờ thừa cơ hăm dọa.

Còn Chương Phương Hựu, anh ta rất dối ân cần nhưng sau lưng lại là kẻ yêu đương nhăng nhít, lừa dối tình cảm của người khác.

Lư Hạo Tường luôn âm thầm giúp đỡ mà không cho cô biết. Như lần ở câu lạc bộ Đảo Xanh, như lần đi dạo đêm quanh thành phố, và còn... Bỗng một ý nghĩ xoẹt qua đầu cô, anh chàng Nhân Đình luôn biết cô đang nghĩ gì ấy liệu có phải là Lư Hạo Tường?

Là anh, nhất định là anh!

Lúc đó, Giả Lạc Sơn không nắm được số người tham gia hội chợ triển lãm, tổng quản lý của Công ty Long Khánh đã hành động trước ở mọi phương diện, cô phải vất óc nghĩ cách làm thế nào để giành chiến thắng bất ngờ. Những chuyện ấy, ngoài người trong công ty thì người ngoài không thể biết được. Hơn nữa, cô đã từng từ chối sự giúp đỡ của anh, vì thế anh mới dùng cách khác để giúp đỡ cô. Đúng không? Thực ra tối qua, cô nên hoài nghi, Nhân Đình trò chuyện qua QQ rồi mới nói với cô là phải tan ca, sau đó, cô nhìn thấy anh ở phòng làm việc, sắc mặt anh vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Sao cô vẫn ở văn phòng?”. Ngờ rằng cô đã về nhà và lên QQ nói chuyện nên anh mới ngạc nhiên. Nhưng, cô hoàn toàn không nghĩ rằng người trong QQ và người đang đứng trước mặt mình có quan hệ với nhau.

Thẩm Xuân Hiểu cắn môi tự giễu, bởi cô cảm thấy mình không thể che giấu bản thân khi ở trước mặt anh, cảm giác giống như một con bạc bị đưa ra ngoài ánh sáng, không ngẩng đầu lên nổi. Nhưng anh đã nói gì? Sự kiêu ngạo và tự tin sẽ không mất đi bởi một mối tình sai lầm, nhân cách và tôn nghiêm cũng sẽ không bị cướp đoạt do một lựa chọn sai lầm?

Thật sự anh đã nghĩ như thế sao? Trước đây việc cô vô cớ kiếm chuyện, soi mói bắt bẻ, chế giễu mỉa mai, từ chối giúp đỡ, anh hoàn toàn không muốn tìm cơ hội trả thù nữa sao? Anh đang có vũ, đang an ủi cô sao?

Rõ ràng cô nhìn thấy sự kiên định và chân thành trong mắt anh.

Cô bỗng mềm lòng, giọng khàn khàn: “Cảm ơn anh, Nhân Đình!”.

Hai tiếng ấy rất nhỏ nhưng Lư Hạo Tường vẫn nghe thấy, anh mở to mắt, lúng túng nhìn cô rồi áp ứng: “Cô... đã biết rồi?”.

Thẩm Xuân Hiểu khẽ nhếch miệng, nụ cười gượng gạo, tự giễu: “Anh đã nói, người phụ nữ khi yêu, chỉ số IQ là không, bây giờ tôi đang thất tình nên khôi phục lại trí tuệ rồi!”.

Lư Hạo Tường chăm chú nhìn nét mặt thay đổi của cô, lúc đầu cô khẳng khái từ chối nên anh không còn cách nào, đành mượn sân chơi trên mạng để gợi ý, cô cũng hiểu ra ngay. Để kích thích ý chí của cô, anh còn không ngần ngại đóng vai kẻ ác, khiến cô bưng bưng tức giận mà phát cao ý chí. Hiệu quả còn hơn những gì anh dự liệu. Hơn nữa, sau này, vì sự giúp đỡ của anh mà cô và anh đã trở thành bạn trên QQ. Mỗi khi nghĩ đến việc hai người có thể nói chuyện hòa bình, lịch sự trên QQ, nhưng khi đối diện lại luôn đầu khẩu, nói những lời sâu cay, anh luôn lắc đầu cười. Hai người đã quen cách ứng xử như thế rồi nên không thể thay đổi trong một sớm một chiều được.

“Cô biết chuyện đó lúc nào?” Anh có chút gượng gạo, rớt cuộc, từ đầu đến cuối anh luôn biết đối phương là ai, còn cô lại ngỡ rằng Nhân Đình chỉ là người lạ. Liệu cô có vì sự dối lừa ấy mà tức giận không?

“Tôi vừa mới biết” Cô chau mày, nói: “Thực ra, tôi cũng không đến nỗi đau lòng như thế, kết cục này, An Châu sớm đã nói với tôi”.

Nghe thấy hai từ An Châu, Lư Hạo Tường rất bình tĩnh như nghe tên một người xa lạ vậy. Lâu như thế rồi, cảm giác của anh đã đi từ hy vọng đến thất vọng, từ thất vọng đến đau lòng và từ đau lòng đến phai nhạt. Nếu nói Thẩm Xuân Hiểu sau khi biết chân tướng sự việc có thể thoát khỏi quá khứ, thì anh cũng đã vứt bỏ nó từ lâu.

“Cô nói từ lúc bắt đầu, cô đã biết kết quả này rồi?”

Thắm Xuân Hiểu gật đầu: “Đúng thế. Tôi qua lại với anh ấy, nguyên nhân ban đầu chỉ vì anh ấy rất giống bạn trai cũ của tôi. Khi lựa chọn, trong lòng tôi luôn hướng về người khác, điều này thật không công bằng với anh ấy. Biết được chân tướng cũng tốt, bởi nó đã giúp tôi kịp thời bình tĩnh trong giấc mộng xưa và hoàn toàn thoát khỏi nó!”.

Lư Hạo Tường như bình tĩnh, chỉ một chuyến du lịch xem mặt trong thời gian mười ngày ngắn ngủi mà cô ấy có thể chấp nhận một người nhanh đến thế, hóa ra mọi chuyện là như vậy

Thắm Xuân Hiểu nhìn biểu hiện kinh ngạc của anh, bèn vỗ nhẹ lên bàn tay anh đang đặt trên bàn, mỉm cười nói: “Tôi đã không sao rồi, cảm ơn anh!”.

Cái vỗ tay này thể hiện sự cảm kích trong lòng và thành ý biến chiến tranh thành hòa bình của cô, nhưng sự tiếp xúc nhẹ nhàng ấy lại khiến trái tim Lư Hạo Tường loạn nhịp, vội vàng đứng dậy, nói lấp liếm: “Không cần cảm ơn, tôi đã nói rồi, tôi làm thế cũng là giúp chính bản thân mình thôi!”.

Thắm Xuân Hiểu khẽ cười và không tranh cãi nữa. Sắc mặt cô nhợt nhạt, mắt vẫn hơi sưng, nhưng nụ cười thực sự xuất phát từ đáy lòng.

Tan ca, Thắm Xuân Hiểu không vội xuống lầu ngay, cô tới phòng trà rót một cốc nước, ngồi xuống và chậm rãi thưởng thức. Mãi đến khi uống hết, cô mới đứng dậy xách túi ra về.

Lúc này đã là hai mươi phút sau giờ tan ca, đối với những người quý thời gian như vàng bạc mà nói, thời gian ấy đủ để họ rời công ty rồi.

Thắm Xuân Hiểu biết Chương Phương Hựu đang đợi mình ở dưới, nhưng cô không muốn để đồng nghiệp nhìn thấy biểu hiện giả dối của sự ngọt ngào, lãng mạn ấy.

Cô ra khỏi thang máy và đi tới đại sảnh, quả nhiên Chương Phương Hựu đang đợi ngoài cổng công ty. Nhìn thấy cô, anh lập tức tươi cười hơn hớn: “Xuân Hiểu, em đây rồi!”.

Nếu chưa nhìn thấy bộ mặt thật của người đàn ông này thì cô sẽ cảm động biết bao trước sự ân cần của anh ta. Nhưng bây giờ, trong lòng cô, ngoài một mớ ra thì không còn cảm giác nào khác nữa.

Chương Phương Hựu vẫn ân cần chạy đến mở cửa xe giúp cô, Thắm Xuân Hiểu đã tự mình mở cửa và ngồi vào trong rồi.

Trên tầng chín, một thân hình cao lớn đang đứng trước cửa sổ, nhìn xuống mọi cảnh tượng bên dưới, Thắm Xuân Hiểu đã lên xe, chiếc xe dần chuyển bánh và hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Chương Phương Hựu thấy Thắm Xuân Hiểu không nói cũng chẳng cười, rõ ràng tâm trạng không tốt, anh vừa lái xe vừa nói: “Xuân Hiểu, anh thấy em không vui, công việc vất vả lắm không?”.

“Vấn ỏn!” Thắm Xuân Hiểu nhìn Chương Phương Hựu, con người ân cần và chu đáo nhường ấy, sao lại có trái tim gian dối kia? Anh ta đã dùng sự ân cần và quan tâm của mình để cùng lúc đối diện với rất nhiều cô gái. Người treu đùa tình cảm của người khác này thật sự còn chẳng bằng Hạ Quảng Thần.

Cô thật ngốc nghếch, chỉ vì gương mặt giống nhau, chỉ vì mối tình đầu dang dở, chỉ vì mấy lời công kích của Lư Hạo Tường trong điện thoại mà cô đã phá bỏ nguyên tắc quý hồ tình, bất quý hồ đa[1] của mình để phát triển một mối tình mà đáng ra không nên có với Chương Phương Hựu.

[1]. Quý hồ tình, bất quý hồ đa: Ý nói chất lượng quan trọng hơn số lượng.

Đúng là mình làm mình chịu, thời gian và tình cảm cô bỏ ra chỉ là một trò cười, hai mươi tám tuổi, cô đã đi xem mặt rất nhiều người, hai mươi chín tuổi, cô ngỡ rằng mình đã tìm được tình yêu chân chính, có thể kết thúc cuộc sống độc thân, nhưng bây giờ, một nửa năm nữa đã trôi qua và cô mới biết mình đã đi lầm đường.

Đến nhà hàng Juliet, nhân viên phục vụ đưa họ tới vị trí đã đặt trước. Sau khi ngồi xuống, Thắm Xuân Hiểu nhìn Chương Phương Hựu, nói: “Bữa tối nay để em mời. Em có chuyện muốn nói với anh!”.

Chương Phương Hựu cười híp mắt: “Xuân Hiểu, sao lại khách khí với anh thế? Có chuyện gì em cứ nói, còn vẫn là anh mời chứ!”.

“Không!” Thắm Xuân Hiểu lắc đầu, cô đã quyết định giải quyết mọi chuyện cho nhanh chóng, và đây coi như một bữa cơm chia tay. Xong bữa cơm này, cô và anh cũng sẽ kết thúc.

Chương Phương Hựu thấy nét mặt cô thật sự cương quyết liền cười nói: “Được thôi, ai mời cũng thế cả. Nếu em đã kiên quyết thì cứ để em mời cũng được!”.

Lúc ăn, Chương Phương Hựu vẫn hào hứng nói chuyện, còn Thắm Xuân Hiểu chỉ miễn cưỡng đáp lại, khi nào anh hỏi, cô mới trả lời.

Sau bữa cơm, Chương Phương Hựu nói muốn đi dạo thêm chút nữa, nhưng Thắm Xuân Hiểu từ chối rằng mình không được khỏe, nên Chương Phương Hựu đưa cô về nhà. Trên xe, vẫn là sự lặng im, cảm thấy không khí quá ngột ngạt nên anh phá tan sự im lặng: “Xuân Hiểu, ăn cơm cùng em vẫn là thoải mái nhất. Nguyên vọng lớn nhất của anh là ngày nào sau khi tan ca cũng được cùng người mình yêu ăn bữa cơm gia đình ấm áp, ăn xong sẽ cùng uống cà phê, đi dạo và trò chuyện, thật hạnh phúc!”.

Lời nói mới chân thành làm sao, đây cũng chính là mong ước của cô, nhưng người anh yêu chưa chắc đã là Thẩm Xuân Hiểu cô, không biết anh đã về cảnh tượng gia đình ấm cúng ấy với bao nhiêu người con gái.

Thẩm Xuân Hiểu cắn môi, nếu Chương Phương Hựu chịu nói thật, cô sẽ đồng ý cho anh một cơ hội.

Chương Phương Hựu thờ dãi nói: “Nhưng công việc của anh lại phải đi tiếp khách nhiều quá, ví dụ như tối qua, mấy vị khách Thượng Hải đó thật rườm rà. Một bữa ăn mà mất hai tiếng đồng hồ, rõ ràng hát không hay nhưng vẫn thích đi hát karaoke, cứ như tra tấn lỗ tai anh vậy. Song chả còn cách nào khác, khách hàng là thượng đế, anh dù có không muốn thì cũng phải đi cùng họ!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn vào mắt Chương Phương Hựu, sao anh ta có thể bịa đặt một cách tự nhiên như thế? Sao anh ta có thể nói chuyện chưa từng xảy ra như thật vậy? Nhìn anh ta vẫn đang liến thoắng, không thể chịu đựng được nữa, cô nói: “Hôm qua, anh và khách hàng ăn cơm ở Nhà Tư Giai à?”.

Chương Phương Hựu giật mình, liền cười nói: “Đương nhiên là không, Nhà Tư Giai là nhà hàng tình nhân có tiếng, anh đi cùng khách hàng, mấy người đàn ông sao có thể vào đó ăn uống chứ?”.

“Thế anh nói, người tối qua ở Nhà Tư Giai không phải anh sao?” Thẩm Xuân Hiểu gượng hỏi.

Tay điều khiển vô lăng của Chương Phương Hựu hơi run, vội phủ nhận: “Xuân Hiểu, có phải em nhìn nhầm không? Hay em nghe người khác nói xằng?”.

“Người khác, người khác nào chứ?”

“Lư Hạo Tường, có phải không? Nhất định là anh ta. Xuân Hiểu, em đừng nghe anh ta nói, anh và anh ta trước đây có chút xích mích, anh ta luôn bắt nạt và gièm pha anh, nói xấu sau lưng anh.” Chương Phương Hựu có chút hoảng loạn, nét mặt phẫn nộ, hậm hực nói: “Anh biết ngay mà, anh ta mà thấy anh và em quen nhau, nhất định sẽ tìm mọi thủ đoạn để phá đám”.

“Anh và anh ta có xích mích? Sao trước đây em chưa từng nghe anh nói?”

“Xuân Hiểu, anh không muốn phá hỏng quan hệ đồng nghiệp của hai người, hơn nữa, anh không ngờ anh ta lại đê tiện như thế! Xuân Hiểu, em đừng nghe anh ta, anh ta là loại người chuyên đi phá đám! Hôm đó, hôm mà bọn anh lời qua tiếng lại với nhau ấy, anh ta còn nói anh hãy tránh xa em một chút!”

Thẩm Xuân Hiểu bỗng thấy lòng mình lạnh giá, anh ta không chịu thừa nhận, lại còn phát ngôn bừa bãi, đổ tất cả sai trái lên người khác. Bây giờ, cô vô cùng thất vọng, tình yêu này vốn dĩ chưa từng tồn tại nên có mất đi hay đạt được thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cô nói từng từ từng chữ một: “Chương Phương Hựu, anh có nhớ cuộc điện thoại tối qua không? Lúc đó, ở ngoài quán Nhà Tư Giai, em đã nhìn thấy anh qua cửa kính nên gọi điện cho anh!”.

Chương Phương Hựu vô cùng kinh ngạc, bỗng chuyển hướng vô lăng, suýt nữa đâm vào vỉa hè, rồi vội dừng xe và nắm chặt tay cô, khẩn thiết nói: “Xuân Hiểu, Xuân Hiểu, anh không lừa em. Người đó là... là bạn cùng lớp của anh, anh sợ em hiểu lầm nên mới không nói cho em biết...”.

Anh ta còn muốn giấu diếm sao? Lại còn nhìn mình bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, anh ta coi mình là đồ ngọc chắc? Thẩm Xuân Hiểu rút tay ra, lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa, Chương Phương Hựu, chúng ta chia tay đi!”.

Chương Phương Hựu khàn giọng: “Xuân Hiểu, em, em nói đùa phải không?”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn vào mắt Chương Phương Hựu, thấy anh ta không dám nhìn thẳng, mới nói: “Anh nên biết rằng, em không đùa!”.

Cô cầm túi, mở cửa xe và bước xuống.

Đi được hai bước thì Chương Phương Hựu xuống xe, hét gọi: “Thẩm Xuân Hiểu, anh biết, em chưa bao giờ yêu anh, người em yêu là Lư Hạo Tường đúng không?”.

“Anh nói lung tung gì thế?” Thẩm Xuân Hiểu quay lại, trừng mắt nhìn Chương Phương Hựu.

“Anh nói lung tung? Lúc nào có mặt anh ta, em cũng biểu hiện vô cùng thân mật với anh, nhưng chỉ cần tránh xa được ánh mắt của anh ta, em lại giữ khoảng cách với anh. Lần nào em cũng mượn cớ để từ chối ngủ cùng anh, anh đã đoán ra lâu rồi.” Chương Phương Hựu tức giận nói.

Thẩm Xuân Hiểu đỏ mặt, nghĩ rằng tình yêu chớp nhoáng thì cũng chóng chia tay, hơn nữa người đàn ông này lại không có nhân phẩm như thế, nghe anh ta không ngớt kêu gào, cô bất giác hoảng hốt, thấp giọng nói: “Anh im đi, chuyện của chúng ta chẳng liên quan tới ai cả!”.

“Thẩm Xuân Hiểu, em đang trêu đùa anh sao? Em tưởng anh là một công cụ, một vũ khí để kích bác người khác à? Hôm nay nếu không nói cho rõ, em đừng hòng đi khỏi đây!” Chương Phương Hựu sai bước tới trước mặt cô và nắm lấy cổ tay cô.

“Chương Phương Hựu, anh đừng xấu xa như thế. Tôi không coi anh là công cụ hay vũ khí gì cả, tôi không thể tha thứ cho sự phản bội và dối lừa, chuyện này chẳng liên quan tới ai. Anh đừng có lôi kéo người khác vào chuyện này!” Thẩm Xuân Hiểu vẫy vùng thật mạnh nhưng không thoát ra nổi, bèn hoảng hốt: “Anh muốn làm gì?”.

“Tôi muốn làm gì?” Chương Phương Hựu cười khẩy, lạnh lùng nói: “Làm những chuyện mà trước đây chúng ta chưa làm”, nói rồi, đặt tay trái lên vai cô và cúi mặt xuống.

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng sợ hãi, cố nghiêng đầu giằng giụa để không chạm vào mặt anh ta. “Chương Phương Hựu, anh, anh là đồ khốn!”

“Tôi chính là đồ khốn! Tôi là đồ khốn nhưng chưa bao giờ thất tình, từ trước tới nay chỉ là tôi bỏ rơi người khác thôi, Thẩm Xuân Hiểu, cô dựa vào đâu mà dám bỏ rơi tôi trước chứ?” Chương Phương Hựu nghiêng răng nói.

Thẩm Xuân Hiểu chưa bao giờ gặp tình cảnh này, không ngờ Chương Phương Hựu lại điên cuồng đến thế, cô sợ hãi, hoảng loạn, bèn nhấc chân đá một cái thật mạnh.

Chương Phương Hựu hứ một tiếng rồi buông tay. Thẩm Xuân Hiểu vội vàng thoát khỏi vòng tay anh ta. Nhưng như thế càng khiến Chương Phương Hựu tức giận, liền nhìn đau rồi đuổi theo, tóm lấy cô.

Thẩm Xuân Hiểu ra sức vẫy vùng, hai người cứ thế lôi kéo nhau bên đường.

Chương Phương Hựu khỏe hơn nên Thẩm Xuân Hiểu hoàn toàn ở vào thế yếu, bị anh ta ôm chặt đến nỗi không cử động được, cô cố gắng nghiêng mặt, tránh bờ môi của anh ta.

Nhưng Chương Phương Hựu không dễ dàng buông tha cho cô, anh ta dùng hai cánh tay giữ chặt cô, hai bàn tay ghì vào đầu cô rồi hôn ngấu ngiến, hai mắt đầy những tia máu, sắc mặt hung dữ, hơi thở dồn dập. Thẩm Xuân Hiểu bị hôn, cổ mím chặt môi nhưng đầu đã bị giữ chặt, không thể thoát ra nổi.

Mấy ngày trước còn là nụ hôn ngọt ngào, thế mà bây giờ nó lại là sự sỉ nhục và cưỡng bức, anh ta vẫn điên cuồng hôn khiến cô đau đớn, tuyệt vọng!

Thẩm Xuân Hiểu càng phản kháng, Chương Phương Hựu càng muốn chinh phục. Giữa sự kháng cự và cưỡng bức, Thẩm Xuân Hiểu hoàn toàn thất bại, Chương Phương Hựu ra sức hôn, các mạch máu như đang nổi rõ, vội vã như thể muốn trút hết ngọn lửa tức giận và dục vọng trong lòng. Bỗng anh ta buông tay, lạnh lùng nói: “Lên xe!”, rồi lôi Thẩm Xuân Hiểu lên xe.

Thẩm Xuân Hiểu biết chuyện gì đang đợi cô nên có chết cũng không chịu lên.

Hai người đang lôi kéo, bỗng ánh đèn của chiếc xe màu trắng tuyết từ xa chiếu đến, tiếng phanh xe rít lên rồi xe dừng lại, sau đó một người bước xuống, lớn tiếng quát: “Dừng tay!”.

Thấy có người đến, ánh mắt Chương Phương Hựu như tóe lửa, vừa căm vừa hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẩm Xuân Hiểu, cô còn dám nói giữa cô và hắn là trong sáng không?”.

Thẩm Xuân Hiểu đang hoang mang, sợ hãi và tuyệt vọng, thấy có người đến, tâm trạng căng như dây đàn của cô được thả lỏng, vừa lo, vừa hận, vừa sợ, vừa tủi thân, nước mắt cứ thế lăn dài trên má.

Lư Hạo Tường nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, nhìn sắc mặt sợ hãi, hoảng loạn của cô, nhìn ánh mắt tin tưởng của cô, anh cảm thấy trái tim mình như có thứ gì đó đâm phải. Sắc mặt cô xanh xao như có thể ngất đi bất cứ lúc nào, cảm giác đau đớn dần lan tỏa, anh hét lớn: “Chương Phương Hựu, anh còn chưa buông tay?”.

Chương Phương Hựu vẫn không chịu buông tay, bực bội nói: “Lư Hạo Tường, cô ta là bạn gái tôi, anh đừng có xía vào!”, rồi tiếp tục lôi Thẩm Xuân Hiểu lên xe.

Thấy Thẩm Xuân Hiểu bị lôi đến mức bước chân lao đảo, Lư Hạo Tường không thể nhìn nữa, bèn xông đến đâm vào mặt Chương Phương Hựu. Chương Phương Hựu không cam tâm, liền đẩy Thẩm Xuân Hiểu ra rồi trả lại Lư Hạo Tường nắm đấm, thế là hai người xông vào đánh nhau.

Thẩm Xuân Hiểu bị đẩy ngã lăn xuống đất, cô không quan tâm đến vết đau mà vội vàng rút điện thoại ra ấn số 110. Đang định gọi nhưng lại thôi, sau đó cô gọi điện thoại lên và hét lớn với hai người đàn ông: “Đừng đánh nhau nữa, dừng tay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”.

Nếu thật sự báo cảnh sát thì Chương Phương Hựu không thể thoát được, anh ta buông tay trước. Lư Hạo Tường cũng dừng tay, hai người tức tối nhìn nhau, thở hổn hển.

Thẩm Xuân Hiểu chạy đến đỡ Lư Hạo Tường dậy. Mặt anh bị đánh một vết thâm tím, môi chảy máu, áo sơ mi bị đập bầm, trên cánh tay cũng có vết thương. Cô chỉ quan tâm đến vết thương của anh, mà quên đi sự thương hại của bản thân, áo quần xộc xệch, tóc tai rối bù.

Chương Phương Hựu thấy thế, cơn tức giận lại bùng lên, nhưng thấy Thẩm Xuân Hiểu đang cầm điện thoại trong tay, sợ cô sẽ báo cảnh sát nên cố nhịn đau và đứng dậy, hậm hực nhìn hai người, sau đó kéo cửa xe, lái xe đi.

Thẩm Xuân Hiểu rút khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau khô miệng cho Lư Hạo Tường, vừa chạm tay vào thì nghe anh “á” một tiếng, lại vội vàng dừng tay. Lư Hạo Tường mỉm cười lấy khăn giấy tự lau máu. Anh hỏi: “Cô không sao chứ?”.

“Không sao, cảm ơn anh! Anh... anh bị thương rồi!” Nếu Lư Hạo Tường không đến kịp, cô không dám tưởng tượng mình sẽ như thế nào.

“Đa tòi rất dày nên sẽ không sao đâu” Lư Hạo Tường đứng lên, phui vết bầm trên người rồi nói: “Lên xe đi, tôi đưa cô về!”.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Thủ Tình Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Em tin!

Mỗi ngày mới, mở mắt ra đều thấy thời gian làm thay đổi tất cả. Gió thổi tới, ngược mắt ngắm nhìn trời, lòng chợt thấy hư vô. Không muốn nói dù đúng hay sai, bởi mọi thứ đều chẳng có gì là tuyệt đối. Nhưng, em không hối hận vì luôn có anh ở bên. Cuz i believe cuz i believe. Em tin tất cả những gì anh nói, anh nắm tay em và nhìn vào mắt em, hơn bất kì ai khác, em tin vào trái tim anh.

Em tin – Trương Tịnh Đình

Hai người lên xe, Lư Hạo Tường ngồi sau vô lăng, liếc nhìn cô và hỏi: “Anh ta cường bức cô như thế, sao cô không kêu cứu?”.

Thẩm Xuân Hiểu lúng túng: “Tôi quên!”.

Lư Hạo Tường cười ha ha, nhưng vừa cười, vết thương lại đau nên lập tức xuyt xoa rồi che miệng, nói: “Không sao rồi, lần sau nếu gặp phải tình huống như thế, nhất định phải nhớ kêu cứu đấy!”.

“Ừm!” Thẩm Xuân Hiểu cắn môi, sẽ không có lần sau đâu, là cô đã không xử sự khéo, không ngờ Chương Phương Hựu bỗng nhiên lại điên cuồng như thế. Bây giờ lên xe của Lư Hạo Tường rồi, cô cảm thấy rất an toàn, có điều, anh vì cô nên mới bị thương, nhìn vết bầm tím trên mặt và vết thương nơi khoe môi anh, Thẩm Xuân Hiểu nói: “Thật ngại quá, lại khiến anh bị thương!”.

Lư Hạo Tường mỉm cười: “Không sao mà!”. Đi được một đoạn, anh nhìn cô rồi chợt hỏi: “Xuân Hiểu, hôm đó tôi say rượu, còn đánh nhau bị thương, sao cô lại đưa tôi về nhà?”.

Thẩm Xuân Hiểu ngạc nhiên, anh đã biết chuyện cô “ngược đãi” anh trong thang máy rồi sao? Nếu không sao lại nhắc tới chuyện cũ thế? Cô đáp ứng: “Là người lái taxi đưa anh về!”.

“Cô không cần lo lắng, cô đã giúp tôi, không phải sao?” Lư Hạo Tường cười.

Hóa ra anh muốn loại bỏ cảm giác bất an trong lòng cô. Thẩm Xuân Hiểu khẽ gật đầu và không nói gì nữa.

Đến nơi, Thẩm Xuân Hiểu định xuống xe nhưng nghĩ một lát, cô nhìn anh, do dự nói: “Vết thương của anh cần phải khử trùng và băng bó lại, anh lên phòng để tôi băng bó cho đã chứ?”.

“Không cần đâu, tôi đã nói rồi, vết thương nhỏ thôi mà!”

Thẩm Xuân Hiểu kiên quyết: “Lư Hạo Tường, anh muốn tôi mang theo cảm giác bất an ấy đến tận sáng mai sao? Nếu vết thương của anh không được xử lý kịp thời, ngày mai vết bầm tím sẽ càng lớn, anh sẽ đến công ty thế nào đây? Còn cả vết thương trên cánh tay nữa, cần phải khử trùng!”.

Lư Hạo Tường nghĩ thấy cũng đúng, liền gật đầu nói: “Được thôi!”, nhưng anh rất hoài nghi, hỏi: “Cô chắc chắn là trong nhà cô có thuốc khử trùng chứ?”.

“Trong nhà thì phải chuẩn bị thuốc chứ, chắc chắn có, tủ lạnh cũng còn đá!” Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh rồi xuống xe. Đợi Lư Hạo Tường xuống, cả hai cùng đi vào khu chung cư.

Trên đường đi, thỉnh thoảng cô ngược nhìn anh với vẻ lo lắng.

Lư Hạo Tường bị cô nhìn mấy lần, không nhịn nổi cười, nói: “Yên tâm đi, tôi không yếu đến mức mới đâm có mấy cái đã ngã xiu ra đâu. Cô dẫn đường đi!”.

Thẩm Xuân Hiểu bỗng nóng bừng mặt, nhìn anh và nói: “Biết anh lợi hại rồi!”.

Câu nói này mang theo chút lo lắng, chút hài hước, chút trêu đùa và cả chút thân mật. Lư Hạo Tường cảm thấy lòng mình rung động, biết cô đã không còn kinh hãi và hoảng loạn như trước nữa, cười nói: “Chương Phương Hựu đối xử với cô như thế mà cô không sợ sao?”.

“Anh ta bị điên rồi!” Thẩm Xuân Hiểu cắn môi, chau mày nói: “Tôi không ngờ anh ta lại điên cuồng như thế, lúc đó thật sự tôi rất sợ. Nhưng bây giờ thì không sao rồi!”. Nghĩ đến những lời lúc trước Chương Phương Hựu nói về mình và Lư Hạo Tường, cô bắt gặp nhìn anh.

“Yên tâm đi, chuyện đó tôi sẽ giải quyết giúp cô, sau này anh ta không dám đối xử với cô như thế nữa đâu!”

“Tôi không muốn gặp lại anh ta nữa!”

Lư Hạo Tường nói: “Cô yên tâm, chuyện của anh ta, tôi đều biết cả. Tôi mà ra tay giúp cô thì anh ta không dám xấc xược nữa đâu!”.

Thẩm Xuân Hiểu nhìn anh chăm chú, trong màn đêm, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, ánh mắt kiên quyết của anh khiến cô có cảm giác rất yên tâm, liền gật đầu, nói: “Ừm!”.

Thắm Xuân Hiểu mở cửa nhà rồi quay đầu nói: “Mời vào”.

Vừa bước vào phòng, Thắm Xuân Hiểu tỏ vẻ ngại ngùng, trong nhà rất bừa bộn, trên bàn trà còn có một chai rượu và bát mì chưa ăn xong, trên sofa thì có một đồng sách bừa bộn, ti vi vẫn đang bật.

Lúc cô ra khỏi nhà, mọi thứ vẫn ngăn nắp. Nếu biết nhà cửa bừa bộn thế này, có chết cô cũng không mời Lư Hạo Tường lên. Lư Hạo Tường rất buồn cười khi thấy bộ dạng quần bách của cô.

Thắm Xuân Hiểu vừa xấu hổ vừa bức bối, gọi: “Yến Minh!”.

Có tiếng mở cửa phòng ngủ, Triệu Yến Minh mơ màng nói: “Làm sao, làm sao?”. Nhìn thấy Thắm Xuân Hiểu, rồi lại nhìn Lư Hạo Tường, cô chớp chớp mắt, nói: “Cậu? Hai người...”.

“Anh ấy bị thương nên tớ bảo lên đây để xử lý vết thương một chút!” Thắm Xuân Hiểu vội cắt ngang câu nói của Triệu Yến Minh, ai có thể biết rằng với tài năng tương tượng của một nhà biên tập thì có thể suy diễn thành tình huống nào chứ?

“Bị thương, sao lại bị thương?”

“Đối phó với Chương Phương Hựu” Thắm Xuân Hiểu nói vắn tắt.

“Anh và Chương Phương Hựu đánh nhau? Vì Xuân Hiểu sao? Lư Hạo Tường, phải thế không?” Biểu hiện của Triệu Yến Minh như có thể nuốt được một quả trứng gà. “Anh, hai người...” Cô tỏ vẻ ám muội, trong đầu suy đoán linh tinh.

Thắm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn rồi cố tình thay đổi sự chú ý của Yến Minh: “Yến Minh, sao cậu lại đến bóc lột nhà tớ thế? Cậu lại không biết đề thẻ ngân hàng ở đâu sao?”.

Triệu Yến Minh ngẩn người, ánh mắt luống cuống, vô cùng bối rối, ấp úng: “Cái đó, hôm qua tớ lo lắng cả đêm không ngủ, hôm nay lại nhận được điện thoại thúc giục nộp bản thảo của giám đốc... rất gấp, tớ không kịp về nhà nên đã đến tìm đồ ăn trong tủ lạnh nhà cậu... rồi tớ hoàn thành bản thảo khó nhằn ấy và trèo lên giường ngủ, lúc tỉnh dậy lại ăn gói mì, vào phòng ngủ lên mạng, kết quả là quên chưa dọn dẹp... Tớ thu dọn cho cậu ngay đây, nhé, tớ dọn dẹp ngay đây!”. Vừa nói Yến Minh vừa thu dọn.

Thắm Xuân Hiểu dờ khóc dờ cười, nắm lấy tay Yến Minh, nói: “Thôi, để tớ làm cho, cậu cứ ngủ tiếp đi!”.

Triệu Yến Minh mong như thể còn chẳng được, vội đứng thẳng lưng, cười hi hi, nói: “Thế tốt quá, tớ phải làm việc cần làm chứ, hai người cứ tiếp tục đi nhé!”.

Rõ ràng là ngửi khí mờ ám, Thắm Xuân Hiểu bỗng đỏ mặt, liền nói: “Yến Minh!”.

Triệu Yến Minh nhanh như chớp chuồn vào phòng ngủ. Thắm Xuân Hiểu nhìn Lư Hạo Tường, lúng túng nói: “Cô ấy hay đùa thế đấy, anh đừng để ý!”.

Lư Hạo Tường mỉm cười.

Thắm Xuân Hiểu vội vàng thu dọn đồng sách trên sofa, nói: “Anh ngồi đi, tôi xong ngay đây!”.

Lư Hạo Tường ngồi xuống, thích thú ngắm nhìn cô thu dọn căn phòng bừa bộn cho ngăn nắp. Thắm Xuân Hiểu đi lấy đá, thuốc khử trùng và bông gạc, đang định xử lý vết thương cho anh thì lại nghe tiếng cửa phòng ngủ.

Thắm Xuân Hiểu quay sang nhìn, chỉ thấy Triệu Yến Minh đã thay đồ ngủ, khoác túi xách, bộ dạng như định đi ra ngoài, liền ngạc nhiên nói: “Muộn thế này rồi, cậu còn đi đâu?”.

Triệu Yến Minh tươi cười: “Cả ngày nay tớ ăn mì, giờ còn chưa được bữa nào nên hôm nay định đi phụng dưỡng ngũ tạng chút thôi!”.

“Đợi lát nữa tớ đi cùng cậu.”

“Không cần đâu!” Cô nhìn Thắm Xuân Hiểu, rồi lại nhìn Lư Hạo Tường, vẻ mặt mờ ám, nói: “Tớ làm sao có thể không có ý như thế chứ?”. Đi đến cửa, cô lại quay đầu, nói: “Xuân Hiểu, đêm nay tớ không quay lại đâu, cậu muốn làm gì thì thoải mái nhé...”.

Thắm Xuân Hiểu như bị sét đánh ngang tai, mặt bỗng nóng bừng, cái cậu Yến Minh này, kiếp trước nhất định là người cầm đầu! Hiểu nhầm thì hiểu nhầm, lại còn làm ồn lên, khiến cô giải thích không được mà không giải thích cũng chẳng xong, cảm giác vô cùng ngượng ngịu.

Lư Hạo Tường nhìn gương mặt ửng hồng của cô, cố ý nhẹ giọng, nói: “Hai cô đúng là ngư tử ngư gia, mã tử mã tử!”.

“Anh có ý gì?”

“Nghĩa là nhanh nhẹn nhanh miệng ấy!” Lư Hạo Tường cười nói: “Chỉ có những người bạn thân chân chính mới thẳng thắn trêu đùa như thế, có bạn bè để đầu khâu cũng là điều vô cùng thú vị!”.

Thắm Xuân Hiểu cười cười, cho đá vào khăn tay rồi chườm lên mặt giúp anh. Hai người ở rất gần nhau, hơi thở của cô vẩn vít bên mũi anh, chỉ cần anh khẽ cup mắt là có thể thấy rõ từng sợi lông nhỏ trên mặt và cả chiếc cổ trắng ngần của cô.

Cô cẩn thận chườm đá lên vết bầm tím cho anh, động tác thật nhẹ nhàng. Lur Hạo Tường vẫn chăm chú quan sát gương mặt cô. Nhìn hàng mi dài và bờ môi mềm mại của cô, trái tim anh bỗng loạn nhịp, đầu óc như muốn muốn nổ tung, anh bất giác cúi đầu thấp xuống hôn lên bờ môi đỏ hồng của cô.

Thắm Xuân Hiểu bất ngờ, hai mắt mở to, đầu óc trống rỗng, tay phải nhẹ buông khiến túi chườm lạnh rơi bịch một tiếng xuống đất. Tay trái theo bản năng đặt lên ngực anh, ngăn anh gần hơn nữa, nhưng, động tác của cô không thể ngăn anh lại, anh đã đưa lưỡi vào khoang miệng cô, cô giãy dụa song lại phát hiện mình đã ở trong vòng tay mạnh mẽ, chắc nịch của anh. Làn môi anh thơm mát, anh đặt tay lên vai cô để sự ấm áp của lòng bàn tay len lỏi vào da thịt cô qua làn áo, khiến cả cơ thể cô như được đốt nóng.

Thắm Xuân Hiểu có vẻ ứng phó không kịp, lại như đã đợi chờ quá lâu nên không kịp suy nghĩ gì, cứ mặc cho anh hôn, nụ hôn cuồng nhiệt như muốn nuốt chửng cô. Trước sự cuồng nhiệt ấy, trái tim cô bỗng như được lấp đầy, sự yên bình chiếm lĩnh cơ thể, cảm giác mà từ trước tới nay cô chưa từng có, suy nghĩ kháng cự dần biến mất và bắt đầu đáp lại anh.

Không biết bao lâu sau, khi cả hai gần như ngạt thở, anh mới buông tay, nhìn cô chăm chú. Nhịp thở gấp gáp, não đã khôi phục được khả năng tư duy, anh định thần lại và nghĩ mình đang làm gì thế này? Vừa rồi bỗng dưng anh không kiềm chế nổi cảm xúc, sao lại thế chứ? Hơn nữa, cô vừa bị Chương Phụng Hựu ức hiếp, hành vi của mình và Chương Phụng Hựu có khác gì nhau? Anh toát mồ hôi lạnh, vội rút bàn tay đang để lên vai cô lại, khàn giọng nói: “Xuân Hiểu, tôi...”

Nhịp thở của Thắm Xuân Hiểu vẫn chưa ổn định, dưới ánh đèn, sắc mặt cô hồng hào như say rượu, ánh mắt mơ hồ, rối loạn nhưng vẫn sáng đẹp. Cô không nói gì, chỉ cúi xuống nhặt túi chườm lên và thay chiếc khăn sạch khác, tiếp tục chườm lên mặt anh, sau đó dùng khăn bông chấm thuốc khử trùng và lau vết thương cho anh.

Lur Hạo Tường nói với ánh mắt hổ thẹn, cầu xin tha thứ: “Xin lỗi, Xuân Hiểu, tôi cũng không biết mình làm sao nữa, bỗng dưng không kiểm soát nổi cảm xúc...”

Thắm Xuân Hiểu nhẹ nhàng đặt tay lên môi Lur Hạo Tường, chăm chú nhìn anh và nghiêm túc nói: “Đừng xin lỗi! Em chỉ hỏi anh, vừa rồi hôn em vì anh yêu em, phải không?”

Lur Hạo Tường giật mình, yêu? Là anh yêu sao? Nếu không yêu, tại sao lại không không chế nổi cảm xúc, sao lại quan tâm đến chuyện của cô đến thế, còn dồn hết tâm sức để giúp đỡ cô.

Thắm Xuân Hiểu chẳng đợi anh trả lời, tự nói: “Tối qua, em không hề chợp mắt, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện em và Chương Phụng Hựu. Mãi đến hôm nay, em mới biết, câu nói của anh ta đã thức tỉnh em, em chỉ dùng anh ta để công kích anh. Đúng như những gì anh ta nói, em thật sự chỉ coi anh ta là một công cụ, một thứ vũ khí. Cho nên, anh ta là người như thế nào, em cũng chẳng quan tâm, nhìn thấy anh ta ở cùng người con gái khác, ngoài cảm giác bị lừa dối ra, em chẳng hề thấy đau lòng, vì anh ta không phải là người em đang tìm kiếm, anh ta không thể mang đến cho em hạnh phúc, có thể nói, trong tiềm thức của em luôn tồn tại một người, chỉ là, em cứ ngỡ đó là Chương Phụng Hựu, nhưng em đã nhầm. Bởi thế, em đã mắc nợ Chương Phụng Hựu, hành động hôm nay của anh ta tuy quá khích nhưng em không trách. Suy cho cùng cũng là em lợi dụng anh ấy trước. Lur Hạo Tường, anh hiểu em đang nói gì không? Vì những lời nói cay nghiệt đã che giấu đáy lòng anh, bởi thế, em luôn khoác lên mình chiếc áo giáp, ở đâu cũng tranh đấu, việc gì cũng muốn thắng, không phải em muốn là người giỏi nhất, mà chỉ không muốn bị anh coi thường! Em nhận ra, em cố gắng như thế kỳ thực chỉ vì không muốn mình thấp kém khi đứng trước anh!”

Lur Hạo Tường sững người, môi mấp máy, nói về khó tin: “Xuân Hiểu...”

Thắm Xuân Hiểu cười, nụ cười âm trầm, cũng rất bất lực, yếu ớt nói: “Bây giờ trước mặt anh, em thật sự không thể che giấu được nữa. Anh không cần trả lời em ngay. Thực ra, lúc hiểu ra mọi chuyện, em cũng sợ chính mình. Em luôn nghĩ chúng ta là kẻ thù, nói năng bốp chát mới là cách chúng ta cư xử với nhau, đầu đá nhau mới là thái độ bản năng mà chúng ta cần có, cả hai cùng bị thương mới là kết cục tất yếu, nhưng em đã suy nghĩ về mọi chuyện của hơn một năm nay và nhận thấy rằng, trong mỗi lần phải đưa ra quyết định trọng đại, mỗi lần đứng trước sự lựa chọn, người có ảnh hưởng đến em đều là anh. Em đã nhận ra sự nhiệt tình đằng sau vẻ lạnh lùng của anh, nhận ra sự lương thiện sau những lời nói độc địa của anh, em cũng đã nhận ra, vì sao em lại phải đấu lại với anh như thế. Nói cho cùng, tất cả cũng chỉ vì muốn anh tán dương em, coi trọng em! Em muốn chôn giấu những suy nghĩ này trong lòng, nhưng khi đối diện với anh, em đã thổ lộ hết. Lúc nào em cũng tranh giành với anh song lại không thể thắng nổi con tim mình”.

“Xuân Hiểu, thực ra anh...”

“Anh không cần nói gì cả, em sẽ không lấy tình cảm của mình để thúc ép anh. Chuyện hôm nay, anh cứ coi như chưa hề xảy ra. Em đã bôi thuốc xong rồi, ở đây vẫn còn ít đá, anh cầm lấy rồi về chườm tiếp nhé, ngày mai vết bầm tím sẽ không rõ nữa. Bây giờ anh có thể đi được rồi!”

Thắm Xuân Hiểu bình tĩnh nói và giúp anh thu dọn đồ đạc. Cô đã lấy hết can đảm để nói lên những suy nghĩ trong tim mình nhưng lại không có dũng khí lắng nghe câu trả lời của anh. Thậm chí, cô còn không để anh nói một câu hoàn chỉnh, đẩy anh ra khỏi cửa khi anh còn đang hết sức kinh ngạc, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đóng cửa lại, để anh hoàn toàn tách biệt bên ngoài, cô ngồi dựa cửa, cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Những gì cần nói đã nói hết rồi, cô biết lời mình vừa nói chẳng khác nào bắn cho anh một viên đạn.

Trong tim anh vẫn còn hình bóng An Châu. Cô đã tận mắt chứng kiến anh đau khổ cùng cực khi thấy bức hình An Châu chụp cùng người đàn ông khác, tận mắt chứng kiến lúc anh nhắc tới An Châu, ánh mắt chứa đựng nỗi đau thương khó có thể che giấu nổi. Nhưng, cô lại yêu anh, và lại còn không biết

yêu anh từ khi nào. Thật đáng cười!

Thế giới này là thế nào đây? Những tưởng trong tất cả đàn ông trên đời này, người cô căm ghét nhất là anh, nhưng cô lại dần nhận ra, mình đã yêu anh say đắm.

Song, cho dù như thế, cô cũng hiểu rõ rằng, không ai phải chịu trách nhiệm vì tình cảm của người khác. Cô không thể áp đặt tình cảm của mình cho anh. Nếu anh không yêu cô, thì cô chỉ còn nước rút lui. Tranh thủ lúc đầu óc vẫn còn tỉnh táo, đừng để bản thân lún sâu thêm nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế, sẽ không thể quay đầu lại được.

“Kính koong...” Tiếng chuông cửa.

Anh ấy quay lại sao? Anh ấy định nói gì chứ? Cô không muốn một quyết định vội vàng, không muốn nhận lời lúc đầu óc đang bộn bề suy nghĩ.

Yêu một người, có lẽ không có thứ tình yêu đánh đồng, một quyết định vội vàng và nhận lời trong lúc xúc động chỉ là biểu hiện của việc chịu trách nhiệm mà thôi, cô biết Lư Hạo Tường hiểu điều đó.

Nhưng, ngoài anh ấy ra, còn ai đến gõ cửa nhà mình vào lúc này chứ?

Thắm Xuân Hiểu vội lau những giọt nước mắt không biết rơi từ khi nào và ra mở cửa. Cánh cửa vừa hé, cô đã sững người. Tiếp theo là ánh mắt vui mừng, giọng nói ngạc nhiên: “An Châu, là cậu, cậu về rồi sao?”.

Người ngoài cửa mặt chiếc áo choàng đen dài, đi giày cao gót, dáng người dịu dàng, tay kéo vali, nhìn Xuân Hiểu với đôi mắt ngân nước. Không phải An Châu thì là ai được chứ?

Trong lòng Xuân Hiểu dấy lên niềm vui mừng khôn xiết. Bạn bè lâu ngày mới gặp lại, cô liền tặng cho An Châu một cái ôm thật chặt, sau đó kéo bạn vào nhà.

An Châu ngồi xuống, nói vẻ đáng thương: “Xuân Hiểu, có gì ăn không? Tớ vừa xuống máy bay, đói sắp chết rồi đây này!”.

“Hà?” Thắm Xuân Hiểu nói, “Nhà tớ ngay cả mỳ tôm cũng hết rồi, hay là tớ đưa cậu đi ăn nhé?”.

An Châu tháo giày rồi đi đôi dép bằng vải bông của Xuân Hiểu, lắc đầu như trống bỏi: “Không, tớ đang mệt muốn chết đây, tớ không đi đâu. Xuân Hiểu, cậu giúp tớ tìm thứ gì ăn đi, tớ tắm cái đã, khó chịu lắm rồi!”, rồi mở vali, lấy ra bộ đồ ngủ đi vào nhà tắm.

Cô ấy không chịu đi thì chỉ có thể gọi đồ ăn nhanh đến, đứng rồi, chẳng phải Yến Minh cũng đi ăn sao? Biết An Châu về nước, chắc cô ấy vui lắm, nhân tiện bảo cô ấy mang đồ ăn về.

Thắm Xuân Hiểu liền gọi điện cho Triệu Yến Minh. Gọi điện thoại xong, cô chợt nhớ, Yến Minh vừa rồi vội đi vì nghĩ cô với Lư Hạo Tường có gì đó với nhau, chắc lại mượn đêm nay để viết ra một thiên tình sử.

May mà Lư Hạo Tường đi rồi, nếu tiếp tục để anh ở lại thì không biết hai người sẽ thực sự xảy ra chuyện gì. Lúc An Châu đến, thấy Lư Hạo Tường đang ở nhà cô, đó mới thật sự là điều khó xử. Nhưng, vì sao An Châu lại trở về? Cô ấy về nước một mình, với bộ dạng vô cùng mệt mỏi, vừa đói vừa mệt. Nhớ đến cú điện thoại trước đây mấy ngày, An Châu đã khóc đến chết đi sống lại. Rốt cuộc cô ấy làm sao?

Triệu Yến Minh đi ăn đồ Trung Quốc, nhưng nghĩ An Châu mới từ nước ngoài về, có khi không quen với đồ ăn trong nước nên đã đặc biệt mua một suất đồ ăn Tây về cho cô ấy.

Triệu Yến Minh mở cửa, đặt túi đồ xuống, rồi chạy vào phòng tắm ôm An Châu một cái. Cô ngó nghiêng, tìm kiếm mọi góc ngách, lúc thấy trong nhà chỉ có An Châu, liền chớp chớp mắt hỏi Thắm Xuân Hiểu: “Người đó đâu?”.

“Người nào?”

“Người nói cô gái xinh đẹp như một chú vịt bầu, Lư Hạo Tường ấy!” Cô thấp giọng.

Thắm Xuân Hiểu trừng mắt nhìn. “Tất nhiên là đi rồi, chẳng lẽ lại ở đây mãi sao?”.

“Hai người không, không...” Cô liếc trái ngó phải, rồi lại vỗ ngực, nói: “May mà không sao, nếu không chẳng phải sẽ bị An Châu bắt quả tang hay sao?”.

“Yến Minh! Cậu quá đáng thật đấy, cậu không thể suy nghĩ trong sáng hơn một chút à?” Thắm Xuân Hiểu đảo mắt, nói như muốn bắt kẻ gian dân, ngay cả từ “bị bắt quả tang” mà cô ấy cũng có thể nói ra. Một nhà biên tập lành nghề mà dùng từ chẳng chọn lọc gì cả, nói ra sẽ chẳng có ai tin đâu.

Triệu Yến Minh cười lớn: “Trai thích gái là quá đáng chắc? Tớ suy nghĩ trong sáng nhưng cậu lại muốn nghĩ lung tung đấy chứ!”.

Thắm Xuân Hiểu lại dấy lên niềm vui trong lòng vì An Châu trở về. Lư Hạo Tường đã bị cô làm cho khiếp sợ mà đi rồi, nói không chừng ngày mai người ta lại nộp cả đơn từ chức ấy chứ. Nhìn điệu bộ này của Yến Minh, chỉ cần là nam giới thì bất kể là ai cô ấy cũng khuyến khích cô kết thúc cuộc sống độc thân, mức độ lo lắng còn hơn cả mẹ cô.

Triệu Yến Minh khẽ lay Thảm Xuân Hiểu, nói: “Anh chàng Chương Phương Hựu đó, anh ta giải thích thế nào? Hai người thật sự không thể nữa sao?”.

Thảm Xuân Hiểu lạnh lùng: “Tớ căn bản không yêu anh ta, nên sẽ chẳng có gì là có thể?”.

“Thế cậu yêu ai? Lư Hạo Tường?” Lại một câu nói trùng phóc.

Thảm Xuân Hiểu mím môi, không nói.

Triệu Yến Minh nhìn cô im lặng thừa nhận, liền kinh ngạc nói: “Bắt đầu từ khi nào thế?”.

“Tớ cũng không biết, hôm nay tớ mới nhận ra!” Thảm Xuân Hiểu chau mày rồi tự cười chế giễu, nói: “Nhận ra thì đã sao chứ? Không phải cuộc tình nào cũng có kết quả”.

“Chỉ ít thì cũng nên cố gắng xem chứ!” Triệu Yến Minh chợt nhớ ra, Lư Hạo Tường là bạn trai cũ của An Châu, bèn liếc nhìn về phía An Châu, rồi lại nhìn Xuân Hiểu, bỗng cảm thấy có chút rối loạn.

An Châu đánh răng xong, ngồi trên sofa, mở hộp thức ăn và bắt đầu khoai chí ăn, cô thoải mái thư thả coi hai cô gái ngồi bên cạnh chỉ là đồ trang trí trong phòng khách, họ hỏi gì cũng chẳng bận tâm. Ăn hết bữa, tắm phần rồi, cô mới lau miệng, thỏa mãn nói: “Cuối cùng cũng no rồi!”.

Trước đây chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại, email hoặc QQ, bây giờ gặp mặt, lại lâu ngày không gặp nên ba người hồ hởi chuyện trò.

An Châu nói, cô đã chia tay với Daniel từ nửa tháng trước. Cô luôn nghĩ Daniel là người đàn ông vừa lãng mạn vừa chan chứa tình cảm, nhưng không ngờ, anh ta thực chất chính là một tên lừa đảo, mượn lớp vỏ tình yêu để lừa tiền, lừa sắc. Cô lao vào vòng tay anh ta như con thiêu thân, tới một đất nước xa lạ để tìm sự lãng mạn cùng cảm xúc mãnh liệt, nhưng sau khi chung sống với cô được một năm, Daniel dần lộ bản chất.

An Châu luôn hạnh phúc trong tình yêu, nhưng lại thất bại thảm hại trong cuộc tình này và giờ đây đem trái tim đau thương đến nương nhờ bạn bè. An Châu khóc rung rức khi nói đến sự xấu xa của Daniel.

Thảm Xuân Hiểu nhìn những giọt nước mắt của An Châu mà cảm thấy chua xót, hóa ra niềm hạnh phúc ngọt ngào như vậy, cuối cùng lại trở nên thể thảm, u buồn, chuyện tình cảm đúng là biến đổi khôn lường.

Nhớ đến cú điện thoại không lâu về trước, đó chắc chắn là lúc An Châu đau khổ và cần sự giúp đỡ nhất, trong lòng Thảm Xuân Hiểu trào dâng niềm thương xót, bèn ôm lấy bờ vai bạn, nói: “Về đây là tốt rồi, cậu ở lại chỗ tớ nhé! Hãy quên Daniel đi, quên cuộc tình ấy đi, đừng khóc vì một người đàn ông không đáng để mình đau lòng”.

An Châu lau nước mắt rồi lắc đầu, cười nói: “Tớ sẽ không khóc vì anh ta đâu, An Châu tớ là người ai nhìn thấy cũng muốn yêu, chỉ cần tớ đồng ý thì một cuộc tình mới sẽ bắt đầu!”.

Triệu Yến Minh vỗ vỗ vai An Châu, cười nói: “Đúng, thế mới là An Châu của chúng tớ chứ. Dám yêu dám hận, muốn làm gì là làm cho bằng được! Roi lệ vì mất đi một cuộc tình nhưng sẽ nhanh chóng bước tiếp, không chìm mãi trong đau khổ đâu”. Nói rồi, cô nhìn Thảm Xuân Hiểu với ánh mắt đầy ý tứ. Thảm Xuân Hiểu hiểu rằng Yến Minh muốn mượn An Châu để khuyên bảo mình, cô chỉ cười cười.

Sáng hôm sau, Triệu Yến Minh chẳng cần đến cơ quan, còn An Châu thì không đi làm, chỉ có mình Thảm Xuân Hiểu vẫn phải dậy sớm đến công ty.

Tới công ty với tâm trạng phức tạp, cô cúi đầu, nhanh chân bước vào sảnh đường, đợi thang máy và lên phòng làm việc.

Lúc mở cửa, tay cô bỗng dừng lại. Trước đây nếu có chuyện gì xảy ra, anh ấy luôn thích đối khách làm chủ, ngồi trong phòng làm việc của cô, nhìn cô đây đấy ý cùng về ghế cột, mặc kệ cô tức giận, quở trách, chế giễu, anh vẫn làm theo ý mình.

Tình cảm của cô dành cho anh phát sinh từ chính những lần hai người công kích nhau như thế sao? Bây giờ, cô đã nói rõ mọi chuyện, anh sẽ không đến phòng làm việc của cô nữa, chỉ sợ sau này dù có là đồng nghiệp thì quan hệ của hai người cũng không thể như trước được nữa.

Mở cửa ra, chìm trong không gian vắng vẻ, cô im lặng đi đến mở máy tính, không thể nào tập trung suy nghĩ làm việc được. Thảm Xuân Hiểu thúc ép bản thân tập trung tinh thần xem các số liệu và những bản báo cáo. Giả Lạc Sơn sẽ không cho cô cơ hội để do dự hay chần chừ đâu.

Cứ khi vui mình vào công việc, thời gian trôi đi rất nhanh, Thảm Xuân Hiểu viết xong bản kế hoạch thì hai tiếng đồng hồ cũng trôi qua. Cô day trán, nhỏ thuốc mắt, những giọt thuốc mát lạnh rơi vào mắt, rồi kích thích khiến mũi cô cay cay, nước mắt giàn giụa.

Cô vội rút khăn giấy lau nước mắt, nhìn điện thoại bàn rồi đắn đo suy nghĩ, sau đó vẫn nhấc điện thoại lên rồi ấn số của Lư Hạo Tường.

Điện thoại kết nối, Lư Hạo Tường khẽ nói: “Alô?”.

Điện thoại bàn có hiển thị số gọi đến, anh biết là cô, nhưng chỉ nói một từ đơn giản. Thảm Xuân Hiểu cảm thấy chua xót, thuốc nhỏ mắt lúc này lại như đang tác quái, đáy mắt vẫn cay cay, cô cắn môi nói: “Lư Hạo Tường, An Châu... về nước rồi! Mới về tối qua”.

“Xuân Hiểu, thực ra anh và...” Chưa đợi anh nói xong, Thảm Xuân Hiểu đã gác điện thoại. Cô không thể suy đoán biểu hiện của Lư Hạo Tường, nhưng chắc chắn anh đang rất vui, anh đã đợi An Châu gần hai năm, không yêu đương, không kết hôn, bây giờ, An Châu cũng trở về, sự đợi chờ của anh cuối cùng cũng có hy vọng, chẳng phải sao?

Thắm Xuân Hiểu trong lòng đau đớn, cô và anh có lẽ chưa có khởi đầu thì đã kết thúc. Cô cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Nguyên nhân của cuộc điện thoại này, không phải vì cô vĩ đại, mà vì anh có quyền được biết sự trở về của An Châu.

Theo đuổi tình yêu là một chuyện, nhưng cũng cần theo đuổi một cách quang minh và phải có cảm giác an toàn. Điều mà Thắm Xuân Hiểu cô muốn chính là một tình yêu toàn tâm toàn ý, nếu không có tình yêu như thế, cô sẽ rút lui trước mà không cần đợi anh cự tuyệt.

Dòng hiển thị thời gian ở góc dưới màn hình là mười một giờ ba mươi, còn nửa tiếng nữa mới tan ca. Cô di chuột, định đánh bản kế hoạch thì di động đổ chuông.

Cầm lên xem, là số điện thoại nhà cô, Yên Minh hay An Châu đây?

Lúc này có thể xảy ra chuyện gì chứ? Cô nghe điện thoại trong tâm trạng lo lắng, giọng nói mềm mại, ngọt ngào của An Châu từ đầu dây bên kia truyền lại: “Xuân Hiểu, số di động của Lư Hạo Tường là bao nhiêu, anh ấy đổi số rồi, cậu cho tớ đi!”.

Thắm Xuân Hiểu tay run run, gắng nói: “Số di động của anh ấy?”.

An Châu ngượng ngùng trả lời: “Đừng cười nhạo tớ, lần trước nghe cậu nói Lư Hạo Tường vì tớ mà lúc nào cũng gây chuyện với cậu, tớ biết anh ấy vẫn chưa quên được tớ. Tớ đi Canada một chuyến lại bị Daniel lừa như thế, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy Lư Hạo Tường là người tốt với tớ nhất. Bởi thế, tớ muốn gặp anh ấy một lát thôi!”.

Không sai, trong cuộc gọi trước, cô đã nói với An Châu như thế, vì sự thật đúng là như thế. Nhưng bây giờ, bây giờ... Thắm Xuân Hiểu hít một hơi, chỉ cảm thấy giọng nói lạnh buốt, cứ thế đâm vào lục phủ ngũ tạng khiến cô đau đớn. Cô cắn môi, nói nhanh: “Tớ sẽ nói cho cậu biết, 135*****”.

An Châu ghi lại rồi cười hi hi, nói: “Xuân Hiểu, cậu nói xem, nếu bây giờ tớ chủ động tìm anh ấy, liệu anh ấy còn chấp nhận tớ nữa không?”.

Thắm Xuân Hiểu cúi đầu không nói, ý của An Châu rất rõ ràng, cô ấy định trở về với giấc mộng xưa. Điều nay không thể trách cô ấy, cô ấy vốn không biết tình cảm của mình đã thay đổi, cũng không biết hơn một năm nay đã xảy ra những chuyện gì, hơn nữa, An Châu lại bị tổn thương vì tình yêu, đương nhiên cô ấy muốn quay về với những điều tốt đẹp đã từng trải qua.

Nhưng, khi những câu ấy lọt vào tai Thắm Xuân Hiểu, sao nó lại gây vò cô đến thế? Cô cảm thấy ngay cả hô hấp cũng khó khăn, lơ mơ nói: “Có thể chứ!”.

Có thể lắm chứ, bởi chẳng phải đã lâu thế rồi mà trong lòng anh ấy luôn chỉ có An Châu thôi sao? Bây giờ, An Châu trở về bên anh ấy, sao anh ấy lại từ chối chứ? Tiếc là cô không phải nhà tiên tri, nếu biết An Châu trở về thì tối qua cô đã không nói những lời ấy với anh. Đôi lúc, chôn giấu điều thầm kín trong lòng còn tốt hơn là nói ra. Bởi chỉ ít cũng sẽ không cảm thấy khó chịu thế này.

“Tớ cũng đoán thế!” An Châu tự tin cười nói, “Thôi không nói chuyện với cậu nữa, tớ đi thay đồ đây. Bye bye!”.

“Bye bye!”

Thắm Xuân Hiểu nắm thật chặt di động, giống như đang nắm cọng cỏ cứu mạng vậy, nắm chặt đến mức các đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Nhận được điện thoại của Thắm Xuân Hiểu, Lư Hạo Tường rất bất ngờ, An Châu đã về rồi! Thắm Xuân Hiểu nói cho anh biết tin ấy là có ý gì?

Nếu là một năm trước, khi nghe thấy tin ấy, anh sẽ vô cùng vui sướng, nhưng bây giờ, An Châu có về nước hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh. Anh thậm chí còn không cảm thấy vui mừng, ngược lại, vô cùng bình tĩnh.

Song, anh lại không hiểu nổi Thắm Xuân Hiểu, hôm qua, cô đã nói với anh rõ ràng như thế, nói rằng cô đã yêu anh. Vậy mà hôm nay, cô lại trực tiếp nói cho anh biết An Châu đã về nước. Anh biết cô kiêu ngạo và có lòng tự trọng, nhưng, rốt cuộc cô muốn anh làm thế nào?

Anh cảm điện thoại suy nghĩ một lát, ấn hai số rồi dừng lại, hay là đợi sau khi tan ca rồi nói.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, di động bỗng đổ chuông, là một số lạ. Anh nhận máy: “Alô!”.

“Hạo Tường, là em, An Châu!” Giọng nói ở đầu dây bên kia ngọt ngào và vui vẻ, “Em đang ở dưới công ty anh, anh có thể xuống đây không?”.

Anh đã thay số di động từ mấy tháng trước, trước đây anh không đổi số bởi lo An Châu sẽ gọi điện tìm, nhưng khi nhìn thấy bức ảnh An Châu chụp cùng người đàn ông khác, thấy cô tươi cười hạnh phúc, anh đã quyết định đổi số. Vì một mối tình thất bại, vì một người sẽ không trở về nữa, anh đã vứt bỏ hết mọi hy vọng trong lòng.

Nhưng ai ngờ, bây giờ cô ấy lại trở về. Thắm Xuân Hiểu đã nói cho cô biết số điện thoại của mình chẳng? Ngoài Xuân Hiểu ra thì còn ai được nữa?

Lư Hạo Tường hỏi: “An Châu, có chuyện gì không?”.

“Em muốn gặp anh, anh xuống đây đi, em đang đợi ở dưới lầu!”

Lư Hạo Tường nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn trưa rồi, anh tắt điện thoại rồi cầm chìa khóa đi ra.

Thang máy vừa tới nơi, bên trong khá nhiều người, anh nhanh chân bước vào, cửa thang máy dần đóng lại. Ở góc rẽ, Thẩm Xuân Hiểu cũng đang đi đến, thấy thang máy đi xuống nên cô đợi bên thang máy khác.

Vừa bước ra khỏi thang máy, Lur Hạo Tường đã nhìn thấy An Châu. Cô mặc chiếc áo khoác đen hiệu Amani, dáng người cao đẹp, vẻ mặt hững hờ, mắt sáng long lanh. Nhìn thấy Lur Hạo Tường, cô tươi cười, thân mật gọi: “Hạo Tường!”.

Đang là giờ nghỉ trưa, vẻ anh tuấn của Lur Hạo Tường, nét đẹp thời thượng của An Châu, cùng với tiếng gọi thân mật, rõ ràng, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Lur Hạo Tường chau mày, trả lời: “Tìm anh gấp thế, có chuyện gì không?”.

An Châu mở to mắt, nói với vẻ hết sức hiển nhiên: “Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nên em tìm anh cùng ăn bữa cơm thôi!”. Nói rồi, cô khoác tay anh, nép vào người anh thật gần và cười tươi như hoa.

“Trưa nay anh bận!” Lur Hạo Tường đẩy cô ra.

Nhưng An Châu càng ôm chặt hơn, còn dựa đầu vào vai anh, nở nụ cười hạnh phúc: “Dù có bận đến mấy cũng phải ăn trưa chứ, anh nhìn lại mình xem, gầy đi nhiều quá, sau này ngày nào em cũng đi ăn cùng anh, nhất định anh sẽ mập lên đấy!”.

Lur Hạo Tường không tránh được ánh nhìn của mọi người, đành thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, thì đi ăn, em nói lòng tay ra trước đã!”.

“Cùng đi mà!” An Châu tươi cười nói: “Ai chẳng biết em là bạn gái anh, trước đây anh không tránh người khác như thế, sao bây giờ lại sợ?”.

Lur Hạo Tường suốt chút nữa thì bị sặc nước bọt, biết lúc này có nói gì cũng vô dụng, liền đầu hàng, nói: “Chẳng phải đi ăn sao? Mau đi thôi!”.

An Châu cười đắc ý, vui vẻ đi về phía bãi đỗ xe, tay vẫn khoác chặt tay anh.

Thang máy vừa xuống, Thẩm Xuân Hiểu bước ra với lòng đầy tâm sự, vừa quay người, cô bắt gặp ngay cảnh Lur Hạo Tường và An Châu đi bên nhau vô cùng thân mật. Cô dừng bước, nhìn hai người khuất khỏi tầm mắt, chỉ cảm thấy như có gì đó cửa vào tâm can, lòng bộn bề suy nghĩ, ngay cả việc phản ứng cũng quên mất.

Cuối cùng thì mọi việc cũng bị cô đoán đúng, tiếc là những lời đã nói tới qua không thể thu lại được, giờ đối mặt với Lur Hạo Tường, cô chịu sao nổi? Nếu dập tắt ngay tình cảm vừa chớm nở thì thật tàn nhẫn.

Nhưng, bắt buộc phải như thế sao?

Một lúc lâu sau, có người đi qua, nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, cô mới định thần lại, im lặng rồi quay trở lại thang máy.

Lur Hạo Tường vốn định vào đại một nhà hàng, nhưng An Châu không chịu, cô muốn chọn một nhà hàng Tây có không gian thật lãng mạn, phong cách. Lur Hạo Tường đành lái xe đến nhà hàng cô chọn.

Trên đường đi, An Châu rất vui vẻ, miên man kể chuyện mình ở nước ngoài đã phải chịu vất vả như thế nào, hối hận ra sao, suy nghĩ như nào, chỉ sợ anh tức giận nên đợi đến khi về nước mới dừng cảm tìm anh. Cô nói, bây giờ về nước, cô như người vô gia cư, đã không có việc làm, lại chẳng có ai để nương nhờ, may mà còn có anh. Cô đặc biệt nhấn mạnh, tới qua cô mới về nước, trưa nay là bữa ăn đầu tiên, nhất định phải ăn cùng người mình yêu nhất.

Lur Hạo Tường kiên nhẫn lắng nghe, càng nghe càng thấy không đúng, cuối cùng anh không thể không nghiêm mặt, nói: “An Châu, chúng ta là bạn, em có khó khăn gì, anh sẽ giúp, nhưng một số chuyện đã là quá khứ rồi, không thể quay lại như xưa được nữa!”.

An Châu mở to mắt, anh cứ ngỡ cô lại nổi giận như trước đây, nhưng không ngờ, cô lại tươi cười, nói: “Em biết, em về nước quá đột ngột, anh cần có thời gian để thích ứng, không sao cả. Em có thể hiểu, em sẽ cho anh thời gian!”.

“Không phải là vấn đề thời gian! An Châu, em hiểu không?”

“Em hiểu, đương nhiên em hiểu!” An Châu như chú nai hoảng sợ, vội vàng tiếp lời rồi nói về lo sợ: “Thực ra em chỉ muốn bù đắp những gì em còn nợ anh trong suốt hai năm qua!”.

Lur Hạo Tường bỗng nhận ra, lời nói đôi khi thật yếu ớt, An Châu thông minh như thế, chắc chắn cô hiểu những gì anh nói, nhưng lại tỏ vẻ vô tội, nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương, khiến anh không thể nói ra lời nào khác. Anh chán nản: “Thôi đi, để sau rồi nói!”.

Một bữa cơm hết nửa tiếng đồng hồ, trong khung cảnh lãng mạn và trong khung cảnh thanh lịch như thế này, An Châu hy vọng bữa ăn sẽ kéo dài mãi, nhưng Lur Hạo Tường nuốt không trôi, ăn vài miếng đã nói no rồi, còn nói công ty rất nhiều việc, giờ ăn trưa chỉ có một tiếng nên không thể đến trễ được.

An Châu chẳng còn cách nào, đành không ăn nữa.

Nhưng cô cũng không cảm thấy thất vọng ghê gớm, dấu sao cũng gần hai năm không gặp, năm đó lúc đi cô chẳng nói lời nào, thế mà hôm nay Lur Hạo

Tường vẫn chịu đi ăn cùng cô, điều này khiến cô miễn nguyện lắm rồi, còn về sau, cái cô cần chính là thời gian.

Lư Hạo Tường trở về phòng làm việc, đã hai rưỡi chiều rồi, anh đi với tốc độ nhanh như thế mà vẫn về muộn nửa tiếng. Việc làm đầu tiên khi ngồi xuống ghế chính là gọi điện cho Thẩm Xuân Hiểu, anh muốn nói chuyện với cô.

Điện thoại bàn không có người bắt máy, di động của cô thì đang bận.

Lư Hạo Tường đợi một lát rồi gọi lại, cả điện thoại bàn và di động đều không có người nghe.

Anh ngồi không yên, điện thoại cũng chẳng gọi được, bèn đích thân tới chỗ cô. Cứ cho là trong thời gian làm việc không nói chuyện riêng tư, nhưng chỉ nói vài câu thì có sao?

Đến phòng làm việc của Thẩm Xuân Hiểu, cửa chớp được kéo xuống, cửa ra vào cũng đóng. Lư Hạo Tường gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời, bèn nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa mở ra. Di động của cô đang để trên bàn, trong phòng không có ai.

Lư Hạo Tường khẽ chau mày, đúng lúc ấy, An Ni cầm tài liệu đi vào phòng, thấy anh đứng ở cửa, liền vui vẻ nói: “Giám đốc Lư, anh tìm giám đốc của chúng em sao? Chị ấy ra ngoài một lúc rồi!”.

“Ồ, thế khi nào cô ấy về?”

An Ni rõ ràng cũng nhìn thấy di động của Xuân Hiểu, bèn nói: “Giám đốc không mang theo di động thì chắc đi một lát rồi về thôi!”.

Lư Hạo Tường chau mày: “Thế tôi ngồi ở phòng cô ấy đợi một lát!”. Nói rồi, không đợi An Ni trả lời, anh bước vào phòng ngồi xuống ghế của Thẩm Xuân Hiểu.

An Ni cũng chẳng tỏ ra kinh ngạc, vội vàng đi làm việc của mình.

Lư Hạo Tường không phải mới ngồi chiếc ghế này một, hai lần, chưa bao giờ anh cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng hôm nay lại có chút lạ lẫm khiến anh ngồi không yên.

May mà không lâu sau, cánh cửa dần mở, Thẩm Xuân Hiểu bước vào phòng với bao nhiêu tâm sự chất chồng, nhưng vừa mở ra cô đã đứng sững lại vì sự có mặt của Lư Hạo Tường. Sau đó, cô đóng cửa lại như không có chuyện gì, đi tới và ngồi ở ghế dành cho khách, hỏi: “Có chuyện gì không?”.

“Anh có chuyện muốn nói với em!”

Thẩm Xuân Hiểu khẽ cười. “Bây giờ đang là giờ làm việc.”

Lư Hạo Tường chau mày, cô lại dùng lý do đang trong giờ làm việc để đối phó với anh. Anh nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Nếu những lời em nói tới qua là thật thì tại sao giờ lại xa lánh anh? Nếu những lời ấy không phải là thật, thì tại sao lại muốn trêu đùa anh?”.

Thẩm Xuân Hiểu tránh ánh nhìn của Lư Hạo Tường, nếu nhìn tiếp nữa, cô sẽ bị ánh mắt ấy làm cho tan chảy mất thôi. Song cô không thể, mặc dù yêu anh nhưng không nhất thiết cô phải có được tình yêu đó. Cô không muốn anh phải chịu bất kỳ sự miễn cưỡng nào, nếu tình yêu mà bị pha trộn quá nhiều thứ thì còn gì là tốt đẹp nữa?

An Châu, nghĩ tới An Châu, trái tim cô lại đau nhói!

Không phải cô nhường bước, nhưng hãy để quyền lựa chọn cho anh, cô sẽ để anh nhìn rõ tình cảm thật của bản thân rồi mới quyết định.

“Nếu bây giờ em không muốn nói chuyện riêng thì tối chúng ta cùng đi ăn nhé!” Lư Hạo Tường nói rồi đứng dậy đi ra cửa.

“Tối nay... em bận!”

“Bận?” Lư Hạo Tường vừa đi đến gần cô, nghe thấy thế vội dừng bước, chau mày nhìn cô, nói: “Em bận việc gì? Hay là, tại em và An Châu là bạn, nên em rút lui? Xuân Hiểu, chuyện của anh và An Châu đã là quá khứ rồi, chuyện tối nay...”.

“Lư Hạo Tường, em không cần quyết định vội vàng của anh!” Thẩm Xuân Hiểu vội ngăn anh lại.

Lư Hạo Tường chau mày, nói: “Anh không nghĩ đó là quyết định vội vàng!”.

Bị anh nhìn chăm chú, Thẩm Xuân Hiểu cảm thấy trái tim rối bời, bèn cắn môi, lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Tối nay, em không thể đi ăn cùng anh, em muốn suy nghĩ thật kỹ, muốn hiểu rõ tình cảm của mình. Anh không cần trả lời em nhanh thế, cho dù câu trả lời của anh như thế nào, chúng ta hãy cứ dành cho nhau một tháng, trong một tháng này, chúng ta sẽ không liên lạc với nhau, hãy suy nghĩ thật kỹ, một tháng sau anh hãy trả lời em, được không?”.

Trước ánh mắt khẩn cầu của cô, Lư Hạo Tường giây vò suy nghĩ, một lúc sau, mới chán nản nói: “Được!”.

Lư Hạo Tường đi rồi, Thẩm Xuân Hiểu vẫn giữ nguyên tư thế ngồi của mình, không hề cử động, trái tim vô cùng rối bời, muốn suy nghĩ thật kỹ nhưng đầu óc lại trống rỗng, dường như dừng mọi suy nghĩ.

Thời gian sau đó, mọi việc không nằm ngoài suy nghĩ của cô, giờ tan ca buổi trưa và buổi tối hằng ngày, cô đều nhìn thấy An Châu vui vẻ đến đón Lư Hạo Tường cùng đi ăn rồi cùng ra về.

An Châu lúc đầu ở cùng Xuân Hiểu, nhưng nửa tháng sau thuê một căn hộ riêng và chuyển đến đó. An Châu nói không muốn làm phiền cô thêm nữa. Cô biết, thực ra An Châu cảm thấy ở chỗ cô không tiện cho lắm.

Ba cô gái vốn lâu ngày mới hội ngộ nên hay tụ tập hơn trước, nhưng An Châu luôn vắng mặt, Triệu Yến Minh không rõ sự tình, cứ mắng An Châu là trọng sắc khinh bạn, mà hoàn toàn không biết, người khiến An Châu phải hao tâm như thế chính là Lư Hạo Tường. Lại còn bóng gió xa xôi, nói Thẩm Xuân Hiểu tại sao không biết lối mà hẹn hò với Lư Hạo Tường. Thẩm Xuân Hiểu chỉ đành cười trừ, cô cũng đau lòng, cũng buồn khổ, nhưng cô đã cho Lư Hạo Tường thời gian một tháng. Một tháng đủ để anh đưa ra lựa chọn!

Thời gian này, ngoài lúc công việc phải gặp gỡ anh, Thẩm Xuân Hiểu hoàn toàn không rảnh để nghĩ đến việc khác. Giả Lạc Sơn khó đối phó hơn cô tưởng, để cạnh tranh với ông ta, cô đã phải khổ sở nhiều, dốc toàn bộ sức lực vào công việc, tăng ca, tăng ca và không có lúc nào ngơi nghỉ. Tuy Lư Hạo Tường vẫn giúp cô, tuy trong tay cô đã nắm được bằng chứng để mình không bị rơi vào thế bại, nhưng cô không dám lơ là dù chỉ một chút.

May mà chỉ phải vất vả một thời gian, không lâu sau, cuối cùng Giả Lạc Sơn cũng bị quả báo, vị phó giám đốc Thị trường do ông ta cất nhắc đã âm thầm rút lui, quay sang hoạt động cho người khác.

Vứt bỏ mọi rắc rối, Thẩm Xuân Hiểu để cho tâm trạng thư thái một chút song cảm giác trống vắng vô bờ lại bao trùm lấy cô. Mấy ngày nay, cô tránh mặt Lư Hạo Tường, không biết anh và An Châu đã phát triển đến mức nào rồi.

Cô thường đến Cynthia Pub, một mình, một ly rượu, một không gian tĩnh lặng và một trái tim trống rỗng.

Thực ra cô không cam lòng, cũng chẳng muốn im lặng. Nhưng, là người bạn thân thiết, cô biết suy nghĩ của An Châu, cô ấy từ trước tới giờ luôn là thiên hạ đệ nhất trong tình yêu, nếu đã quyết định thì sẽ theo đuổi đến cùng. An Châu vừa bị tổn thương tình cảm, cô ấy đến tìm bạn trai cũ để cầu mong sự an ủi, cô còn biết tình cảm Lư Hạo Tường dành cho An Châu, bởi thế lúc này, cô thực sự không thể tranh đấu được với cô ấy.

Nếu Lư Hạo Tường và An Châu khó quên tình cũ thì sự tranh đấu của cô thật vô nghĩa.

Điều càng đau khổ hơn là, cô chỉ có thể giấu nỗi buồn này trong lòng, ngay cả Triệu Yến Minh, cô cũng không dám thổ lộ nửa lời. Yến Minh và Trương Hường Dương đang chuẩn bị kết hôn, là bạn thân, cô không muốn Yến Minh khó xử khi làm người giữa cô và An Châu.

Thời gian này đối với cô, ngày nào cũng dài tựa một năm.

Cô trông chờ một tháng sớm qua đi, vừa mong câu trả lời, lại sợ câu trả lời ấy sẽ đẩy mình vào vô vọng.

Hôm nay là cuối tuần, đang ngủ say thì Thẩm Xuân Hiểu bỗng bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Tối qua một mình ở nhà, cô đã uống hết chai rượu vang. Cô mơ mơ màng màng nghe điện, là Triệu Yến Minh gọi: “Xuân Hiểu, An Châu đi Canada rồi, cậu biết không?”.

Thẩm Xuân Hiểu hoảng hốt: “Cậu mơ sao? Đang yên đang lành, cậu ấy đi Canada làm gì chứ?”.

“Trước khi lên máy bay, cậu ấy nhắn tin cho tớ, tớ không tin nên đến tìm cậu ấy, hóa ra cậu ấy đã trả nhà rồi. Cậu ấy đi thật rồi!”

Thẩm Xuân Hiểu vô cùng ngạc nhiên, tỉnh táo hẳn và bật dậy, đầu óc nhất thời không nghĩ được gì. An Châu đi rồi? Sao cô ấy lại đi? Cô ấy đang hết sức cố gắng hàn gắn mối quan hệ với Lư Hạo Tường mà, sao bỗng dưng ra đi như thế?

“Này, Xuân Hiểu, cậu có nghe không đấy?” Triệu Yến Minh không nghe thấy hồi âm, vội hỏi.

“Có!”

“Xuân Hiểu, cậu biết nguyên nhân là gì không? Sao cậu ấy lại đột ngột sang Canada thế. Ở bên đó cậu ấy có ai thân thích đâu!”

Thẩm Xuân Hiểu cũng chẳng hiểu nổi, khẽ nói: “Có lẽ một người biết!”.

“Ai?”

“Bạn trai của cậu ấy, Lư Hạo Tường!”

“Đó chẳng phải là bạn trai cũ của cậu ấy sao?”

“Cũng chính là bạn trai hiện tại.” Thẩm Xuân Hiểu hít một hơi, để âm thanh không quá nhanh: “Đạo vừa rồi cậu ấy không tụ tập với bọn mình vì hẹn hò với Lư Hạo Tường!”.

“Hà?” Triệu Yến Minh kinh ngạc, im lặng một lát rồi nói: “Cậu đang ở nhà phải không? Tớ sẽ đến chỗ cậu ngay, các cậu đang diễn trò gì thế, tớ đã bị các cậu xoay cho chóng mặt rồi đây! Không được, tớ phải gọi điện cho anh ta...”. Triệu Yến Minh nói liên miên, không đợi Thẩm Xuân Hiểu phản ứng đã vội cúp máy.

Thẩm Xuân Hiểu cầm điện thoại, ngồi thẫn thờ, An Châu đi rồi, lại một lần ra đi không từ biệt, cậu ấy thậm chí không gọi điện cho mình mà chỉ gửi cho

Triệu Yến Minh một tin nhắn. Cậu ấy đã cãi nhau với Lư Hạo Tường sao? Hay là có chuyện gì gấp cần giải quyết nên vội đi ngay?

Thẩm Xuân Hiểu chẳng muốn ngủ nữa, cô bước xuống giường, thay quần áo, lấy điện thoại định gọi cho Lư Hạo Tường mấy lần nhưng lại thôi. Triệu Yến Minh nói sẽ đến đây, thôi cứ đợi cậu ấy đến rồi gọi sau vậy.

“Kính koong!” Tiếng chuông cửa.

Yến Minh đến thật nhanh.

Thẩm Xuân Hiểu vội ra mở cửa, bên ngoài là nhân viên chuyển phát nhanh mặc áo may ô của một công ty nào đó, cậu ta hỏi: “Xin hỏi chị có phải là chị Thẩm không?”.

Thẩm Xuân Hiểu gật đầu: “Tôi đây!”.

“Đây là bưu phẩm của chị, mời chị ký nhận!” Cậu ta nói rồi đưa kẹp hóa đơn cho cô.

Thẩm Xuân Hiểu ký nhận. Cô mở ra xem, không có bất kỳ địa chỉ và thông tin nào của người gửi, nhưng nét chữ rất quen, Thẩm Xuân Hiểu nhói lòng, chính là An Châu.

Cậu ấy gửi phát nhanh cho mình? Nhìn thời gian gửi, là hôm qua, hôm qua cậu ấy đã định đi rồi, tại sao lại không gọi cho mình một cú điện thoại chứ?

Thẩm Xuân Hiểu vội vàng đi về phía sofa, nhanh chóng mở bưu phẩm, bên trong chỉ có một lá thư, lá thư An Châu viết cho cô.

Mở bức thư ra, từng hàng chữ hiện lên đến nhức mắt:

Xuân Hiểu,

Khi cậu đọc bức thư này, tớ đã lên máy bay đi Canada rồi. Tớ định không viết thư cho cậu, nhưng có một số chuyện, tớ cần nói rõ với cậu. Xuân Hiểu, tớ hận cậu, cậu biết không?

Xuân Hiểu, tớ từ đất nước Canada xa xôi trở về, người đầu tiên tớ nghĩ đến là cậu, cũng giống như hai năm trước, mỗi khi tớ đau lòng, chán nản, mỗi khi tớ vui vẻ, hạnh phúc, người đầu tiên tớ nghĩ đến là cậu. Lúc đứng trước cửa nhà cậu, tớ đã rất vui, cảm giác vô cùng thân thiết. Tớ thậm chí nói, tớ đã về nhà rồi!

Cậu đôi với tớ rất tốt, tớ biết, tớ hỏi số điện thoại của Lư Hạo Tường, cậu đã nói cho tớ biết, tớ hỏi địa chỉ của anh ấy, cậu cũng nói cho tớ biết, nhưng cậu lại không nói với tớ là cậu đã yêu anh ấy.

Tớ như con thiêu thân, một lòng muốn quay lại với Lư Hạo Tường. Tớ chủ động nhiệt tình, hy vọng sẽ làm tiêu tan nỗi đau thương mà năm đó mình đã gây ra cho anh ấy vì sự ra đi không một lời từ biệt, hy vọng có thể quay lại với anh ấy như trước kia. Cậu biết rõ như thế song lại không nói gì, lúc tớ và anh ấy hẹn hò, gặp cậu, cậu cũng chẳng thèm liếc nhìn anh ấy và chỉ cười như không có chuyện gì. Điều đó hoàn toàn không thể ngờ rằng giữa hai người sớm không còn xích mích, không còn oan gia ngõ hẹp như trước đây cậu kể với tớ trong điện thoại.

Là tớ quá ngốc nghếch, bị những tưởng tượng đẹp đẽ làm lu mờ đầu óc. Tớ cảm giác, tớ chính là con cưng của ông Trời, chỉ cần tớ chủ động theo đuổi thì người đàn ông nào cũng sẽ đáp lại, huống hồ, Lư Hạo Tường đã từng là người yêu của tớ. Bởi thế tớ tự tin nghĩ rằng, anh ấy vẫn chờ đợi mình.

Tớ đã nhầm, tớ đã tỏ ra vô cùng đáng thương, tớ nói mình đã gặp sự thay đổi lớn trong chuyện tình cảm, đã trải qua bao sóng gió nhưng vẫn cảm thấy yêu anh ấy nhất. Anh ấy chỉ đáp lại bằng cái mỉm cười lịch sự. Anh ấy là người đàn ông hiền lành, anh ấy chỉ coi tớ là bạn, là người thân, là em gái, và sẽ không bao giờ coi tớ là bạn gái nữa.

Tớ tưởng rằng, thời gian hai năm đã làm những cảm giác thân mật trước đây trở nên xa cách, chỉ cần tớ cố gắng níu kéo thì tất cả sẽ quay về như trước. Đúng thế, tớ đã rất cố gắng, ngày nào cũng tìm anh ấy, cùng anh ấy đi ăn cơm trưa, cơm tối, tìm mọi cơ hội sở hữu thời gian của anh ấy, tớ đã tỏ ra khổ sở, chán nản để có được sự cảm thông của anh ấy. Nhưng anh ấy lại luôn lịch sự với tớ, giữ khoảng cách với tớ.

Cậu biết không? Xuân Hiểu, tối qua tớ đã đích thân vào bếp, bày lên bàn toàn những món mà trước đây anh ấy thích ăn. Tớ nghĩ rằng bữa tối như thế thật lãng mạn, có rượu vang đỏ, có giai nhân, những món ăn tớ đích thân làm và có cả một người như tớ nữa, tớ tưởng mình sẽ thành công.

Xuân Hiểu, tớ không ngờ có một ngày, mình lại theo đuổi người đàn ông trước đây đã từng yêu mình, cậu cũng không ngờ phải không? Có thể khi mất đi thứ gì đó, người ta mới cảm thấy nó đẹp đẽ, lúc tớ cảm thấy càng ngày anh ấy càng xa cách, tớ đã thực sự sợ hãi, tớ muốn trở lại như xưa. Nhưng, tớ không hề nhìn thấy chút sóng tình nào trong mắt Lư Hạo Tường, ánh mắt ấy nhìn tớ hoàn toàn không có cảm giác của tình yêu. Anh ấy nói rằng, người anh ấy yêu là cậu!

Xuân Hiểu, cậu có biết khi anh ấy nói thẳng với tớ rằng, anh ấy không còn yêu tớ nữa, người anh ấy yêu là cậu, tớ đã khổ sở thế nào không?

Tớ không dám tin, tớ bảo anh ấy bịa chuyện! Hai người vốn ghét nhau, vì tớ nên anh ấy đổ mọi oán hận lên cậu, làm khó cậu, những chuyện ấy, cậu đều kể với tớ trong điện thoại.

Tớ không thể không tin, khi nhắc đến cậu, ánh mắt ấy, nét mặt ấy, tớ đã từng thân thuộc biết bao, hai năm trước anh ấy cũng dành cho tớ như thế. Tiếc là, đến lúc tớ hiểu ra thì tất cả đã không thuộc về mình nữa rồi.

Xuân Hiểu, tớ hận cậu. Nếu cậu nói cho tớ biết sớm thì tớ đâu phải khổ sở lao đầu vào bụi rậm như thế? Bị từ chối, tớ đã mất hết thể diện, sao cậu lại khiến tớ khổ sở đến vậy? Xuân Hiểu, tớ thực sự hận cậu, cậu thấy tớ đáng thương chẳng? Tớ từ Canada trở về, mất người, mất cửa, không người thân thích, cho nên, cậu âm thầm rút lui phải không? Cậu nghĩ An Châu tớ là người luôn hãnh diện trong tình trường suốt bao nhiêu năm mà lại cần người khác nhượng bộ, thương hại sao? Giúp đỡ tớ như thế, cậu tưởng cậu vĩ đại lắm sao?

Xuân Hiểu, cậu biết vì sao đến tận bây giờ cậu vẫn chưa kết hôn không? Chính vì cậu nhu nhược và thiếu quyết đoán, khó có thể tự thoát ra khỏi những chuyện của quá khứ, ngay cả việc tranh đấu vì người mình yêu cũng không biết.

Sau khi anh ấy rời xa tớ, tớ đã khóc rất nhiều, khóc đến mức dần dần hiểu ra. Tình yêu đúng là một món không thể ăn lại, sẽ chẳng có ai đợi chờ mãi, tớ đã phá hỏng một tình yêu đẹp, muốn quay trở lại cuộc tình cũ một cách hảo huyền, tớ thật tham lam, và kết quả đã khiến tất cả trở thành một mối nhục!

Xuân Hiểu, cậu rút lui, cậu nhượng bộ, vì cậu không đủ tự tin, cậu tưởng Lư Hạo Tường còn yêu tớ, đúng không? Cậu nghĩ anh ấy là bạn trai cũ của tớ, nên cậu muốn rút lui, không muốn làm người thứ ba, phải không?

Cậu thật ngốc nghếch, nhưng sự ngốc nghếch của cậu lại khiến tớ cảm động!

Xuân Hiểu, tớ đã lừa các cậu, thực ra, tớ và Daniel cãi nhau, không phải vì anh ấy có tình yêu mới, anh ấy cũng chẳng phải kẻ lừa tiền lừa sắc. Mà vì, anh ấy cầu hôn tớ rất nhiều lần, tớ sợ sau khi lấy anh ấy, tớ sẽ không còn tự do nữa. Tớ nghĩ quay lại với Lư Hạo Tường là tốt nhất, vì anh ấy sẽ không bao giờ gây áp lực cho tớ, tớ sẽ không phải lo có ngày bị ép kết hôn. Bởi thế tớ trốn về nước, trốn về để tìm anh ấy.

Tớ cần tình yêu để tưới mát tâm hồn, nhưng lại không muốn bị bó buộc bởi hôn nhân, cậu nói xem, tớ nghĩ thế thật hay nhỉ!

Tớ vừa gọi điện cho Daniel, một tháng không gặp tớ, anh ấy vô cùng lo lắng, nói nếu tớ không muốn kết hôn, anh ấy sẽ không ép, chỉ mong tớ về bên anh ấy. Nghe được giọng nói của anh ấy, tớ rất vui, bởi thế, tớ quyết định về Canada và chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy, chúng tớ có thể sẽ tổ chức lễ cưới vào dịp lễ Noel này!

Xuân Hiểu, tớ trả lại Lư Hạo Tường cho cậu. Những ngày này, tớ có thể tưởng tượng được cậu buồn bã như thế nào, đau khổ nhường nào, tớ có thể tưởng tượng cậu đã mất ngủ hằng đêm và con tim vô cùng đau đớn. Nhưng, đó là do cậu tự chuốc lấy, ai bảo cậu ngốc thế chứ?

Tớ đã về Canada, để lại mớ lộn xộn cho cậu, song tớ nghĩ, tớ ở lại mới là gây khó dễ, sự ra đi của tớ sẽ giúp tất cả mọi người hạnh phúc!

Xuân Hiểu, nếu đã yêu thì nhất định phải theo đuổi, biết không?

Tớ sẽ không nói nhiều lời tình cảm đâu, chúng ta cứ mắng mỏ nhau thế này để được thoải mái hơn, nếu cậu còn ngốc nghếch nữa, tớ sẽ gọi điện vượt đại dương lúc ba giờ sáng để mắng cậu đấy, cậu hãy nhớ điều đó!

Thay tớ gửi lời đến Yến Minh nhé!

Chúc cậu bình an!

An Châu

02/12/2010

Thắm Xuân Hiểu cầm chặt bức thư, nước mắt giàn giụa, cô thực sự ngốc, từ khi tình cảm bị tổn thương, cô luôn có cảm giác hoài nghi với tình yêu, vừa gặp chút sóng gió đã co mình ẩn trong lớp vỏ.

Đúng là cô nhượng bộ, thực ra cô vô cùng sợ hãi, sợ mối tình này chỉ là hảo huyền, phù vân.

An Châu đúng là kẻ phá rối, suốt một tháng ròng đã khiến tâm trạng cô sa sút trầm trọng, cô đã đếm biết bao nhiêu vì sao trong những đêm dài đằng đẵng, buồn bã ưu sầu, cô đã uống biết bao nhiêu rượu đắng!

Triệu Yến Minh bước vào, thấy Thắm Xuân Hiểu cầm bức thư khóc nức nở, vội vàng chạy đến hỏi: “Sao thế, Xuân Hiểu, sao thế?”

Thắm Xuân Hiểu lau nước mắt, nhét bức thư vào lòng Yến Minh, nói: “Tớ phải đi tìm anh ấy!”

“Tìm ai?”

“Lư Hạo Tường”

“Tìm anh ấy làm gì?”

“Yến Minh, An Châu nói với tớ rằng, nếu đã yêu thì nhất định phải theo đuổi!”

“Nhưng, chẳng phải cậu nói cho anh ấy một tháng sao?” Triệu Yến Minh tỏ vẻ lạ lùng, cười bí hiểm.

“Bỏ cái một tháng đó đi, yêu là yêu, không yêu là không yêu, bây giờ tớ muốn biết kết quả!” Thẩm Xuân Hiểu đã đến cửa chính, vẫn còn đi dép, ngay cả thời gian thay giày cô cũng không muốn lãng phí và không muốn chờ đợi thêm nữa, cứ thế mở cửa ra.

Rồi, cô sững sờ...

Ngoài cửa, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một bó bách hợp, sau đó là gương mặt dịu dàng, tươi cười của Lư Hạo Tường.

Thẩm Xuân Hiểu dụi dụi mắt, lẽ nào lúc này lại là ảo giác. Cô chỉ nghe thấy tiếng cười hình hích và giọng nói của Triệu Yến Minh phía sau: “Xuân Hiểu, mắt cậu chẳng lừa cậu đâu, có người cũng không đợi nổi như cậu đấy!”.

Không phải ảo giác, cô quay lại, Lư Hạo Tường dang rộng hai tay, nhìn cô với ánh mắt mong chờ. Thẩm Xuân Hiểu không do dự nữa, ngã vào vòng tay ấm áp đó...

Bạn đang đọc truyện *Đổi Thù Tình Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.